

အငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း

ခရစ်ဝင်ပြည့်နှစ်၊ ဂူလမ်းလဆွမ်းတောင်ဆုတ်သောည။

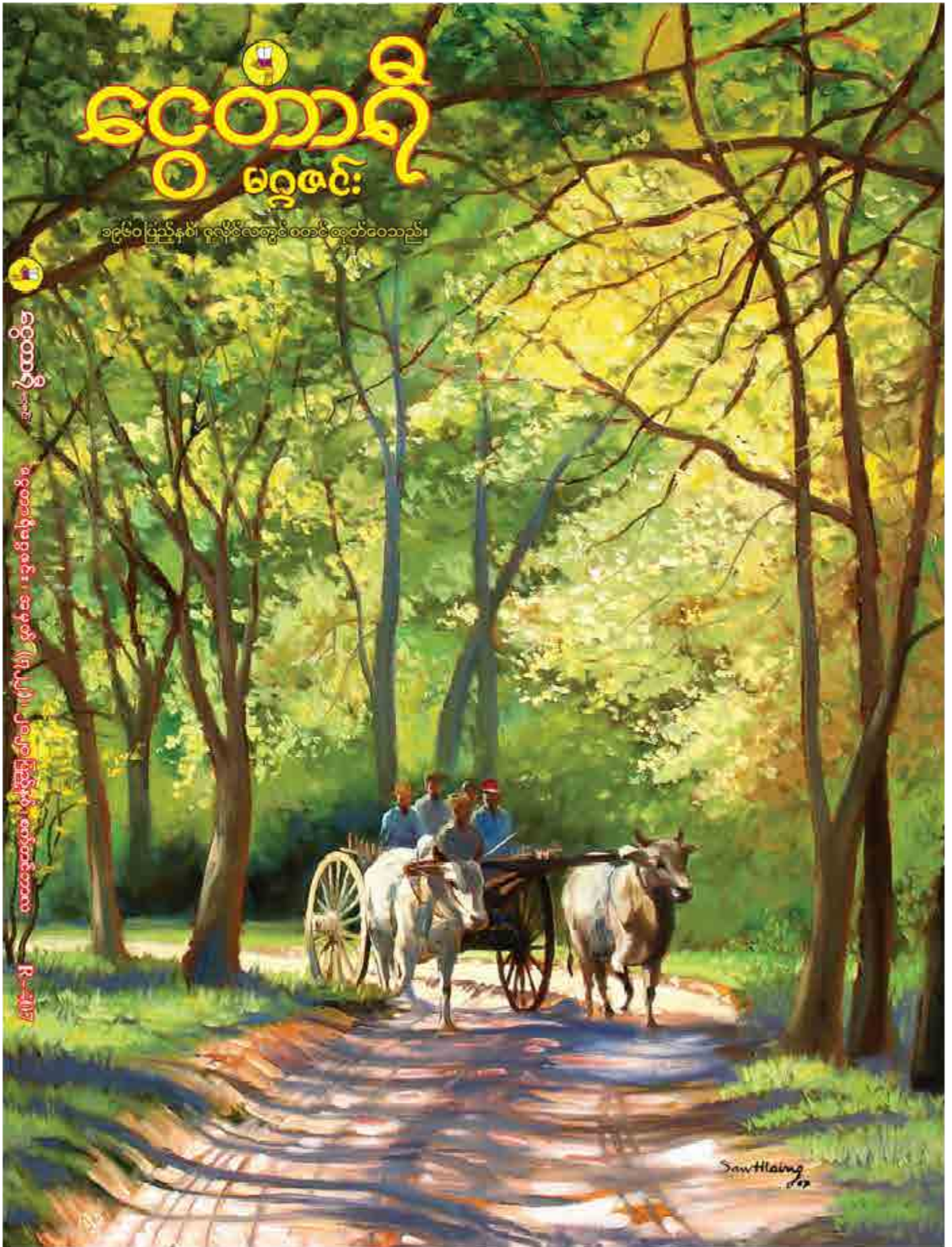

အငွေတာရီ

အငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၇၇၂)၊ ၂၀၂၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ စတင်ထုတ်ဝေ

R-202

SawHlaing

စာပေအစဉ်အလာကြီးမားသည့် မြဝတီစာပေတိုက်မှ အသစ်ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်သည့်
 အားကစားမြင်ကွင်းဂျာနယ်(Sports View Journal)ကို
 ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၅)ရက်မှစ၍
 ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေလျက်ရှိပါပြီ။

ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာ - အမှတ်(၁၅) မိုးကောင်းလမ်း၊ (၁၅)ရပ်ကွက်၊ ဘောက်ထော်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဖုန်း - ၀၉၃၂၄၉၈၇၂၄။
 ရန်ကုန်ရုံးခွဲ- အမှတ်(၁၈၁) ၃၂ လမ်း(အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ပြင်စည်အောင်(ခရာတော)

ပုဂံရန်

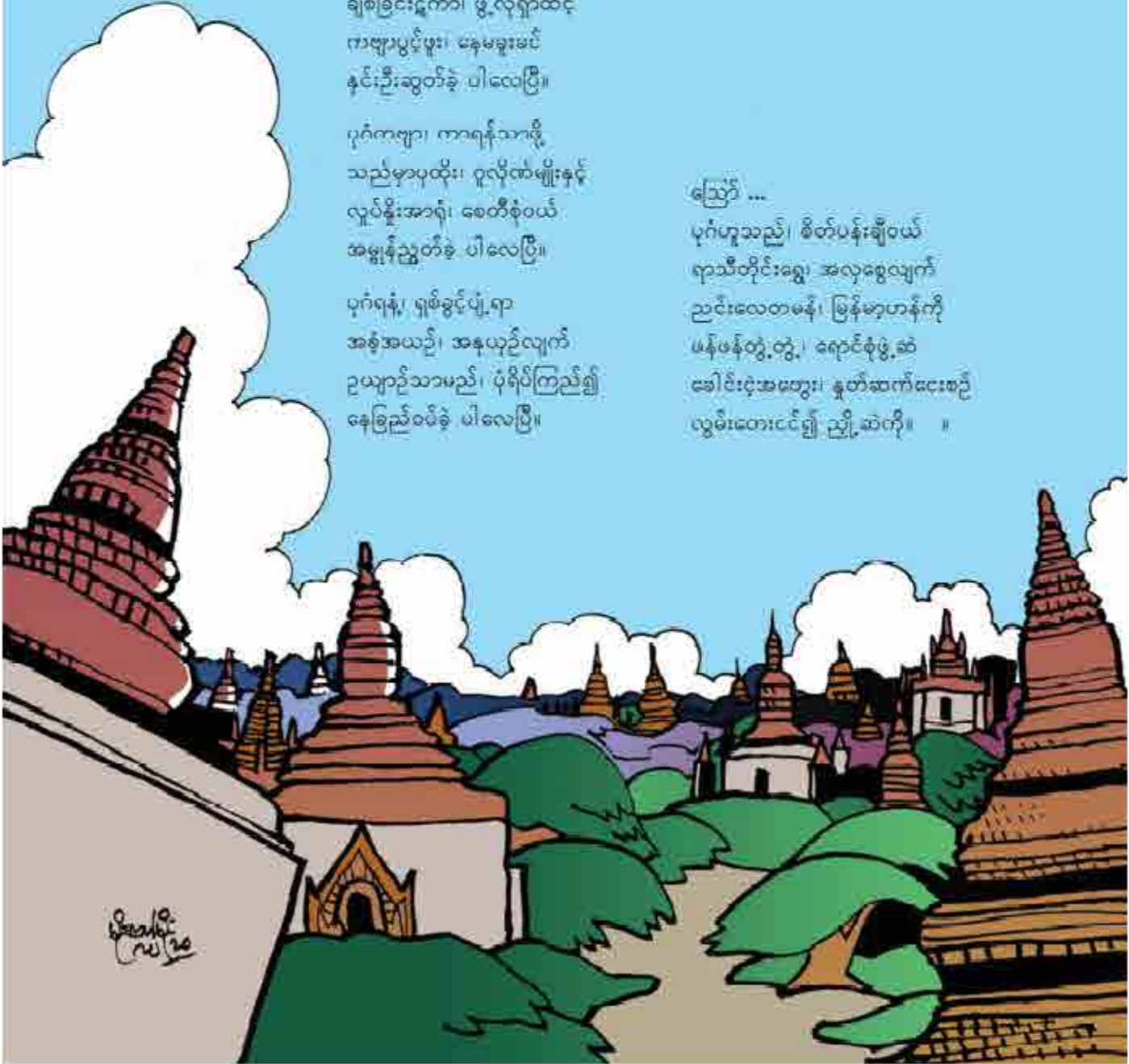
ပုဂံလေညင်း၊ နံနက်ခင်း၌
ချစ်ခြင်းနို့ကာ၊ ဖွဲ့လိုရှာထင်
ကဗျာပွင့်ဖူး၊ မနမခူးမင်
နှင်းဦးဆွတ်ခဲ ပါလေပြီ။

ပုဂံကဗျာ၊ ကာရန်သာဖို့
သည်မှာပုထိုး၊ ဂူလိုက်မျိုးနှင့်
လှုပ်နှိုးအာရုံ၊ စေတီစုံဝယ်
အမွန်ညွတ်ခဲ ပါလေပြီ။

ပုဂံရန်၊ ရှစ်ခွင်ပျံ့ရာ
အစုံအယဉ်၊ အနုယဉ်လျက်
ဥယျာဉ်သာမည်၊ ပုံရိပ်ကြည်၍
နေခြည်ဝိမ်း မါလေပြီ။

ပြော ...

ပုဂံဟူသည်၊ စိတ်ပန်းချီဝယ်
ရာသီတိုင်းရွှေ၊ အလှရွှေလျက်
ညင်းလေတမန်၊ မြန်မာဟန်ကို
ဖန်ဖန်တွဲတွဲ၊ ရောင်စုံဖွဲ့ဆင်
ခေါင်းငုံအတွေး၊ နှုတ်ဆက်ငေးစဉ်
လွှမ်းတေးငင်၍ ညှို့ဆဲကို။ ။

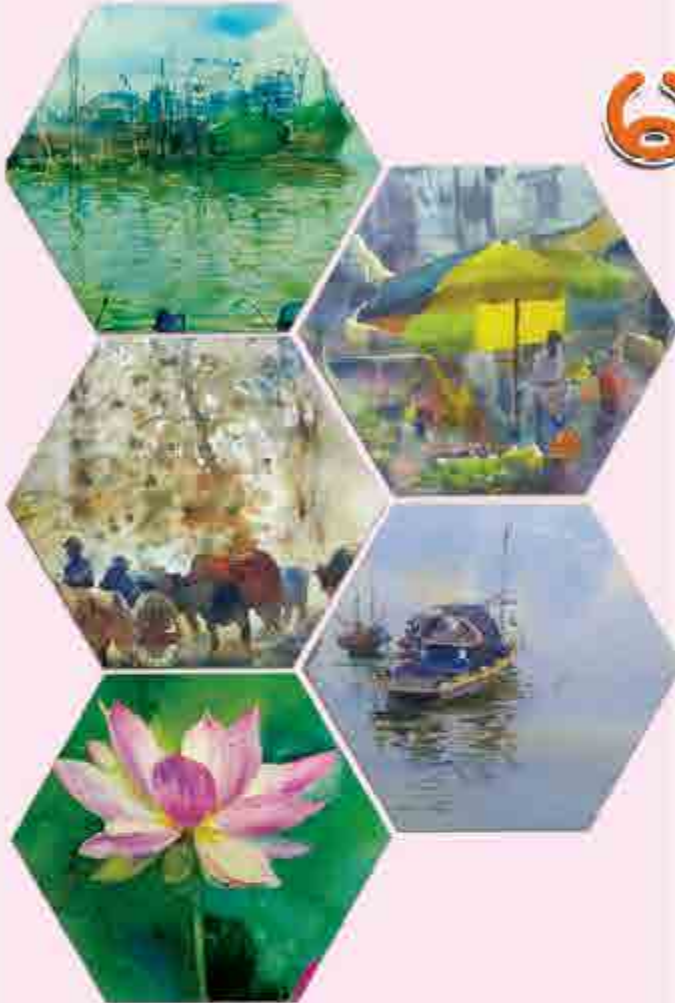

နီနီ
၂၀၁၆

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ကိုထိန်းသိမ်းရန် နိုင်ငံသားအားလုံးတွင် တာဝန်ရှိသည်။

အမှတ်(၇၂၂)၊ ၁၃၈၂ ခု၊ ဝါခေါင် - တော်သလင်း၊ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

မာတိကာ

စာတည်းစာမျက်နှာ

တာဝန်ခံစာတည်း

ဇယျာဗိမ္ဗူစာရီး

ငွေတာရီကဗျာ

ပြင်စည်အောင်(ခရာတော)

မောင်သန့်မွန်(အင်တိုင်း)၊ မောင်ဟေမာ၊

စလင်းဘုန်းကျော်၊ တိုးဝေ၊

ခက်လှိုင်းကျော်၊ ရွှေဒါးမောင်လေးရည်၊

မောင်သင်းဝေ၊ ဆန်းလွင်(မြန်မာစာ)၊

နေမိုးညို၊ မင်းမောင်ရွယ်(မွန်ဌာနီ)၊

ပုလောစိုးနဲ့သာ။

မြတ်သွေးညို(ဖောင်းပြင်)၊ ဖြိုးထက်(ရေစကြို)၊
ခက်ညွန့်ရှင်(ရွှေတည်)၊
စောထိပ်တင်(ပွင့်ဖြူ)၊ စမ်းစမ်း(မနောမြေ)၊
ကျော်စိုးရှိန်၊ သွန်းမိုးစက်(ပခုက္ကူ)။

ငွေတာရီတာတွန်း

ငြိမ်စာ၊ လွမ်းမောင်(လှဝတ္ထု)၊ သူရမိုး၊ ဇွဲနေ။ ၁၇

အေကေ ၆၅

သီဟ(စခန်းသစ်)၊ ကေဂျိုး ၇၅

စာပေနှင့် အနုပညာ

မောင်ဝင်မင်(နေဖြူ)

ကိုးကားဖွယ်ရာ ထိုထိုကဗျာ(၂၃) ၂၁

ဒေါက်တာအောင်မြင်ဦး

၂၀၁၉ ခုနှစ်မှာ အကျော်ကြားဆုံးရှေးစာဆို ၂၅

ရွှေကူးသမိုင်း

စာပေဟောပြောသူ ၃၂

မြင်းပုမောင်နိုင်မိုး

အမေခံသို့ လွမ်းချင်းတစ်ပုဒ် ၃၆

သော်ဖင်(လှိုင်ကော်)

စာရေးဆရာဖြစ်ခြင်း မဖြစ်ခြင်း၊

ခံယူထိုက်ခြင်း မထိုက်ခြင်း ၉၈

ကောင်းနွဲ့

ရွှေကြာရိုးလေး၏ ဇာတိမြေ ၁၀၂

သော်ဝင်သစ်

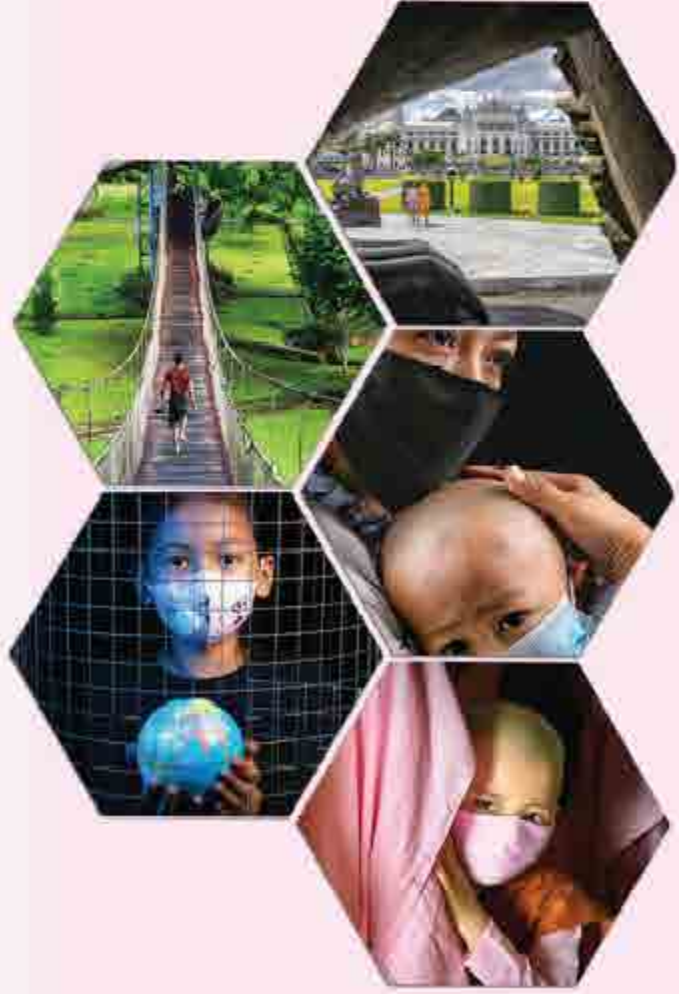
တစ်လအတွင်း စာပေနှင့်ယဉ်ကျေးမှုသတင်း

အချုပ်ပို(၃)

ယဉ်ကျေးမှုနှင့် သမိုင်းဆိုင်ရာ ခေါက်တန်းနိမ့်ပုံနှင့်	
သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာမင်းကြီးနှင့် အရိမဒ္ဒနပူရမြို့တော်သားတို့ နိုင်ငံတည်ဆောက်ဟန်	၅၈
မောင်ပန်းမေတ္တာ (လာမယ်)	
ကောင်းပန်းမင်းကြီးဦးဖေကောင်းဟူ၍ မဖြစ်ခင် ငယ်စဉ်ဘဝ	၆၂
ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ မနသာကျော်ဝင်း (အမျိုးသားစာပေဆုရ) ဘဝပုစ္ဆာ အဖြေရှာ (၁၂၃)	၆၆
ပန်းချီပြခန်း လေ့နပ်လင်း	
ရောင်စုံဆေးစက်လေးများနှင့်အတူ...၊ သို့မဟုတ် ပန်းချီနိဂိုဦး	၄၁
ခရီးသွားဆောင်းပါး မောင်မိုးလယ်	
ဧရာဝတီမှ နေရဋ္ဌရာသီ (၂၉)	၇၇
ဓာတ်ပုံရှုခင်း စင်ပြိုင်းပန်း	
မြန်မာနိုင်ငံဓာတ်ပုံအသင်း သုံးလပတ်နှင့် လာစဉ်ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲများ	၈၃
ငွေတာရီဖတ်ညွှန်း ရဲရင့်မိုင်း	
နှင်းဆီလေညင်း စာပန်းခင်း	၉၀
ရသစာတမ်း ပုသိမ်စေတင်သန်ဦး	
နေဝင်ဆည်းဆာ	၄၆
ကော်ပိုင်း	
ပွဲကြည့်သူ၊ ပွဲကြိုက်သူ	၇၀

မိုးတကန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့မိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး
ငွေတာရီဝတ္ထုတို အကြွင်းသု (ပယောဓပြ)	
လူ ဖား ငါး ခြေ	၅၀
ကျွန်းစဉ်မြေစောထက် (အမျိုးသားစာပေဆုရ)	
အဆိပ်သင့်နှလုံးသား ပန်းများဖြစ်စေ	၁၀၆
ညှိမညှိ ဦးလေးကြီးနဲ့ စက်ဘီး	၁၃၀
မောင်အင်း (ညွှတ်) သွေးပန်းချီ	၁၃၄
မိုးသက်ငွေ သင်းကွဲငှက်တို့ရဲ့ တောင်ပံစတံသံ	၁၄၂

ပင်ကိုရေးပညာရှင်(စ/ဆုံး)

မေ့ခြင်းချမ်းနိုင်

သူ့ရဲ့ကောင်းအမေ

၁၁၄

အသစ်တွေတာရီ

ဇာပန်းထွဲ

အစာတိုင်း

၁၅၀

သခင်(လွန်မြေ)

အိပ်မက်ဝက်ပါ

၁၅၈

သရုပ်ခတ်ပန်းချီ

စိုးအောင်၊ အကျော်စွာ၊ စိန်ထွန်း၊ အောင်ကျော်၊ ရန်နိုင်ဦး၊ မိုးထက်မိုး။

ဓာတုဗေဒ၊ တည်နေရာနှင့်ပြန့်နှံ့ရေး

မြဝတီစာပေတိုက်၊ အမှတ်(၁၅)၊ မိုးကောင်းလမ်း၊ (၁၅)ရပ်ကွက်၊ ဘောက်ထော်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

Email : ngwetaryeemagazine@gmail.com

- မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ မိုးသောက်ပန်းကျာနယ် - ၀၉၈၃၅၁၀၇၁၉၂
- ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ဘေဇာရပ်စုံ - ၀၉၄၀၃၂၅၈၄၅၁
- သူတအလင်းမဂ္ဂဇင်း - ၀၉၆၉၇၀၉၉၇၂၁
- အားကစားမြင်ကွင်းကျာနယ် - ၀၉၆၉၄၈၂၈၇၉၇
- သူတကမ္ဘာကျာနယ် - ၀၉၈၉၂၂၇၆၀၇၇
- မြနီချီရေး - ၀၉၃၂၄၉၈၇၂၄

ဓာတုဗေဒ၊ တည်နေရာနှင့်ပြန့်နှံ့ရေး

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးနေမျိုးထက်

ဒုတိယဓာတုဗေဒ၊ တည်နေရာနှင့်ပြန့်နှံ့ရေး

ဗိုလ်မှူးကြည်စင်

ဓာတုဗေဒ၊ တည်နေရာနှင့်ပြန့်နှံ့ရေး

ဗိုလ်မှူးငြိမ်းချမ်းဦး

တာဝန်ခံဓာတုဗေဒ၊ တည်နေရာနှင့်ပြန့်နှံ့ရေး

ဗိုလ်ကြီးသက်နောင်

လက်ထောက်ဓာတုဗေဒ၊ တည်နေရာနှင့်ပြန့်နှံ့ရေး

ကေသီလွင်၊ ငြိမ်းငြိမ်းစိုး

ရန်ကုန်ရုံးခွဲ

အမှတ်(၁၈၁)၊ ၃၂ လမ်း(အထက်)၊ ပန်းဆဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
ဖုန်း - ၀၉၃၂၄၉၈၇၁၄

ထုတ်ဝေခြင်း

ပုံနှိပ်မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၀၆၅၅၆)
ထုတ်ဝေသူမှတ်ပုံတင်အမှတ် (၁၀၈၀၆)
ပုံနှိပ်ဝေစင်ခရ - ၉၀၀၀

မျက်နှာပိုးပေးချီး	ဦးမာတင်
မျက်နှာပိုးအိမ်	MSL
အတွင်းအပြင်အဆင်အိုင်	တင်စာထွန်း၊ ထုငယ်
စာအိမ်အိုင်	လင်လင်
စာပြင်	အိအိလွင်၊ မာမာစိုး

လှေတစ်စင်း၏ရှေ့ခရီး

စက်တင်ဘာလသည် မြန်မာသက္ကရာဇ်အားဖြင့် တော်သလင်းလအတွင်းကျရောက်သည့်လဖြစ်သည်။ တော်သလင်းသည် တော်သလံဟူသော ပါဠိဝေါဟာရအရ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းဟူသောအဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ညွှန်းသည်။ တော်သလင်းလတွင် ကောက်နှံစပါးတို့ရှင်သန်ထမြောက်ကြသဖြင့် လယ်သမားတို့ ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးကြရ၏။

တော်သလင်းနှင့်ပတ်သက်သော နောက်ထပ်ဖွင့်ဆိုချက်တစ်ခုလည်းရှိပါသေး၏။ 'တော်'ဟူသောစကားက မြင့်မြတ်ခြင်းကိုပြသည်။ 'သလင်း'သည် 'သာလင်း'ကလာပြီး သာယာထွန်းလင်းသည်ကို ဖော်ညွှန်းသည်။ တော်သလင်းလသည် ရဟန်းသံဃာများ ဝါတွင်းကာလတရားအားထုတ်သည့်လ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဥပုသ် သီလဆောက်တည်သည့်လလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တော်သလင်းလသည် မြန်မာလူမျိုးတို့အတွက် မြင့်မြတ် သော ဗုဒ္ဓသာသနာရောင်ဝါ ပြည်ခွင်အနံ့သာယာထွန်းလင်းသည့် လမြတ်တစ်ခုဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါ၏။

တော်သလင်းလနှင့်ဆက်စပ်ကျင်းပသော အားကစားပွဲတော်မှာ လှေလှော်ပွဲဖြစ်ပါသည်။ လှေလှော်သည် ဆိုရာ၌ လှော်ချင်တိုင်းလှော်ခတ်၍ရသည်မဟုတ်ပါ။ လှေလှော်ရာတွင် တက်ရေး ၃၇ ခင်းရှိ၏။ လှေလှော်သား တစ်ဦးသည် အဆိုပါတက်ရေး ၃၇ ခင်းကို ကျွမ်းကျင်တက်မြောက်ရသည်။

လှေလှော်ပြိုင်ပွဲများကို အဖွဲ့လိုက်ကျင်းပရသည်။ ပြိုင်ပွဲအနိုင်ရရှိ၍ လှေတော်သားအားလုံး တက်ညီ လက်ညီ ကြိုးစားကြရသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ခိုင်မှု၊ သတ္တိ၊ စွဲ၊ လုံ့လစီရိယရှိမှု၊ အချင်းချင်းစည်းလုံးညီညွတ်မှု တို့ရှိမှသာ ပန်းတိုင်သို့ရောက်ရှိနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။ လှေတော်သားအားလုံး ဦးပိုင်း၊ ပဲ့ပိုင်းဟူ၍ နေရာခွဲခြား မှုမရှိဘဲ ကျသည့်နေရာ၊ ရလာသည့်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာလှော်ခတ်ထမ်းဆောင်မှသာ လှေလှော်ပွဲတွင် အနိုင်ရရှိ မည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကြီးကို လှေတစ်စင်းအဖြစ်မြင်ကြည့်ပါက ကျွန်တော်တို့တိုင်းရင်းသားပြည်သူအားလုံး မှာ လှေတော်သားများဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုချစ်ခင်မြတ်နိုး၍ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေလိုပါက တက်ညီ လက်ညီနှင့် ကျသည့်နေရာမှ လှော်ခတ်ချီတက်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ လှေတစ်စင်းစီးဆင်းရွေ့လျားစေရန် ဦးနှင့်ပဲ့ နေရာမခွဲခြားဘဲ ဦးထမ်း၊ ပဲ့ထမ်း ကျရာတာဝန်ကို အစွမ်းရှိသရွေ့ လှော်ခတ်မောင်းနှင်ရင်း 'လှေတော်သား' စစ်စစ်များဖြစ်စေချင်မိပါသည်။ ။

တာဝန်ခံစာတည်း

မိခင်အတွေး

မောင်သန်းမွန်(အင်တိုင်း)

မိုးသောက်နေခြင်း၊ ဖြာလေသည်တွင်
 စိုးစိသီကြွေး၊ ငှက်တို့တေးဖြင့်
 သားလေးနိုးထ ပါလေပြီ။

သားလှနိုးပြီ၊ မြင်လိုက်သည်တွင်
 ငွေဖြည်ပဝင်း၊ 'မယ့်လမင်း'လျှင်
 ရင်တွင်းကမ္ဘာ၊ ရွန်းမြဲသာဟု
 မာတာမိခင်၊ မယ့်အထင်ကို
 ငြိုငြင်မည့်သူ ရှိပါစေ။

သားကလေး၏
 အေးမြချိုကြည်၊ ဖတားသံစည်သော်
 စိုးစိသီကြွေး၊ ငှက်ကလေးပင်
 တေးဆိုရပ်ကာ၊ ဝရန်တာထက်
 သံသာမဟ၊ နှုတ်ဆွဲအလျက်
 သားလှ၏တေး၊ နားစိုက်ငေးကာ
 ညင်သာနီးမျှော၊ မေ့တမြောဖြင့်
 သောတလှိုင်းပေါ် ပျော်လေပြီ။

မယ်မယ့်လှလင်၊ သားရွှေစင်ငုံ
 ငွေစင်ပဝင်း၊ ကြည်သန့်ရှင်းသည့်
 လမင်းပမာ၊ မေ့ကမ္ဘာမှာ
 ရောင်ဝါရွန်းမြဲ၊ သာနေမှတော့
 လောကချိန်ခါ၊ မင်္ဂလာသည်
 ဘယ်မှာဆိတ်သျှည်း ပါအုံနည်း။ ။

တိမ်လက်ကျန်

မောင်ဟောမာ

မုတ်သုံနောက်ချန်၊ တိမ်လက်ကျန်တည့်
ရွာဟန်အုံပျံ၊ အစွမ်းပြလည်း
မိုးစငွေ့ငွေ့၊ မထောက်ပွေ့တော့
ရွေ့ရွေ့ငင်ငင်၊ မြောက်လေနှင်၍
ပူပင်ဇာတ်လမ်း၊ ဆုတ်ခွာခန်းမှာ
အလွမ်းမောင်ရီ ပျိုးပြီတကား။

မဆုတ်ခွာခင်း၊ သံယောဇဉ်နှင့်
တိမ်စဉ်နှုတ်ဆက်၊ မျက်ရည်စက်တွေ
ခြေသက်စဉ်က၊ ပါးပြင်စမှာ
နှမညွတ်နှု၊ ထွေးခိုဖူးသည်
သည်းဦးကမည်း၊ တင်တကား။

မပြောဘဲ ...

အချစ်များစွာနှင့်၊ ကမ်းပါချင့်ဟု
သခင်ထံပါး၊ လူကြိုပါးဖို့
မိုးသားဝသန်၊ တိမ်တမန်ကို
စေရန်သဝဏ်၊ နှင်းခဲညွှန်၏
ဆောင်းလွန်အနောက်၊ မိုးပြန်ရောက်လျှင်
တစ်ခေါက်ပြန်လာ၊ ထိုအခါ၌
သက်လျာရည်တူ၊ မိုးချစ်သူရေ
ကြူကြူခွင့်ရေး၊ မိုးလလေးနှော်
ထွေးပွေ့မဝ၊ တဒင်နှင့်
လွမ်းစပဲကြို၊ ပြန်လည်ဆုံမည့်
ယုံကြည်ကိုးစား၊ မိုးရက်များမှာ
ချစ်အားတော်ပြေ၊ စံပယ်တွေနှင့်
ဝေအောင်ပန်၍ ကြိုမှာလား။ ။

ညှိုးလှဆည်းဆာ

လင်းသုန်းကျော်

ခရီးတာဆုံ သည်စခန်းဆီသို့
ကြီးကာမဂုဏ် အလီလီပန်းခွဲသူမှာဖြင့်
ဆည်းဆာလှ မကြည်ခွမ်းရပါတဲ့
မီးစာကုန် ဆီအခန်းတွင်မှ
လှမ်းရောက်ခဲ့ ပါလေပြီ။

အရွယ်ကောင်းစဉ်က
ဘယ်ကျောင်းတွင် ဘယ်စာဆိုခဲ့
ဗျာဝိစရာ စာအချဲ့တွေနဲ့
စရာအိုမှာ ချောမနွဲ့သာဘု
ရွာလည်ခဲ့သည်။

အချိန်ရောက်ခါမှ
စိန်ကျောက်တို့ ထိန်တောက်လို့
သိန်မောက်သမို့ ရွှေအရည်မီ
နေခြည်က ပျောက်ပို့နိုး။
ပျော်ပါးလို့ မတော်အမှားတို့
မော်ကြွားသကဲ့ အလီလီ
သေမည်က ရောက်ပို့ခရီး။

တန်တော့ကွာ
မာန်လျှော့ကာ တဏှာဝဲဝဲယက်ဆီက
ခွဲထွက်ကာ တရားအမှန်ရှာဖို့ရဲ့
အမှားသံသရာ စိတ်အမှိုက်ခွာလို့
သပိတ်ပိုက်ကာ လှပြည်ငြီးသူမယ်
စုတေဖို့ ခရီးမှာဖြင့်
ခု သေလုနိုး။ ။

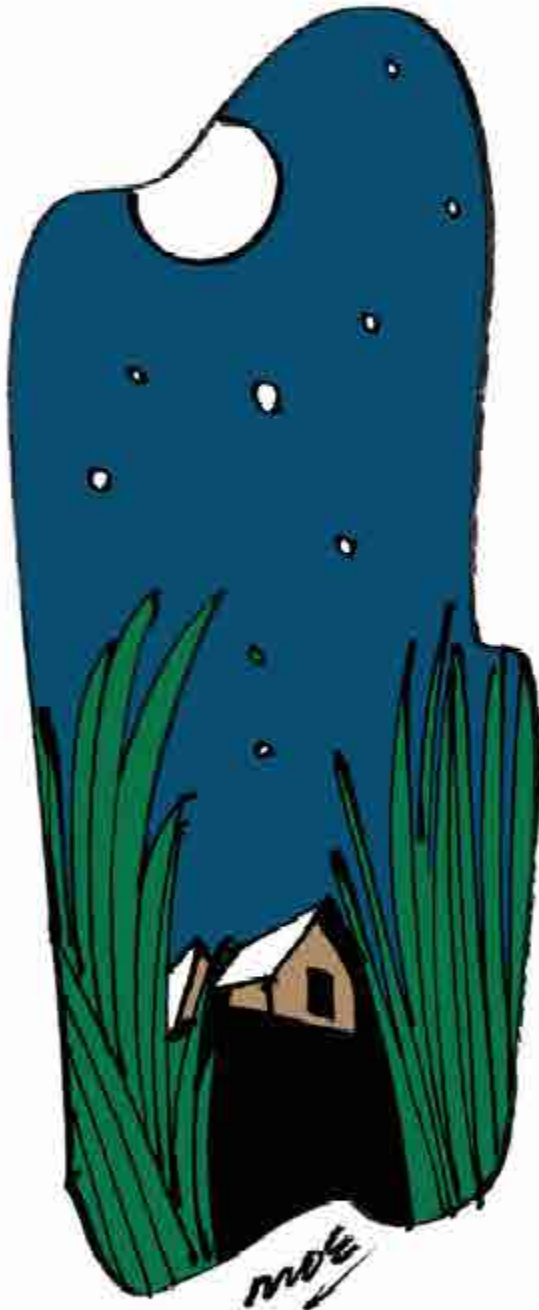
ကတ်လမ်းတွဲ အပိုင်း ၅၂၈

တိုးဝေ

စားပွဲခိုင်းမှာ
စိတ်တိုင်းကျပြင်၊ ဟင်းစုံလင်နဲ့
မြင်သူနစ်သက်၊ လျှာရင်းမြက်ပေး၊
လက်ဆုံစုဝေး အပြိုင်လွေး။

စားပြီးအပြန်
မေကျံဖိတ်ကျ၊ ဟင်းရည်စနဲ့
ကြည့်ရဆိုးဆိုး၊ အရိုးအရင်း
စားကြွင်းစားကျန်၊ ချန်ခံသမျှ
သိမ်းဆည်းရသူ
ကြည့်ဖြူရင်ကံ၊ ဝီတိကံလို့
နောင်လည်းကျေးမယ်၊ လာဦးကွယ်တဲ့
တစ်နယ်တစ်ကျေး၊ အနေဝေးတဲ့
ရွေးမနဲ့သာ၊ မြေးလေးများကို
မှာကြားလို့နေ ချစ်မေမေ။ ။

ည

ဝက်လှိုင်းကျော်

လမင်းကြီးရဲ့ဝတ်ပါ
 ကြယ်တာရာ လမ်းပျောက်။
 ကျီစားသန် တိမ်မင်းသား
 ကြားဝင်လို့နောက်။

အဝေးရောက် ကြယ်တံခွန်
 နယ်ကျွတ် အမှား။
 နှင်းမှော်ရုံ ရိုးအကွေ့
 တိုးတွေရွေ့လျား။

ပိုးစုန်းကြူး မလည်မဝယ်
 ခရီးသည် သူ့ဒုက္ခ။
 မီးကျည်ကွေ့ ခွင်းဖောက်လို့
 ကင်းထောက်အချက်ပြ။

အမှောင်ကင်းမဲ့ အလင်းရွာ
 အဇ္ဈာ ဥယျာဉ်ထဲ။
 ညဉ့်ငှက်တွေ ကြယ်ကြွေကောက်
 ဇယ်တောက်ပျံ့ဝဲ။

ပလွေကလေး ချိုကြည်လွင်
 ဂျူတီဝင် လေပြည်အေး။
 ရိုးပြတ်လယ် အဝေးဆီသို့
 တေးသီလို့ပြေး။

မှော်ဝိဇ္ဇာကြီး မဟူရာ
 စခန်းဂါထာ မန်းမှုတ်။
 ကမ္ဘာရွာ အမှောင်ချ
 ညနဲ့ဖမ်းချုပ်။ ။

လွမ်းသေးလားခင်

ရွှေဒါးမောင်လေးရည်

ခြင်္သေ့တံခါး

လာသွားစင်ထွက်၊ နှုတ်မဆက်ဖြစ်
သက္ကရာဇ်ဆို၊ ကံ့ကော်ငို
ရင်ဖိုလွမ်းတလျက်ပဲ ခင်။

သစ်ပုပ်ပင်ဆိုဘေး

ငှက်ပျိုတေးနွဲ့၊
လွမ်းခွဲဖူးရာ၊ ကံ့ကော်ရွာသို့
တစ်ခါတစ်ခေါက်၊ မလာရောက်နိုင်
သည်ပေါက်မတတ်၊ အလွမ်းဇာတ်နှင့်
ဆွတ်ကျင်ကြေကွဲ၊ အောက်မေ့ဆဲလေ
ခင်လည်းသိမယ် ကင်ကယ်နော်။

ကံ့ကော်တောနှင့်

လွမ်းသင့်ချိန်တာ၊ ကာလကြာပြီ
ရာသီတွက်စစ်၊ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်
ရက်ရှယ်လွန်းသွား၊ ဟိဟိဟိဘေးဆီ
ခံစားတွယ်ငင်၊ နွမ်းလျထင်ဆဲ
စဉ်မြဲမမှေ့ ရင်ထဲမြေ
ခင်လည်းမှေ့မယ် မဟုတ်ဘူးနော်။ ။
(နှစ် ၁၀၀ ပြည့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့)

ကဗျာရွာ

မောင်ထင်မောင်

ဆည်းလည်းသံနှင့်
 ငှက်သံသာယာ ကဗျာရွာ။

လေညင်းဖြူးဖြူး၊ မင်းလွင်ဖြူးလို့
 ကြည်နူးစရာ ကဗျာရွာ။

သစ်ရွက်ခတ်သံ၊ မြင်းခွာသံနှင့်
 မိုးယံတိမ်ထက်၊ ဗျိုင်းငှက်ဖြူးပျံ
 တောင်ပံရှိကံခတ်၊ တဖျပ်ဖျပ်လေ
 နေ့ရောင်ခြည်အောက်၊ ငွေ့ရောင်တောက်ပ
 စိမ်းမြလယ်ယာ ကဗျာရွာ။

ရှမ်းရိုးမတည့်
 မိုင်းပျတောင်တန်း၊ အလွမ်းယုက်မိုး
 မြူတိမ်မိုးတို့၊ မိုးနှင့်မြေလွှာ
 အကြင်နာလက်
 ပေ့ဖက်ယူလာ ကဗျာရွာ။

ပရန်တော်ချောင်း
 မိုးကောင်းရေလျှံ၊ ဆန်ရေစပါး
 ငါးများပိုက်ပစ်၊ အော်ဟစ်ရေချိုး
 တန်ဖိုးကြီးစွာ ကဗျာရွာ။

အောင်ပင်လယ်ကား
 ထည်ဝါလှပ၊ ကျွန်းညိုမြသို့
 ရေးကြကဗျာ၊ လာကြဆွေရင်း
 ရင်းနှီးမွေ့လျော်၊ ပျော်ရွှင်ဖျတ်လတ်
 လွန်လတ်ဆတ်သည်
 လွတ်လပ်သာယာ ကဗျာရွာ။ ။

အမေအလွမ်း ပန်းဖြစ်စေ

ဆန်းလွင်(မြန်မာစာ)

နွီးမခိုင်ရာ တံခါးအိုဘေးမှာဖြင့်
ပုတီးကိုင်ကာ စကားမဆိုသေးနိုင်တု
ခရီးမိုင်တာ အခြားဟိုအဝေးဆီက
သားကိုငေးပါလို့ မှန်းကာမျှော်။

အမေရွာ
ခလေးအခါ ပွဲကော်ရက်ပေရို့
ငမ္မ့စရာ နွဲ့ပျော်ပျက်ပါဘု
တွဲဖော်ဖက်တွေ တွေ့မြင်ရလေတိုင်း
အမေရင်ဝမှာ တိုင်းဆမရှိ
လှိုင်းကြွမိနော်။

ဝက်သားနီလံ ခံတွင်းမြက်စေဖို့
ကြက်ဆီပြန် ဟင်းတစ်ခွက်ရယ်နဲ့
ငါးမြင်းချက်လို့ အမံနံ
ပွဲအရံ အချဉ်ဖက်
ခံတက်နဲ့ ငရုတ်ကြော်
အပြုတ်အလှော် အသုပ်အထောင်းကိုဖြင့်
ပလုတ်ပလောင်း ကျွေးချင်လှပြီပေါ့
အတွေးမျှင်စတွေနဲ့ အမေပျော်
တစ်နေ့ကျော်ပေမဲ့ ရောက်မလာအား။
ဖြေသော်ခွေနဲ့ ပျောက်ကာသွား။

မေ့သြံ ...
သားပျောက်အမေ မချိန္နမ်းမှာဖြင့်
စကားထောက်ဖွေ အသိကမ်းလေမှ
သူ့ငန်းနဲ့ သူ့တာ
သူ့အထာနဲ့ သူ့စခန်း
သူ့လမ်း သူ့မပိုင်သလို
သူ့မခိုင်တာ အပြစ်ပြင်ရက်ပါဘု
သစ်လွင်လျက်ပါ အမေအချစ်တွေနဲ့
ရှေ့နှစ်မှာ သတိကံမစောင်းလျှင်ဖြင့်
အမေလေ ... ရှိတန်ကောင်းပါရဲ့
ညပေါင်းနဲ့ နေ့များစွာ
အမေအပါးမှာ သားမရှိသော်လည်း
ကရားဖြည့်ကာ ခန္ဓာရုပ်အသိနဲ့
မရဏာနုဿတိ ဘာဝနာရွယ်လို့
ဝတ္ထုနာသွယ် အမေအလွမ်းတွေက
သားအတွက်လေ...
ပန်းဖြစ်စေသာ။ ။

အင်္ဂါရောင်ရေအိုးစင်

နေဝင်းညို

ဟိုးအရင်က၊ ရွာအဝင်လမ်း
 ကမာထန်းထိန်၊ စိန်ပန်းနီရဲ့
 ပေါက်လဲစိတန်း၊ သမန်းပင်ဘေး
 လမ်းကလေးမှာ
 ရွာရေအိုးစင် ရှိပါတယ်။

အုန်းမှုတ်ခွက်နဲ့ သစ်သားလက်ကိုင်
 သောက်နိုင်သလောက်၊ အဝသောက်လေ
 တစ်ယောက်ယောက်က ပြန်ဖြည့်မြဲ။

ရေချမ်းစင်ထဲ၊ သဲဖြူခင်းပေး
 အမြင်အေးဖို့၊ စပါးလေးစိုက်
 ရှင်းသန့်လိုက်တာ
 အညာပုံရိပ် စစ်စစ်ပေါ့။

ရွာခရီးသွား၊ လှည်းသမားနဲ့
 ကျောင်းသားကိုရင်၊ လူရှင်ရဟန်း
 ပင်ပန်းသမျှ၊ သောက်သုံးကြကုန်
 ဝီတီလှိုင်းဝင်၊ အလှူရှင်ကို
 ဖြူစင်သာစု ခေါ်နေကျ။

ဒီလိုနဲ့လေ
 ခေတ်တွေကြာညောင်း၊ အခါပြောင်းတော့
 ရွာ ကျောင်း ဓရပ်၊ ယာဟောင်းစပ်ထိ
 ရှိရှိသမျှ၊ ဝေနေယျတွေ
 ရေသန့်ဘူးလေး ကိုယ်စီနဲ့။

ဇာတိချက်ကြွေ၊ မွေးရပ်မြေက
 ရေအိုးစင်လည်း၊ မြေဆိုးဝင်ခွေ
 ခြအိမ်တွေတက်၊ စာသိုက်ယုက်လိမ်
 ပင့်ကူအိမ်စွဲ၊ နေပူထဲမှာ။

သခါရပေ၊ စိတ်ကဖြေလည်း
 ဝမ်းနည်းနေမိ၊ သတိပြန်ဝင်
 ခရီးနှင်တော့
 ရေအိုးစင်လေး ဝိုနေသလို။ ။

လယ်တောပျော်

မင်းမောင်ရွယ်(မွန်ဌာနီ)

ဩဇာဆီတက်
 နွယ်မြက်သားမွေး။
 နွား ကျွဲ ဆီတံ ဝက်
 လယ်ယက်စားပြေး။

လယ်ခင် လယ်ပြင်
 ကိုရင် ညိုလွေး။
 စွန်အားသန်လှ
 လယ်တောကမွေး။

ထစ်ချွန်းအော်မြည်
 နတ်စည်ဆော်ကြွေး။
 မုတ်သုံစိုးထ
 မိုးကျပြီလေး။

တောင်လေကနင်
 ကောက်ပင်ယိမ်းက။
 ဟိုတစ်သိုက် ဒီတစ်သိုက်
 စိုက်ကြပျိုးကြ။

မိုးရိပ်ကိုမို
 လူပျိုကဲ့လား။
 မိုးရိပ်ကိုမို
 အပျိုကဲ့လား။

ဟိုတစ်ပေါက် သည်တစ်ပေါက်
 ရွာနောက်ကကြား။
 တို့ကျေးရွာ လက်စားလိုက်
 ကောက်စိုက်သံများ။ ။

ဝေးခဲ့ပြီးနောက်

ပုလောစိုးနွဲ့သာ

ဝေးသွားရင်ပေ၊
တမင်လွမ်းစေ၊ ရှင်ခန်းတွေဖြတ်
ရူးမတတ်နာ၊ ဒဏ်ရာဖွဲ့ညွှန်း
လုပ်ရက်လွန်းဟု
စွန်းစလောက်ပင်၊ ပြစ်မတင်ပါ။

ခဏတာမျှ
သာယာမှုရှာ၊ ဝေဒနာဖျောက်
အလည်ရောက်လာ
မိုးလောက်ချစ်မိ၊ ရင်ချင်းငြိမှ
တိခနဲဖြတ်၊ သည်းဆတ်ဆတ်တုန့်
ရက်စက်ပုံဟု
ခိုက်ကြုံမာန်မဲ၊ မစွပ်စွပ်ပါ။

တကယ်ဆိုမှ
ခွယ်လိုရစ်ပတ်၊ အဖြတ်ခက်အောင်
ဖာတ်ယှက်နှောင်ဖွဲ့၊ ချစ်မိခဲ့သူ
အတ္တလူသား၊ မေတ္တာမျှားချိတ်
စကားရိပ်ဆင်း၊ မှားစိတ်ညစ်ဆိုး
ကိုယ်တိုင်ပျိုးသည့်
ချစ်စိုးမွန်းနှစ်၊ ကိုယ့်အပြစ်သာ
ဝန်ခံပါသည်
ဒဏ်ရာတွေနဲ့ အသားကျ။
ပြန်ပါလေကွဲ ထားနုမ။ ။

ဆရာထွန်း၏

ထွန်းရွှေဝါ

တိုင်းရင်းဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး

Pyin Oo Lwin
NANMYAING
 (PURE ARABICA COFFEE)

(အရေးစီးစားထက်ပီထွေစစ်စစ်ကို အဆုံးဖြတ်ကြောင်း အာဝါပါသည်။)

KHA YAE PIN MART - မင်္ဂလာဒုံ၊ ပြည်လမ်းရန်ကုန်မြို့နယ် - ၀၉ - ၆၇၁၄၄၃၅၅၅
 STARMART NINE MILE Showraam - (၉)မိုင်၊ ပြည်လမ်းရန်ကုန်မြို့နယ် - ၀၉ - ၇၀၆၆၀၀၀၀

၁၉၈၂ ခုနှစ်မှစတင်ထုတ်လုပ်ခဲ့ပြီး နာမည်ကျော်ကြားလှကြိုက်များခဲ့စေသာ

ဂျပန်

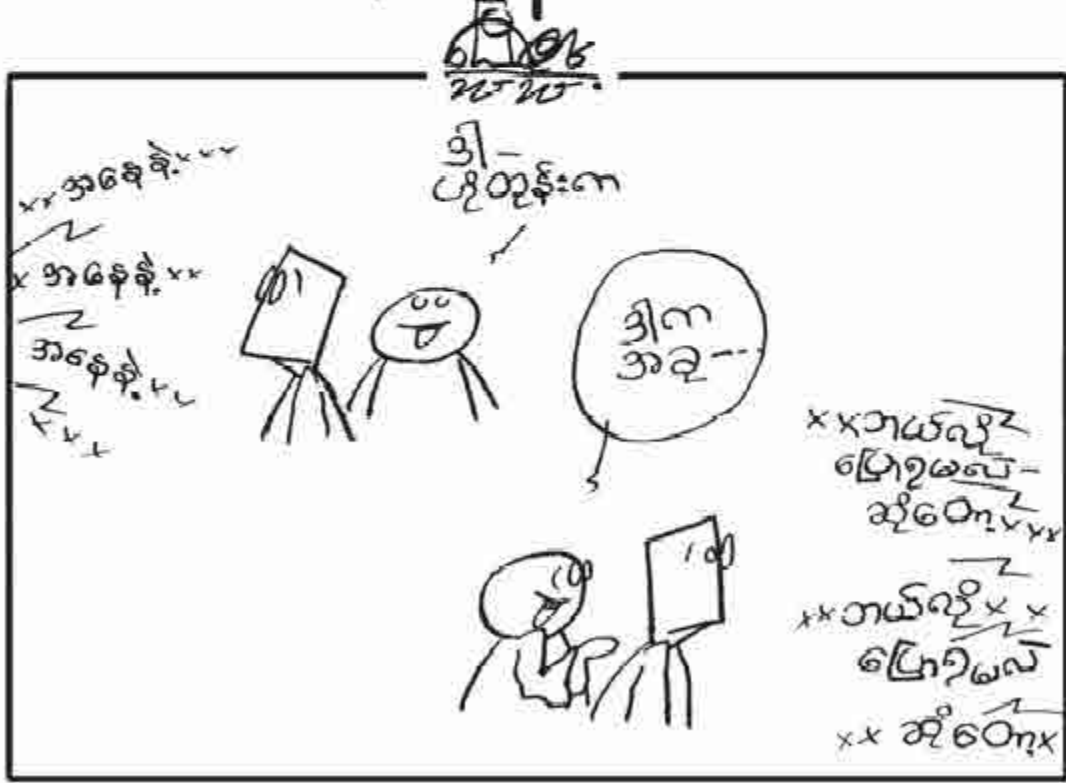
日本の耳清液

နားသန့်ဆေးကြိုး

အတုအမ
 အထူးသတိပြု

ပင်ရင်း - ဖုန်း - ၀၁ - ၃၉၅၆၁၂၊ ၇၀၄၄၀၃၊ ရန်ကုန်မြို့။

FACE Book ထဲမှာ..
မနက်စာကို
ဖြစ်သကဲ့ပဲ
ပြီအနံ့စား
ကုန်ကတ်ဝယ်...တဲ့

ယူပါ၊ ဖြုတ်ပါ၊ ကပ်ပါစေ
ခိုးဝေက... မစားဘူးဟေ့

ဖြောင့်စား၊ ရှိတာပေါ့!
ခင်ဗျားက... စားပြန်ခိုး

'ပညာရွှေအိုး လူမခိုး'
ဆိုတဲ့ စကား မြန်လိုက်တာ ဆရာ
ကား မှတ်တိုင် မှာ စာအုပ်နဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်
မေ့ကျန်ခဲ့တာ 'စာအုပ်လေး နေရာမယွင်းဘဲ
ပြန်ရလိုက်တယ်ခင်ဗျ..'

ကိုးစားဖွယ်ရာ ထိုထိုစာများ(၂၃)

မောင်ခင်မင်(ခနဲဖြူ)

(၁)

နိုင်ငံအရေး ကိုယ့်အရေး

ချစ်တဲ့သူငယ်လေ၊ မြန်မာပြည်သာလှအများတို့လေ။
 ကိုယ်စားလှယ်သုံးဖြာ၊ ရောက်သည့်ခါက
 ဧရာမြစ်ဆိပ်၊ ကမ်းနားထိပ်မှာ၊ ပရိသတ်နှင့် ရုထားနှင့်။
 မြေ၌စီစဉ်၊ ရုထားယာဉ်မှာ၊ မိန်းမများနှင့်ယောက်ျားနှင့်။
 လမ်းစဉ်တစ်လျှောက်၊ တုရားရောက်အောင်၊ လူအပြည့်နှင့်အကျွေးနှင့်။
 တုရားကပ်ချဉ်း၊ ခြေတော်ရင်းမှာ၊ လူတင်းကျမ်းနှင့် အတီးနှင့်။
 အကြောင်းငယ်မှမျိုးစုံ၊ အဖုံဖုံကို၊ အကုန်ပြောတတ်ချေဘူး။
 လတ်တလောပင်၊ ကိုယ်စားလှယ်များပင်သောအခါ
 ဖြူစင်လန်းလန်း၊ ပန်းနှင့်ပေါက်ပေါက်ကြံတော့တယ်။
 ရုထားတွင်းက၊ ခရုသင်းကျည်ကျည် မှတ်တော့တယ်။
 ကညာပျိုစွ၊ ဆင်းရူပတို့၊ ကြိုင်လှပန်းစည်း ဆက်တော့တယ်။
 တစ်မြို့လုံးမှာ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်တော့တယ်။

+

ကိုယ်စားလှယ်များ၊ မင်းတစ်ပါးက
 စကားကျေးဇူး အထူးတလည်တင်တော့တယ်။
 မြန်မာများမညံ့ပုံကို အားကုန်စိတ်နှင့်ပြောတော့တယ်။

မြန်မာပြည်သူ၊ မိန်းမမူကို၊ နည်းယူအင်္ဂလန်က
ခိုးရကယ်။

+

ကြွလဲကြရကယ်၊ ကွေ့လဲကွေ့ရကယ်။
တို့ဘိုးအေနှင့်ဘွားအေငယ်မှ ရှေ့သွားလူကြီး
များကို
အားပါးတရ ပြုချင်စမ်းလှတယ်။
မြန်မာတွေ တိုးတက်ပုံအလုံးစုံကို
အကုန်ကြည့်လှည့်ကြပါလား
အကျွန်ရှေ့ကသွားတဲ့ လူကြီးများလေ။

**ဦးဖိုးကျား
'ချစ်တဲ့သူငယ်လေ'ရီ အိုင်ချင်းမှ
ကိုလိုနီခေတ်**

လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုအစောပိုင်းကာလ၏
လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကိုရေးဖွဲ့သောကဗျာဖြစ်သည်။ 'ဟုမ္မရူး'
ခေါ် ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးတောင်းရန်အတွက် ဝိုင်အမ်
ဘီအေအသင်းကြီးမှ ဦးဘဖေ၊ ဦးပု၊ ဦးထွန်းရှိန်(ဖေ၊ ပု၊
ရှိန်)တို့ကို ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် အင်္ဂလန်သို့စေလွှတ်
သည်။ ၁၉၁၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတွင် ထွက်ခွာပြီး ၁၉၂၀
ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် မြန်မာပြည်သို့ပြန်ရောက်
ကြသည့် ကိုယ်စားလှယ်များကို ရန်ကုန်မြို့တွင် ခမ်းနား
ကြီးကျယ်စွာကြိုဆိုကြပုံကို ဆရာကြီးဦးဖိုးကျားက
အိုင်ချင်းရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်စားလှယ် ၃ ဦး
တို့ ရန်ကုန်မြစ်ဆိပ်တွင် သင်္ဘောကစင်းကြသည်မှစ၍
ရွှေတိဂုံစေတီတော်တွင်ကြိုဆိုပွဲပြီးသည့်အခါ လှုပ်ရှားမှု
များကိုရေးဖွဲ့ထားသည်။ သူတစ်ပါးလက်အောက်တွင်
ကျွန်ဘဝကျရောက်နေရသော်လည်း မြန်မာများမညံ့ပုံကို
ကမ္ဘာသိအောင်ပြသနိုင်ခဲ့သော လှုပ်ရှားမှုကြီးအဖြစ်
ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွာရေးဖွဲ့သရုပ်ဖော်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

(၂)

ဓဉ္ဇာတ် ... ဓပြအမှုပေရီ၊ ဓဋ္ဌခရုငယ်နှင့်
စေယျတုပါက္ခ၊
သပြေနုရိန် တင်ရန်ပန်းတွေကလည်း များလိုက်

မါဘိသနှင့်
ဖေ-ပု-ရှိန် အင်္ဂလန်နန်းမြေသွားတို့ကိုဖြင့်
အားမြောက်ဖွယ် ကြံလွယ်ဖန်လွယ်နှင့်
အန္တရာယ် ရန်စွယ်မောင်းပါလို့
မြန်နယ်ကို ပြန်လွယ်ကြောင်းတွေနှင့်
ဆုတောင်းကာ ပတ္တနာဆင်တဲ့ပြင်
ဆရာအရှင်မင်းရီ၊ ကိုရင်မိုင်းမှာဖြင့်
လယ်ကိုင်းသူ အရွယ်သင့်တွေနှင့်
မယ်မြင့် ခေါ် ကေသာဝတီရဲ့ပြင်
ခေမာထေရီ မေရီကြောကြောရွန်းတို့နှင့်
မဟာအလုံအညာမုံရွာ တဝန်းငုံပြင်
ဟံသာဒဂုန်ပါ စံရာသထုံကျွန်းဆီက
အလွမ်းရက် မမေ့သူတွေမှာနော်ကွယ်
ဆွမ်းသက်စေလှူ။ ။

**မစ္စတာမောင်မိုင်း
'ဘဂဝါဘုရာဇကံပျံ'ရီ
ဒယ်လီကိတ်ဘွဲ့ လေးချိုးကြီးမှ
ကိုလိုနီခေတ်**

ဖေ-ပု-ရှိန် (ဦးဘဖေ၊ ဦးပု၊ ဦးထွန်းရှိန်)ဟူသော
ဒယ်လီကိတ်(ကိုယ်စားလှယ်) ၃ ဦး ဟုမ္မရူးတောင်းရန်
အင်္ဂလန်သို့သွားသည့်အကြောင်းကို မစ္စတာမောင်မိုင်း
(ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မိုင်း)ရေးဖွဲ့သော လေးချိုး
ကြီးမှ ကောက်နုတ်ချက်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်စားလှယ် ၃
ဦးအမည်ကို 'ဖေ၊ ပု၊ ရှိန်'ဟု အတိုကောက်ခေါ်သည့်
အတိုင်းရည်ညွှန်းပြီး 'သပြေနုရိန်'နှင့် နတေထပ်
ကာရန်ယူကာ ဖွဲ့ထားပုံကစ၍ ကဗျာတစ်ပုဒ်လုံး ရောမွေ့
ပြေပြစ်စွာရေးဖွဲ့ထားပုံမှာ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သည်။
ဆရာကြီးသည် ဤကဗျာကို 'ဒေါင်းဋီကာ'တွင် ထည့်
သွင်းရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးရေးဖွဲ့လေ့ရှိ
သည့်ဟန်အတိုင်း ယောဂီဆရာကြီးမစ္စတာမောင်မိုင်း
က လယ်ကိုင်းသူတပည့်များဖြင့်ရလျက် မယ်မြင့်
ခေါ် ဒေါ်ကေသာဝတီ၊ ဒေါ်ခေမာ၊ ဒေါ်မေရီဟူသော
ယောဂီများ၊ သီလရှင်များနှင့်အတူ အလုံမုံရွာမှ ဒဂုန်

အထိ ပရိသတ်အပေါင်းက ကိုယ်စားလှယ် ၃ ဦး
အောင်အောင်မြင်မြင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေကြောင်း
ဆွမ်းသက်စေလျှောက် ဆုတောင်းပုံကိုရေးဖွဲ့ထားသည်။

(၃)

တို့တိုင်းပြည်

ထလော့မြန်မာ၊ အိုမြန်မာတို့
တို့ရွာတို့ပြေ၊ တို့ရွာမြေဝယ်
စေတီစပါး၊ များလည်းများ၏။
များပါလေလဲ၊ တမဲ့မွဲနှင့်
ဆင်းရဲကာသာ၊ ကာလကြာလျှင်
ယာစကာမျိုး၊ တညိုးညိုးနှင့်
ပုထိုးမြင့်မောင်း၊ ကျောင်းကြိုကျောင်းကြား
လှည့်လည်သွားလျက်
မစားလေရ၊ ဝမ်းမဝ၍
ဆွမ်းမျှမတင်နိုင် ရှိမည်တည်း။

ထလော့မြန်မာ၊ အိုမြန်မာတို့
တို့ရွာတို့ပြေ၊ တို့ရွာမြေဝယ်
ရေချိုသောက်ရန်၊ မြစ်ချောင်းကန်နှင့်
သီးနှံချိုပျား၊ များလည်းများ၏။
များပါလေလဲ၊ တမဲ့မွဲနှင့်
ဆင်းရဲကာသာ၊ ကာလကြာလျှင်
မြင်သာမြင်ရ၊ မစားရ၍
တောကပြိတ္တာ ဖြစ်မည်တည်း။

ထလော့မြန်မာ၊ မြန်မာထလော့
အားမပျော့နှင့်၊ မပျော့လုံလ
သူကစ၍၊ ငါကအားလုံး
လက်ရုံးမြားမြောင်၊ ဉာဏ်မြားမြောင်နှင့်
စွမ်းဆောင်ကြလေ၊ ဆောင်ကြလေတော့
ဤမြေဤရွာ၊ ဘယ်သူ့ရွာလဲ
ဤယာစပါး၊ ဘယ်သူ့စပါးလဲ
ထားလော့တာဝန်၊ ပွန်လော့လုပ်ငန်း၊
ဉာဏ်ရှေ့ပန်း၍

တစ်ဝမ်းတစ်စိတ် ညီစေသတည်း။ ။

စော်ဂျီ

ကိုလိုနီခေတ်

ဆရာစော်ဂျီ၏ ထင်ရှားသောကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်
သည်။ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးကို နှိုးကြားတက်ကြွကြ
ရန်၊ စည်းလုံးညီညွတ်ကြရန် နှိုးဆော်သောကဗျာ
ဖြစ်သည်။ 'ထလော့မြန်မာ အိုမြန်မာတို့'၊ 'ထလော့
မြန်မာ၊ မြန်မာထလော့'ဟု နှိုးဆော်လိုက်ပုံ၊ 'ဤမြေ
ဤယာ ဘယ်သူ့ယာလဲ၊ ဤယာစပါး ဘယ်သူ့စပါးလဲ'
ဟု အမေးဟန်ဖြင့် သတိပေးလိုက်ပုံတို့ကြောင့် ကိုလိုနီ
ခေတ်တွင် မြန်မာတို့၏ ရင်ထဲ၌ ကိန်းအောင်းနေသော
မျိုးချစ်စိတ်၊ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးစိတ်တို့ နှိုးကြားလာ
အောင် လှုပ်နှိုးလိုက်သကဲ့သို့ရှိသည်။

(၄)

သပြေညို

သူ့ခေါင်းမှာတဲ့ သပြေညို
ငါ့ခေါင်းမှာတဲ့ သပြေညို။
တို့ပြည်မှာ တို့မေကမ်းပါတဲ့
သပြေညို၊ ရွှေဘိုပန်းဟာက
လန်းလျက်ပါကို။

ဘာမလျှော့လေနဲ့
လာတော့မကွဲ့၊ ရွှေပပိုရီ
လေချိုကအသွေး။
လင်းကြက်အဆော်
ကွင်းထက်မှာ တူပျော်ပျော်နဲ့
စည်တော်ကို ရည်မျှော်မှန်းကာပ
ရောင်နီမှာ အောင်စည်ရွမ်းရအောင်
သပြေညို၊ ရွှေဘိုပန်းရယ်နဲ့
လှမ်းကြစို့လေး။

မင်းသုဝဏ်

ကိုလိုနီခေတ်

ဆရာမင်းသုဝဏ်၏ ထင်ရှားသောကဗျာတစ်ပုဒ်
ဖြစ်သည်။ ဤကဗျာတွင် မြန်မာ့လောကီနောက်ခံပြု

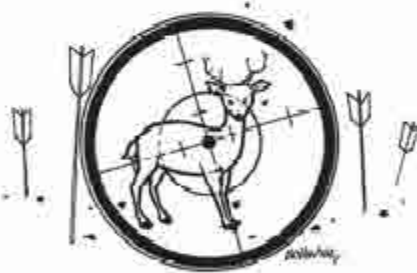
ထားသော သင်္ကေတအမှတ်အသားများဖြင့် မော်ညွှန်းထားပုံမှာ ထူးခြားသည်။ သပြေပန်းသည် မြန်မာတို့ အောင်ပန်းအဖြစ် အသုံးပြုသောပန်းဖြစ်၍ အောင်မြင်ခြင်း အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည်။ 'ရွှေကိုပန်း'ဆိုသည်မှာလည်း အောင်ပန်းကိုပင်ရည်ညွှန်းသည်။ ရွှေကိုသည် အလောင်းမင်းတရား နိုင်ငံတည်ထောင်ရာ အောင်မြင်ဖြစ်သည်။ စာဆိုက တိုမြန်မာပြည်တစ်ဝန်းမှာ တို့မေများကမ်းလှမ်းသော သပြေညိုအောင်ပန်းများ လန်းလျက်ရှိနေပါသည်ဟူ၍ မြန်မာတို့၏ အောင်မြင်မှုများကိုဖော်ညွှန်းသည်။ အားမလျှော့ကြပါနှင့်။ မကြာမီ ပဟိုရ်စည်သံကိုကြားရတော့မည်၊ လေချိုသွေးနေပါပြီဟူသောအဖွဲ့မှာ မကြာမီ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း၊ ကိုယ့်တီးကိုယ့်နန်းဖြင့်နေရမည့်အချိန်ရောက်ပါတော့မည်။ လွတ်လပ်သောနိုင်ငံအဖြစ်သို့ ရောက်ပါတော့မည်။ လေချိုသွေးနေပါပြီဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်သည့် မြန်မာတို့သည် မနက်

လင်းစ လင်းကြက်ဆော်ချိန်တွင် ပဟိုရ်စည်သံကို ရည်မျှော်ပြီး သပြေညိုရွှေဘိုပန်းများပွင့်ပွင့်ကော လှမ်းချီကြပါစို့ဟု နှိုးဆော်ထားသည်။ လွတ်လပ်ရေးရကောမည့် မြန်မာပြည်၏အနာဂတ်ကို မျှော်မှန်းရေးဖွဲ့သောကဗျာဖြစ်သည်။ 'သပြေညို' ကဗျာနှင့် ပတ်သက်သည့် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုမှာ ကဗျာရေးဖွဲ့သောနေ့သည် မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးမရမီ ဆယ်နှစ်တိတိအလို ၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်တွင်ဖြစ်ကြောင်း ဆရာမင်းသုဝဏ်၏မှတ်တမ်းအရ သိရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာသည် ပညာတော်သင်အဖြစ် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ရောက်နေသည်။ မြန်မာမိတ်ဆွေများနှင့် အမိနိုင်ငံအကြောင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးပြီး ထိုနေ့မှာပင် ထိုကဗျာကိုရေးဖွဲ့လိုက်မိခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ။

မောင်ခင်မင်(ခန့်ဖြူ)

အချစ်

မြတ်သွေးညို(ဖောင်ပြင်)

ကြို့လာရ
ဘဝတွင်။
အိပ်မက်သွင်
အထင်မှား။
ရှောင်မလွတ်
ဝဋ်လေလား။

ယောင်ဆောင်ထား
ထိုသားကောင်။
ဝေးဝေးရှောင်
လှအောင်ပုန်း။
ရုန်းသော်လည်း
မြဲနေတုန်း။

သူ့အပြိုး
သက်ဆုံးတိုင်။
ဖမ်းဆုပ်ကိုင်
ထားနိုင်ဖို့။
မြှူသံပေး
လေးကိုညှို့။

ခြေလက်တို့
ကြောက်လို့တုန်။
ရင်လှိုက်ခုန်
မာန်ဟုန်သွင်း။
အံကိုကြိတ်
စိတ်ကိုတင်း။

မြားပစ်ကွင်း
သိပ်ရှင်းတယ်။
ပစ်တော့မယ်
ချိန်ရွယ်ထား။
ကိုယ်ယောင်ဖျောက်
ပျောက်လို့သွား။ ။

၂၀၁၉ ခုနှစ်မှာ အကျော်ကြားဆုံး ရှေးစာဆို

✓ ဒေါက်တာအောင်မြင့်ဦး

ရှေးစာဆိုတစ်ဦးဟာ မျက်မှောက်ကာလမှာ ပြန်လည်ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာဖို့ဆိုတာဟာ အင်မတန် မှ ဖြစ်ခေါင့်ဖြစ်ခဲကိစ္စတစ်ရပ်ပါ။ ဂန္ထဝင်မြောက်တဲ့ စာကဗျာတွေကို ဘယ်လောက်ပဲရေးဖွဲ့ခဲ့ရေးဖွဲ့ခဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာလွန်မြောက်ပြီး မျက်မှောက်ကာလကျမှ ဟိုးလေးတကျော်နဲ့ တစ်မဟုတ်ချင်းပြန်လည်ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူတဲ့ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုကြိုတောင့်ကြံခဲဖြစ်ရပ်မျိုး ၂၀၁၉ ခုနှစ်အတွင်းမှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့နာမည်ဟာ အင်တာနက်လူမှုကွန်ရက်စာမျက်နှာနဲ့ စာနယ်ဇင်း

စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ဂုဏ်သတင်းတွေဟာ လည်း လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကာလအတွင်းမှာ သူ့ရဲ့ကျော်ကြားမှုကို မျက်မှောက်ခေတ်စာဆိုအကျော်အမော်တွေကောင် လုံးဝလိုက်မမီခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီလို ဖြစ်ခေါင့်ဖြစ်ခဲ ၂၀၁၉ ခုနှစ်မှာ အကျော်ကြားဆုံးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရှေးစာဆိုကတော့ တုန်းဘောင်ခေတ်အမျိုးသမီးစာဆို 'မယ်ခွေ'ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

'မယ်ခွေ'ပြန်လည်ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာတာရဲ့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုတွေကတော့ နည်းနည်းထူးထန်းတယ်လို့ဆိုရမှာဖြစ်ပါတယ်။ စာဆိုမယ်ခွေရဲ့ ကဗျာတွေထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာဆွဲကို အင်မတန်သိမ်မွေ့စွာဖွဲ့ဆိုထားခဲ့တဲ့ 'လက်ဆောင်' ကဗျာလေးဟာ ရသမြောက်ပြီး နှစ်လို့ဖွယ်ကောင်းတဲ့အတွက် ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ ကျောင်းသုံးစာအဖြစ်ပြဋ္ဌာန်းခံခဲ့ရပါတယ်။ မြန်မာစာပေကို လေ့လာလိုက်စားကြသူတွေကလည်း ဒီကဗျာကလေးကို ဂန္ထဝင်ကဗျာကလေးတစ်ပုဒ်

အဖြစ် နှစ်သက်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှစွာနဲ့ဘဲ ၂၀၁၉ ခုနှစ်မှာတော့ အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာကြောင့် သူ့ရဲ့ ကဗျာကလေးဟာ ပြဋ္ဌာန်းစာအဖြစ်က ချန်လှပ်ခြင်းခံခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကို အများသိရှိသွားတဲ့အချိန်မှာကော့ကန့်ကွက်သံတွေသောသောည့်ပြီး မယ်ခွေရဲ့နာမည်ဟာ မြန်မာ့လူမှုနယ်ပယ်မှာ တစ်ဖုဟုတ်ချင်း ပြန်လည်ထင်ရှားလာခဲ့ပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ ဒီကဗျာကလေးကို ပြဋ္ဌာန်းစာအဖြစ်က ကျန်ရစ်စေခဲ့တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာကတော့ ဒီကဗျာလေးကို အင်မတန်သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ ရသမြောက် မေတ္တာဘွဲ့ကဗျာလို့မမြင်နိုင်ဘဲ လူငယ်တွေ အတုနိုးမှားစေမဲ့ ဆေးလိပ်သောက်တဲ့ကဗျာလို့ မြင်ခဲ့လို့ပါပဲ။

ပညာကိုရှာမှီးကြတဲ့အခါ အသိပညာတွေပြည့်ဝဖို့လိုသလို သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီး လူပီသတဲ့စိတ်တွေ ကိန်းအောင်းဖို့လည်း လိုအပ်တာဖြစ်ပါတယ်။ ဦးနောက် ဖွံ့ဖြိုးဖို့လိုသလို နှလုံးသားလည်းသိမ်မွေ့နူးညံ့ပါမှ လူပီသတဲ့ နိုင်ငံသားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုနှလုံးသားသိမ်မွေ့နူးညံ့လာစေဖို့အတွက် ရသမြောက်တဲ့စာကဗျာတွေကိုသင်ကြားစေခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ ရသစာတွေဟာ ချစ်စရာကို ချစ်တတ်လာစေတဲ့၊ သနားစရာကို သနားတတ်လာစေတဲ့၊ ကြောက်ရွံ့စရာကို ကြောက်ရွံ့တတ်လာစေတဲ့၊ စက်ဆုပ်စရာကို စက်ဆုပ်တတ်လာစေတဲ့ အာနိသင်မျိုးတွေကို ပေးစွမ်းနိုင်တာဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ အင်မတန် ဖွံ့ဖြိုးပြီး ချစ်စရာကို ချစ်ရကောင်းမှန်းမသိ၊ သနားစရာကို သနားရကောင်းမှန်းမသိနိုင်ကြတော့တဲ့ ဒီကနေ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ ရသခံစားမှုဟာ ပိုမိုလိုအပ်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရသရဲ့ အရေးကြီးပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီး ဇေယျက အခုလိုရေးသားခဲ့ဖူးပါတယ်။ 'ကမ္ဘာလောကကြီးသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများ ဖုံးလွှမ်း

လျက် စရိုက်ကြမ်း ထူပြောလှသည်။ ကြမ်းကြုတ်ရှိုင်းမှု သောစိတ်များ တထောင်းထောင်းထကာ တစ်ယောက်စီလည်း သတ်ဖြတ်ကြသည်။ တစ်စုစီလည်း သတ်ဖြတ်ကြသည်။ အကျမြူခေတ်ကြီးသို့ရောက်၍ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားဟူသရွေ့မှာ တကြောက်လန့်လန့်၊ ကစိုးရိမ်ရိမ်နေကြရပေသည်။ လူတို့၏ နဂိုစိတ်ကြမ်းကို အနုပညာများ၌ပါရှိသော 'ရသ'က ဆုံးမနှိမ်နင်းထား၍သာ ဤမျှခံသာပေသည်' (စာ ၁၂၀)လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ရသပေးရာမှာလည်း ရသမြောက်ကဗျာတွေဟာ အစွမ်းထက်တဲ့လက်နက်ကောင်းတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ရသမြောက်တဲ့ကဗျာတွေအပေါ်မှာ နှစ်သက်ခံစားတတ်လာတာနဲ့အမျှ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့စိတ်နှလုံးတွေဖြစ်ပေါ်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကြီးဇေယျက 'ကဗျာလင်္ကာကို ဘာသာစကားတစ်ရပ်အနေလောက်သာထားလျှင် ကဗျာလင်္ကာစပ်ဆိုသီကုံးရခြင်း၏ တန်ဖိုး ရှိတော့မည် မဟုတ်ချေ။ ကဗျာလင်္ကာ၏ လုပ်ငန်းမှာ ဤမျှသာ မဟုတ်ချေ။ ရိုင်းယုသောစိတ်ကို ယဉ်ကျေးလာအောင် ပြုပြင်ပေးခြင်း၊ ညစ်နွမ်းသောစိတ်ကို ကြည်လင်လာအောင် ဖန်တီးပေးခြင်း၊ နိမ့်ကျနေသောစိတ်ကို မြင့်တက်လာအောင် မြှင့်တင်ပေးခြင်း၊ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသောစိတ်ဓာတ်ကို ကြံ့ခိုင်လာအောင်အားပေးခြင်း စသည့် လူတို့အတွက်အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သောလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရပေသည်' (စာ ၁၆၁)လို့ ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့်လည်း ပညာသင်ကြားရာမှာ ရသရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို ဖြည့်ဆည်းထားတာဖြစ်ပါတယ်။ စာဆိုမယ်ခွေရဲ့ 'လက်ဆောင်' ကဗျာကလေးဟာ ရသမြောက်ကဗျာတစ်ပုဒ်အဖြစ် ခေတ်အဆက်ဆက် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားခဲ့ကြတဲ့ ဂန္ထဝင်ကဗျာဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းသင်ခန်းစာအဖြစ်လည်း ခေတ်အဆက်ဆက် ပြဋ္ဌာန်းခြင်းခံခဲ့ရပါတယ်။

မယ်ခွေရဲ့ လက်ဆောင်ကဗျာထဲက သိမ်မွေ့နူးညံ့လှတဲ့ မေတ္တာဘွဲ့ အကြောင်းမပြောခင်မှာ မယ်ခွေရဲ့ အကြောင်းကို ဦးစွာဖော်ပြလိုပါတယ်။ စာဆိုမယ်ခွေ

ဟာ ကုန်းဘောင်စေတီ ၁၁၄၄ ခုနှစ်မှာ နန်းတက်ပြီး လီးနန်းကို အင်းဝမြို့ကနေ အမရပူရမြို့ကိုပြောင်းရွှေ့ နန်းစိုက်ခဲ့တဲ့ ဘိုးတော်ဘုရား(ဗဒုံမင်း)လက်ထက် နန်းတွင်းမှာစားကမ်းရွက်ရတဲ့ အမျိုးသမီးစာဆိုကော် မြစ်ပါတယ်။ မယ်ခွေရဲ့ဖခင်ဟာ ရတနာသီယံမြို့နေ စစ်တောင်းဝန်ဖြစ်ပါတယ်။ မယ်ခွေမွေးဖွားတဲ့ခုနှစ်နဲ့ စာတိုက်တော့ မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေမှာ မတွေ့ရပါဘူး။ မွေးချင်းနှစ်ယောက်ရှိပြီး အငယ်ဖြစ်ပါတယ်။ အစ်မ ကတော့ မယ်ကေလို့ခေါ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ မယ်ခွေ အရွယ်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ အမွေဝန်မောင်စွက် ဆိုသူနဲ့ စုံဖက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အမွေဝန်ကတော် လို့လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။ မယ်ခွေဟာ အဲချင်း၊ တျာချင်း၊ ငိုချင်း၊ လေးချိုး၊ ရတု စတဲ့ ကဗျာတွေကို ရေးခဲ့ပါတယ်။ အဲချင်းရေးရာမှာထင်ရှားတဲ့အတွက် 'အဲမယ်ခွေ' လို့ခေါ်ကြသလို ငိုချင်းကိုတီထွင်ရေးသား ခဲ့ပြီး ကျော်ကြားခဲ့တဲ့အတွက် 'ငိုချင်းများမွေးမေ၊ ရှင် မယ်ခွေ' လို့လည်း ဆိုစမှတ်ပြုကြပါတယ်။

နန်းတွင်းမှာ မယ်ခွေရဲ့နာမည်ဂုဏ်သတင်း ကျော်ကြားခဲ့တာကတော့ အဲချင်းများနဲ့ ငိုချင်းများ ကြောင့်ဖြစ်ပါတယ်။ မယ်ခွေရဲ့ဆယ့်နှစ်ရာသီဘွဲ့အဲချင်း တွေဟာ ထင်ရှားလှသလို ဘုရင့်ဆွေတော်မျိုးတော် တွေ ကွယ်လွန်တဲ့အခါ ရေးပေးခဲ့တဲ့ငိုချင်းတွေဟာ လည်း အထူးထင်ရှားပါတယ်။ မယ်ခွေရေးခဲ့တဲ့ငိုချင်း တွေကတော့ -

- (၁) ဘိုးတော်ဘုရားပိထွေးတော် ဝလမြို့စား မင်းသမီး သေလွန်ရာတွင် ဆိုသောငိုချင်း
- (၂) ၎င်းသား ပြင်စည်မြင်းမူမင်းသား မင်းရဲမင်းလှ ရွှေတောင် သေလွန်ရာတွင် ဆိုသောငိုချင်း
- (၃) ၎င်းနှမ ရှင်နှင်းပွင့် ၊ ရှင်သံတို့ သေလွန်ရာ တွင် ဆိုသောငိုချင်း
- (၄) အနောက်အိမ်တော် အမြင့်မင်းသားမောင်ကြီး သေလွန်ရာတွင်ဆိုသောငိုချင်းတို့ဖြစ်တယ် လို့ သိရပါတယ်။

စာဆိုအုတ်ခင်းခင်လေးက 'မယ်ခွေ၏ငိုချင်း များသည် အစပထမဆုံးပေါ်ပေါက်ခဲ့သောငိုချင်း များဖြစ်၍ ငိုချင်းရှည် ခေါ် ရှာပုံတော်ကြီးများ၏ ရှေ့ပြေးပင်ဖြစ်သည်' (စာ ၁၁၀ - ၁၁၁)လို့ဖော်ပြခဲ့ ပါတယ်။

နောက်ပိုင်းကာလမှာအလွန်ထင်ရှားခဲ့တဲ့ လက် ဆောင်ကဗျာကလေးကတော့ မယ်ခွေ စာဆိုတစ် ယောက်အဖြစ် မထင်ပေါ်မကျော်ကြားစဉ် ဆယ်ကျော် သက်အရွယ်က ရေးခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ပါရမီ ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ငယ်နုစဉ်အခါ ကတည်းက 'လက်ဆောင်' ကဗျာကလေးနဲ့ ပြသခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ဆောင်ကဗျာကလေးကတော့ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါတယ်။

လက်ဆောင်

မဝယ်ဘူး
မယ်ခူးတဲ့ဖက်စို။

မီးမကူ
နေပူမှာ မကင်အားလို့
ထားရတယ် အိပ်ရာအောက်မှာ
မင်းသောက်ဖို့ကို။

ညာအနား
ရှေ့သွားနဲ့ ကိုက်လို့တို
မချိုတောင့် လိပ်ဆေး။

ပိုးမကူ
ပါမျှည်ဖြူ ဟစ်ပင်မုစ်ကယ်နှင့်
ငယ်ချစ်မောင် ရွှေဝသွားကို
ပါးလိုက်ကဲ့လေး။

ကဗျာကတော့ အဲဒီလို တိုတိုရှင်းရှင်းကလေး ပဲဖြစ်ပါတယ်။ မယ်ခွေငယ်နုစဉ်အခါကရေးခဲ့တဲ့ကဗျာ ဖြစ်လို့ သူ့စာမှာ ထီးဟန်နန်းဟန်မပါ၊ ထီးဇွေ နန်းဇွေ မယုက်သန်းဘဲ အင်မတန်ရိုးရှင်းပြီး အင်းဝမြို့သို့သွား ရောက်မှ ငယ်ချစ်မောင်ကို ဆေးလိပ်လက်ဆောင်ပါး

လိုက်တဲ့အကြောင်းကလေးမျှသာဖြစ်ပါတယ်။ ကဗျာဟာ တိုတောင်းရိုးရှင်းပေမဲ့ ဒီကဗျာကလေးထဲမှာပါတဲ့ မယ်ရဲ့မေတ္တာဟာ ဘယ်လောက်နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်၊ ဘယ်လောက်ထူးထူးကြီးမားတယ်ဆိုတာ လေ့လာကြည့်ရအောင်။

ရှေးကမြန်မာမောင်မယ်တွေရဲ့ချစ်ခင်လှေ့မှာ မိမိချစ်မြတ်နိုးသူကို လက်ဆောင်ပစ္စည်းပေးကမ်းလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီလိုပေးကမ်းရာမှာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ငွေကြေးနဲ့ဝယ်ယူပေးကမ်းတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် အမြတ်တနိုးကြိုးစားလုပ်ကိုင်ပြီးပေးတာမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်တဲ့ပစ္စည်းကိုမှ ပိုပြီးတန်ဖိုးထားကြတာဖြစ်ပါတယ်။ အခုကဗျာထဲက မယ်ကလေးဟာ ချစ်သူမောင်အတွက် ဆေးလိပ်လက်ဆောင်ကို ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ပြီးပေးပါတယ်။ ဆေးလိပ်လိပ်ရာမှာ ဖက်ကိုတောင်အလွယ်တကူဝယ်ယူတာမဟုတ်ဘဲ မိမိဖိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခူးဆွတ်တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် 'မဝယ်ဘူး၊ မယ်ခူးတဲ့ဖက်စို' လို့ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အပင်ကခူးထားတာဖြစ်လို့ ဖက်က စိုနေပါတယ်။ ဆေးလိပ် လိပ်လို့ရအောင် ဖက်ကိုအခြောက်ခံရပါဦးမယ်။ မယ်ဟာ ဖက်ကို မြန်မြန်ခြောက်အောင် မီးကင်တာ၊ နေပူခံတာမျိုးမလုပ်ပါဘူး။ ဒီလိုပြုလုပ်လိုက်ရင် ဖက်ရဲ့အာနိသင် လျော့ပါးသွားနိုင်ပါတယ်။ ချစ်သူမောင်သောက်တဲ့အခါ အရသာပေါ့ပြက်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကိုယ့်အိပ်ရာအောက်မှာ ပဲထားပြီး ကိုယ်ငွေ့ လေးနဲ့အခြောက်ခံခဲ့တယ်ဆိုတာကို 'မီးမကူ၊ နေပူမှာမကင်အားလို့၊ ထားရတယ် အိပ်ရာအောက်မှာ၊ မင်းသောက်ဖို့ကိုလို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာဖွဲ့ဆိုထားတဲ့ 'မကင်အား'ဆိုတာဟာ ကင်ဖိုမအားလပ်ဘူးလို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ 'အား'ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ 'ရက်'လို့လည်း အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ ပြုအားတယ်ဆိုတာ 'ပြုရက်တယ်'လို့ပြောတာပါ။ ဒီကဗျာမှာပါတဲ့ 'မကင်အားတယ်'ဆိုတာဟာ 'မကင်

ရက်တယ်'လို့ ပြောတာပါ။ ဖက်ကို မီးကင်တယ်ဆိုရင် မှိုင်းစွဲမယ်၊ မီးခိုးစေခံမယ်။ ဒါ့ကြောင့် ချစ်သူမောင်သောက်ဖို့ လိပ်မဲ့ဆေးရွက်ကို မီးနဲ့မကင်ရက်ပါဘူး။ ကိုယ်အိပ်တဲ့အိပ်ရာအောက်မှာပဲ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ငွေ့ ကလေးနဲ့ သွေ့ခြောက်စေခဲ့တာပါ။ အဲဒီလို အိပ်ရာအောက်မှာထားတော့ မယ်ကလေးရဲ့ကိုယ်ရနံ့၊ မယ်ကလေးရဲ့အငွေ့အသက်၊ မယ်ကလေးရဲ့မေတ္တာစာတ်တွေ စွဲကျန်နေမှာဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခါ ဖက်ရဲ့အနားကိုဖြတ်ဖို့လိုပြန်တော့လည်း ဓား၊ ကတ်ကြေးတွေကို မသုံးရက်ပြန်ပါဘူး။ ဓားတွေ၊ ကတ်ကြေးတွေဆိုတာ သံထည်ပစ္စည်းတွေဆိုတော့ ဒါတွေကိုသုံးလိုက်ရင် သံချေးတွေ၊ သံဆိပ်တွေပါသွားနိုင်ပါတယ်။ မယ်ကလေးရဲ့သွားနဲ့ပဲကိုက်ဖြတ်ပါတယ်။ ဒါကို 'ညှာအနား၊ ရှေ့သွားနဲ့ကိုက်လို့တို' လို့ ဆိုပါတယ်။ သွားနဲ့ကိုက်ဖြတ်ရာမှာလည်း အံသွားနဲ့ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ကိုက်ဖြတ်လိုက်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ညီညီညာညာဖြစ်အောင် လိုချင်တဲ့ အတိုအရှည်အနေအထားရအောင် ရှေ့သွားကလေးနဲ့ ဂရုတစိုက်ကိုက်ဖြတ်တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုကိုက်ဖြတ်တော့ မယ်ကလေးရဲ့ခံတွင်းနဲ့လည်းပါသွားစေမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို မေတ္တာ၊ စေတနာအပြည့်နဲ့ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ အတွက်လည်း မယ်ကလေးရဲ့ဆေးလိပ်ဟာ 'မချိုတောင့်လိပ်ဆေး' လို့ဆိုရလောက်အောင် မချိုစပူးအထူးချိုတဲ့ဆေးလိပ်ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ စာဆိုဖွဲ့ဆိုထားတဲ့ 'တောင့်'ဆိုတဲ့စကားဟာ 'အတောင့်'တို့၊ 'မာတောင့်' တာတို့ကို ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ 'ကြိုတောင့်ကြိုခဲ'တို့၊ 'ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ'တို့လို စကားတွေမှာသုံးတဲ့ 'ခဲယဉ်းတယ်'ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို မချိုစပူး အထူးချိုတဲ့ ဆေးလိပ်ဟာ မယ်ကလေးရဲ့ချိုမြိန်တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ကိုယ်စားပြုနေတာဖြစ်ပါတယ်။

လိပ်ထားတဲ့ဆေးလိပ်ကို ဝါချည်ဖြူနဲ့ရစ်ပြီး အင်းဝကိုသွားရောက်မဲ့ ငယ်ချစ်မောင်ကို လက်ဆောင်

ပါးလိုက်တဲ့အကြောင်း ပိုးမကူး၊ ဝါချည်ဖြူတစ်ပင်ရစ်ကယ်နှင့်၊ ငယ်ချစ်မောင် ရွှေဝသွားကို၊ ပါးလိုက်တဲ့လေး'ဆိုပြီး ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ဆေးလိပ်ကိုရစ်ပတ်ချည်နေကင်းတဲ့အခါ ပိုးချည်ကိုမသုံးဘဲ ဝါချည်ဖြူကိုပဲသုံးပါတယ်လို့ပြောပါတယ်။ ပိုးချည်ဆိုတာ ပိုးကောင်ငယ်ကလေးတွေရဲ့ အသက်အိုးအိမ်ကိုစတေးပြီးမှရလာတာမို့ အကုသိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။ ပိုးကောင်ငယ်ကလေးတွေကို သနားတဲ့ညာတာကတစ်ကြောင်း၊ ချစ်သူမောင်အကုသိုလ်ဖြစ်မှာစိုးတာကတစ်ကြောင်းကြောင့် ပိုးချည်ကိုမသုံးဘဲ ဝါချည်ကိုသာသုံးခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ရစ်ချည်ရာမှာလည်း တစ်ပင်တည်းကိုပဲသုံးခဲ့ပါတယ်။ 'ဝါချည်ဖြူ'ဆိုတာဟာ 'ဖြူစင်တဲ့မယ့်မေတ္တာ'၊ 'တစ်ပင်ရစ်'ဆိုတာက 'တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့တာပါဆိုတာကို ဖော်ညွှန်းတာဖြစ်ပါတယ်။ လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့သူဟာလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်တည်း စွဲစွဲမြဲမြဲချစ်ခဲ့ရတဲ့ 'ငယ်ချစ်မောင်'ဆိုတာကို သိမ်မွေ့စွာပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီခေတ်ကာလက ထီးနန်းစိုက်တဲ့နေရာဟာ အမရပူရမြို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်မှာ အမရပူရကို ပြောင်းရွှေ့ထီးနန်းစိုက်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး အဲဒီ မတိုင်ခင်က အင်းဝမြို့ဟာ မင်းနေပြည်တော် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အင်းဝမြို့ဟာ အချက်အချာကျပြီး ကုန်စည်ကူးသန်းရာစည်ကားတဲ့မြို့တစ်မြို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အခြားအရပ်ဒေသက လူငယ်လူရွယ် တွေဟာ အင်းဝကို သွားရောက်ပြီး အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေလုပ်ကိုင် စီးပွားရှာလေ့ရှိဟန်တူပါတယ်။ ဘိုးတော်ဘုရားမင်းဇနာကံ နန်းတက်တဲ့ ဘကြီးတော်ဘုရားလက်ထက်မှာတော့ ထီးနန်းကို အင်းဝမြို့ကိုရွှေ့ပြောင်းခဲ့ပါတယ်။ အခုကဗျာမှာပါတဲ့ မယ်ကလေးရဲ့ချစ်သူ

ဟာ အင်းဝမြို့ကိုသွားရောက်မှအချိန်မှာ မယ်ကလေးဟာ ချစ်သူမောင်နှစ်သက်တဲ့ပစ္စည်းကလေးကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပြုလုပ်ပြီး လက်ဆောင်ပါးလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။

မယ်ကလေးရဲ့လက်ဆောင်ဟာ ဆေးလိပ်ငယ်မျှသာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဆေးလိပ်ကို ပြီးစလွယ်စီးစလွယ် လိပ်ခွဲတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်ဖက်ခူးပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ မိမိကိုယ်ငွေ နဲ့သွေ့ခြောက်စေပြီးမှ အမြတ်တနိုးလိပ်ထားတဲ့ ဆေးလိပ်ဖြစ်ပါတယ်။ အရသာကလည်း ချိုလှတယ်။ မောင့်မှာ အကုသိုလ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဆေးလိပ်ချည်ရာမှာ ပိုးချည်ကိုမသုံးမိအောင် သတိထားခဲ့တယ်။ ဝါချည်ဖြူကို တစ်ပင်

မယ်ကလေးရဲ့လက်ဆောင်ဟာ ဆေးလိပ်ငယ်မျှသာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဆေးလိပ်ကို ပြီးစလွယ် စီးစလွယ် လိပ်ခွဲတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်ဖက်ခူးပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ မိမိကိုယ်ငွေ နဲ့သွေ့ခြောက်စေပြီးမှ အမြတ်တနိုးလိပ်ထားတဲ့ ဆေးလိပ်ဖြစ်ပါတယ်။

တည်း ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ပြီး ဖြူစင်နိုင်မြဲတဲ့မေတ္တာသင်္ကေတကိုပြခဲ့ပါတယ်။ ဆေးလိပ်လိပ်ရာမှာ အသေးအဖွဲ့ကလေးကအစ အင်မတန်ဂရုစိုက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထားတာဟာ မောင့်အပေါ်မှာ အသေးအဖွဲ့ကအစ အင်မတန်ဂရုစိုက်မှု ကြင်ဖော်ကြင်ဖက်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြသလိုက်တာပါပဲ။ တဗျာကလေးဟာ တိုတိုနဲ့ရှင်းရှင်းလေးဖြစ်ပေမဲ့ ဒီကဗျာမှာဖွဲ့ဆိုပြခဲ့တဲ့ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ချစ်ခြင်းတရားနဲ့ ကြီးမားတဲ့မေတ္တာထူထည်ကို မြင်တွေ့ခံစားနိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာစာပါမောက္ခ ဆရာကြီးဦးဘိုသင်းက ဆေးလိပ်မှာဝါချည်ရစ်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပိတောက်ရွှေဝါစာအုပ်မှာ အခုလိုရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ 'ဆေးရိုးဆေးစပ်ကည့်ပြီးလိပ်တဲ့အခါ အလိပ်ပြေသွားရလေအောင် ထုံးစံကတော့ ကော်နဲ့သုတ်ပြီးထိန်းပေးတယ်။ ကော်မသုံးကြသူတွေကတော့ ပိုးကနေထုတ်ထားတဲ့ ပိုးချည်မျှင်ကလေးတွေနဲ့ချည်တတ်ကြတယ်။ ပိုးချည်မျှင်ကလေးတွေဟာ မွေးမြူထားရတဲ့ပိုးကောင် (ပိုးစား၂) ကလေးတွေရဲ့အသက်ကိုသေစေပြီးမှထုတ်ယူရတယ်။ ဒီလို ပိုးသတ္တဝါကလေးတွေရဲ့အသက်ကိုသေစေပြီးမှ ထုတ်ယူရတဲ့ ပိုးချည်မျှင်ကလေးတွေဟာ သူတစ်ပါးရဲ့အသက်ကိုသတ်ရတဲ့ကံကျူးလွန်မှုဖြစ်တယ်။

ဒီတော့ သူတစ်ပါးရဲ့အသက်ကိုသေစေရတဲ့ကံမျိုး မကျူးလွန်ရဘဲ ဝါပင်ကရတဲ့ဝါချည်မျှင်ကလေးနဲ့ချည်တာဟာ ကံကျူးလွန်မှုမရောက်နိုင်ဘူး။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ်တယ်။ လိပ်ထားတဲ့ဆေးလိပ်ပြေမသွားအောင်ချည်တဲ့အခါမှာ ချည်ပင်ကလေးတွေစုရစ်ပြီးချည်တတ်ကြပေမဲ့ သူကတော့ တစ်ချောင်းတည်းသောဝါချည်ကြိုးကလေးနဲ့ပဲချည်တယ်။ ဒါဟာလည်း အယူအဆနိမိတ်ပုံတစ်ခုဖြစ်စေချင်တဲ့သဘောရှိနေတယ်။ တစ်ချောင်းတည်းသော ဝါချည်မျှင်ကလေးနဲ့ချည်ထားတာဟာ သူတစ်ယောက်တည်းအပေါ်သာ သစ္စာထားရှိစေချင်တဲ့သဘော၊ သူကလည်း သူ့ချစ်သူတစ်ဦးတည်းအပေါ်မှာသာ သစ္စာထားရှိစေချင်တဲ့သဘောပြချင်တဲ့ 'နိမိတ်ပုံဖြစ်တယ်' (စာ ၅၈-၅၉) လို့ ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ စာဆိုမယ်ရွေ့ဟာ ကဗျာအရာမှာပြောင်မြောက်တဲ့ ပါရမီရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ အထက်မှာဖော်ပြခဲ့တဲ့ အင်မတန်နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး ရသမြောက်လှတဲ့ 'လက်ဆောင် ကဗျာကလေးကို သူ ၁၄ နှစ်သမီးအရွယ်မှာ ရေးခဲ့တာလို့ဆိုပါတယ်။ ဒီကဗျာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာမကြီးဒဂုန်ခင်ခင်လေးက အမျိုးသမီး

အနုပညာရှင်များစာအုပ်မှာ 'မယ်ရွေ့သည် ဆေးလိပ်ဘွဲ့ကို ၁၄ နှစ်သမီးအရွယ်က ရေးသားဖွဲ့ဆိုခဲ့ပေရာ ထိုဆေးလိပ်ဘွဲ့မှာ နောက်ဆုံးပေါ်သီချင်းများကဲ့သို့ ယနေ့အင်္ဂလိပ်စာရေးလျက်ရှိသေးသည်' (စာ ၁၁၁) လို့ ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။

ဒီ 'လက်ဆောင်' ကဗျာကလေးလိုပဲ မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့မေတ္တာရေးရာကို သိမ်မွေ့စွာဖွဲ့ဆိုခဲ့တဲ့ 'ဆေးတံတို' ကဗျာလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဆေးတံတို ဒွေးချိုးကလေးကတော့ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဆေးတံတို ဒွေးချိုး

ဆေးတံတို တစ်ညှိုလောက်
ရောသောက်တော့ပေး။
မယူလိုက်က ခိုက်လို့ထင်
ယူလိုက်ပြန်က ကြိုက်လို့ထင်
သောက်စေချင်
ခုတင်တွင် ထောင်ခွဲကွဲ
ညှို့နဲ့ ရဲ့လေး။

မြန်မာစာပါမောက္ခ ဆရာကြီးဦးစောင့်က မယ်ရွေ့ရဲ့ အဲဒီကဗျာနှစ်ပုဒ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကဗျာပန်းကုံးစာအုပ်မှာ 'ဆေးတံသီချင်းကိုထောက်လျှင် စာဆိုသူတွင် ခဲရာခဲဆစ်ကို ရုတ်တရက်ဖြေရှင်းနိုင်သောပရိယာယ်မာယာနှင့်တကွ လျင်မြန်သောဉာဏ်ရှိကြောင်း သိသာ၏။ ဆေးလိပ်ဘွဲ့လေးချိုးတို့ထောက်သော်ကား ချစ်သူဖို့ ဆေးလိပ်လက်ဆောင်ကို မည်မျှဉာဏ်ကူ၍ အားထုတ်ပြုမူရကြောင်း ရှင်းရှင်းနှင့်တွင်းတွင်းစီကုံးထား၏။ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှချစ်လှပါသည်ဟု ဥပမာဥပမေယျ စသည်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ တီတီတာတာ အပလီအရာတို့ဖြင့်လည်းကောင်း တန်ဆာဆင်ကာ အပိုမန့်တော့ဘဲ အမူအရာအားဖြင့်သာ ချစ်နိမိတ်နှင့်ချစ်ရိုက်ပြဆိုထားပေရာ တကယ်အချစ်ကို ကစ်မျိုးထင်ရှားလေးနက်စေ၏။ ရိုးရိုးနှင့်အလွန်ယဉ်သော အဖွဲ့ကလေးပင်တည်း' (စာ ၄၃) လို့ မှတ်ချက်ပြုခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာစာပါမောက္ခ ဆရာမကြီးဒေါ်မိမိလေးကလည်း မယ်ခွေပုတ်သက်ပြီး 'မယ်ခွေသည် ထူးခြားသော ပါရမီရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဟုဆိုရပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကိုအမျိုးသမီးသည် အသက်အရွယ်ငယ်စဉ်အခါမှစ၍ စာပေရေးသားမှု၌ဝါသနာပါခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ စာပေလောကတွင်ထင်ရှားသော 'ဆေးတံတို' တစ်ညှို့လောက် အစချီသည့် ခွေးချိုးနှင့် 'မဝယ်ဘူး မယ်ခူးတဲ့ဖက်စို' အစချီသော လေးဆစ်ကို မယ်ခွေ အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်ကပင် စပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း သိရှိမှတ်သားရ၏။ ထိုကဲ့သို့သော စာပေအတိုအတွာများကိုရေးသားချိန်တွင် မယ်ခွေသည် နေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိပြီးမည်မဟုတ်သေးပေ။ ဤကဗျာ ၂ ပုဒ်သည် မယ်ခွေ၏ ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်လမ်းကလေးများဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤကဗျာ ၂ ပုဒ်သည် ထိုခေတ် တောရွာရှိ လူငယ်တို့အက်ဆံမှုနှင့် အလေ့အထတစ်ခုကိုဖော်ပြသော ကြေးမုံငယ်တစ်ချပ်ဟူ၍ပင် ဆိုရပေလိမ့်မည်' (စာ ၂၄၁-၂၄၂) လို့ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။

မယ်ခွေရဲ့ ဒီကဗျာကလေးနှစ်ပုဒ်ဟာ ဆေးလိပ်တို့၊ ဆေးတံတိုဆိုပေမဲ့ ဆေးလိပ်တို့၊ ဆေးတံတိုဆိုတာ မည်ကားမတ္တပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကဗျာမှာဖွဲ့ဆိုထားတဲ့ ဆေးလိပ်တို့၊ ဆေးတံတိုဆိုတာ လူငယ်တွေရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုကိုယ်စားပြုတဲ့ မေတ္တာသင်္ကေတတွေပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကဗျာကိုဖတ်ရှုလေ့လာပြီးတဲ့နောက်မှရရှိလာတဲ့ရလဒ်ကတော့ သိပ်ဗွေနှူးညှို့ပြီး သစ္စာတရားကြီးတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုသိမ်ဗွေနှူးညှို့ပြီး နှစ်သက်စရာရသစ်စားမှုကိုပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက်လည်း မယ်ခွေရဲ့ကဗျာကလေးတွေဟာ မြန်မာဂန္ထဝင်ကဗျာတွေအဖြစ် ထင်ကျန်နေခြင်းဖြစ်သလို ပတ္တမြားမှန်ရင် နွဲ့မနက်ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း စာဆိုမယ်ခွေရဲ့အမည်ဟာ မြန်မာစာပေသမိုင်းမှာ ထာဝစဉ်ရှင်သန်နေမှာပဲ ဖြစ်ပါတော့တယ်။ ။

ဒေါက်တာအောင်မြင့်ဦး

စာညွှန်း -

- ခင်ခင်လေး၊ ဒဂုန်။ (၁၉၆၇)။ အမျိုးသမီးအနုပညာရှင်များ။ ရန်ကုန်၊ ဇွဲစာပေရိပ်မြို့။
- ဇေယျ။ (၁၉၆၂)။ မြန်မာ့မျက်ပွင့် စာပေလော့။ ရန်ကုန်၊ ထိန်ဝင်းစာပေဖြန့်ချိရေး။
- ဇေယျ။ (၁၉၆၅)။ ဇေယျ၏စာ။ ရန်ကုန်၊ ညွှန်ဌေးစာပေတိုက်။
- ဇော်ဂျီ။ (၁၉၉၄)။ 'ကဗျာသင်နည်း(အချုပ်)' ဆရာဇော်ဂျီစာပေါင်းချုပ် ဒုတိယတွဲ။ ရန်ကုန်၊ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံစာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့။
- ဘရင်၊ ဦး(ဟံသာဝတီ)။ (မ ၁၃၁၃)။ ကဗျာပန်းကုံးကောက်နုတ်ချက်စာကိုယ်နှင့် အဖြေစုံ။ ရန်ကုန်၊ ခေတ်စာပုံနှိပ်လုပ်ငန်း။
- ဘသန်း၊ ဦး။ (၁၉၉၁)။ မြန်မာရာဇဝင်၊ အငွေမအကြိမ်။ ရန်ကုန်၊ သတင်းနှင့်စာနယ်ဇင်းလုပ်ငန်း။
- ဘိုသင်း၊ ဦး (အငြိမ်းစား မြန်မာစာပါမောက္ခ) ။ (၁၉၉၄)။ ဝိတောက်ရွှေဝါ။ ရန်ကုန်၊ ပညာတန်ဆောင်။
- မိမိလေး၊ ဒေါ်။ (၂၀၀၃)။ 'အမျိုးသမီးစာဆိုလောကနှင့် ဘဝကြေးမုံ'။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်များ ပုံနှိပ်တိုက်။
- လူဖေဝင်း၊ ဦး။ (မ ၁၃၁၂)။ ကဗျာပန်းကုံး၊ အလင်းပြအဖြေ၊ ပထမပိုင်း။ ရန်ကုန်၊ ပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင်ပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက်။
- သုတ၊ မောင်(ဗိုလ်မှူးဘသောင်း)။ (၂၀၀၅)။ စာဆိုတော်များအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ပဉ္စမအကြိမ်။ ရန်ကုန်၊ ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်။
- မောင်၊ ဦး။ (၁၉၅၇)။ ကေသီပန် ဒေါ် ကဗျာပန်းကုံး။ ရန်ကုန်၊ မြန်မာ့ယူနီယံပုံနှိပ်တိုက်။

စာပေဟောပြောသူ

✓ ရွှေကျမေနှင်း

စာရေး ဆရာအလုပ်တွင် စာပေဟောပြောခြင်းသည်လည်း အစိတ်အပိုင်းကန်ချစ်၏။ စာရေးခြင်းကို စိတ်ပါဝင်စားမြေ့လျော်သကဲ့သို့ ပြောချင်သည်များကို တိုက်ရိုက်ပြောခွင့်ရသော ဟောပြောပွဲကိုလည်း ပျော်စရာတစ်ခုဟု ကျွန်မမြင်ပါသည်။ ထူးဆန်းသည်ဟု ပြောရမလားမသိ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် စာပေဟောပြောပွဲ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ပထမဆုံးတက်ဟောရသော အကြိမ်မှာ ကျွန်မအနေဖြင့် စာပေဟောပြောပွဲဆိုသည်ကို တစ်ပွဲမျှနားမယောင်ခဲ့ဖူးသေးပေ။ ကျွန်မတို့ငယ်ငယ်က

အထက်တန်းကျောင်းမှာရော တက္ကသိုလ်မှပင် ခေတ်စားသည်က 'စကားရည်လှပွဲ' ဖြစ်၏။ စာရေးဆရာလောကတွင်လည်း စာရေးဆရာ၊ ဆရာမများသည် စကားရည်လှပွဲကို အများဆုံးလုပ်လေ့ရှိကြသည်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် အမြင်မတူ ငြင်းခုံရခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မကား ဤစကားရည်လှပွဲနှင့် အတော်အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကျောင်းနေစဉ် ၈ တန်းကတည်းက စင်ပေါ်တက်ငြင်းခုံခဲ့ရ၏။ ရှာဖွေလေ့လာ လေ့ကျင့်ခဲ့ရ၏။ တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ အဆောင်ကိုယ်စားပြု ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရာ အနိုင်ရရုံမက အကောင်းဆုံးစကားစစ်ထိုးသူဆိုပင်ရရှိခဲ့သည်။ ဤအရာ၌ ကျွမ်းကျင်ခဲ့ပြီ။

စာပေဟောပြောပွဲဆိုသည်ကိုမူ နားမထောင်ဖူးသေးပါ။ နားမထောင်ဖူးပါဘဲနှင့် ကိုယ်တိုင်တက်ဟောရသောအဖြစ်က ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဗန်းမော်မှာဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ဆရာဗန်းမော်ညိုနွဲ့က ဗန်းမော် အ.ထ.က(၁) မှာရှိသည်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်၌ ကျွန်မ ဗန်းမော်ပြောင်းရယောအမီ ယခုကျွန်ုပ် အစစအရာရာအကူအညီဟောင်းခဲ့ရသည်။ မကြာမီ စာရေးဆရာရန်အောင်မောင်မောင်က ဗန်းမော်သို့ ထောင်ပိုင်အဖြစ်ရောက်လာသည်။ သူက နယ်စုံပွဲစုံဟောပြောခဲ့သူဖြစ်၏။ ယခု ဗန်းမော်

မှာဆိုကြတော့ ဟောပြောပွဲလုပ်ကြရအောင်ဟု သူမငဲ့ စတင်လေသည်။

ဗန်းမော်၏ ပထမဆုံးစာပေဟောပြောပွဲကို အလယ်ရပ်ရှိ ဇေယျာသီရိရပ်ရှင်ရုံမှာပြုလုပ်၏။ ထိုခေတ်ထုံးစံအတိုင်း ပထမညွှန် စကားရည်လှပွဲ လုပ်ပြီး နောက်ညမှာကျမှ စာပေဟောပြောပွဲလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မမှတ်မိသလောက် ယခုလို စာပေဟောပြော ပွဲကို စကားရည်လှပွဲနှင့်တွဲလုပ်ခဲ့ရသည်မှာ ဗန်းမော် အပြင် ရွှေတိုနှင့် ကော့သောင်းဖြစ်သည်။ ပရိသတ် သည် စာပေဟောပြောပွဲသီးသန့်ကို နားမယဉ်သေး။ စကားရည်လှပွဲကိုသာ သဘောတွေ့နေဆဲဟု ယူဆရ ပါသည်။ ထိုစဉ်က စာရေးဆရာများကတစ်ဖက်၊ ဆရာမများကတစ်ဖက် စကားရည်လှကြရာ စာရေး ဆရာများဘက်တွင် ဆရာစိန်လွင် လေး နာမည်ကြီးသည်။ (နောက်တော့ ဆရာက ဘိသိက်ဆရာဖြစ်သွားသည်) အမျိုးသမီးဘက်မှာက ဆရာမကြီး စောညိုစိမ့်၊ စောမုံညင်း၊ ခင်စိန်လှိုင် တို့ နာမည်ကြီးပါသည်။

ဗန်းမော်ဟောပြောပွဲ။

တစ်ခါမှမကြားဖူးသောပွဲမျိုး

ကို ကိုယ်တိုင်ဟောရတော့မည်။ ထို ၁၉၆၈ ခုနှစ် မှာ ကျွန်မသည် ဝတ္ထုရေးသူအဖြစ် ရှုမဝ၊ မြဝတီ၊ ငွေတာရီပဂ္ဂဇင်းများမှာ နေရာအတော်အသင့်ရနေပြီ။ ကျောင်းဆရာမ လုပ်သက်က ၁၀ နှစ်ရှိပြီ။ စင်ပေါ် တက်ဖူးသောအတွေ့အကြုံရှိပြီးဖြစ်၍ ပရိသတ် မကြောက်ပေ။ ဟောဖို့ အကြောင်းအရာပုံရှာရမည်။

ဘာဟောရကောင်းမည်လဲ။

ကိုစဉ်က ကျွန်မကိုညီအစ်မများသည် ဇာတ်ပွဲကို စွဲ၏။ ပြဇာတ်ကိုစွဲ၏။ ရုပ်ရှင်ကိုစွဲ၏။ ပြီးတော့ ငရုဒီယို မှလာသော 'သီချင်းကြီးသရုပ်ဖော်'ကိုစွဲပါသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုလျှင် မနက်ပိုင်းလုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီး

နေ့ခင်းရောက်သည်နှင့် ငရုဒီယိုရှေ့မှာခိုင်ကြသည်။ သီချင်းကြီးသရုပ်ဖော် နားထောင်ဖို့ပါ။

သီချင်းကြီးသရုပ်ဖော်အသံလွှင့် အစီအစဉ် ကို စာရေးဆရာမောင်ကြည်ရှင်က စီစဉ်ခြင်းဖြစ်ပြီး သီချင်းကြီး(မဟာဂီတ)တစ်ပုဒ်စီ၏ ဖြစ်တည်လာပုံကို ပြဇာတ်အသွင်ဖြင့် တင်ဆက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့က ပွဲကြိုက်သူများဖြစ်ရာ ဤသရုပ်ဖော်အစီအစဉ်ကို အလွတ်မခံနိုင်ကြပေ။ သီချင်းဂီတကြိုက်သူများ လည်းဖြစ်သဖြင့် ပို၍ပင်စွဲလမ်းခဲ့ကြသည်။

အဆိုပါအစီအစဉ်များတွင် 'ထူးမခြားနား'သရုပ် ဖော် ပါပါသည်။ အလွန်လူကြိုက်များ၏။ ထူးမခြားနား ကို ဘုရင့်ထံတင်ဆက်ရာ ဘုရင့်ကနှစ်သက်လှသဖြင့် အလားတူရောင်ခြည်တော်ဘွဲ့တစ်ပုဒ် ထပ်စပ်ပါဦးဟု အမိန့်ရှိသည်။ မြဝတီမင်းကြီးလည်း ဘုရင့်အမိန့်အရ

ကိုယ့်ဘာသာတီထွင်ပွဲဖြင့်ဆိုပြီး ဒါတော်ကျနပ်နေခဲ့၏။ ပရိသတ်သဘောကျသည်ကို အဟုတ်ကြီးထင်နေခဲ့၏။ နောက်တော့ ထူးမခြားနားတင်မကတော့ဘဲ ဖတ်ကွက်တွေတီထွင်သည်။

နောက်တစ်ပုဒ်ထပ်ရေးပါသည်။ 'ခန္ဓာကံသွယ်ရောင် ညွန့်အစချီ သီချင်းစန့်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဤသီချင်းကို လူကြိုက်မများချေ။ နာမည်မကျော်ပေ။ ဤအခါ ကျွန်မက ကောက်ချက်ဆွဲလိုက်သည်။ 'အနုပညာ ဆိုတာ နှလုံးသားမှသာဖူးပွင့်လေ့ရှိ၏။ အမိန့်နှင့် ခိုင်း၍မရ'ဟု၍တည်း။

ဤအကြောင်းဟောမည်။

အကြောင်းအရာရှိဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းပြောပြ ရင်း မြဝတီမင်းကြီးဟာ ဘုရားရောင်ခြည်တော်ကွန့် မြူးနေတာကို ကြည့်ညိုရင်း စာစပ်ပါတယ်။ ကြည့်ပါ အုံး ... ဘုရားရောင်ခြည်တော်တွေက မြတ်စွာဘုရား

ရှိစဉ်က ရောင်ခြည်လွှတ်တာနဲ့အတူတူပါပဲကလား၊ မခြားနားပါကလား၊ အဖြူရောင်၊ အနီရောင်၊ အညို၊ အပြာ၊ ဖြူနီညိုပြာတွေလားတည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းလို့ ကဗျာဖွဲ့ရာကနေ ယောသလို ကေးသံသွင်းလိုက်ပါတယ်။ “ဖြူ ... နီ ... ညို ... ပြာ ... ထွေလာတည့် ထူးထူးဆန်း ... ထူးထူးဆန်း ... တေဇာရောင်ထွန်း” ဆိုတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မက သီချင်းအဖြစ် ကောက်ကာ ငင်ကာ အသံထည့်ဆိုလိုက်ပါသည်။ ‘စိုး ... ပိုင်’ဆိုသော နေရာတွင် ရပ်ပစ်လိုက်၏။

ပရိသတ်ကား ပထမအံ့အားသင့်သွားသည်။
နောက် ... သဘောကျသည်။

လက်ခုပ်တီးကြသည်။ တော်တော်နဲ့မရပ်တော့။ ဤတွင် ကျွန်မ ဘဝင်မြင့်သွားတော့၏။

ပရိသတ်၏လက်ခုပ်သံကို သာယာသွားလေပြီ။ ထိုအချိန်မှစ၍ စာပေဟောပြောလျှင် စာတံလမ်းတစ်ခုဆင်ပြီး သီချင်းတစ်ပိုဒ်(တစ်ပိုင်းတစ်စ) အတည်ဆိုပြသော ပရိယာယ်ကိုသုံးပါလေတော့သည်။ (ထိုကာလ၌ ဆရာကြီးဦးသုခဟောပြောလျှင် ဘဝသံသရာဇာတ်ကားအကြောင်းဟောပြီး ဘဝသံသရာသီချင်းဆိုပြကြောင်း မကြားဖူးသေးပါ)

ကိုယ့်ဘာသာတီထွင်မှုဖြင့်ဆိုပြီး အတော်ကျေနပ်နေခဲ့၏။ ပရိသတ်သဘောကျသည်ကို အဟုတ်ကြီးထင်နေခဲ့၏။ နောက်တော့ ထူးမခြားနားတင်မကတော့ဘဲ ဇာတ်ကွက်တွေတီထွင်သည်။ (ခွင်ဆင်သည်ဆိုပါစို့) ဤသို့ဖြင့် အိပ်ပြီလားကွဲ့၊ ဖြူပြာမူရာသူဇာမေရယ် သီချင်း၊ ချစ်မိုးဓမ္မ၊ ချစ်ရေစင်၊ မဲဇာတောင်ခြေ စသည်များဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ဝတ္ထုရေးသူ၊ ဂီတနဲ့စပ်သူဆိုပြီး ပရိသတ်ကိုဖမ်းစားခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်မ မှားသလား။
ပထမတော့ မမှားဘူးဟု အဖြေထုတ်၏။

နောက်ပိုင်းပေမာပြောသူများလည်း သီချင်းတစ်ခုခုဆိုပြကြလေသည်။ သူတို့လည်း ဆိုတတ်သည်ဟု ပြုချင်သလားမသိ။ ခက်တာက အချို့သူများမှာ

သီချင်းမဆိုတတ်ကြပါ။ သံစဉ်လည်း မဝီ၊ အသံလည်း မကောင်း။ မဖြစ်မနေထည့်သွင်းပြီးဆိုနေကြလေသည်။ ဤအခါ မဆိုတတ်ဘဲ၊ မလိုအပ်ဘဲ မဆိုနဲ့ဟူ၍ တားမရ။ ဘရိုက်အုပ်မရကော့ပေ။ ဂျက်ပြီ။ ဒီအခါ စာပေဟောပြောပွဲတက်ချင်ရင် သီချင်းဆိုလေ့ကျင့်ရတယ်ဟူသော တလွဲအယူအဆကြီးပင်ပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ ကျွန်မ ဝီတိမကောင်းပါ။ ကျွန်မ စတင်ခဲ့မိခြင်း။ ကျွန်မအပြစ်ဟု ခံစားပါသည်။

ယခုကဲ့သို့ ဟောပြောပွဲတွင်ခွင့်ဆင်ပြီး သီချင်းဆိုသည်ကို ဟုတ်လှပြီဟုထင်နေရခြင်းမှာ ဟောပြောဖက်များက မြောက်ပေးမှုလည်းပါသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဆရာစိန်ခင်မောင်ရီက ထိပ်ဆုံးမှအားပေး၏။ “မနှင်းရေ ... ဒီနှစ် ဘာပြုဇာတ်တင်မလဲ” ဟုပင် မေးလေ့ရှိသည်။ သူက သုခုမပညာကို စာပေနှင့်တွဲပြီး မြတ်နိုးသူမို့ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင်၊ သဘင်အားလုံးကို ဝင်ဆံ့သည်။ ချစ်သည်။ သံယောဇဉ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကိုလည်း ရိုးသားစွာအားပေးလေသည်။

ဆရာလယ်တွင်းသားစောချစ်ဆိုလျှင်လည်း သူနှင့်အတူဟောပြောကြိုတိုင်း “အစ်မရေ ... ကြူကြူသင်းလေး လုပ်နော်” ဟုတောင်းဆိုတတ်၏။ ထို့အတူ မောင်ဝဏ္ဏကလည်း “အိပ်ပြီလားကွဲ့ဆိုပါ” ဟု သတိပေးတတ်ပါသေးသည်။ ပရိသတ်အများစုကလည်း “မဲဇာတောင်ခြေကို ၅ မျိုးဆိုပြတာ သိပ်ကြိုက်တယ်” ဟု အသိအမှတ်ပြုကြလေရာ ကျွန်မသည် (အသက်လေးဆယ်မပြည့်သေးသောအရွယ်) မရင့်ကျက်သူမိမိ ဘဝင်ကျနေခဲ့တာအမှန်ပါ။

သို့သော် ကျွန်မကိုအားပေးသည့်လူတွေထဲတွင် သူမောင် မပါပါ။ အားမပေးရုံမက အပြစ်တင်ပါသည်။ တန့်ကွက်ပါသည်။ “ဒီမှာအစ်မ...ကျွန်တော်တောင် အဆိုတော်ဖြစ်ရက်နဲ့ စာပေပေမာပြောပွဲမှာ သီချင်းမဆိုဘူးအစ်မရဲ့၊ စာပေအရည်အသွေးနဲ့ ပရိသတ်ကိုမထိန်းနိုင်ဘူးလား” ဟု ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ခဲ့ပါ၏။

ကျွန်မကား အရှိန်လွန်နေပြီ။
ထို့ပြင် နောက်တစ်ကြောင်းရှိနေသေးသည်။
ဂီတအဖွဲ့နှင့်ပူးတွဲတင်ဆက်သောအစီအစဉ်
ကစ်ခုပါ။

(စာပေဟောပြောပွဲခေါင်းစဉ်နှင့်ပင်ဖြစ်၏။)

ဖြစ်ပုံမှာ -

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၌ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်
ပါတီသည် (၆၀)ကြိမ်မြောက်အမျိုးသားနေ့ကို အကြီး
အကျယ်ပြုလုပ်ခဲ့၏။ မြို့နယ်တိုင်း၊ ရပ်ကွက်တိုင်း၊
ရုံးတွင်းဌာနတိုင်း ဟောပြောပွဲလုပ်ရ၏။ (ပါတီ၏
လမ်းညွှန်မှု၊ ကောင်စီ၏ဦးဆောင်မှုဟု သုံးနှုန်းသည်။)

ထိုနှစ်၌ ကျွန်မလည်း မိမိနေထိုင်ရာရပ်ကွက်တွင်
ဟောပြောဖို့တာဝန်ကျ၏။ အမျိုးသားနေ့အကြောင်း
က ပြောရတာများခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ရိုးနေပြီမို့ အမျိုးသား
သီချင်းလေးဆိုပြုရကောင်းမလား၊

မယ်ဒလင်လေးနဲ့လိုက်တီးပေးပါဟု
ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုပြောရ၏။ ဤအခါ
သူက မယ်ဒလင်လေးနဲ့တော့ နုပ်ပါ
တယ်။ သူတို့အနုပညာအသင်းက
တစ်ခြမ်းဝိုင်းလေးနဲ့လုပ်ပေးမယ်ဟုဆို
သည်။ ရပ်ကွက်ပွဲလေးပင်ဖြစ်သော်
လည်း မြို့နယ်ပရိသတ်ရှိ၏။ အမျိုး

သားနေ့သမိုင်းကို ဟောလိုက်၊ သက်ဆိုင်ရာသီချင်း
ဆိုလိုက်။ (ဥပမာ- ပါတော်မူပုံဇာတ်ကွက်နှင့်ပါတော်မူ
သီချင်း) ထိုနေ့မှစပြီး 'လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင်သီချင်း
များ'ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ၂ နာရီ၊ ၃ နာရီစာတင်ဆက်
ရတော့သည်။ စင်စစ် ဤအစီအစဉ်မှာ စာဆိုတော်
ရာသီနှင့်မသက်ဆိုင်ချေ။ သို့သော် ထိုခေတ်က ပါတီ
ကောင်စီဦးဆောင်မှုဖြင့်ဆိုကာ အမျိုးသားနေ့၊
လွတ်လပ်ရေးနေ့၊ ပြည်ထောင်စုနေ့၊ အလုပ်သမားနေ့
စသည်ဖြင့် ဟောပြောပွဲတိုင်းအတွက် ဤအစီအစဉ်
က အဝင်သွားတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် ရွှေကူမေနှင်း
ဆိုလျှင် ဟောပြောပွဲမှာ သီချင်းဆိုသူဟု တံဆိပ်ကပ်

ခံလိုက်ရလေသည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်။

စာပေဟောပြောပွဲတွေ မလုပ်ရတော့ပါ။

သို့သော် အကြောင်းကိုဆိုင်၍ မတွေ့ရကာ
ကြာသော နယ်အသီးသီးမှပရိသတ်များနှင့်တွေ့တိုင်း
ပြောကြလေပြီ။

“ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ချစ်ရေစင်ဆိုသွားတာ
အမှတ်ရတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ပျို့မှာတမ်းဆိုခဲ့တာလေ”

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ထူးမခြားနားကိုဆိုပြတာ”

“ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ်၊ မဲစာတောင်ခြေကို
၅ မျိုးဆိုပြသွားတာ”

သွားပြီ။

ကျွန်မ ရုံးပါသည်။

ကျွန်မက စာရေးဆရာပါ။ စာရေးဆရာသည်
ပရိသတ်နှင့်တွေ့လျှင် ဘယ်ဝတ္ထုလေးကြိုက်တယ်ဟု
အပြောခံရတာကို သဘောကျသည်။ ခုတော့
သီချင်းဆိုခဲ့တာတွေပဲ သတိရကြတော့သည်။

ကျွန်မက စာရေးဆရာပါ။ စာရေးဆရာသည်
ပရိသတ်နှင့်တွေ့လျှင် ဘယ်ဝတ္ထုလေးကြိုက်တယ်ဟု
အပြောခံရတာကို သဘောကျသည်။ ခုတော့ သီချင်း
ဆိုခဲ့တာတွေပဲ သတိရကြတော့သည်။

ကျွန်မ နောင်တရပါသည်။

ကျွန်မ မရိုးသားခဲ့ခြင်းအတွက် အပြစ်ရှိပါ
သည်။

ဤသို့ဖြင့် စာပေဟောပြောပွဲ၌ သီချင်းဆိုခြင်း
ကို မလုပ်သင့်ဟု ဂန့်ခံခဲ့ရပါတော့သည်။ ။

ရွှေကူမေနှင်း

အမေစံသို့ လွမ်းချင်းတစ်ပုဒ်

မြင်းမူမောင်နိုင်မိုး

အများအားဖြင့် လူတစ်ဦး
တစ်ယောက်တွင် အတိုးနှင့်
ယောက်၊ အဘွားနှစ်ယောက်စီ
ရှိကြစမြဲဖြစ်သည်။ အဖေတက်
က တော်စပ်သော အတိုးနှင့်
အဘွား၊ အဖေတက်ကတော်စပ်
သော အတိုးနှင့်အဘွားတို့ဖြစ်
ကြသည်။ ထိုအတိုး၊ အဘွား
များသည် သွေးသားရင်းရှာ
တော်စပ်သော အတိုး၊ အဘွား
များပင်ဖြစ်ကြပေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကုသိုလ်ကံထူးလှသည်။
ငယ်စဉ်ကပင် အဘိုးနှစ်ယောက်၊ အဘွားသုံးယောက်ရှိ
ခဲ့သည်။

အဖေ၏မိဘများမှာ ဦးဘောင်ပွင့်နှင့် ဒေါ်မယ်
သင့် ဖြစ်၏။

အမေ၏မိဘများမှာ ဦးထွန်းပေါ်နှင့် ဒေါ်သိန်း
ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဦးဘောင်ပွင့်+ဒေါ်မယ်သင့်၊ ဦးထွန်း
ပေါ်+ဒေါ်သိန်းတို့သည် ကျွန်တော်၏အဘိုးရင်း၊
အဘွားရင်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ဦးထွန်းပေါ်နှင့် ဒေါ်သိန်းတို့သည်
ကျွန်တော်တို့မောင်နှမတစ်တွေ လူမမည်ဘဝမှာပင်
အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်ကွာသွားကြသည်။ ထိုအချိန်
တွင် အဘိုးဦးထွန်းပေါ်မှာ အရွယ်ကောင်းဖြစ်သဖြင့်
နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ထို နောက်အိမ်ထောင်၏
အမည်မှာ ဒေါ်ကံဖြစ်လေသည်။ ဒေါ်ကံကို ကျွန်တော်
တို့က အမေကဟုခေါ်သည်။ အမေကကလည်း
ကျွန်တော်တို့မောင်နှမတစ်တွေကို မြေးအရင်းလေးတွေ
လိုချစ်ခင်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကိုယ့်
အဘွားအရင်းလိုချစ်ကြလေသည်။

အမေသိန်း၊ အမေသင့်၊ အမေကံ အစရှိသော
အဘွား ၃ ယောက်စလုံးသည် ကျွန်တော်တို့ကို အလို
လိုက်ပါသည်။ အဘွား ၃ ယောက်စလုံးသည် ပုံတိုပတ်စ
လေးတွေပြောပြတတ်ကြသလို သူတို့ငယ်စဉ်က ဘဝ
အတွေ့အကြုံများကိုလည်း စိကာပတ်ကုံးပြောပြတတ်
ကြပါသည်။ စားစရာလေးတွေရှိလျှင် ကျွေးမွေးကြသလို
မုန့်ဖိုးပဲဖိုးလည်းပေးတတ်ကြပါသည်။

ထိုအဘွား ၃ ယောက်ထဲတွင် အမေသင့် (အမေ
ကြီးသင့်)သည် ပုံပြောအကောင်းဆုံးနှင့် မြေးတွေကို
အယုယအကြင်နာဆုံးဖြစ်ပါသည်။ အမေသင့်နှင့် အနီး
ကပ်ဆုံးနေခဲ့ရ၍လည်း အမေသင့်ပြောပြသည့် ကျန်စစ်
သားနှင့် အနောက်ရထားတို့၏အကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့
မွေးဖွားရာဇာတိဖြစ်သော မြောင်မြို့၊ မြင်းမူမြို့များရှိ
တန်ခိုးကြီးဘုရားများအကြောင်း၊ အမေသင့်၏ မိခင်၊

မခင်များ ငယ်စဉ်က အမေသင့်တို့အဖွဲ့မှာ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ
ပျော်စရာကောင်းကြောင်း၊ နှမ်းလျှင်ကြီးချိန်၊ ဝါကောက်
ချိန်၊ မြေပဲနုတ်ချိန်၊ ဆေးရွက်ခင်းထဲ ဆေးတက်ချိုး
ချိန်များတွင် အညာလေ့၊ ရွာလေ့အကြောင်းများကို
စိကာပတ်ကုံးပြောပြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်
ကပင် အဘွားတွေနှင့်အနီးကပ်နေခဲ့ရ၍လားမသိ၊
အသက်အရွယ်ရလာ၍ နယ်မြေအနံ့သွားလာလှုပ်ရှား
တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသောအခါတွင်လည်း အဘိုးရွယ်၊
အဘွားရွယ်များကို တွေ့မြင်ရလျှင် မိမိအဘိုး၊ အဘွား
အရင်းများပမာ ရိုသေချစ်ခင်မိသည်။

ယခုတင်ပြမည့် အမေစံသည် အသက်ရှစ်ဆယ်
ကျော် ကိုးဆယ်နီးပါးအရွယ်ရှိသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
၏အဘွားရင်းတော့မဟုတ်ပေ။ သူငယ်ချင်း၏အဘွား
ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၈၃ ခုနှစ်ခန့်က ပြည်မြို့တစ်ဖက်ကမ်း
ဆင်တဲရီဌာနတစ်ခုတွင် ကျွန်တော်တာဝန်ထမ်းဆောင်
ခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်နှင့်ရာထူးတူ လုပ်ဖော်
ကိုင်ဖက်များမှာ ကိုဇော်ဝင်းနှင့် ကိုခင်မောင်မြင့်တို့
ဖြစ်သည်။ ကိုခင်မောင်မြင့်က စစ်ကိုင်းသားဖြစ်ပြီး
ကိုဇော်ဝင်းက တောင်တွင်းကြီးမြို့သားဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် တောင်တွင်းကြီး
မြို့ကိုဖြတ်၍ မကွေးမြို့အထိ ခရီးထွက်ရန်ကိစ္စတစ်ခု
ပေါ်ပေါက်သည်။ ကိုဇော်ဝင်းက တောင်တွင်းကြီးမြို့သို့
ရောက်လျှင် သူ့အဘွားအိမ်ရှိသည်။ ဝင်ဖြစ်အောင်ဝင်ဖို့
မှာကြား၏။ အဘွားအမည်က အမေစံဖြစ်လေသည်။
အမေစံအတွက် ပြည်မြို့ကဒေသထွက်စားစရာအချို့
နှင့် ကန်တော့ရန်ရှိသည်များကိုလည်း ကျွန်တော်တို့
နှင့် အကြံပေးလိုက်သည်။

ဌာနမှစီစဉ်ပေးသောကားနှင့် သွားရသဖြင့်
တောင်တွင်းကြီးမြို့ရောက်သော် အမေစံနေထိုင်ရာ
အိမ်ကို အဆင်ပြေစွာသွားရောက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။
ကိုဇော်ဝင်း၏မိခင်သည် ကိုဇော်ဝင်းအောက်အငယ်
နှမလေးတစ်ယောက်မွေးဖွားသောအခါ ကိုဇော်ဝင်း

သည် အမေ့နှင့်အတူ သူ့အိပ်ခွဲရကြောင်း၊ မယ်စဉ် ကတည်းကပင် တောင်တွင်းကြီးမြို့၏အရှေ့ဘက် ၂ မိုင်အကွာလောက်ရှိ ပေလေးပင် ရှင်လေးပါးတို့ ပေါ်ထွန်းခဲ့ရာ နက်မိုတောရကျောင်းသို့ အမေ့က ခေါ်သွားကာ သင်္ကန်းတောင်းပြီး ဆရာတော်ထံ ကိုရင်ဝတ်စေခဲ့ကြောင်း၊ ထိုကျောင်းတွင် အမေ့ စောက်ထားခဲ့သော သက်ငယ်မိုး၊ ထရုံကာ၊ သစ်သား ကြမ်းခင်းထားသော အမြင့် ၄ ပေခန့်ရှိ ကျောင်း သေးသေးလေးတွင်နေထိုင်ခဲ့ရကြောင်း၊ ထိုနေ့က အမေ့ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းရော ဆွမ်းဟင်းပါချက်ပြီး ကျောင်းရှိသံဃာများနှင့် ဧည့်သည်များကိုပါ ကျွေးမွေး လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း ကိုဇော်ဝင်းက ကျွန်တော့်ကို မကြာခဏပြောပြတတ်လေသည်။

အမေ့နှင့်တွေ့သည့်အခါ အမေ့က သူ့မြေး ကိုဇော်ဝင်းအကြောင်း ပြောမဆုံးတော့ပေ။ အမေ့က ကိုဇော်ဝင်း စစ်တက္ကသိုလ်တက်မည်ဆိုသောအခါ မတက်စေလိုကြောင်း၊ သို့သော် တကယ်တက်တော့ လည်း အမေ့က ခွင့်ပြုခဲ့ပါကြောင်း၊ စစ်တက္ကသိုလ် မတက်မီ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တက်တော့လည်း အမေ့ကပင် ကျောင်းစရိတ်များထောက်ပံ့ခဲ့ကြောင်း၊ မြေးတွေကို လိမ္မာရေးခြားရှိစေရန် သွန်သင်ဆုံးမခြင်း၊ တရားဓမ္မအလုပ်တွေ နည်းလမ်းပေးခြင်းများပြုလုပ် ခဲ့ကြောင်းလည်း အမေ့ကပြောပြသည်။ သူ့ဓမ္မာ သူ့မြေးတွေအကြောင်းပြောပြတာ မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်းစမ်းစမ်းနှင့်ပါ။

အမေ့အကြောင်းပြောရတာ ၁၉၈၄ ခုနှစ်တုန်း က ပထမဆကြိမ်ဖြစ်၏။ ဒုတိယဆကြိမ်မှာ ၁၉၈၇ ခုနှစ်ခန့်ကဖြစ်သည်။ ဘားအံမြို့အနီး တောင်ကလေး ကျေးရွာမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတော့ ကျွန်တော့်ထက် အသက် ၉ နှစ်ခန့်ငယ်သူ ကိုအေးသွင်နှင့်ခင်မင်ရ၏။ ဘဝရေစက်များ ထူးခြားလှပေသည်။ ကိုအေးသွင်သည် ကိုဇော်ဝင်း၏ ညီအရင်းဖြစ်လေ၏။ ကိုအေးသွင်သည် လည်း အဘွားကိုချစ်သောမြေးပီပီ အမေ့အကြောင်း

ပြောလျှင် သူ့မျက်နှာမှာပြုံး၍နေလေ၏။ ကျွန်တော် က အမေ့နှင့်တွေ့ခဲ့ရပုံ၊ သူ့မြေးသူငယ်ချင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်ပုံ၊ ကျွန်တော်တို့ပြန်ခါနီး အမေ့ ကိုကန်တော့သည့်အခါ အမေ့ မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ဆုပေးပုံတွေ ပြောပြသည့်အခါ ကိုအေးသွင်လည်း မျက်ရည်ကျလေ၏။

“အစ်ကိုရာ...အမေ့က ကျွန်တော်တို့မိသားစု ရဲ့ တကယ့်ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါ။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို တွေ လိမ္မာရေးခြားရှိအောင်၊ ပညာတတ်တွေဖြစ်အောင် ချောတစ်ခါခြောက်တစ်လှည့်နဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ တာပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းက အမေ့သင်ပေးလို့ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးဆိုတဲ့ ကဗျာလေး အလွတ်ရွတ်ခဲ့ရတယ်”

‘ကိုယ့်အားကိုးကိုး၊ ကိုယ့်ကျိုးကိုးကိုးရာ ကိုယ့်အစာကိုးစား၊ ကိုယ့်မှားရင်ကိုးစံ ကိုယ့်လှေကိုးထိုး၊ ပရီး(ပဲခူး)နဲ့ပုဂံ အတ္တာဟိ အတ္တနော နာထော မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာ...’

“အဲဒီကဗျာလေးကို အလွတ်ရမေ့မဲ့ နောက်ကျမှ တုရားဟောဒေသနာကို ဆရာတော်ရှင်ဥက္ကဋ္ဌရေးဖို့ ခဲ့ တယ်ဆိုတာ သိရတယ်အစ်ကို”

သူတို့ညီအစ်ကိုတွေ အဘွားကိုချစ်ကြတာ ကြည့်နူးမိပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘွားအေချစ်သူ ပေပဲကိုး။ ကိုဇော်ဝင်း တစ်ခါကပြောဖူးတာလည်း သတိရမိသည်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။

“သူငယ်ချင်းရေ... အခု တောင်တွင်းသွားရင် ကျွန်တော်တို့အိမ်လေးအသစ်ဆောက်ထားတာ တွေ့ လိမ့်မယ်၊ မနှစ်က မီးအကြီးအကျယ်လောင်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့မိသားစုအိမ်ပါသွားခဲ့တယ်လေ၊ အမေ့ ဦးစီးဦးဆောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့မိဘတွေရော ညီ အစ်ကိုအောင်နှမတွေပါ စုစည်းပြီးဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ကလေးပါ။ အမေ့ကိုက်တွန်းလွန်းလို့ ဆောက် ဖြစ်သွားတာပါဗျာ”

ပြော... တကယ်တော့လည်း သားသမီးအချစ်

မြေးအနှစ်ဆိုသောစကားက မှန်ကန်လွန်းလှပေသည်။ မြန်မာလူနေမှုစနစ်တွင် အဘိုး၊ အဘွားတွေ၏ကဏ္ဍက အရေးပါလှပါသည်။ မြေးကလေးတွေကြောင့် အဘိုး၊ အဘွားတွေ အသက်ရှည်ရသလို အဘိုး၊ အဘွားတွေကြောင့်လည်း မြေးကလေးတွေမှာ အလိမ္မာတွေ၊ အတတ်ပညာတွေ များစွာရရှိနိုင်ပေသည်။ ကိုဇော်ဝင်းတို့၊ ကိုအေးသွင်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေသည် သူတို့ဘဝတွင်အရေးပါလှသောဇာတ်ရုပ်နေရာမှပါဝင်ခဲ့သည့် အမေ၏ကျေးဇူးတွေကို သူတို့တစ်သက် မေ့ရက်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လကုန်ခန့်က ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ဘားအံမြို့၊ တောင်ကလေးကျေးရွာရှိ တပ်ဌာနချုပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်။ ကိုအေးသွင်အပါအဝင် အရာရှိအချို့သည် အခြားတာဝန်များဖြင့် ခရီးထွက်ခွာနေရသည်။ အရပ်ဘက်စာတိုက်မှ ကိုအေးသွင်ထံ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်ရှိလာသည်။

“အမေ့ အသည်းအသန်၊ မင်းကိုမေးနေ၊ အမြန်ပြန်လာ” ဟူ၍တည်း။

ကျွန်တော်က ထိုကြေးနန်းကို ကိုအေးသွင်ထံ ပို့လိုက်သည်။ ကိုအေးသွင်သည် အရေးကြီးတာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသဖြင့် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ခွင့်ပြန်၍ မရနိုင်။ ထိုရက်ထိုကာလက တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေများမှာလည်း လွန်စွာရှုပ်ထွေးနေချိန်ဖြစ်လေသည်။ သည်အတောအတွင်း ကိုဇော်ဝင်းနှင့်ကိုအေးသွင်ကြားက ညီအစ်ကိုများကလည်း ခဏခဏဖုန်းဆက်ကြသည်။ အမေ့က သူ့မြေးအငယ်ဆုံးလေးကို တဖွဖွမေးနေတယ်တဲ့။

ကိုအေးသွင်က ကျွန်တော့်ထံသို့ဖုန်းဆက်၍ ဝမ်းနည်းစကားပြောရှာပါသည်။

“အစ်ကိုရာ ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှပြန်လို့မရတာကြောင့်ပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမကောင်းဘူးဗျာ၊

ကျွန်တော်ခံစားနေရတာတွေ အစ်ကိုလဲခံစားမိမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ကများလေးတစ်ပုဒ်စပ်ပေးပါဗျာ၊ အမေ့စေရ ... သားကိုသာ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ကုတ်ကလေးနဲ့ ရိုက်လှည့်ပါလို့”

သူနှင့် ကျွန်တော် ဖုန်းအပြန်အလှန်ပြောကြစဉ်က အမေ့သည် အသက် ၉၀ ကျော်ရှိပေပြီ။ သို့သော် အမေ့ပြန်လည်ကျန်းမာလာမည်ဟု မျှော်လင့်ကြစေပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်တိုင်လည်း သွားအေချစ်တတ်
သူ၊ အမေ့ကိုလည်း ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ ကန်တော့ခဲ့ဖူး
သည့်အပြင် အမေ့၏မေတ္တာကိုလည်း ခံယူဖူးသူဖြစ်
၍ သူ့ကိုမြေးအဘွားဖြစ်ထင်ကို ကရုဏာသက်ဝင်
လှတော့သည်။ အမေ့၏ပြုံးရွှင်နေသောမျက်နှာ၊
အမေ့မြေးလေးတွေဖြစ်သော ကျွန်တော့်လုပ်ဖော်
ကိုင်းဖက်ညီအစ်ကိုတစ်တွေ၏ ဓင်မင်ဖွယ်ရာမျက်နှာ
လေးတွေကို တစ်လှည့်စီတွေးရင်း ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်
ရေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အမေ့သို့ လွမ်းချင်းတစ်ပုဒ်
ဟူ၍ပင်။

အမေ့သို့ လွမ်းချင်းတစ်ပုဒ်

အမေ့ မာမကျန်းပြီလို့
ကြေးနန်း အတန်တန်နှင့်
အမြန်သာ ပြန်လာဦးကွယ်တဲ့
အစ်ကိုတွေ ညီငယ်ဆုံးထံသို့
ဖုန်းဆက်၍ ခေါ်ကြသည်။
ယနေ့အခြေ တစ်ပြည်ရွာကျေးမှာဖြင့်
မတွေ့ပေ အနေကြာဝေးပါခဲ့
အဖေ့အမေ ဧရာရစ်ထွေးရှာတဲ့
မြေးချစ်သူ အမေ့ရဲ့
မသွေမှန် ပြန်လာလိုက်ချင်လည်း
ပြန်ခိုက်ကယ် မသာချေတော့
မွေးရပ်မြေ ဌာနေဟောင်းဆီသို့
ဦးနှိမ်ခြွေ လက်ဆယ်ချောင်းရယ်နဲ့
တောင်ပန်ပါ့မညီ။
ကိုးဆယ်ကျော် အရွယ်ရင့်ပေမဲ့
ကြွသင့်ပြီ ဘယ်သူဆိုမလဲ
ညောင်ညိုညို ချိုအရိပ်လိုပဲ
အဖေအို မေတ္တာရိပ်မှာတဲ့
မှေးအိပ် ငယ်စဉ်အခါက
သရေစာ ချိုချည်ဖိုးငဲ့ပြင်
ကျောင်းပညာ ဂုဏ်မညှိုးအောင်လို့

ဆိုးစွဲရင် မာန်ဆောင်ရှိက်
အမိုက်ကို သယ်သို့ရှောင်
အမှောင်ကို သည်မှောင်ကြောက်အောင်လို့
ခြောက်ကစ်လှည့် ချောကစ်လီ
အတိတ်ပန်းချီကိုဖြင့် မြေးငယ်တွေ။

ကျေးဇူးမြင်းပိုရုံ
ဆပ်ဦးမယ် တဆိုဆိုနဲ့
မြေးငယ်ပျို ဘယ်လိုတွေးပေမဲ့
အဝေးတစ်နေရာမှ
ခုနေခါ လာဖို့သင့်သော်လည်း
ခွင့်မသာ အခါမပေးတာကြောင့်
လာရေးငယ် ဘယ်မလွယ်တော့
ကလေးရွယ် ငယ်အမိုက်လိုပေါ့
မြေးငယ်ကို လာလို့ရိုက်လှည့်ပါ
(အမေ့ရယ်. . .) ရှိုက်သံနှင့်ဆွေး။ ။

(ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ)
အထက်ပါကဗျာလေးကိုရေးဖို့အပြီး ကျွန်တော်
လည်း ပြင်ဦးလွင်သို့ သင်တန်းတက်ရောက်ခဲ့ရသည်။
ငွေတာရီတွင် ထိုကဗျာလေးဖော်ပြခြင်းခံခဲ့ရသော်လည်း
အမေ့ကတော့ ဖတ်ရှုနားဆင်ခြင်းမပြုနိုင်တော့ပါပေ။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမေ့သည် ၇-၈-၁၉၈၈
ရက်တွင် သူချစ်သောမြေးများနှင့် လူ့လောကကြီးကို
အပြီးအပိုင်စွန့်ခွာသွားပြီဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။

ထို့ပြင် နောင်သောအခါ အမေ့၏မြေးအကြီး
ကိုဇော်ဝင်းသည် ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့် ညွှန်ကြားရေးမှူး
ချုပ်အဆင့်ထိလည်းကောင်း၊ မြေးအငယ် ကိုအေးသွင်
သည် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့် ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး
ချုပ်အဆင့်ထိလည်းကောင်း ရာထူးရာခံများဖြင့် တိုင်းပြည်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်ရရှိခဲ့ကြောင်းများကို အမေ့
သိရှိမြင်တွေ့မသွားနိုင်ခဲ့ပါပေ။ ။

မြင်းမူမောင်နိုင်မိုး

ရောင်စုံဆေးစက်လေးများနှင့်အတူ...

သို့မဟုတ်

ပန်းချီနိပိုဦး

► ဝေမွန်လင်း

ဒီတစ်လ ငွေထာရီမဂ္ဂဇင်း
ပန်းချီချစ်မြတ်နိုးသူ
စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက်
ဆရာနိပိုဦးရဲ့ တစ်ကိုယ်ကော်
ပန်းချီပြပွဲအကြောင်းကို
ပြောပြချင်ပါတယ်။
ပန်းချီပြပွဲများကလည်း
ပြသဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်
နေကြသော်လည်း
Covid-19 ကြောင့် ပြသခွင့်မရဘဲ
ခွင့်ပြုချိန်ကို စောင့်စားနေရချိန်မှာ
ရှားရှားပါးပါး ပန်းချီနိပိုဦးရဲ့
တစ်ကိုယ်တော်ပန်းချီပြပွဲကို
၂၇-၆-၂၀၂၀ ရက်ကနေ

၁၂-၇-၂၀၂၀ ရက်အထိ
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊
အင်းစိန်မြို့နယ်၊ နံသာကုန်း၊
မင်္ဂလာလမ်း၊ အမှတ်-၃၀/E2
Artissmile ပန်းချီပြခန်းမှာ
နေ့စဉ် မနက် ၁၀ နာရီကနေ
ညနေ ၅ နာရီအထိ
ပြသထားတာပါ။

ငွေထာရီ ၂၀၁၁ | ၁၄၂

ပြပွဲတွေရှားပါးနေတဲ့ကာလမို့ စာရေးသူအနေနဲ့ မရောက်ရောက်အောင် သွားကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ပြခန်းပိုင်ရှင် ဆရာမဒေါ်စာလီအောင်က လူစု လူဝေးမဖြစ်ပေါ်စေရန် လာရောက်ကြည့်ရှုမည့်သူများ ကို Online မှ ကြိုတင်စာရင်းကောက်ယူပြီး အချိန် ကန့်သတ်ပေးထားကြောင်း သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

ဒီပြပွဲက ဆရာနီပိုဦးရဲ့ တတိယအကြိမ်မြောက် ဘဝမှတ်တမ်းတစ်ကိုယ်တော်ပြပွဲဆိုရင်လည်း မမှား ပေဘူးပေါ့။

ဆရာနီပိုဦးဟာ ပန်းချီကျောင်းမှ ဆရာကြီး ဦးသိန်းဟံနဲ့ ပန်းချီဆရာကျိုက်လတ်ဦးဝင်းမောင်တို့

ဒီပြပွဲမှာ ဆရာနီပိုဦးရဲ့ ပန်းချီကားပေါင်း ၁၀၀ ကျော် ရေးဆွဲပြသထားကြောင်း သိခွင့်ရခဲ့ပါ တယ်။

ဆီဆေး၊ အရရိုင်းလစ်၊ ငရုဆေးအကြည့်၊ မင်ခြစ်၊ ပက်စတယ်ကားတွေ အစုံပါဝင်ပါတယ်။ ၃ ပေ x ၄ ပေ အရွယ် ပန်းချီကားတွေကနေ ၁၄ ပေ x ၂ ပေ၊ ၁၀ လက်မ x ၁၄ ပေ ကားတွေလည်း အများ အပြားပါပဲ။

စာရေးသူသွားကြည့်တာ ၁၂-၇-၂၀၂၀ ရက် ကပါ။ စာရေးသူရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဒေါ်လာ ၃၀၀၀ တန်ကား ၄ ကားရောင်းပြီးနေသလို ရေဆေးအကြည့်

ထဲမှ ပန်းချီပညာရပ်များဆည်းပူးသင်ယူခဲ့ကြောင်း သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

စာနယ်ဇင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီဆရာဟာဖြင့်လည်း စာအုပ်မျက်နှာဖုံးပန်းချီအများအပြားကို ရေးဆွဲခဲ့သူ တစ်ဦးအဖြစ် ဘဝကိုဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးပါတယ်။

၂၀၀၈ ခုနှစ် တွန်းဖောင်ဒေးရှင်းမှကျင်းပသော ပန်းချီပြပွဲမှာ ဧည့်သည် ၇ ဆူသတ်မှတ်ခဲ့ပြီး ဆရာနီပိုဦး က ပထမဆုကို ရွှေစင်ငါးဖူးသားနဲ့ ငွေကျပ်သိန်း သုံးဆယ်ရရှိခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်တာကိုတော့ မှတ်မိနေပါ တယ်။

ကားတွေလည်း အများအပြားရောင်းချပြီးကြောင်း စတင်ကာအနီပိုဦးလေးတွေက သက်သေပြနေကြပါ တယ်။ ဆရာနီပိုဦးရဲ့ကားတွေက ဈေးနှုန်းအမြင့်ဆုံး US 3000 ကနေ အနိမ့်ဆုံး US 100 သတ်မှတ်ပြီး ပြပွဲ တင်ခဲ့တာပါ။

ပြပွဲတွေရှားပါးနေတဲ့အချိန်မှာ ဒီပြပွဲမှာပြသတဲ့ ကားပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ကို အားပါးတရကြည့်ခွင့်ရ ခဲ့တာမို့ ကျေနပ်မှုအပြည့်အဝရခဲ့ပါတယ်။

ဆရာနီပိုဦးရဲ့ပန်းချီကားတွေအတော်များများ က ပြည်တွင်းမှာသာမက ပြည်ပအထိပါခြေဆန့်ပြီး

အားပေးချီးမြှောက်မှုကိုခံယူနေသူ ပန်းချီဆရာတစ်ဦးရဲ့ လက်ရာကောင်းလက်ရာသန့်တွေ့ဖို့ ငွေထာရီမဂ္ဂဇင်း ပန်းချီချစ်မြတ်နိုးသူဝါသနာရှင်များအတွက် တခုတ်တရ ပြောပြချင်တဲ့ကားတွေက များတော့လည်းအများသား။

ဒီကြားထဲ အထူးပြုပြောချင်တဲ့ကားအချို့ကို မိတ်ဆက်ပြောပြချင်ပါတယ်။

သည်ပြပွဲမှာ ၄ ပေ x ၃ ပေ အရွယ် မင်းသမီး ကဟန်ပန်းချီကားကြီး ၅ ကားအပြင် ကားလတ် ၄ ကားကို သတိပြုကြည့်မိပါတယ်။ ဆရာက သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရေးဟန်အတိုင်း အောက်ခံအနက်ပေါ်မှာ မင်းသမီးလေးရဲ့ သွယ်ပျောင်းနွဲ့နောင်းတဲ့ ကိုယ်နေ ဟန်ထားကို အချိုးအဆစ်ပြေပြေနဲ့ ရင်ထဲခွဲငြိနေအောင် ရေးဆွဲပြထားတာကိုတော့ မချီးကျူးဘဲမနေနိုင်ပါဘူး။

မင်းသမီးဝတ်စုံကလည်း ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်၊ ရတနာကျောက်မျိုးစုံစီခြယ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာများကလည်း တောက်တောက်ပပ၊ မျက်နှာကျလေးကလည်း အင်မတန်ချောမောလှပနေဟန် ပေါ်လွင်နေပါတယ်။

မျက်နှာကိုအပီအပြင်မရေးပြထားသော်လည်း မျက်တောင်ကော့ကြီးနဲ့ ပေါ်လွင်တဲ့နှာထံ၊ လည်တိုဝိုင်းကြော့ကြော့ကို ပုလဲသွယ်ပုတီးလေးတွေနဲ့ ပံ့ပိုးထားတော့ ပျိုမြစ်နုနယ်တဲ့ မိန်းမသေချာကသေချာသည်လေးတစ်ဦးဆိုတာ ဘယ်လိုမှမငြင်းနိုင်အောင် ပန်းချီဆရာ

က ရေးပြထားတာ သိပ်ကို ကောင်းပါတယ်။

ဆရာက သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင် ရေးဟန်အတိုင်း အမှောင်ကဲမှာ တောက်ပကြွရွှနေတဲ့ ကချေသည်လေးကို အဝတ်အစား အဆင်တန်ဆာတွေနဲ့ ပံ့ပိုးထားတော့ အင်မတန်ကိုခွဲမက် ဖွယ်ကောင်းတဲ့ပန်းချီကားတစ်

ချပ်ဆိုတာ တွေ့မြင်ရပါတယ်။

ဆရာရေးချက်တွေမှာ စုတ်ချက်တွေရော ဓားရေးချက်တွေအပြင် တီထွင်ဖန်တီးမှုအနေနဲ့ အလှအပ ဘော်ကြယ်လေးတွေကို လိုအပ်တဲ့နေရာလောက်ကို သာ တို့ထိထားတာ သိပ်ကိုကောင်းပါတယ်။

ဆရာက အစရိုင်းလစ်ဆီဆေးကို ပိုင်နိုင်စွာ ပညာရှင်အကြိုက်ရေးဆွဲနိုင်သလို ရေဆေးအကြည် (ဝါးတားကာလာ)ရေးတဲ့နေရာမှာလည်း သူမတူ

အောင် ကောင်းပါတယ်။ အခုခင်းကျင်းပြသတဲ့ ဆရာ
ပန်းချီကားတွေကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။

ရေရဲ့ကြည်လင်မှု၊ အရောင် တစ်ရောင်နဲ့ တစ်
ရောင် ကူးယှက်သွားတဲ့နေရာမှာ အဖုအထစ်မဖြစ်ဘဲ
ပြေပြစ်လှသလို အရောင်သုံးစွဲမှုမှာလည်း စွဲမက်ဖွယ်
ကောင်းအောင် လက်စွမ်းပြနိုင်တာကိုက ဆရာရဲ့
အရည်အချင်းတစ်ရပ်မို့ ပန်းချီချစ်မြတ်နိုးသူများအဖို့

ဂရုတစိုက် စေ့စေ့ငုငုလေ့လာဖို့ကောင်းလှပါတယ်။

ဥပမာ - လှေဆိပ်ပန်းချီကားလေး ၂ ကားက
ရသတစ်မျိုးစီပေးစွမ်းနိုင်တာမို့ သေသေချာချာကြည့်
စေချင်ပါတယ်။

ပုဂံဘုရားပုထိုးတွေကို ခပ်ဝါးဝါးလေးရေးပြထား
ပြီး အနီးကပ်မှာတော့ စက္ကူပန်းချီလေးကို အပွင့်အခက်
တွေနဲ့ စိုစိုပြည်ပြည်ရေးပြထားတာက ကြည့်ရသူ
ရှင်ထဲမှာအေးမြသွားသလို ရေးချက်တွေကလည်း
ကြောက်စမန်းလိလိပါပဲ။

ဆရာရဲ့ပြပွဲကို မူလက ၁၂-၇-၂၀၂၀ ရက်
အထိသာ ပြသမယ်ဆိုသော်လည်း ၂၀-၇-၂၀၂၀
ရက်အထိ နောက်ထပ်ရှစ်ရက်ထပ်တိုးပြီးပြသခဲ့တာမို့
ပန်းချီချစ်မြတ်နိုးသူတွေအတွက် ကြည့်ရှုလေ့လာခံစား
ဖို့ အချိန်ပိုရခဲ့တာလည်း အမှန်ပါပဲ။

ဆရာနီပိုဦးရဲ့ တတိယအကြိမ်မြောက် တစ်ကိုယ်
တော်ပြပွဲဟာ ပန်းချီချစ်မြတ်နိုးသူတွေအတွက်တော့
နှစ်ထောင်းအားရရှိလှပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါရစေ
လား ဆရာရေ...။ ။

ဝေမွန်လင်း

နေဝင်ဆည်းဆာ ပုသိမ်အောင်သန်းဦး

နက်ပြာပေးကောင်းကင်ဖလံရိပ်တွင်းမှ ကြယ်
ပွင့်ကလေးများ ဖိတ်လက်နေကြ၏။ ဆည်းဆာ
ရောင်တွင် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း အမှောင်ထဲ၌
ပျောက်ကွယ်နေကြတော့သည်။

(ဒဂုန်တာရာ)

ဆည်းဆာသည် လှသလော။ နေဝင်ချိန် တိမ်
တောက်သည့် ဆည်းဆာအလှကို စာဖွဲ့ခဲ့ကြသည်။
ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရဆရာတော်က “ညခင်းဆည်းဆာ
တွင် ကျွန်ုပ်မြင်သည်၊ ရွှေရင်ပြုံးတို့ မပြုံးတို့”တို့။ ဝဏ္ဏ
ပဘာ၏ အလှကို ညနေဆည်းဆာတွင်မြင်လိုက်မိသော
အခါ သူ့ရွှေရင်မှာ ပြုံးရတော့မည်လား၊ မပြုံးကဲနေရ
မှာလားတဲ့။ မျက်နှာကပြုံးသည်မဟုတ်၊ ရင်ထဲကပြုံး
သည်။ နှလုံးသားကပြုံးသည်။ ဆရာတော် တော်ပါပေ
သည်။ ဖွဲ့တတ်ပါပေသည်။

သီချင်းတစ်ပုဒ်ကြားဖူးသည်။ ‘နေညိုချိန် တိမ်
တောက်တဲ့အခါ ရွာလမ်းကလေးမှာ စာဥတို့သူငယ်
ချင်းမတွေ ရေခပ်ဆင်းလို့လာတဲ့။’

နေဝင်ဆည်းဆာတိမ်တောက်ချိန်၊ စာဥတို့
တောသူမလေးတွေ ရေအိုးကိုယ်စီနှင့်ရေခပ်ဆင်းလာ
ကြပြီ။ ဆည်းဆာအောက်တွင် တောသူမလေးတွေ

လှမျှင်တိုင်းလှနေကြလိမ့်မည်။

ဆည်းဆာ ... နေဝင်ဆည်းဆာ။

နံနက်ဆည်းဆာမဟုတ်။

နံနက်ဆည်းဆာအချိန်ဆိုလျှင် ကျေးငှက်
သာရကာတို့ အိပ်တန်းကနိုးထလာကြပြီ။ ဘာသာ
ဘာဝ တေးသီကျုံးကြပြီ။ တောင်ပံဖြန့်ကာ လောက
ကြီးထဲ ဝင်ကြတော့မည်။ သူတို့တွေမှာ အားမာန်
အပြည့်။ နံနက်ဆည်းဆာ ထွက်ပြုစနေမင်းအောက်
တွင် အစာရှာပေတော့မည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ဘုန်းမောင်းခေါက်သံ
ကြောင့် တစ်ရွာလုံးနိုးကြထကြ၊ တွန်တုံးပြင်ကြ၊ အမျိုး
သမီးတွေက ကမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ကြ၊ လုပ်ငန်းခွင်
ဝင်ကြဖို့ အားသစ်မွေးနေကြပြီ။ နံနက်ဆည်းဆာသည်
ကြည်နူးစရာကောင်းသည်။ ပျော်ရွှင်စရာကောင်း
သည်။ လူသားအားလုံးအတွက် မျှော်လင့်ချက်အားမာန်
များကိုပေးနေသည်။ ကြိုးစားကြဖို့၊ လုံ့လဝီရိယရှိဖို့
နှိုးဆော်နေဟန်ရှိသည်။

ညနေဆည်းဆာကား ဤသို့မဟုတ်။ မှောင်
တော့မည်။ မကြာမီမိုးချုပ်တော့မည်ဟု ပြောနေဟန်
ရှိသည်။

ကျွန်တော်
 ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်နှင့်
 ဆုံတွေ့ခဲ့ရစဉ်က နေညိုနေပြီ။
 ဆရာ ပက်လက်ကုလားထိုင်
 ပေါ်တွင် မှေးနေသည်။
 မည်သည့်ကားကုန်မှမဟုတ်နိုင်။
 မျက်စိကိုမှိတ်ထားသည်။
 ရောဂါဝေဒနာဒဏ်ခံစားနေရ
 ဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို
 လိုက်ပို့သူစာပေသမားက
 ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်နှင့်
 မိတ်ဆက်ပေးသည်။
 ဆရာက ခပ်ယုံယုံပြုံးကာ
 အသိအမှတ်ပြု၏။

ဆေးလိပ်လည်းတို
 နေလည်းညိုပြီ
 ငါ့ကိုပြန်ပို့ကြပါလေ။
 ဆရာတင်မိုး၏ 'ဧည့်သည်ကြီး'ကဗျာကို သတိရ
 သည်။ နေညိုချောပြီ။ အမှောင်ထုလွမ်းတော့မည်။ ဤ
 ကမ္ဘာလောကသို့ ခေတ္တခဏလာရောက်ခဲ့ရသူအဖို့
 ပြန်ရတော့မည်။
 ကျွန်တော် ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်နှင့် ဆုံတွေ့
 ခဲ့ရစဉ်က နေညိုနေပြီ။ ဆရာ ပက်လက်ကုလားထိုင်
 ပေါ်တွင် မှေးနေသည်။ မည်သည့်စာအုပ်မှမဖတ်နိုင်။
 မျက်စိကိုမှိတ်ထားသည်။ ရောဂါဝေဒနာဒဏ်ခံစား
 နေရဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလိုက်ပို့သူ စာပေသမား
 က ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။
 ဆရာက ခပ်ယုံယုံပြုံးကာ အသိအမှတ်ပြု၏။
 ကိုလိုနီခေတ် မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းစာတမ်းကြီး
 ကိုရေးသားခဲ့သူ၊ ငြိမ်ဝတ္ထု၊ အညတြကြက်တော
 ဝတ္ထုများကို ရေးသားခဲ့သူ၊ 'ကျွန်တော်' ဝတ္ထုတိုများ

ကိုရေးသားခဲ့သူ၊ ခေါက်တာရေချမ်းကိုရေးသားခဲ့သူ၊ ဝတ္ထုတွေ၊ ကျမ်းတွေများစွာပြုစုခဲ့သူ၊ စာပေဗိမာန်ဆုကိုပူးတွဲပေးသဖြင့် လက်မခံဘဲ ပယ်ချခဲ့သူ၊ ကျွန်တော်ဆရာအိမ်မှပြန်လာသောအခါ မှောင်မှိုက်စပြုနေပြီ။

ဆရာဦးမျိုးသန့်(မောင်ဆုရှင်)ထံ အကျိုးဆောင်ဂျာနယ်အတွက် အပတ်စဉ် ဆရာဆောင်းပါးများသွားယူခဲ့၊ စာမူနှင့် ဂျာနယ်များပေးခဲ့စဉ်က ဆရာအပြုံးကိုကြည့်နူးဖွယ်မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဆရာက ကျွန်တော်၏ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေဝတ္ထုရှည်ဆုရ 'ကန္တာရကျောက်တောင်ကြီးများကိုဖောက်ထွင်းပြီး မိုးတိမ်ကိုနင်းမည်' ဆိုသည့်ဝတ္ထုအပေါ် ဝေဖန်သုံးသပ်ပြစွဲဖူး၏။

ထိုအချိန်က ပခုက္ကူဦးအုံးဖေဝတ္ထုရှည်ဆုအတွက် အငြင်းအခွဲဆွေးနွေးမှုတွေဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ဝတ္ထုထဲတွင် မိုးသမားအကြောင်းပါသည်။ အနိပ်ခန်းမှကောင်မလေးများအကြောင်းပါသည်။ ပြီးတော့ မိုင်းဂျူးဝမ်ကန်အရပ်သည် တရားဥပဒေစိုးမိုးသည့်ဒေသအရပ်မဟုတ်ကြောင်း၊ ဘီနိုးအရောင်းအဝယ်တွေရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဆုအဖြစ် ရွေးချယ်သင့်၊ မသင့် စဉ်းစားသင့်ကြောင်း အဆိုတင်ကြသည်။

ဤအခါ ဆရာမောင်ဆုရှင်က နောက်အပတ်အစည်းအဝေးတွင် အဖြေပေးပါမည်။ သူ့စာမူကို သေသေချာချာဖတ်ပါဦးမည်ဟုဆိုကာ ယူသွားသည်။ နောက်တစ်ပတ်အစည်းအဝေးတွင် ရွေးချယ်သင့်ပါသည်ဟူသော အဖြေကိုပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

စာရေးဆရာက အပြုသဘောနဲ့ရေးတာလား၊ အမျက်သဘောနဲ့ရေးတာလား၊ စာရေးဆရာ ဘာပြောချင်သလဲ၊ စာရေးဆရာရဲ့စေတနာကို အလေးထားသင့်သည်ဟု ဆွေးနွေးခဲ့ကြောင်းသိရသည်။

ဆရာမောင်ဆုရှင်၏ ဆည်းဆာချိန်ကို သိနေသော်လည်း ယခုလိုဖျတ်ခနဲအမှောင်ကျသွားလိမ့်မည်ဟုမထင်ခဲ့ပါ။ ဆရာကွယ်လွန်သည်မှာ မြန်လှသည်။

သူငယ်ချင်းပန်းချီဆရာမောင်မောင်သိုက်ကို မောင်သိုက်အဖြစ်နှင့်သာ ကျွန်တော်ခင်သည်။ မောင်

သိုက်နှင့် ကျွန်တော် ထန်းတောကွက်သစ်၊ မြူနီစီပယ်ကျောင်း စတုတ္ထတန်းတွင် ဆုံခဲ့ကြသည်။ ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်တိုင် တိုင်ခုံရှည်တွင် တစ်နှစ်လုံး နှစ်ယောက်အတူတိုင်ခဲ့ကြသည်။ မင်္ဂလာစာမေးပွဲတွေအတူဖြေခဲ့ရသည်။ သူက ပန်းချီလက်စလက်နရှိသည်။ ပန်းချီကားချပ်လေးတွေဆွဲကာ ကျွန်တော့်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်က မော်ဒန်ကာတွန်း၊ ကာတွန်းညွှန်ပေါင်းစာအုပ်တွေ လက်ဆောင်ပြန်ပေးခဲ့သည်။

နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကွဲကွာခဲ့ပြီး ပြန်တွေ့ကြတော့ သူက ပန်းချီမောင်မောင်သိုက်ဖြစ်နေပြီ။ နာမည်ကြီးနေပြီ။ ကျွန်တော့်ကို လုံးချင်းတွေရေးဖို့ပြောသည်။ ကျွန်တော့်မှာ မဂ္ဂဇင်းစာစောင်များထဲတွင်ပင် လစဉ်မှန်မှန်မပါနိုင်သည့်ကာလ။

အောင်မြင်ကျော်ကြားနေသော မောင်မောင်သိုက်သည် အရက်ကိုလည်းအလွန်အကျွံသောက်တတ်နေခဲ့ပြီ။ သူ့အသက် ၆၉ နှစ်အရွယ်တွင် မှောင်မှိုက်ဆည်းဆာထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်နှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသော စာရေးဆရာမြတ်လွန်း၊ ပုသိမ်မောင်တွေးညို၊ ခင်မောင်ညွန့်(တောင်ငူ)၊ ဆရာကြီးသိပုံစိုးမြင့်နိုင်၊ ဆရာကြီးနေမျိုးသန့်(တင်မြင့်)တို့တစ်တွေ၏ ဆည်းဆာချိန်မှသည် အမှောင်ထုအတွင်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြပုံများကို တွေးနေမိသည်။

ပကြာပီရက်များအတွင်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းများကို အမှတ်မထင်ပြန်တွေ့ခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်၊ ငါးဆယ်ကျော်က သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသောကြောင့် ခေါင်းတွင် ဆံပင်ဖြူတွေအုပ်မိုးလျက်၊ သွားကြော့ ပါးရေတွေ တွန့်နေကြပြီ။ သူတို့၏ အပြုံးများသည်လည်း ယခင်ကနယ် မထောက်ပကြ။ သားသမီးအကြောင်း၊ မြေတွေအကြောင်းပြောကာ ဟန်ဆောင်ရွှံ့ရယ်မောနေကြဟန်တွေ့ရသည်။ ယခင်ကလို မသွက်လက်ကြတော့၊

မဖျတ်လတ်ကြတော့။ ဧရာအသွင်နှင့် နေဝင်
ဆည်းဘာအချိန်ကိုရောက်နေကြပြီ။ နေရောင်ခြည်
က တဖြည်းဖြည်းအမှောင်ထုတက်သို့ အလျင်အမြန်
ပြေးနေလေပြီ။

ဧရာအသွင်ဆောင်လာပြီဆိုသည့်စကားကို
တွေးရင်း အိပ်ရာထက်တွင်ပက်လက်အနေအထားသို့
ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည့် ဆရာမောင်ကျေးဇူးကို ပြေး၍
မြင်မိသည်။ အင်မတန်ဖျတ်လတ်သောဆရာ၊ ပိန်
သဖြင့် လမ်းလျှောက်လည်းမြန်သည်။ သူ့ကိုမိအောင်
ကျွန်တော် အပြေးလိုက်ခဲ့ရသည်။ ယခု သူ ဝီယက်နမ်
ကဗျာပွဲတော်ကအပြန် လေဖြန်းကာ အိပ်ရာထဲရောက်
နေပြီ။ ထုမှထနိုင်တော့သည်။

သူ့လိုသွက်လက်ဖျတ်လတ်ခဲ့သော ဗိုလ်မှူး
မြသိန်းနှင့် ၁၉၇၅ ခုနှစ်က စာပေမိမိမာန်စာမူဆုအတူယူ
ခဲ့ဖူးသည်။ သူက ဘာသာပြန်ဆု၊ ကျွန်တော်က ကလေး
စာပေဆု။ ယခု ဗိုလ်မှူးမြသိန်း(ကလောင်အမည်-
မြသိန်း)မှာ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်၍ ပြင်ပသို့
မထွက်တော့။ အိမ်တွင်သာနေပြီး စာရေးစာဖတ်လုပ်
နေတော့သည်။ စာမူအပိုအယူ၊ စာမူခထုတ်သည့်တာဝန်
တွေကို သူ့တူဖြင့်လွှဲထားသည်။ ဆရာမောင်ကျေးဇူး
လည်း ထို့အတူ။

သူတို့ကိုတွေးရင်း မိမိကိုယ်မိမိပြန်ကြည့်မိသည်။
ကျွန်တော်လည်း အသက်ခုနှစ်ဆယ်ကျော် ဧရာပိုင်းသို့
ချင်းနင်းခဲ့လေပြီ။ တိမ်တောက်ချိန်မှသည် မှောင်မှိုက်
ချိန်သို့ ရှေးရှုဝင်ရောက်လာနေပြီဖြစ်သည်။ ယခင်ကလို
ခြေလှမ်းတွေမသွက်တော့။ လေးလံလာပြီ။ အတိုင်အထ
လေးတွဲလာပြီ။ သွားတွေ၊ မျက်စိတွေ ယခင်ကနှယ်
မကောင်းတော့။ ဧရာက ကလူနှိပ်စက်နေပြီ။ ခေါင်း
တွေဖြူလာပြီ။

နေဝင်ချိန် တိမ်မတောက်နိုင်တော့။ အမှောင်ထု
ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာအန်တုထားနိုင်ပါမည်
နည်း။ မပြောနိုင်တော့ပါ။ ။

ပုသိမ်အောင်သန်းဦး

မြန်မာဆိုသည်မှာ

ဦးထက်(ရေစကြို)

ချစ်ရသော ရွှေမြန်မာ။
အဖိုးတန် ကျောက်မျက်များနဲ့
ဖွံ့ထွားဥစ္စာ။
စိမ်းလန်းသည့် မြိုင်ဆာယာ
ထိန်းသိမ်းကာဖြင့် တန်ဖိုးသိ။
ဘိုးဘွားအမွေ ဆက်လက်ထိန်း
ကိန်းဝပ်စံရှိ။

ချစ်ရသော ရွှေမြန်မာ။
မြစ်နဒီ သဘာဝတို့
အေးမြသာယာ။
ပင်လယ်နှင့် မြစ်ဖျောင်းမှာ
ပိုင်ဆိုင်ပါလို့ ပန်တင့်။
အဖိုးတန် ပစ္စည်းများ
စည်ကားဂုဏ်မြင့်။

ချစ်ရသော ရွှေမြန်မာ။
ရင်ဆိုင်သည် အခက်ခဲလည်း
လက်တွဲညီညာ။
သွေးချင်းတို့ စုံညီကာ
မင်္ဂလာ ကျက်သရေဖြိုး။
တိုးတက်ရန် ကိုယ်စီသိမ်းတယ်
လျှောက်လှမ်းသယ်ပိုး။

ချစ်ရသော ရွှေမြန်မာ။
အေးချမ်းသည် နိမိတ်ကောင်းနဲ့
ခညောင်းလျက်သာ။
မြတ်ဗုဒ္ဓ သာသနာ
ထွန်းကားရာ ဌာနအစစ်။
ကာကွယ်မည် လက်ဆင့်ကမ်းလို့
ယိုးဟမ်းလည်းမျစ်။ ။

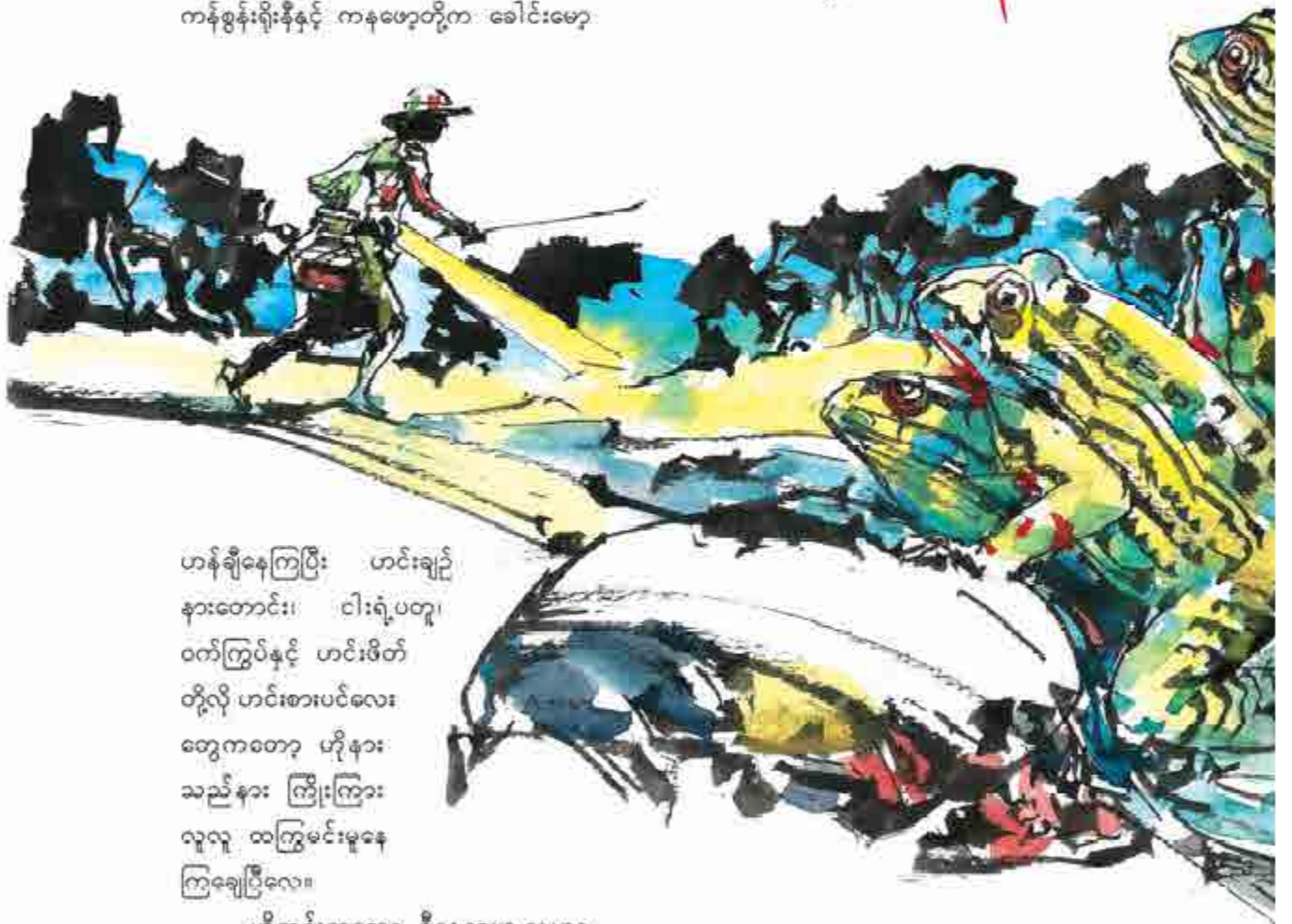
ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်းဖောင် ဆိုသလို
ဝါခေါင်လလယ်မှာရွာတဲ့မိုးက သည်းတစ်ခါ
ဖွဲတစ်လှည့် တစ်ညလုံးမစဲနိုင်တော့ပြီ။

ကန်ငွေလုံးရောက်နေကြရာကဲ့ ပင်ပျို
ပင်အိုကိုကတော့ မြစ်စိမ်းရောင်ကမ္မလာကို
အသာလွမ်းခြုံလျက် စိမ်းသရဖူစိမ်းကာ
စိတ်ကြီးဝင်နေကြပါပကော။

ချောင်းကမ်းအစပ်မှာတော့ လယ်
ကန်စွန်းရိုးနီနှင့် ကနဖော့တို့က ခေါင်းမော

လူ ဖား ငါး မြွေ

အမည်မ
သိရ

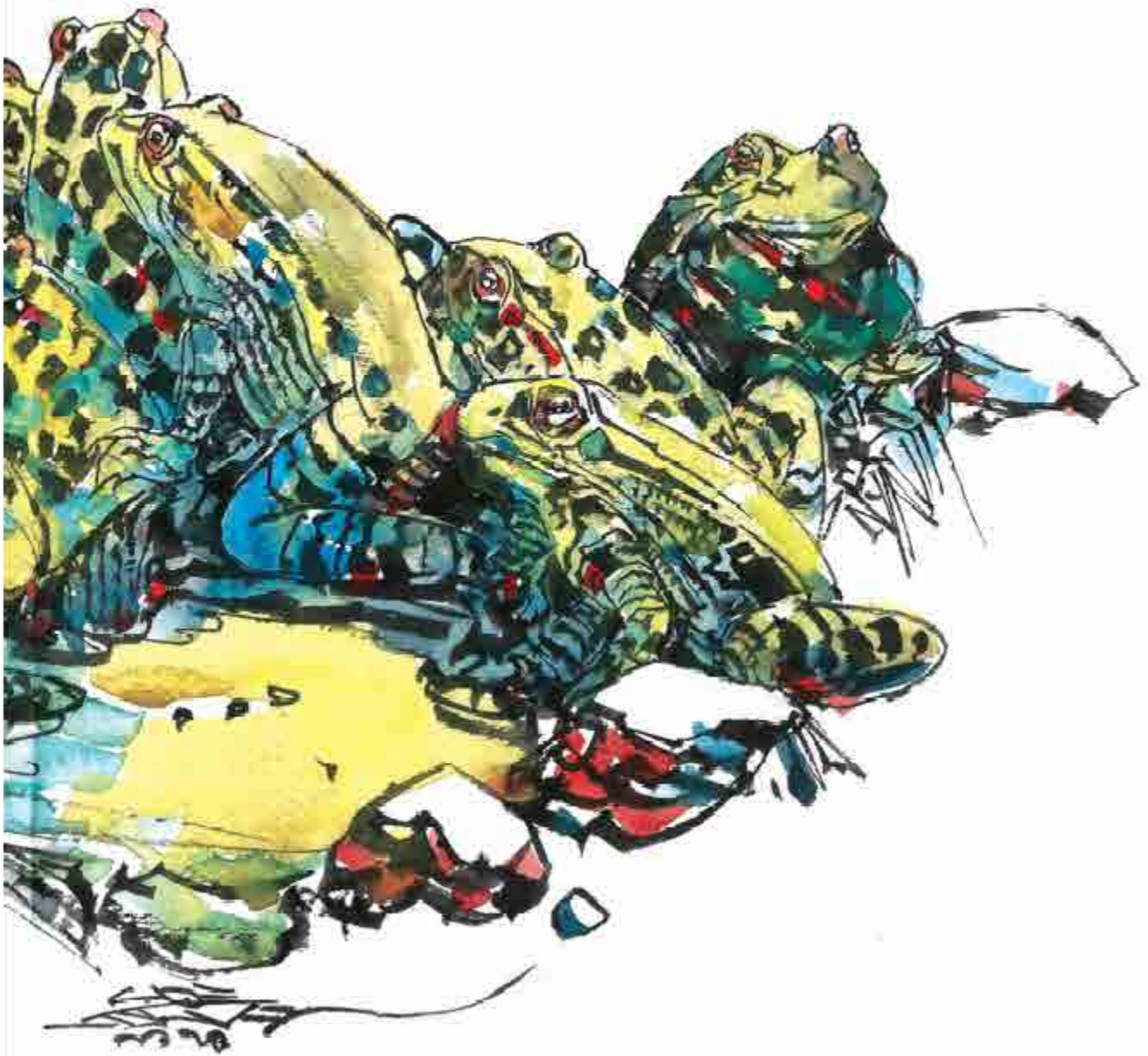

ဟန်ချီနေကြပြီး ဟင်းချဉ်
နားတောင်း၊ ငါးရဲ့ပတူ၊
ဝက်ကြွပ်နှင့် ဟင်းဖိတ်
တို့လို ဟင်းစားပင်လေး
တွေကတော့ ဟိုနား
သည်နား ကြီးကြား
လူလူ ထကြွမင်းမူနေ
ကြချေပြီလေ။

ဟိုကုန်းကတော့ ဒီနေရာမှာ သူဟာ
ချောင်းလေးတစ်ခုပေါ့။

ဆည်တွေတည်ဆောက်၊ ရေတွေ
ဖောက်လိုက်၊ လှောင်လိုက်လုပ်ကြရင်း ပထဝီ
အနေအထားအရ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်တို့ဟာ

ပက်ဖုန်းလိုက်စမ်း မိုးရေတွေရေ...။ မင်းတို့ရဲ့
အမွန်အရိပ်မှာ ချောင်းကလေးဖြစ်တဲ့ ငါနဲ့အတူ
သူတို့လေးတွေလည်း အေးမြကြပါစေလား။
စိမ်းလန်းကြပါစေလားကွယ်။

ငွေထာရီ ၅၅၆ | ၅၂ |

တပြည်ပြည်ပြောင်းလဲသွားပြီး ချောင်းတိမ်၊ ချောင်းကမ်းအဖြစ်သာကျန်ခဲ့ရတာမို့ ဓမ္မရာသီတွေမှာ မြေအရိုးစုတစ်ခုလိုလိမ်တွန့်နေတဲ့ ရှည်မျောမျောအရာတစ်ခုအဖြစ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ခုလို မိုးကြီးချိန်ခါတွေမှာ ချောက်ကြိုမြောင်ကြားက ဒလဟောစီးကျလာတဲ့ရေတွေကြောင့် သူ့ခမျာ ချောင်းကမ်းဘဝကနေ ချောင်းဆိုတဲ့သရုပ်ကို ပြန်လည်ရရှိလာတော့ ပျော်ရှာလွန်းလို့ တဟဲဟဲ၊ တရဲရဲအသံကိုပြုရင်း ရယ်မောနေမိတာပေါ့။

သူ့ချောင်းကမ်းကိုပဲအမှီပြုနေရတာတော့ တီ၊ ဖား၊ ကျွတ်၊ ငါး၊ မြေ အစရှိတဲ့ သက်ရှိစီဝရကလေးတွေဟာသမျှ ပုန်းနေရာကထွက်၊ ဝပ်နေရာက ခေါင်းထောင်ကာ ပျော်ပါးမြူးရွှင်စွာ ထွက်လာခွင့်ရခဲ့ကြပြီကိုး။

ချောင်းကမ်းဘဝကနေ ချောင်းငယ်တစ်ဖြစ်လဲ ကျေးဇူးတော်ရှင်မြစ်ငယ်တစ်စင်းရဲ့ တဟဲဟဲရယ်မောစီးကျသံ။

ငါးစုံလုံ၊ ငါးပူတင်း၊ ငါးဖန့်၊ ငါးရုံ၊ ငါးရွှေလေးတို့က ပလောက်တောက်တောက်အသံလေးတွေပေးပြီး ရေပေါ်ကိုတက်ပြီးမြူးထူးသံ။

မိုးခေါ်တဲ့ ရွှေဖားတို့ရဲ့ ချစ်သူ့ခေါ်သံ အုံးဝှမ်အုံးဝှမ်အသံ။

အစာရှာဖို့ထွက်လာတဲ့ ကိုရွှေမြေမြီးရှည် ဖိုမမောင်နှံမျိုးစုံရဲ့ တချို့တချို့အသံ။

ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့ရဲ့ စိစိညံဝေအောင် လျှံဝေမြူးထူးသံတို့ကလည်း မိုးစက်တွေထိစဉ်ထားတဲ့ ယုစနုပန်းပွေးပွေးတွေကြားကနေ နားဝင်ပီယံ သံသာဟစ်ကြွေး တေးသီကျူးပေးနေကြသလိုလို။

ဒီလိုအခြေအနေဟာ တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းထားကြတဲ့ တောင်သူသားမြေးတွေအဖို့ ပုဆိုးခြုံကွေးကာ မမှူးစက်ဖို့အချိန်ကောင်းပေပဲပေါ့။

ပက်ဖျန်းလိုက်စမ်း မိုးရေကွေ့ရေ...။ မင်းတို့ရဲ့ အဖွဲ့အရပ်မှာ ချောင်းကလေးဖြစ်တဲ့ ငါနဲ့အတူ

သူတို့လေးတွေလည်း အေးမြကြပါစေလား၊ စိမ်းလန်းကြပါစေလားကွယ်။

ရွာစမ်းကွာ ... သည်းစမ်းကွာ။

တစ်လောကလုံး အမှောင်ကြီးကျအောင် မင်းတို့က သည်းပေးလေ ဟောဒီချစ်က ကြိုက်လေပဲ။

ဝါဦးမိုးကတည်းက ဖားဖိုတွေကို တအုံဝှမ်ဝှမ်နဲ့ ချစ်စခန်းဖွင့်ဖို့လာပါလှည့်လို့ မှာတမ်းခြေခွဲကြတဲ့ ဖားမတွေဟာ ဖားဖိုငပိန်တွေက သူတို့ ကျောပြင်ပေါ်တက်ပြီး ချစ်ရေစင်ဖျန်းပြီးတာနဲ့ တာဝန်ကျေကြပြီပေါ့။

အဲဒီတော့ မိုးဦးတစ်ပြောက်ကာလအတွင်းမှာ တစ်ခါသာပေါ်လာပြီး ထပ်ထွက်မလာကြသေးတဲ့ ဖားအိုင်းဥပြည့်မကြီးတွေ ဒီတစ်ခါ မိုးအသည်းမှာ တော့ ပြေးမလှတံတော့ဘူးလေ။

“လာကြစမ်းဟေ့...ဖားအိုင်းဥပြည့်မကြီးတွေ ရေ...မင်းတို့ကို ငချစ်က လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုပါတယ်ကွာ”

“အင်း ... မိုးသည်းထဲ အချိန်အတော်ကြာ စောင့်နေရတာနဲ့ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာပါပကော”

ဖားရောင်းလိုရရင် ငွေချေပျံ့မယ်ဆိုပြီး အရိုးမြညိုဆီက အကြွေးနဲ့ယူလာတဲ့အရက်တစ်ပိုင်းကို သွေးပူအောင်မော့ဦးမှ။

အိမ်ကအထွက်လည်း ဖိုးညိုတိုဝိုင်းမှာ အပြန်ကျရင် အပြည်တစ်ခွက်ပေးပဲ၊ မယ်ကွာလို့ မက်လုံးပေးပြီး နည်းနည်းဝင်မော့ခဲ့သေးတော့ အရှိန်ကကောင်းနေပြီ။

ဒါတောင် ကျန်တဲ့အရက်တစ်ပိုင်းကို အိမ်က မိန်းမ မသိအောင် ပဲတောင်းထဲမှာထည့်မြှုပ်ပြီး ငှက်ထားခဲ့ရတာ။ မိန်းမဆိုတာတွေက လိုတစ်မျိုး၊ မလိုတစ်မျိုးတွေ။

အခုသောက်နေတဲ့အရက်ကမှ သစ္စာရှိချက်။ အခုသောက်ရင် အခုမူးပေးဖော်ရသေးတာ။

သင်းတို့မိန်းမတွေက ကိုယ့်ယောကျ်ား မိုးထဲ
လေထဲ ဖားရိုက်ထွက်ပြီး ရှာဖွေကျွေးနေတာကို
တောင် ကျေးဇူးတင်ဖော်ရတာမဟုတ်ဘူး။ အလကား
နေ သုံးဖြူနန်းဖို့လောက်သာ သိကြတဲ့ဟာတွေ။

တစ်နေ့လာလည်း ဟင်းချက်ဖို့ ဆီကုန်လို့၊
ဒီမနက်အစောစာပြီးရင် ဆန်ကပြတ်ပြီနော်။ ဟင်း
စားလေး ရှာချေဦးတော်ရေ။ ကလေးတွေနဲ့ကျုပ်
တို့မိုက်ထဲ အသီးအရွက်ဟင်းခင်းကြီးထူနေပြီ။
တော့် ... ကိုချစ် ... ရွာဘုံကြေးမထည့်ရသေးဘူးနော်။
ဒီနေ့ ဘယ်သူ့သားမဂ်လာဆောင်တဲ့။ သန်ဘက်ခါက
ဘယ်သူ့အလှူဆိုပဲ။ ရွာထဲက ဘယ်သူကဖြင့် ဆုံးပြီ
တဲ့။ လှူဖို့ ကူဖို့ ငွေရှာပေးဦးလေ။

နောက်ပြီး ကလေးတွေ ကျောင်းစာအုပ်၊
ခဲတံ၊ ဘောပင်တဲ့၊ လွယ်အိတ်တဲ့၊ ထီး၊ မိနပ်တဲ့။
ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ဖို့ သဒ္ဒါကြေးတဲ့။

အဲဒီလို ဘာဘာညာညာတွေ နားပူအောင်
တရစပ်ပြောပြီး ယောကျ်ားအရက်ဖိုးလေးကိုကျ
သိပ်သဒ္ဒါတာမဟုတ်ဘူးရယ်။

ခုလို ဈေးကြီးတဲ့ထန်းဖိုဦးအရက်မျိုးကို
တစ်ပုလင်းလုံးဝယ်ထားတာများသာသိရင် “ကျုပ်တို့
မိသားစုကို မညာမတာ ဒီအပင်းရည်တွေကို တော်မို့
တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန်မျိုရက်တယ်” ဆိုပြီး ပူညံ
ပူညံကလုပ်ဦးမှာ။

ကြည့်နေ...ငါ့ချစ်တို့ ပလိုင်အပြည့်၊ ပုဆိုး
ကွင်းထုပ်အပြည့် ဖားတွေရလာရင်တော့ “ကိုချစ်
ရေ...ကိုချစ်ရေ...”နဲ့ လုပ်ပြပါလိမ့်မယ်။ ပလီပလာ
တွေ...ဟင်း...။

ဒီချောင်းကမ်းက ရွာနဲ့အလှမ်းဝေးတော့ သူ
လိုကိုယ်လိုဖားရှာငါးရှာသမားတွေ သိပ်မရောက်
ဖြစ်ကြဘူးဆိုတာ ငါ့ချစ်တို့ကသိပြီးသား။

ငါ့ချောင်းကမ်းထိပ်က သင်္ကန်းရင် ငါ့ဖျက်
ဆိပ်ပင်ကြီးမှာ နာနာဘာဝတွေ၊ သရဲတွေရှိတယ်လို့
နာမည်ကြီးတာလည်းပါပေမပေါ့။

ဒီအပင်အောက်ကဖြတ်ဖြတ်သွားရတဲ့ ရွာထဲ
က လူအတော်များများက ဖားတွေကို လက်အေးကြီး
နဲ့လိုက်လုခံရတာ၊ ငါးတွေ ပလိုင်ထဲကအနှိုက်ခံရ
တာတွေ၊ ခေါင်းဖြက်သက်လို့ သေပြီးသားမြေက
အပမိုပြီး သွေးသံရဲရဲနဲ့ ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးပေါ်တက်
သွားတာတွေ။ တောကြီးမျက်မည်းထဲက ဖျောက်ဆိပ်
ပင်ပေါ်မှာ သားချောတေးသံကြားရတာတွေ။

မျက်နှာမှာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်
တွေ ဘာတစ်ခုမှမပါတဲ့ မျက်နှာပြောင်နဲ့သရဲကို
လည်း ခဏခဏတွေ့ကြရတယ်ဆိုတာတွေရော စုံလို့။
ဟုတ်တာ မဟုတ်တာတော့ မသိဘူး။

ငါ့ချစ်တို့ကတော့ မကြောက်ရေးချမကြောက်။
ဒီနေရာကိုလူတွေရှောင်လေ ငါ့ချစ်တို့ ဖားတွေပိုရ
လေပဲမဟုတ်လား။

စမ်းကြည့်လေ...နင့်မေကလွှားတဲ့သရဲတွေ၊
မိုးထဲလေထဲ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ငါ့ငါ့အံ့မကြောက်
ငါ့ချစ်ရှာထားရတဲ့ အကောင်ပလောင်တွေကို လာထိရဲ
ထိကြည့်။ မင်းတို့ဖျောက်ဆိပ်တစ်ပင်လုံး ရဲတင်းနဲ့
ခုတ်ပြီး အမြစ်ပါမီးရှို့ပစ်လို့ မင်းတို့ တုံ့ပါဖျောက်သွား
မယ်။ ဘာမှတ်နေတဲ့။

“ဂျိမ်း...ဒလိန်း...လိန်း...လိန်း...”

ဟာ...ကံသီပေလို့ပါလား။ မိုးကြိုးက ဟို
ဝက်လည်တောဘက်က သရက်ပင်စုဘက်ကို ပစ်
လိုက်တယ်တူပါရဲ့။ ဝင်းစနဲလက်သွားတဲ့လျှပ်စီးနဲ့
မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သံကြောင့် မျက်စိတွေပြာပြီး
နားကိုပင်းမတတ် အူသွားတာပဲ။

ဖားရိုက်တုတ်တံတစ်ဖက်နဲ့မို့ မီးအုပ်ဆောင်း
ကိုမဖွင့်လိုက်ခင်မှာ လျှပ်စီးလက်တဲ့အရောင်ကြောင့်
ချောင်းကမ်းအစပ်ကဖားတွေရဲ့ ကြောင်တောင်တောင်
မျက်လုံးတွေကို မြင်လိုက်ရပြီ။

အိုး...မျက်တစ်ချပ်စာလောက်ရှိမဲ့ ဖားအစုကြီး
ပါလား ဟရဲ့။ ထောပြီ...ထောပြီ... ဒီညတော့ ငါ့ချစ်
တို့ ကံထူးပြီ မိန်းမရေ။

ပြောသောပြောရတယ်။ ဒီကိုထွက်မလာခင် သူ့မိန်းမကိုစိတ်လုပ်ပြီး ငါ ဒီည အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး လို့ စိတ်တိုတိုနဲ့မာန်ခွဲမိသေးတာ။

ခါကိုင်းလည်း ဖားရိုက်ချိန်မဟုတ်တဲ့ ကော ကောင်လိုက်ချိန်တွေမှာ ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ နယ်ကျွဲ သွားလို့ နီးစပ်ရာ လယ်တဲတို့၊ ရွာတို့မှာ ဝင်အိပ်နေ ကျဆိုတော့ သူ့မိန်းမက သူ ဒီည အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး လို့ပြောတာကို အထူးအဆန်းလုပ်ပြီးပြောနေပြန်ပြီ ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ဘာမှခံစားရပုံမရ။ သူ ပြန်မလာရင်လည်း လိုက်ရှာရကောင်းမှန်းမသိတဲ့ မိန်းမ။

အဲဒီတော့ ဒီည အိမ်အပြန် သူ့မိန်းမကို အံ့အား သင့်သွားအောင် ဖားတွေတစ်လှေကြီးနဲ့ မျက်နှာလုပ် ဖို့ အခွင့်အရေးရပါပကော။

ဟော...ပိုပြီးကံထူးချင်တော့ ငချစ်နဲ့ အစာ လုဖော်လုဖက်ဖြစ်တဲ့ ငချစ်လိုပဲ ဖားကြိုက်ရှာတဲ့ မြွေတစ်ကောင်။ နည်းတဲ့အကောင်ကြီးလားဟ။ မှန်း... နှစ်ပိသသာတော့ အေးအေးရှိမဲ့ပုံ။

သူ့ကိုသတ်၊ အရက်နဲ့မြည်းဖို့ နည်းနည်းပဲ ချန်ထားပြီး မြွေသားဆို လာထားဆိုတဲ့ တကြီး သာမောင်ရဲ့ ကျန်ဆိုင်ကိုသွင်းရမယ်။

အင်... မိုးအေးအေးမှာ ဖားအိုင်းဥပြည့်ကြီး ကို မွှေးနေအောင်ကင်၊ ဥသျှစ်ရွက်တို့၊ ဩစာရွက်တို့

နဲ့ကြော်ပြီးသကာလ မြွေသားချိုချိုလေးကို ရေတံသီး စိမ်း၊ မဆလားလေးအုပ်၊ ဆီလည်ရေလည်ကလေး၊ ချက်စားလိုက်ရရင်ဖြင့် ကလေးတွေလည်း အူစို၊ အရက်ဂိုင်းမှာလည်း ငချစ်သာ ဘုရင်ဖြစ်ရပြီပေါ့။

ကိုင်း...တစ်ချက်ကောင်းတွယ်လိုက်ရင်ဖြင့် သားကောင်နှစ်ကောင် ရလေရောလဟဲ့။

ဖားအိုင်းမကြီးတွေရှိရာ ပါးပျဉ်းအသာချကာ အစာရမ္မက်စောနဲ့ချောင်းနေတဲ့ မြွေဟောက်ကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို ငချစ်က ခက်ရင်းသုံးခွမိန်းနှင့်ထောက် ဖို့ ရေစပ်စပ်ကလေးထဲကနေ ခြေသံလှံစွာချဉ်းကပ် လိုက်ပြီ။

ဒီတော့ ဒီတောင်ကတော့ အသီးအရွက်လုံးဝ မစား၊ သားငါးကိုသာ စုံမက်လှတဲ့ သူတို့မျိုးနွယ်တွေ အတွက် စားမကုန်တဲ့ ဂိက္ခာမိမာန်ကြီး ပါ။

အထူးသဖြင့် ဒီချောင်းကမ်း တစ်လျှောက်ပေါ့။

နေရာသီလည်း နေရာသီမို့ သူ့ရဲ့အစာဖြစ်တဲ့ ဖား၊ ငါးတွေဟာ ဖျောက်ဆိပ်ရွက်ကြွေတွေပြည့်နေတဲ့ ဒီချောင်းစပ်နားမှာပဲအရိပ်ခိုနေကြတာ။

တစ်ခါတလေ သူ့ထက်အင်အား ကြီးတဲ့ မျိုးနွယ်တွေထဲက စပါးကြီးလို

တစ်ကောင်ကောင်ရောက်လာရင် ချောင်းကမ်းကျဉ်း လေးရဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက် သစ်ကိုင်းနှစ်ခုမှာ အမြီးကို ကွယ်ချိတ်ပြီး ငါးပက်တတ်သေးတာ။ သူတို့စားမကုန် လို့ကျန်ခဲ့တဲ့ ငါးတွေဟာ သဲပူပူမှာ ဖျပ်ဖျပ်လူးပြီး ကျန်နေခဲ့တတ်တယ်။

စားမာန်စုပ်တတ်တဲ့ ဒေါသကြီးတဲ့ အမြီး ကြီးတတ်တဲ့ မျိုးနွယ်တူတွေချင်းမို့ သူက ဘယ်တော့မှ ရန်ဖြစ်မခံ။ အင်အားကြီးတဲ့ သူ့နောင်တော်တွေရဲ့ စားတော်ပွဲကျကို သူ့မိသားစုက အသာလေးဖမ်းယူ

စားသောက်ခွင့်ရနေတာကိုး။

နို့မို့ လယ်ပင်ကြားအက်တွေထဲက လယ်ကြွက်ကို၊ ကျော်စံကေးတို့၊ ဖားပေါင်စင်းတို့ကို ကြိုးစားပမ်းစားဖမ်းပြီး စားသောက်ရတာပေါ့။

တစ်ခါတလေ ပုစွန်လုံးတက်မလက်မကြီးတွေနဲ့ တွင်းလှကြရင်း သူတို့ရဲ့ အသေညပ်တဲ့ရန်ကလွတ်အောင် သတိထားရသေးတာ။ သူတို့နဲ့ အသေအကျေတိုက်ပွဲဝင်ရတာကလည်း စောစော။ မတော်လည်မျိုးပြတ်အောင် သူတို့တက်မကြီးနဲ့ညှပ်ရင်သေပြီလေ။

တစ်ခါတလေလည်း တောင်ယာတံဆီက လူတွေမွေးထားတဲ့ ကြက်ဝပ်ကျင်းတွေဆီကိုပြေးပြီး ကြက်ဥဖောက်စားဖို့ ချောင်းရသေးတာပါ။

ကြက်ဥဖောက်တဲ့ ငှက်ဝမ်းတွေရန်ကလည်း တစ်မျိုး။

အဲဒီငှက်တွေကို စောင့်ဖမ်းတဲ့လူတွေကြောင့် သူတို့ပါရောယောင်ပြီး လူတွေလက်ထဲအမိခံရပြီး ဟင်းအိုးထဲရောက်ရတာကလည်း အခါခါ။

အဲဒီငှက်မြည်သံကြားရင် သူတို့မျိုးနွယ်တွေက ပါးပြီလေ။ အစာဘယ်လောက်ဆာဆာ အဲဒီကြက်ဝပ်ကျင်းဆီ လုံးဝမလှမ်းတော့ဘူးပေါ့။

သူတို့မျိုးနွယ်တွေက ဝပ်ကျင်းမှာဥဥချင်လို့ အော်နေတဲ့ ကြက်မရဲ့ကတော်သံကို စွဲခြားနားယဉ်ပြီးသား။

စားဖာန်ခေါသကြီးလှတဲ့ အမျိုးအနွယ်ပေပဲ့ ဝပ်ကျင်းအတည်ပြုဖို့ ပထမဦးဆုံးဥတဲ့ဥကိုတော့ ရှောင်ရတာပေါ့။ နို့မို့ ကြက်မက သူ့ပထမဆုံးဥပျောက်သွားရင် ဝပ်ကျင်းပြောင်းတတ်သေးတာကိုး။

လူခြေတိတ်ချိန်မရောက်ခင် ကြက်မဝပ်ကျင်းဘေး အသာလေးခွေပြီးစောင့်နေရတာ လွယ်တာမှတ်လို့။

ကြက်တွေအိပ်တန်းတက်ချိန် ကြက်မရဲ့စအိုကို သူ့လျှာလေးနဲ့ကလိလိုက်ရင် ကြက်မက မနေနိုင်

မဆိုင်နိုင် စအိုယားပြီး ကြက်ဥကိုမြန်မြန်ဥချလိုက်ကရော။

ကြက်ချေးကြိုက်တဲ့သူအဖို့ တစ်ခါတလေ ကြက်ရဲ့စအိုတွေကိုလည်း သူ့လျှာနှစ်ခွနဲ့ အသာကလိပေးလိုက်ရင် သူတို့က စအိုယားပြီး ကြက်ချေးပါချလိုက်၊ ကိုယ်ကလျက်လိုက်နဲ့ ဟန်ကိုကျလို့။

အဲ...ဟိုတစ်ခါကတော့ ကိုယ်ကလျာနှစ်ခွနဲ့ ကလိနေတာကြာသွားတော့ သူ့အူထဲမှာ ချေးစင်သွားလို့နဲ့တူပါရဲ့။ ထပ်မပါချနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

အဲဒီအချိန် သူကလည်း အစာမဝသေး။ အဲဒီတော့ ဆာနေတဲ့အရှိန်နဲ့ ဒေါသကိုထိန်းမရတော့ပြီ။ သူအသိဝင်လာချိန် အားကုန်လွှဲပြီး ကြက်ဖကိုပေါက်လိုက်မိပါပကော။

ကြက်အိပ်ကြက်နိုးဆိုသလို အင်မတန် အအိပ်ဆတ်တဲ့ တခြားကြက်တွေပါနိုးလာပြီး ကြက်ခြံတစ်ခုလုံး တကက်ကက်နဲ့ ကတော်သံတွေဆူညံသွားလို့ လူတွေမလာခင် သူ့မှာပြေးလိုက်ရတာ အမော။

သူက မိန်းမသူတွေနဲ့ ကလေးလေးတွေကိုကျမကြောက်ဘူး။ အင်မတန်လက်ယဉ်တဲ့၊ မြွေသားကိုမှမက်စက်တဲ့ တောသူတောင်သားစစ်စစ် ယောက်ျားသူတွေရဲ့လက်ဆကိုတော့ဖြင့် သူကြောက်လှပါရဲ့။ အတော်ဆိုးတဲ့လူတွေ။

အမြီးကိုကိုင်ပြီး ကရင်ဒုံးယိမ်းကသလို လွဲလွဲပြီးဝင့်လိုက်တာများ လေးငါးကြိမ်လောက်ဝင့်ပြီး တာနဲ့ သူတို့အရိုးအဆစ်တွေက ပြုတ်ထွက်ရတော့တာပါ။

အဲ... လက်တအားယဉ်တဲ့ မြွေဖမ်းဆရာတချို့ကတော့ သူတို့ရဲ့ပါးပျဉ်းကိုတောင်မမူကြဘဲ လည်မျိုကိုအပီအပြင်ကိုခွဆုပ်ပြီး ကိစ္စတုံးလုပ်တတ်ကြသေးတာကိုး။

လူတွေဦးသွားရင် သူတို့ဘဝဟာ ဟင်းအိုးထဲရောက်ရသလို သူတို့ကပြန်ပေါက်တာဦးရင်လည်း

ငွေထာရီ ၅၆ |

လူတွေက ခံပေါ့။

နိုင်ရာစားဘဝလောကကြီးထဲ သူဦးသူခံ၊ ကိုယ်ဦးကိုယ်ခံပေါ့လေ။

ခုလိုမိုးရာသီချိန်မှာတော့ သူ့ကို့အစိုကြရပါ ပြီ။

သူတို့မိသားစုအကြိုက် ဖားတွေက ဒီည အတော်ကျတာကလား။

ဒီတော့ သားပေါက်နေတဲ့ သူ့ချစ်သူအတွက် သူ မနေနိုင်တော့။ အစာရေစာအပြည့်အစုံ သူယူပေး ချင်မိတယ်။ ခုဆို သူ့မိသားစုလေးဟာ ဖျောက်ဆိပ် ပင်ကြီးရဲ့သစ်ခေါင်းထဲမှာ သူပြန်အလာကိုမျှော်နေ ကြရောပေါ့။

ဟော...တွေ့ပြီ။ ဥပြည့်ဖားအိုင်းကြီးတစ် ကောင်။

ပါးပျဉ်းကိုအသာလေးချကာ သူခဏစောင့် ပြီး လှမ်းအဟပ် သူ့လည်မျိုမှာနာကျင်စူးရှတဲ့ အထိအတွေ့တစ်ခုကြောင့် ဆာလောင်နေတဲ့ သူ့ ခေါသဟာ ငယ်ထိပ်ထိတက်သွားပြီ။

အဲဒီစူးရှတဲ့အရာကနေ လွတ်ထွက်သွား အောင် အားကုန်ရုန်းလိုက်တော့ ခက်ရင်းခွတစ်ဖက်၊ ဖားရိုက်တုတ်တစ်ဖက်ကိုင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သူတွေ့ရပြီကော။

အဲဒီလူသားက သူ့ခေါင်းကို ဖားရိုက်တုတ်နဲ့ အချက်ပေါင်းများစွာရိုက်နှက်နေတော့ သွေးအလိမ်း လိမ်းနဲ့ နာကျင်လွန်းစွာ သူ ရုန်းကန်လူးလွန်းရင်း အနှီလူသားရဲ့ခြေဖမိုးအနီးကို အလိုလိုရောက်ရှိ သွားချိန်တစ်ခဏ သူ့ကိုအသေသတ်ဖို့ကြံစည်တဲ့ လူသားရဲ့ခြေထောက်ကို အချက်ပေါင်းများစွာ သူ ပေါက်ထည့်လိုက်မိပြီ။

မိုးက သည်းရာမှစ်ခဲ့ပြီ။
ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးကတော့ ရွက်စိမ်းတွေ ဆင်ကာ လန်းဖြာနေဆဲ။

ဖားမို၊ ဖားမတွေကမူ တစ်ညလုံးမာစ်ကြွေး သံသာ ထံတွာဂီတဖြင့် မိုးညကို အလှဆင်ခဲ့ကြပြီး ပြီမို့ မောကြရောထင်။ သူတို့နားခိုရာ ပိန်းရွက်တွေ ကြားမှာ အနားယူနေကြပြီ။

ရေပြည့်နေသောချောင်းကလေးကလည်း ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ တဟဲဟဲဖြင့် ဆက်လက်စီးဆင်း နေမို့။

ချောင်းကလေးထဲကငါးတို့ကမူ ရေဇလာ ကြောမှာ စုန်လာဆန်တက်ကာ မြူးထူးနေကြပြီ။

မိုးရိပ်စဆင်ကတည်းက လက်မဝက်သာသာ အကောင်ငယ်လေးတွေဖြစ်တဲ့ ငါးရွေးလေးတစ်အုပ် ကတော့ မည်းမည်းခဲခဲအုပ်စုကြီးအဖြစ် ရေဇလာကို မြူးထူးဆန်တက်လို့ လာနေကြတုန်း။

မိုးညိုညိုရာသီကိုသိပ်ကြိုက်တဲ့ သူတို့ အထာကို သိနေကြတဲ့ လောဘသားမြေးဖြစ်တဲ့ လူသားတွေရန်ကိုတော့ သတိထားရတာပေါ့။

မတော် ပိုက်ကွန်နဲ့အုပ်ဖမ်းလိုက်ရင် ပိဿာ ချိန် တစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိမဲ့ သူတို့အားလုံး ငါးသည်မရဲ့ချိန်ခွင်လျှာထဲ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံရောက် သွားနိုင်တယ်လေ။

လူတွေရန်ကအသာထား၊ ငါးနဲ့ငါးအချင်းချင်း ရန်ကတောင် လွတ်ဖို့မလွယ်ကူလှ။

ငါးထွေ၊ ငါးမြေထိုး၊ ငါးပြေမ၊ ငါးစူး၊ ငါးဖန်၊ ငါးရဲ့တို့လို အင်အားကြီးအကောင်တွေကတော့ သူတို့လိုငါးသန်သေးနပ်ကလေးတွေ၊ တီကျစ်တွင်း ထဲက တီထွေးကြီးတွေ၊ နှမ်းခင်းတွေ၊ လယ်ခရီး ဘောင်တွေကို ရေကျော်လို့မျောပါလာတတ်တဲ့ နှမ်း ပိုးကောင်စိမ်းစိမ်းကြီးတွေ၊ ပိုးဆီကောင်ဖြူတုတ် တုတ်ကြီးတွေကို ဖမ်းယူစားသောက်ဖို့ အလစ်ချောင်း နေကြပြီ။

ငါးအချင်းချင်းပြန်စားဖို့အလစ်ချောင်းနေ ကြတဲ့ သူတို့လိုငါးကြီးတွေမမျှလည်း လူတွေ၊ မြေ တွေနဲ့ ဗျိုင်းနှုတ်သီးရှည်တွေရဲ့ရန်ကို ရှောင်လင်

သိုင်းအက ကနေကြရတုန်းမဟုတ်ပါကလား။

ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း ရှေ့မှာ မြင်ကွင်း
ကစ်ခုပါလား။ အရက်ပုလင်းကိုခါးညှပ်ကာ
ချောင်းထဲမျက်နှာအပ်လို့ ရေကဲမှာ ကိုယ်ကစ်ဝက်
မှောက်ခုံလဲကျနေတဲ့ လူသားတစ်ဦး။ ရေစိမ်နာပြီး
ရက်ရှည်မိုးရေထိထားဟန်တူတဲ့ သူ့အသားအရေ
ဟာ ပုပ်ပွလို့ ပျော့ဖပ်နေပြီ။

ထိုလူသားနဲ့မလှမ်းမကမ်း ဗွက်စပ်စပ်ညွှန်
တောထဲမှာတော့ ခေါင်းပြားနေအောင်ရှိက်သတ်
ခံထားရတဲ့ သွေးအလိမ်းလိမ်းနဲ့ တောကြီးမြေဟောက်
ကြီးတစ်ကောင်။ ယင်စိမ်းတွေတလောင်းလောင်းအုံ
နေတဲ့ သူ့ခမျာ ပါးပျဉ်းကိုတောင် ထောင်နိုင်ရှာ
တော့ဟန်မတူ။

ပျောက်ဆိပ်ရွက်ကြွေတွေကြား လဲကျနေတဲ့
ဝါးပလိင်းကြီးထဲက ဖားတွေကမူ ဖိတ်တစ်ဝက်
စဉ်တစ်ဝက် လွင့်ကျလို့။

ရေမှော် ကြာဝတ်ဆံလေးတွေထက် အရသာ
ထူးတဲ့ ထိုအရာတွေဟာ သူတို့အတွက် ဘုရားပေးတဲ့
အာဟာရဆုကလွဲပြီး ဘာများဖြစ်နိုင်ဦးမလဲ။

ချောင်းကမ်းထဲကငါးအုပ်ကြီးကတော့ သက်မဲ့
လူသား၊ ဖား၊ မြေတို့ထဲ သူတို့အာဟာရအတွက်
ဝိုင်းစုညီညာစွာအုံ့ခဲလို့ စည်းနေကြပါပကော။

ဪ...အစာရမ္မက် တဏှာဖက်လေသော
ဤလောကတွင် ဖားနိုင်ဖားစား၊ ငါးနိုင်ငါးစားဆိုတာ
တကယ်ရှိကြောင်း ဤချောင်းကလေးက သက်သေ
ပြုနေလေရဲ့လေ။ ။

အကြင်သူ(ယောမြေ)

ချိန်းတဲ့ည

ဖက်ညွှန်ရှင်(ရွှေတည်)

လေပြည်ငယ် သုတ်ကာဖြူးတဲ့
ကြည်နူးဖွယ် ညချမ်းခါ။
ပန်းစံပယ် ရနံ့လေးက
မွှေးပျံ့လို့လား။
ကြယ်ကန်အင်း ခြံရံကာ
ငွေသော်တာ ရှုနံ့မြဲမြဲ။
မယ့်တစ်ကိုယ် မောင်လာလမ်းကို
မှန်းမျှော်လို့တာ။

ဖံပယ်ပင် ပုခိုချုံပုတ်က
လှုပ်တုတ်တုတ် ပုံရိပ်မြင့်။
ဒီအချိန်ဆို မောင်တစ်ယောက်
လာလောက်ပြီထင်။
'မောင်ရေ'လို့ ခေါ်ဟန်ပြင်
အသံပင် ထွက်မိသေး။
မေ့လက်ကို အသာဆန့်တော့
လန့်လို့ရယ်ပြေး။

မောင့်ကိုယ်ရုံ မွှေးကလေး
ရှေ့တော်ပြေး ရောက်လာပြီ။
မေ့ကြင်ဖော် ပေါ်လာနိုး
မျှော်ကိုးမိသည်။
မေ့မှာတော့ လည်တံရှည်
ကတိမတည်လို့ စိမ်းလေသလား။
ကြိုစောင့်သူ ပူဗျာကိန်းတယ်
ချိန်းတဲ့ညများ။ ။

စေယဘုမိနန်းတော်ကြီး၏ ညီလာခံခန်းမ အောင်ကြီး၌ သီရိကြိတ်ဘုရားကျမ်းပုဒ်များကို ဖတ်ကြားပြီး သီလာခံသဘင်တစ်ရပ်ကိုကျင်းပနေခဲ့လေပြီ။ တိုင်းပြည်အတွက်လုပ်ဆောင်ရမည့်အစီအစဉ်များကို ကောင်းမွန်စွာချမှတ်လျက် လုပ်ဆောင်နေခဲ့လေပြီ။ သီရိကြိတ်ဘုရားကျမ်းပုဒ်များကို အစဉ်အတိုင်း ဖတ်ကြားရန် ကောင်းမွန်စွာအုပ်ချုပ်စီမံနိုင်ခဲ့ပေမည်။ တိုင်းပြည်စည်ပင်တိုးတက်သာယာသဖြင့် ပြည်သူလူထုအပေါင်းသည်လည်း မင်းကြီးအား ချစ်ခင်အားကိုး ယုံကြည်ကြပေမည်။ ကျန်စစ်သားပင်းသည်လည်း မိမိ၏တိုင်းပြည် အရိမဒ္ဒနပူရပုဂံနေပြည်တော်ကြီးအား တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် ကြံဆောင်လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ တရားဓမ္မဖြင့် သူတော်ကောင်းတရားကို ကျင့်ကြံနေထိုင်ကြသော မေတ္တာတရားများ အပြန်

အလှူဒါနထားခဲ့သော ပြည်သူလူထုနှင့် အုပ်ချုပ်သူများဖြင့် လူ့အဖွဲ့အစည်းကောင်းကင်ရုပ် ဖြစ်ထွန်းကည်ရှိနေခဲ့ပြီ။ ထိုအကြောင်းများအား ရွှေစည်းခုံကျောက်စာအရေးအသားကိုဖတ်ရခြင်းဖြင့် သိရပေသည်။ ကျောက်စာအရပြောရမည်ဆိုလျှင် ဘုရင်ကလည်း ကျင့်စဉ်ကောင်း၊ ပြည်သူလူထုကလည်း အကျင့်ကောင်းကို လိုက်နာကြပေမည်။

ထိုသို့ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ဘက်ညီမျှတမှုအကြောင်းကို မိန့်မအပေါင်းတို့သည် သီလိယာတည်တဲ့ကြလတ္တံ့၊ တရားကိုချစ်ခင်ကြလတ္တံ့၊ ကောင်းသောအကျင့်ရှိကြလတ္တံ့၊ အိမ်ရှင်သခင်တို့နောက်သို့လိုက်ကြလတ္တံ့၊ ပြည်သူအပေါင်းသည် အစိအပေ၏အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ တူယောက်ဖ၏အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ လင်မယား၏အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ မိတ်ကောင်းချစ်ဆွေ၏အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ အချင်းချင်း၏

အပြစ်ကိုလည်းကောင်း သူတို့သည် မော်ပြရင်းလင်း၍ မမုန်းအုပ်ဘဲ ဆေးကြောခြင်းကို လိုအပ်ကြကုန်လတ္တံ့။ "ဟု ရေးထိုးထားသည်ကို ဖတ်ရပြန်ပေသည်။

သီရိကြိတ်ဘုရားကျမ်းပုဒ်များကို ဖတ်ကြားပြီး အရိမဒ္ဒနပူရမြို့တော်သားတို့ နိုင်ငံတည်ဆောက်ဟန်

✓ ဒေါက်တာစိန်မြင့်

ဆိုသို့ ပြည်သူလူထုသည် ချွေဝန်ချွေတာ၊ လူ့အကျင့်များကိုလိုက်နာလျက် ကန်ဦးနှင့်တန်ဦး အပြန်အလှန်လေးစားချစ်ခင်ကာ နေထိုင်ခဲ့ကြ သဖြင့် ပုဂံနေပြည်တော်ကြီး၏ ဂုဏ်ပုဒ်သည် မြင့်မား လျက် လူ့အများနှင့် မင်းပြိုင်နိုင်ငံများကပင် လေးစား ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ရေးသားထားခဲ့သည်မှာ "သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာမင်း ရဲရင့်သည်ကို ဓမ္မာဒိပံအလုံးရှိရှိသူအပေါင်းသည် ဂုဏ်ဖြင့်ဝန်ခံကြ လေတ္တံ၊ မေဗယန္တပပြာသာဒ်နှင့်ဟူသော၊ မဗ္ဗလျော် ပွယ်ကောင်းသော အရိဗဒ္ဒနပူရဗြူ"ဟု မတ်ရပြန်ပေ သည်။

ပုဂံနေပြည်တော်ကြီးသည် ကျန်စစ်သား မင်းကြီး၏ တရားနှင့်အညီအုပ်ချုပ်ခဲ့သည့်ကြောင့် ပြည်သူလူထုတို့က လေးစားချစ်ခင်ကြသကဲ့သို့ တခြားသော မင်းနိုင်ငံများကလည်း လေးစားရှိသေ ကြပေသည်။ မင်းပြိုင်နိုင်ငံများနှင့်လည်း ချစ်ကြည် ရင်းနှီးမှုများကို တည်ဆောက်ထားနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးသည့်အနေဖြင့် တခြားသောနိုင်ငံများ က လက်ဆောင်ပစ္စည်းတို့ကိုဆက်သခဲ့ကြသည်။ ကျန်စစ်သားမင်းကြီး၏ ဘုန်းကျက်သဖေနှင့် ဟန်ခိုး အာဏာအရှိန်အဝါအောက်တွင် လာရောက်ခိုလှုံကြ သည့်သဘောကိုလည်း မြင်ရပေသည်။ အချို့သော မင်းနိုင်ငံများသည် သမီးပျိုလေးများကို ပုဂံပြည်ရှင် ကျန်စစ်သားမင်းကြီးထံသို့ လက်ဆောင်တော်အဖြစ် လည်း ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ကြလေသည်။ ထိုသို့ ပုဂံပြည်ကြီး ၏ကျော်စောမှုကြောင့် တိုင်းပြည်အများအပြားမှ သမီး ပျိုလေးများ ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ဇေယဘုန် နန်းတော်ကြီးအတွင်းတွင် နိုင်ငံအများ၏ ချစ်ကြည် မှုအရေးအား ပိုမိုဆောင်ရွက်လာနိုင်ခဲ့ပေမည်။ ထို အတူ ဇေယဘုန်နန်းတော်ကြီး၏ အလှကျက်သရေ သည်လည်း ပိုမိုဟင်္သာယာမေ့ခဲ့ပေမည်။ ထို အကြောင်းအရာအား "သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာ မင်းသည် ရွှေမှန်၏ အသွင်ကဲ့သို့ တွန်းတောက်လတ္တံ့၊ ဓမ်းနားခြင်းရှိကုန်သောမင်းများ၏ သမီးပျိုတို့သည်

စားကြကုန်လတ္တံ့၊ တစ်မျိုးမက ရတနာဖြင့်ဆင်ယင် ကုန်အပ်သော၊ ထီးဖြူဆောင်းကုန်သော မုနစ်ပြည်က မင်းများ၏ သမီးပျိုတို့သည် စားလာကြကုန်လတ္တံ့၊ သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာမင်းသည် ရွှေဖြင့်ပြီး

သော၊ ရတနာဖြင့် မွမ်းမံအပ်သောမလ္လင်၌ ထိုင်ကာ နန်းစည်းစိမ်ကို ခံစားလာတ္တံ့။ နန်းစံပြည်ကောင်မှ ရောက် လာကုန်သောမင်းများ၏ သမီးပျိုတို့အား ကျက်သရေ ရှိသော အရိမဒ္ဒနပူရမြို့သည် ကျော်စောခြင်းနှင့် ပြည့်စုံစေလတ္တံ့။ ဟု ရေးထိုးထားခဲ့သည်ကို ဖတ်ရပြန် သည်။

မင်းစောလူးနှင့် ငရမန်ကန်းတို့ အပြိုင်အဆိုင် ကာလအတွင်း ပုဂံနေပြည်တော်၌ နေထိုင်သူတို့သည် အခြေအနေမတည်မမြဲဖြင့် နေထိုင်ကြရပေမည်။ ပုဂံပြည်အား အုပ်ချုပ်သူမင်းမရှိသည့်ကာလအတွင်း နိုင်ငံအခြေအနေရုတ်ရုတ်သံသံဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြရပေ မည်။ တာချို့သောရဟန်းများသည်လည်း စစ်အတွင်း ကာလတစ်လျှောက် မိမိတို့သီတင်းသုံးနေသောကျောင်း များကို စွန့်ခွာသွားလျက် လူအများနှင့်ဝေးကွာသော အရပ်ဒေသများသို့ သွားရောက်နေခဲ့ကြရပေမည်။ ပုဂံပြည်ကြီးတွင်လည်း စိုက်ပျိုးသီးနှံများ၊ စားနပ် ရိက္ခာများ ရှားပါးခဲ့ပေမည်။ မင်းစောလူးအား ငရမန်ကန်းကမ်းဆီးထားခဲ့သည့်နောက် ပုဂံပြည်ကြီး ၏အခြေအနေသည် တည်ငြိမ်မှုမရှိသောအခြေအနေ နှင့် ပြည်သူလူထုများသည် ဗဟုကြံ့နေထိုင်ခဲ့ပေမည်။ မိမိတို့လုပ်ကိုင်ကြရာသည်လုပ်ငန်းဆောင်တာများသည် လည်း တွင်ကျယ်မှုမရှိတော့ဘဲ ပုဂံပြည်သည် အချိန် အခါမရွေး ပျက်ယွင်းသွားနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေပေမည်။

ကျန်စစ်သားမင်းကြီးလက်ထက်တွင် ထိုအခြေ အနေမျိုးမှ ပုဂံပြည်သည် ရုန်းထလာခဲ့ရပေမည်။ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးသည် ပုဂံပြည် အရိမဒ္ဒနပူရ ကို နန်းတက်ဘိသိက်ခံယူပြီးသည်နှင့် တိုင်းပြည် တိုးတက်ရေး၊ စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးရေး၊ ကြွယ်ဝရေးတို့ကို ကိုယ်တိုင်ကပင် အာရုံစိုက်လျက် မင်းမှူးမတ် ပညာရှိများ၊ ကလန်၊ သံပျင်၊ ဟူးဖား စသည့်ပုဂ္ဂိုလ် များနှင့်တိုင်ပင်ကာ အကြံဉာဏ်များကိုရယူလျက် အုပ်ချုပ်ခဲ့ပေမည်။ ထိုသို့ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ပုဂံပြည်သည် အစစအရာရာစည်ပင်ကြွယ်ဝလာခဲ့ပေ

မည်။ စားနပ်ရိက္ခာများပြည့်စုံလာခဲ့မည်။ ကျောင်း ကိုစွန့်ခွာပြေးခဲ့ရသောရဟန်းများသည်လည်း ပုဂံ ပြည်၌ပြန်လည်သီတင်းသုံးရန် မူလသီတင်းသုံးခဲ့သော ကျောင်းများဆီသို့ကြွလာခဲ့ပေမည်။ ထိုအဖြစ်အပျက် အား ရွှေစည်းခုံကျောက်စာတွင်ရေးထိုးဖော်ပြထားရာ “သီလနှင့်ပြည့်စုံသောရဟန်းအပေါင်းသည် နှိပ်စက် သောရန်သူတို့ ပျက်ဆီးသောအခါ သီတင်းသုံးကျောင်း မရှိခဲ့ရာ သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာမင်း၏ ဝီရိယ ကြောင့် သူတို့သည် ကျောင်းသို့တစ်ဖန်ပြန်လာကြရ လတ္တံ့။ သီလကိုဖြည့်ကြကုန်လတ္တံ့။ ပျက်စီးခဲ့သော နိုင်ငံရွာအလုံးတို့ကို သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာမင်း သည် ယခင်ထက်ကောင်းအောင် တည်ဆောက်လတ္တံ့။ အရိမဒ္ဒနပူရမြို့သည် ရိက္ခာပေးများ၍ အန္တရာယ်မှ ကင်းလတ္တံ့။ အရိမဒ္ဒနပူရမြို့၌နေကုန်သော လူအပေါင်း တို့သည် သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာမင်းနှင့်တကွ တန်ခိုးထူးပီတိဖြင့် ထွန်းတောက်ကြလတ္တံ့။ ဟူသော အရေးအသားကိုဖတ်ရပေသည်။

အရိမဒ္ဒနပူရပုဂံပြည်ကို ကျန်စစ်သားမင်းကြီး သည် စမ်းနားတည်ဝါသော၊ အင်အားတောင့်တင်းသော၊ ဆန်ရေစပါးပေါများသော၊ သစ်သီးပင်ပေါများသော နေပြည်တော်ကြီးအဖြစ် ဖော်ဆောင်ခဲ့ပေမည်။ ထို အကြောင်းအား ကျောက်စာရေးထိုးသောအခါ “သီရိ တြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာ မင်းပြုသောအခါ မှီ၊ ဝါးမြစ်၊ ပန်း၊ သစ်သီးအပေါင်းတို့သည် အလွန်ပေါများကြ လတ္တံ့။ ထမင်း၊ အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို ရခဲသောသူတို့သည် ရွှေတန်ဆာ ပုဆိုးချောတို့ကို ဝတ်ဆင်ကြ၍ အပြည့် အစုံခံစားကြလတ္တံ့။ ပြည်နယ်မှမင်းသားအပေါင်းတို့ သည် လက်ဆောင်တော်များကို ယူဆောင်လာကြ လတ္တံ့။ နိုင်ငံအဝန်း မိုးအကြိမ်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရွာလတ္တံ့။ အခါခပ်သိမ်း စပါးနှံပြည့်ဝလတ္တံ့။ ဟုဖတ်ကြရသည်။

အရိမဒ္ဒနပူရသည် ရာသီဥတုလည်းမှန်ကန်နေ ခဲ့သည်။ သီးနှံစပါးများလည်းပြည့်ဝနေခဲ့ပေမည်။ စိုင်းနွား၊ ကျွဲ၊ စင်၊ မြင်း၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ဆိတ်သတ္တဝါ များလည်း ပေါပေသည်။ လူကုံထံမင်းညီမင်းသားများ၊

သူဌေးသူကြွယ်များပေါ်ပေမည်။ လူ့အများသည်လည်း စီးပွားရေးပြေပြေလည်လည်ရှိကြသဖြင့် အိုးအိမ်ကောင်းများ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြသည့်အကြောင်း အရာများကိုလည်း ရေးထိုးထားခဲ့ပြန်သေးသည်။ "မင်းသားလူကြီးလူကောင်းသားအပေါင်းတို့၏ ကစားစရာတို့သည် ရွှေငွေတို့သာတည်း၊ တံခါး၏ လုံခြုံမှုကို လှန်စွာလိုလားသောလူအပေါင်းတို့သည် ယပ်တောင် တံခါးကို လုပ်ကြလတ္တံ့၊ အိမ်ခေါင်ချုပ်တို့ကို သူတို့သည် ကြေးဝါဖြင့်သာမိုးကြလတ္တံ့။" ဟု ဖတ်ရပြန်ရာ ကျောက်စာအရ အရိမဒဒနပူရမြို့ရှိသူဌေးသူကြွယ်တို့သည် မိမိတို့နေအိမ်များကိုကောင်းမွန်စွာတည်ဆောက်နေထိုင်တတ်သည်ကို မှတ်သားရပြန်ပေသည်။

ပုဂံပြည်သူလူထု၏ အရေးပါသည့်စားသုံးကုန်ဖြစ်သော ဆန်စပါးစိုက်ပျိုးရေးသည်လည်း ကောင်းစွာဖြစ်ထွန်း တိုးတက်လာခဲ့ပေသည်။ လက်လုပ်လက်စား လူတန်းစားတို့သည်လည်း ဝမ်းစာပြည့်ဖြိုးလျက် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်နိုင်ခဲ့ကြပေမည်။ လူအများ၏စားဝတ်နေရေးချောင်လည်လျက် အလုပ်အကိုင်လည်းပေါများကြပေမည်။ ထိုသို့သောအကြောင်းအရာများအား ဖော်ပြထားသည့် ကျောက်စာရေးသားမျက်မှာ "လယ်ထွန်စိုက်ပျိုးခြင်း၌ ထူးချွန်သူအပေါင်းသည် စဉ့်ကူးတို့ကို တစ်မျိုးမကသောစပါးပြောင်းတို့နှင့်ဖြည့်ကြလတ္တံ့၊ သူတို့၏ အိမ်အားလုံးသည် ရတနာတို့ဖြင့်ကြွယ်ဝကြလတ္တံ့၊ အိုးစလောင်းတို့ကိုရောင်းသော ဆင်းရဲသူမိန်းမအပေါင်းတို့သည် အဖိုးများများရသဖြင့် သူတို့သည် ကြွယ်ဝကြလတ္တံ့၊ ကျွန်ုပ်တို့သောသူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ရကြလတ္တံ့၊ နွားမဲ့သောသူတို့သည် နွားကိုရကြလတ္တံ့။" ဟု ဖတ်ရပြန်သေးသည်။

စပါးစိုက်ပျိုးသူ၊ ဥယျာဉ်လုပ်ကိုင်သူ၊ လူသုံးပစ္စည်း အိုးခွက်ပန်းကန်ပြုလုပ်သူ၊ အဝတ်အထည်ရက်ယုပ်သူ၊ ဈေးမရောင်းသူပြည်သူလူထုအပေါင်းတို့သည် ကဏ္ဍစုံစွာဖြင့် သူ့လုပ်ငန်းနှင့်သူ့လည်ပတ်ကာ သူတို့၏ လုပ်ငန်းတာဝန်များကို နေ့စဉ်မပျက် ထမ်းရွက်လုပ်ကိုင်ကြခြင်းဖြင့် စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးများ ကောင်းမွန်

ခဲ့ကြပေမည်။ ပြည်သူလူထုသည် ချမ်းသာစွာနေထိုင်ကြရပေမည်။ စီးပွားရေးကောင်းလျက် လုပ်ငန်းများကောင်းမွန်ကြသည့်အတွက် လူအပေါင်း ချမ်းသာစွာနေထိုင်အသက်မွေးခဲ့ကြရပြီး အသက်အိုအိမ်စည်းစိမ်လုံခြုံစွာဖြင့်နေနိုင်သည့်အကြောင်းကိုလည်း "သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာမင်း၏ နိုင်ငံတွင်နေသောသူအပေါင်းတို့သည် ဘေးကင်းကြလတ္တံ့၊ အန္တရာယ်ကင်းကြလတ္တံ့၊ အရိမဒဒနပူရမြို့သူမြို့သားနှင့် သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာမင်းတို့သည် အသက်ရှည်ကြကုန်လတ္တံ့။" ဟု ရေးထိုးထားပြန်ရာ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးနှင့် ပုဂံပြည်သူပြည်သားတို့သည် ချမ်းသာသော၊ ကြွယ်ဝသော၊ သာယာသော၊ လုံခြုံသောနိုင်ငံကြီးကို တည်ဆောက်ထားခဲ့နိုင်ပေမည်။

ထိုသို့ကြွယ်ဝချမ်းသာသော အရိမဒဒနပူရ၏ ဂုဏ်သတင်းသည် တိုင်းပြည်အနှံ့သို့ ပျံ့နှံ့နေမည်ဖြစ်ပြီး မင်းပြိုင်နိုင်ငံများသည်လည်း အားကျနေကြရပေမည်။ နိုင်ငံတွင်းနေထိုင်နေသော ကျေးရွာများမှလူထုတို့သည်လည်း သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာ၏ ဂုဏ်သတင်း ကျော်ကြားမှုနှင့် ပုဂံနေပြည်တော်အရိမဒဒနပူရ၏ မမ်းနားကြီးကျယ်မှုကို ကြားသိလာကြရမည်ဖြစ်ပြီး မိမိတို့၏ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးနှင့် နေပြည်တော်ကြီး၏ ခမ်းနားထည်ဝါနေခြင်းကို ဂုဏ်ယူမဆုံးလည်း ဖြစ်နေပေမည်။ မိမိတို့သည် တစ်ခါတစ်ခေါက်တော့ဖြင့် အရိမဒဒနပူရနေပြည်တော်၏ ခမ်းနားထည်ဝါမှုကို မြင်တွေ့လိုစိတ်ဖြင့် ရောက်ဖူးချင်ကြမည့်စိတ်များလည်း ကျေးရွာစနုပုဒ်မှလူထု၏ ရင်ထဲ ပေါ်ပေါက်ကိန်းအောင်းနေခဲ့ပေမည်။ အရိမဒဒနပူရပုဂံပြည် တစ်ဝန်းရှိ ပြည်သူပြည်သားတိုင်း၏ စိတ်အစဉ်ထဲ၌ ရှိနေပေလိမ့်မည်။ သီရိတြိဘုဝနာဒိတျဓမ္မရာဇာ ကျန်စစ်သားမင်းကြီးသည်လည်း မိမိ၏ အောင်မြင်မှုနှင့် မိမိ၏ နိုင်ငံကြီး ညီညွတ်စွာပတ်ပတ်နေသည်ကို အားရနေခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ။

ဒေါက်တာစိန်မြင့်

မင်းကြီးသတိုးသု ဓမ္မမဟာသက်တော်ရှည် ဝန်ရှင်တော်၊ ကင်းဝန်၊ သေနတ်ဝန်၊ လယ်ကိုင်မြို့စား မင်းကြီးဦးကောင်းကို ရတနာပူရ စတုတ္ထမြို့တည်နန်း ကျည် စစ်ကိုင်းမင်းတရားကြီးလက်ထက်တော် မုံရွာမြို့ အနောက်ဘက် ချင်းတွင်းမြစ်၏ လက်ယာဘက်ကမ်း ဗန်ကျီတိုက်နယ်၊ ဆင်ရှင်မြို့နယ်၊ မုန်တိုင်ပင်ရွာ (နောင် အခါ မင်းတိုင်ပင်ရွာဟုတွင်သည်) တွင် အတွင်းခြောက်စု နတ်သျှင်ရွေး သေနတ်အစုအမှုထမ်း သွေးသောက်ကြီး ဦးမိုးနှင့် ဒေါ်နှင်းဆီ (ဒေါ်မင်းဆီဟူ၍လည်းခေါ်သည်) တို့မှ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၈၃ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း ၁၂ ရက် (၃-၂-၁၈၂၂) တနင်္ဂနွေနေ့တွင်ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ငယ်မည်မှာ မောင်ကောင်းမဟုတ်ပေ။ မောင်ချင်း ဖြစ်သည်။ မွေးချင်းစုနှစ်ယောက်အနက် ဒုတိယသား ဖြစ်သည်။ မွေးချင်းများမှာ မအိမ်ကြွယ်၊ မောင်ချင်း၊

မောင်ချောင်း၊ မမူး၊ မောင်ရွှေ၊ မောင်ထာနှင့် မထူး တို့ဖြစ်သည်။

သွေးသောက်ကြီးရာထူးအထိတိုးမြှင့်ခြင်းခံရ သော ဦးမိုးသည် အငြိမ်းစားယူပြီးနောက် ဇာတိရပ်ရွာ၌ ဆေးဆရာအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသည်။ ဦးမိုးသည် မင်းတုန်းမင်းတရားလက်ထက် သားဖြစ်သူ ကင်းဝန်မင်းကြီးထံလာရောက်စဉ် ကွယ်လွန်သွားသည် ဟုဆိုပါသည်။ မိခင်ဒေါ်နှင်းဆီမှာ ၁၈၉၁ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သွားသည်ဟုဆိုသည်။

မောင်ချင်း၏ညီ မောင်ချောင်သည် စစ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်တွင် ဗန်ကျီ တပ်သားများအားလုံးကိုကြီးမှူးရသည်။ သီပေါမင်း လက်ထက်တွင် ကွယ်လွန်သွားသည်။ မောင်ချင်း၏ ညီမ မမူးမှ သမီးမစောနှင့် မပုံတို့မွေးသည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦး စလုံးသည် ဆားလင်းကြီးမှ ဗန်ကျီတိုက်စာရေးဦးကြွား နှင့် လက်ဆက်ခဲ့ကြသည်။ ဦးကြွားနှင့် မစောတို့မှ သား မောင်ဖိုးဖြူထွန်းကားသည်။ ခရိုင်မြေတိုင်းစာရေးဖြစ် လာသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဗန်ကျီတိုက်နယ် အနောက် ပိုင်းမြို့အုပ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မြေတိုင်းဌာန၌လည်း အင်စပက်တော်ဖြစ်လာပြီး အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။ ပထမ

တင်းဝန်မင်းကြီးဦးကောင်း ဟူ၍မဖြစ်ခင် ငယ်စဉ်ဘဝ

မောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်)

ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဦးဖိုးဖြူသည် စစ်သားစုဆောင်း
ရေးအရာရှိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်
ရှေ့နေအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသည်ဟု သိရ
သည်။ သူ၏ဇနီးအမည်မှာ မမြင့်ဟုသိရသည်။

မောင်ချင်း၏ညီ မောင်ထာသည် ကင်းတပ်
စာရေးအဖြစ်နှင့်ပင်ကွယ်လွန်သွားသည်။ ညီမအငယ်
ဆုံး မထူးသည် ဦးကံတော်ဆိုသူနှင့်အိမ်ထောင်ကျပြီး
သား ဦးဖိုးသာ၊ ဦးသာမိုး၊ ဦးဖိုးဦး(မှန်တိုင်ပင်ရွာ
သူကြီး)၊ ဦးတောက်ထွန်း၊ ဦးရေချမ်း၊ ဦးရွှေဝန်နှင့်
အမည်မသိ သမီးနှစ်ဦးထွန်းကားသည်ဟုသိရသည်။
ထိုသမီးတစ်ယောက်မှ သမီး မမြမေကိုမွေးသည်။
မမြမေ၏သားမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဆန်း(ပြန်ကြား
ရေးဝန်ကြီးနှင့် သမဝါယမဝန်ကြီးဌာနဝန်ကြီး-ငြိမ်း)
ဖြစ်သည်။

မောင်ချင်း အသက် ၇ နှစ်အရွယ်တွင် ဆင်ရှင်
ရွာအနီးရှိ ငှက်ပျောတောရွာကျောင်းဆရာတော်
ခင်ကြီးစန်းထံတွင် ပညာစတင်သင်ကြား၍ အသက် ၁၀
နှစ်အရွယ်တွင် မိဘများ သာသနာ့ဆောင်ရွက်သွင်း၍
ရှင်သာမဏေဖြစ်လာသည်။ ရှင်သာမဏေဘွဲ့မှာ
ရှင်အာသဘဖြစ်သည်။

ရှင်အာသဘသည် ငယ်ဆရာနှင့် မိဘများထံ
ခွင့်ပန်၍ စစ်ကုန်းရွာကျောင်းဆရာတော်၊ ပဒုရွာ
ကျောင်းဆရာတော် ဦးဝိသုဒ္ဓ(နောင် ပစန်းမြို့စား
မင်းကြီးဖြစ်လာသည့် ဦးရန်ဝေး)နှင့် ငရဲအိုမြစ်စုတ်
ရွာကျောင်းဆရာတော်တို့ထံတွင် သင်ရိုးကုန်ပိဋကတ်
ကျမ်းဂန်များ၊ ပါဠိ၊ သဒ္ဒါ၊ အဘိဓာန်၊ ဆန်း၊ အလင်္ကာ
များကို ဆည်းပူးသင်ယူခဲ့သည်။ အသက် ၂၀ တွင်
ငှက်ပျောတောရွာငယ်ဆရာထံသို့ပြန်၍ ရဟန်းဘောင်
သို့တက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ငရဲအိုမြစ်စုတ်ကျောင်း
ဆရာတော်ထံပြန်၍ ညဂါကျမ်းစာများကိုဆက်လက်
ဆည်းပူးသင်ယူခဲ့သည်။

ရှင်အာသဘသည် ပဉ္စင်းအဖြစ်သို့ရောက်ပြီး
သက္ကရာဇ် ၁၂၀၉ ခုနှစ်တွင် တိုးတက်ကြီးပွားလိုသော

စိတ်ဖြင့် ရာဇဌာနီ အမရပူရမြို့တော်သို့ ကြွသွားသည်။

ထိုစဉ်က ပုဂံမင်း နန်းစံလျက်ရှိပြီး ဦးဝိသုဒ္ဓ
သည် နေပြည်တော် ဗားကရာတိုက် ငွေရေးကျောင်းတွင်
ကျောင်းထိုင်ဖြစ်နေသည်။ ဦးအာသဘသည် ငယ်ဆရာ
ဦးဝိသုဒ္ဓနှင့်ပြန်ဆုံ၍ တပည့်ရင်းအဖြစ် စာပေကျမ်းဂန်
များ လေ့လာသင်ယူသည်။

ဦးဝိသုဒ္ဓသည် လွှတ်တော်မင်းသားကြီးဖြစ်နေ
သော မင်းတုန်းမင်းသားထံသို့ကြွ၍ တရားဟောပေး
ရသည်။ သီလပေးရသည်။ ၁၂၁၁ ခုနှစ်တွင် မင်းတုန်း
မင်းသားက ပညာဗဟုသုတလေ့လာရှာဖွေသူတို့ အလို
ရှိကြောင်း မိန့်ကြားသဖြင့် ဦးဝိသုဒ္ဓက မောင်ချင်းရှိ
ကြောင်းပြောပြ၏။ ကျောင်းပြန်ရောက်သော် မောင်ချင်း
ကိုတိုင်ပင်၏။ နှစ်ယောက်စလုံးတိုင်ပင်၍ မင်းမူထမ်းလို
ရကား ဗားကရာဆရာတော်ထံလျှောက်တင်ကြသည်။
ဦးဝိသုဒ္ဓကို ရုတ်တရက်ခွင့်မပြု။ မောင်ချင်း ခေါ်
ဦးအာသဘကိုကား ချက်ချင်းပင်လှူဝတ်လဲ၍ မင်းသား
ထံ ပို့လိုက်သည်။ ဆင်းရဲလွန်း၍ အင်္ကျီအဝတ်အစားပင်
မရှိရာ ကျောင်းအနီးအနားကလူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးထံမှ
အလှူခံ၍ရသော အပေါ်အင်္ကျီနှစ်ဖုံတစ်ထည်ကိုဝတ်
ပေးလိုက်ရသည်။ အင်္ကျီမှာဟောင်းနွမ်းလှ၏။ ခေါင်း
ပေါင်း ဓွေထိုးယူရ၏။ မင်းတုန်းမင်းသားက မြင်မြင်
ချင်း သနားမိသည်။

ထိုစဉ်က မင်းတုန်းမင်းသားသည် တောင်စဉ်
ဓုနစ်ခရိုင် အသုံးကံကျွေးခံရ၍ လွှတ်တော်မင်းသား
ကြီးအဖြစ် မင်္ဂလာအိမ်တော်တွင်စံတော်မူသည်။ ပညာ
ဗဟုသုတများလေ့လာရှာဖွေသူတို့ကို ချီးမြှင့်မြှောက်စား
လိုစိတ်ရှိတော်မူ၍ မောင်ချင်းရောက်လာသောအခါ
ကျမ်းဂန်နှင့်စပ်သည့်စကား၊ ပျို့၊ ကဗျာနှင့်စပ်သည့်
စကား ခံရာခံဆစ်များကိုမေးမြန်းတော်မူသည်။
မောင်ချင်းသည် မင်းသားမေးသမျှကို အတစ်အလင်္ကာမရှိ
မဖြေကြားနိုင်ပြီးနောက် ကဗျာဗန္ဓုပွဲဆိုရေးသားဆက်သ
ရန် အလိုရှိတော်မူ၍ ပုဂံပိုက်၊ ကံကူဆံပေး၍ ဖွဲ့ဆို
မိုင်းရာ ရှေ့တော်မှောက်တွင်ပင် ကံကူလက်မှာ မတန်

ရပ်သဲ ခဏချင်းဖွဲ့ဆိုစီကုံးရေးသားနိုင်သောကြောင့် လွန်စွာအားရတော်မူသဖြင့် အပါးတော်၌ အမြဲခစား ထမ်းရွက်ရမည်ဟု မိန့်တော်မူခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ခရစ်နှစ် ၁၈၄၉ ခုနှစ်မှစ၍ မင်္ဂလာ အိမ်တော်တွင်မြဲခဲ့၍ ထမ်းရွက်နေထိုင်ရသည်။ ထိုအချိန် မှစ၍ ငယ်မည် မောင်ချင်းကိုလည်း မင်းသားကြီးက မောင်ကောင်းဟု အမည်ပြောင်းလဲပေးခဲ့သောကြောင့် မောင်ကောင်းဟု အမည်တွင်ခဲ့လေသည်။

ယင်းနောက် မောင်ကောင်းကို 'နေမျိုးနုရစည်သူ' ဘွဲ့ကို နောင်တော်ပုဂံမင်းတရားထံမှ တင်လျှောက် သနားတော်ခံပေးပြီး မင်္ဂလာအိမ်တော်ဘဏ္ဍာစာရေး ခန့်တော်မူသည်။ မင်းတုန်းမင်းသည် စစ်ကိုင်းမင်းလက် ထက်မှ မှန်နန်းအပျိုတော်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဆင်ကြန် သခင်နှင့် မောင်ကောင်းကို လက်ဆက်ပေးသည်။ ဦးကောင်း၏ ဇနီး ဆင်ကြန်သခင်မှာ စစ်ကိုင်းမင်း လက်ထက်တော်က ဆင်ကြန်ကင်းကိုစားရသောကြောင့် ဆင်ကြန်သခင်ဟုအခေါ်ခံရသည်။ သာယာဝတီမင်း လက်ထက်တော်တွင် တရားသူကြီးဦးဘိုးနှင့် အကြောင်း ပါခဲ့သည်။ မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်တွင် တရားသူကြီး ဦးဘိုးကွယ်လွန်သောအခါ ဆင်ကြန်သခင်မှာ မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၁၃ ခုနှစ်တွင် အသက် ၅၉ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော မုဆိုးမ ဆင်ကြန်သခင်ကို အသက် ၃၀ ဈာသာရီသေးသည့် ဘဏ္ဍာစာရေးမောင်ကောင်း နှင့် မင်းတုန်းမင်းက စုံဖက်ပေးတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။ ဆင်ကြန်သခင်သည် ဦးကောင်းထက် အသက် ၂၉ နှစ် ကြီးသောကြောင့် ဦးကောင်းက မမဟုခေါ်ခဲ့ရသည်။ (တော်စိန်စိုက် ဆင်ကြန်သခင်သည် ပုဂံမင်း၏ မိဖုရားဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။)

ခရစ်နှစ် ၁၈၅၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၇ ရက် တွင် မင်းတုန်းမင်းသည် ပုဂံမင်းကံမှထီးနန်းလွှဲပြောင်း ယူပြီး အထွတ်အထိပ်ရောက်သောအခါ ဦးကောင်းသည် မင်းလှသခင်သူဟူသော မင်းတပ်ဘွဲ့နှင့် စစ်ကိုင်းနယ် ရွာသစ်ကြီးရွာကို ရွာစားအဖြစ် သနားတော်မြတ်ခံရပြီး

ရွှေတိုက်စိုးဖြစ်ခဲ့သည်။ တိန္ဒြေကပျိုကို ရေးသားဆက် သွင်းသောကြောင့် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး အားရ နှစ်သက်တော်မူသဖြင့် သပြေငါးရွာကိုစားစေပြီး အမှာ တော်ရေးအရာခန့်အပ် သူကောင်းပြုခဲ့သည်။

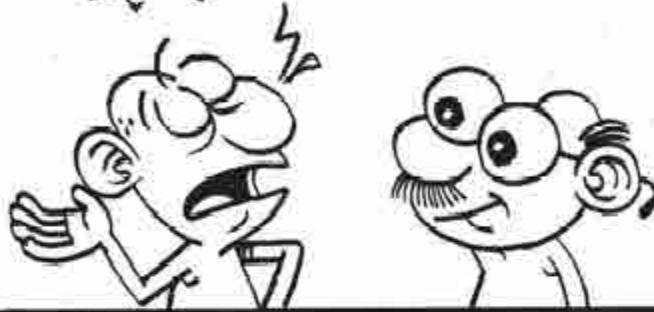
မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် မောင်ကောင်းကို တွေ့စကပင် နှစ်သက်သဘောကျတော်မူရင်းဖြစ်သည်။ သူ၏ဘိုးဘေးဘီဘင်ဖြစ်တော်မူသော အလောင်းမင်း တရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျသည် လက်နက်ဝန်ဦးကောင်း ကိုအားကိုးပြုလျက် ရတနာသီသံကုန်းဘောင်ပြည်ကြီးကို တည်ထောင်တော်မူသကဲ့သို့ မိမိသည်လည်း မောင်ချင်း ကိုအားကိုးပြုလျက် နိုင်ငံကိုထူထောင်မည်ဟူသော အဇ္ဈတ္တိကမနောမဏိစိရီတော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း မင်းကြီး၏ ငယ်မည် 'မောင်ချင်း'ကို မနှစ်သက် သဖြင့် 'မောင်ကောင်း'ဟု ကိုယ်တော်တိုင်အမည်ပြောင်း ပေးရခြင်းဖြစ်သည်။

အမှာတော်ရေးအရာနှင့် လွှတ်တော်တွင် ထမ်းရွက်နေစဉ် မန္တလေး၌ မြို့နန်းတည်ရန်အခမ်း အနားရှိသည်များကို မြေတောင်မြို့စား သေနတ်ခန် မင်းကြီးဆင့်ဆိုရာ နာခံထမ်းရွက်ရသည်မှာ မင်းတရား ကြီးထံ မပြတ်တင်လျှောက်ခြင်းပြုရ၍ မင်းတရားကြီး အားရနှစ်သက်တော်မူပြန်သဖြင့် သက္ကရာဇ် ၁၂၁၉ ခုနှစ်တွင် လွှတ်တော်စာရေးကြီးအရာသို့ တိုးမြှင့်ခန့် ထားတော်မူပြန်သည်။

မြင်ကွန်းမြင်စုံတိုင်အရေးပြီးနောက် ပန်းတိမ်း အရေးတော်ပုံပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ပန်းတိမ်းအရေးတော် ပုံတွင် ပန်းတိမ်းမင်းသားထံသို့ ဦးကောင်းက သွား ရောက်ကာ စေ့စပ်ဆွေးနွေး လျှောက်ထားပေးသည်။ သို့ကြောင့် အရေးတော်ပုံပြီးမြောက်သောအခါ ဦးကောင်းသည် ၁၈၇၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်တွင် မင်းကြီးမဟာစည်သူဟူသော မင်းကြီးတပ်ဘွဲ့နှင့် တကွ ဝန်ကြီးရာထူးခန့်ထား သူကောင်းပြုခံခဲ့ရလေ တော့သည်။ ။

မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)

မနက် အိပ်ရာ ခိုးတန်း
ဒီနေ့ လုပ်မဲ့အလုပ်ကို
အရှင် စဉ်းစားတယ်...

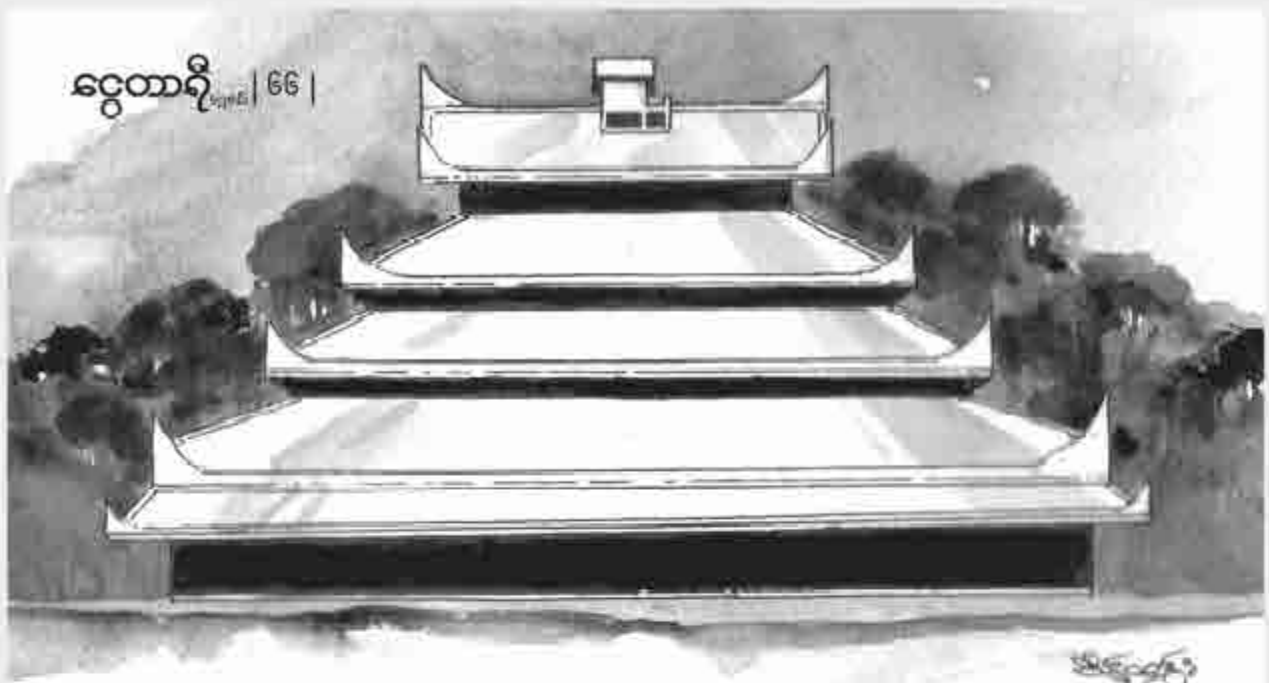
အဲဒီ အလုပ် မပြီး မချင်း
မရ ရအောင် ကြိုးစားတယ်...
ရည်ရွယ်ချက် မပျက်စေရဘူး

ကောင်းသကွာ
ကဲ...
ဒီနေ့ ဘာလုပ်မယ်
တွေ့ထားလဲ

ဒီနေ့လဲ မနေ့ကလို
ပိုက်ဆံ ပိုက်စား မယ်လေ
ပိုက်ဆံ စား ခဲ့ပါအုံး...

ဘဝပုစ္ဆာ အဖြေရှာ(၁၂၃)

■ မနုဿကျော်ဝင်း(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

“ကျွန်တော့်ကို သတ်ကွင်းတွေထဲမှာ ဘေးမသီရန်မခအောင် အလုံခြုံဆုံးကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကတော့ တခြားလူမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သာမန်ပုထုဇဉ်လူသားတစ်ယောက်ပါ။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနဲ့ မကင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဆင်ခြင်တဲ့တရားနဲ့ သတိထားပြီးနေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဂတိလိုက်စားလို့ နေ့ချင်းညချင်းသူဌေးဖြစ်သွားကြတဲ့ လူတွေအများကြီးပါပဲ။ သူဌေးမဖြစ်ဘဲ ဒုက္ခရောက်သွားကြတဲ့လူတွေလဲ ဒုနဲ့ဒေးပါပဲ။ လာဘ်လာဘကိုရှောင်ကြဉ်ပြီး ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေထိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့လိုလူတွေကတော့ သူဌေးမဖြစ်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘေးကင်းကြတယ်။ စိတ်ချမ်းသာကြရပါတယ်။”

ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ ကိုယ်ရံတော်ကိုယ်ကျင့်တရားရဲ့ အင်အားတောင့်တင်းစေဖို့ အတွက် စာအုပ်စာပေက အများကြီးအင်အားဖြည့်တင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ ငါးနှစ်သား စာဖတ်တတ်စအရွယ်ကတည်းက ပုံပြင်စာအုပ်တွေဖတ်ရှုခဲ့ရတယ်။ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ဆရာကြီး

ပီမိုးနင်းတို့လို စာရေးဆရာအကျော်အမော်တွေရဲ့ တက်ကျမ်းတွေကိုဖတ်ရှုခဲ့ရတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝအထိလဲ အဲဒီစာပေမျိုးတွေကို လက်မလွှတ်ခဲ့ဘူး။ အခုအသက်အရွယ်အထိလဲ ဖတ်ရှုနေတုန်းပါပဲ။ စာကောင်းပေမွန်တွေကိုရွေးပြီးဖတ်ခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကြောင့် လမ်းမှားကိုမလျှောက်မိတော့ဘူးပေါ့ခင်ဗျာ။

လှေမျောရင် လှေနဲ့လိုက်လို့ရတယ်။ ငွေမျောရင် ငွေနဲ့လိုက်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိက္ခာမျောရင်တော့ ဘဝနဲ့မှလိုက်လို့မရတော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိတရားကလဲ အမြဲတမ်းသတိပေးထိန်းကျောင်းနေတာကြောင့် ရှောင်စရာတွေကို ရှောင်နိုင်ခဲ့ရပါတယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ လိပ်ပြာသန့်သန့်၊ ဇေတနာမှန်မှန်နဲ့လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ သတ်ကွင်းတွေထဲကနေ ကျွန်တော်လွတ်မြောက်ခဲ့ရတာ၊ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ အရှင်ထွက် ထွက်လာနိုင်ခဲ့ရတာကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကြောင့်ပဲဖြစ်တယ်လို့ အခိုင်အမာပြောနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။”

ဌာနအကြီးအကဲက မိမိရှင်းပြသည်များကို စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေ၏။ သူသည် စစ်ရုံး၊

နိုင်ငံတော်ကောင်စီရုံးတို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ဤဦးစီးဌာနသို့မရောက်မီ အမျိုးသားမှတ်တမ်းများ မော်ကွန်းတိုက်ဦးစီးဌာနတွင် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် အဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ မိမိက သူ့ကို 'ဆရာ'ဟု၍သာခေါ်၏။ သူကမူ မိမိကို 'ဦးကျော်ဝင်း' ဟု၍ အမည်တပ်ပြီး ခေါ်ဝေါ်သည်။ သူသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ပညာသင်ယူခဲ့ပြီး နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဘာသာရပ်၌ မဟာဘွဲ့ ရရှိခဲ့သူဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်ရဲ့ဖခင်ဟာ ဆရာကြီးဦးဖိုးလတ် ဆိုတာကိုတော့ ဦးကျော်ဝင်းသိပါတယ်။ ယဉ်ကျေးမှု ဝန်ကြီးဌာနမှာ အတွင်းဝန်၊ ရှေးဟောင်းသုတေသန ဦးစီးဌာနမှာ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် စတဲ့တာဝန်တွေ ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာပညာရပ်တွေနဲ့ စိမ်းနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုတာဝန်ပေးလာပြီဆိုတော့ တာဝန် ကျေအောင် ထမ်းဆောင်ရမှာပေါ့ခင်ဗျာ။ ဦးကျော်ဝင်း တို့ကိုပဲ ဆရာတင်ပြီး လေ့လာရမှာပါ။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူရတဲ့ ဒီဦးစီးဌာနရဲ့ဖွဲ့စည်းမှုအောက်မှာ အမျိုးသားပြတိုက်တို့၊ စာကြည့်တိုက်တို့အပြင် ပြည်နယ် ယဉ်ကျေးမှုဌာနခွဲတွေလဲ ပါဝင်နေတယ်။ တိုင်းရင်း သားလူမျိုးတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်း သုတေသန ပြုစုရာလုပ်ငန်းတွေလဲရှိနေတယ်။ လောလောဆယ် လူမျိုးနာမည်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းစရာ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေတာမို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးကျော်ဝင်း ရှေ့ အပတ်ထဲမှာ ကယားပြည်နယ်ကို ခရီးထွက်ကြရမယ်”

ထိုသို့ပြောကြားပြီး ရက်သတ္တတစ်ပတ်အကြာ၌ ဌာနအကြီးအကဲနှင့် မိမိ ခရီးထွက်ကြရ၏။ လျှင်ကော် မြို့တွင် ကယားပြည်နယ်ယဉ်ကျေးမှုဌာနရုံးခွဲဖွင့်လှစ် ထားသည်။ ပြတိုက်ရှိသည်။ စာကြည့်တိုက်ရှိသည်။ တိုင်းရင်းသားယဉ်ကျေးမှုသုတေသနလုပ်ငန်းအဖွဲ့ရှိ သည်။ ထိုအဖွဲ့၏အစီအစဉ်ဖြင့် မိမိတို့သည် လျှင်ကော်၊ ဖရူးဆိုင်း၊ ဒီမောဆို စသောမြို့နယ်များမှ တိုင်းရင်းသား ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြရ ၏။

“ပဒေါင်ဆိုတဲ့နာမည်ကို လူကြီးမင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့မကြိုက်ကြတာလဲဆိုတာကို သိပါရစေ ခင်ဗျာ”

ဌာနအကြီးအကဲက မေးမြန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ တိုင်းရင်းသားကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့၏ခေါင်း ဆောင်က -

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ မိမိတို့ မျိုးနွယ်စုရဲ့နာမည်ကို ကယန်းလို့ခေါ်ကြပါတယ်။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီလက်အောက်ခံဘဝတုန်းက ဒီဒေသ ကိုရောက်လာတဲ့ မျက်နှာဖြူအရာရှိတွေဟာ ကျွန်တော် တို့လူမျိုးရဲ့နာမည်ကိုသိချင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ စကားမပေါက်ကြတော့ တခြားလူမျိုးအကြီးအကဲတွေ ကိုသွားမေးတယ်။ အဲဒီလူကြီးတွေကလဲ ကျွန်တော် တို့ရဲ့နာမည်အမှန်ကိုမသိကြဘူး။ ဒီလူမျိုးတွေဟာ သူတို့ရဲ့လည်ပင်းမှာ ကြေးကွင်းတွေပတ်ထားကြ တယ်။ လည်ပင်းမှာကြေးကွင်းပတ်တဲ့လူမျိုးကို 'ပတ်တောင်း'လို့ခေါ်ရမှာပေါ့ခင်ဗျာလို့ ခပ်လွယ်လွယ် ပဲ ပြောလိုက်ကြတယ်။ မှတ်တဲ့လူတွေကလဲ ပတ်တောင်း လို့ပဲမှတ်သားသွားကြတာပေါ့။ 'ပတ်တောင်း'ကနေ ကြာလာတဲ့အခါမှာတော့ 'ပဒေါင်'ဆိုပြီး ဖြစ်သွားရ တာပေါ့ခင်ဗျာ။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့နာမည် ဟာ ပဒေါင်မဟုတ်ပါဘူး။ 'ကယန်း'ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကယန်းဆိုတဲ့နာမည်ကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ကနှစ်သက် ကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကယန်းလို့ပဲ ခေါ်စေချင်ပါတယ်”

'ကယန်း'ဟု သည်၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို မေးမြန်းကြည့်သောအခါ 'လူ'ဟု၍ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ မိမိသည် 'ကယန်း'ဟူသောအမည်ကို နားထောင်ရင်း မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှ အက်စကီးမိုးလူမျိုး တို့အကြောင်း စဉ်းစားမိ၏။ အက်စကီးမိုးဆိုသည်မှာ လည်း 'လူ'ဟု၍ အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း လေ့လာသိရှိရ ၏။ ဌာနအကြီးအကဲက -

“ပဒေါင်ဆိုတဲ့နာမည်အစား 'ကယန်း'လို့ခေါ် တွင်စေဖို့ ကျွန်တော်တို့ အထက်ကိုတင်ပြပေးပါမယ်။

လောလောဆယ်မှာတော့ ကယန်း(မခေါင်)လို့ နာမည်
ခေါ်ကောင်းနဲ့ ယာယီကွဲပြီးသုံးရမှာပေါ့ခင်ဗျာ”

ဒေသခံတိုင်းရင်းသားကိုယ်စားလှယ်တို့ကလည်း
ကျေနပ်လက်ခံကြ၏။ နောက်တစ်ဖွဲ့မှခေါင်းဆောင်
က-

“ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ အများက ‘ယင်းဘော်’
ဆိုပြီး ခေါ်နေကြတယ်။ အဲဒီနာမည်ဟာ အမှန်မဟုတ်
ပါဘူး။ ဗြိတိသျှကိုလိုနီလက်အောက်ခံဘဝတုန်းက
ဒီဒေသကိုရောက်လာတဲ့ မျက်နှာဖြူအရာရှိတွေဟာ
ကျွန်တော်တို့လူမျိုးရဲ့နာမည်ကို သိချင်ခဲ့ကြတယ်။
စကားမပေါက်ကြတော့ တဖြားလူမျိုးအကြီးအကဲ
တွေကို သွားမေးတယ်။ အမေးခံရသူတွေကလဲ
ခပ်လွယ်လွယ်ပဲဖြေကြတယ်။ အင်္ကျီမှာ ဆော်ပြားတွေ
ဆွဲထား ကပ်ထားကြတယ်ဆိုတော့ ‘ယန်းဘော်’
လူမျိုးပေါ့ဗျာလို့ ပြောလိုက်တယ်။ မေးမြန်းတဲ့သူ
တွေကလည်း ယန်းဘော်လို့မှတ်သားသွားကြရာက
နောင်ကြာလာတဲ့အခါမှာတော့ ‘ယင်းဘော်’ဆိုပြီး
ဖြစ်လာခဲ့ရပါတယ်။ ယင်းဘော်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့
ရဲ့နာမည်အမှန်မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့်နာမည်အမှန်
ကတော့ ‘ကယန်းကင်နီ’ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ရဲ့နာမည်ကို ‘ယင်းဘော်’အစား
‘ကယန်းကင်နီ’လို့ပြောင်းလဲပေးဖို့ အဆိုပြုတယ်”

ဌာနအကြီးအကဲက “ကောင်းပါပြီဗျာ။
ကျွန်တော် အထက်အဖွဲ့အစည်းကိုတင်ပြပေးပါမယ်။
လောလောဆယ်မှာတော့ ‘ကယန်းကင်နီ(ယင်းဘော်)’
လို့ ရေးသားသုံးစွဲကြတာပေါ့”

ဒေသခံတိုင်းရင်းသားကိုယ်စားလှယ်များ
ကျေနပ်သွားကြ၏။ နောက်တစ်ဖွဲ့မှ ကိုယ်စားလှယ်
ခေါင်းဆောင်က -

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့နာမည်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဗရဲ့
ဆိုပြီး ပွင်နေရမှာလဲမသိပါဘူး။ အဲဒီနာမည်ကို
ကျွန်တော်တို့သိပ်မှန်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဗရဲ့
လို့လာခေါ်ရင် အဲဒီလိုခေါ်တဲ့လူကို သတ်တောင်
သတ်ပစ်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တကယ့်နာမည်

အမှန်ဟာ ‘ကယော’ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဗရဲ့နာမည်ကို မကြိုက်ရတာလဲ”

“ဗရဲ့ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘာသာစကားနဲ့
ဆိုရင် ‘ဆံပင်စုတ်ဖွားနဲ့လူ’လို့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ရပါ
တယ်။ ဒါ့ကြောင့် လုံးဝမကြိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ နာမည်
အမှန်ဖြစ်တဲ့ ‘ကယော’လို့ပဲ ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်စေ
ချင်ပါတယ်”

ဌာနအကြီးအကဲကလည်း အထက်အဖွဲ့အစည်း
သို့ တင်ပြပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေး၏။ ဒေသခံ
တိုင်းရင်းသားတို့ကလည်း ကျေနပ်ကြ၏။ ‘မနူးမနော’
မျိုးနွယ်စုတို့ကလည်း ထိုအမည်သည် ပိမိတို့၏အမည်
မှန်မဟုတ်ကြောင်း၊ မည်သူတွေက ခေါ်တွင်ခဲ့ကြသည်
ကိုပင် မိမိတို့မသိကြကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ‘ကယန်း’
ဟူသောအမည်မှန်ကို ပြောင်းလဲပေးစေလိုကြောင်း
တင်ပြကြ၏။ မွန်းတည့်ချိန်ရောက်မှ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းမှု
ကို ရပ်နားကြသည်။ ဧည့်ဂေဟာသို့ပြန်၍ နေ့လယ်စာ
စားသုံးကြစဉ် ဌာနအကြီးအကဲက -

“တိုင်းရင်းသားတွေဟာ သူတို့မျိုးနွယ်စုရဲ့
နာမည်ကို သိပ်အလေးထားကြတယ်နော်။ သူတို့
မကြိုက်မနစ်သက်တဲ့နာမည်မျိုးကို မခေါ်ပေါ်မသုံး
နှုန်းမိစေဖို့ သိပ်သတိထားရမယ်”

ထိုအခါ မိမိက “မှန်တယ် ဆရာ၊ ဥပမာ မွန်တွေ
ကို တလိုင်းလို့သွားခေါ်ရင် သိပ်ပြီးစိတ်ဆိုးကြတယ်။
လုံးဝမကြိုက်ကြတဲ့အတွက် တလိုင်းဆိုတာကိုမသုံးမိဖို့
သတိပြုရပါမယ်။ မွန်ဆိုတဲ့နာမည်ဟာ နဂိုကတည်းက
သူတို့ကိုယ်သူတို့ပေးခဲ့တဲ့နာမည်။ တကယ့်နာမည်အမှန်
ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ရခိုင်ပြည်နယ်နဲ့ ချင်းပြည်နယ်၊ ပလက်ဝ
ဘက်မှာနေထိုင်ကြတဲ့ ‘ခမီ’တိုင်းရင်းသားတွေကို ခမ္မီးလို့
သွားခေါ်ရင်လဲ သူတို့ကသိပ်စိတ်ဆိုးကြတယ်။ ကျိုင်းတုံ
ဘက်မှာနေထိုင်ကြတဲ့ အခါတိုင်းရင်းသားတွေကို
‘အိယော’လို့သွားခေါ်ရင် သူတို့လုံးဝမနစ်သက်ကြပါ
ဘူး။ တစ်ချိန်တုန်းက ‘ကော်’လို့ခေါ်တွင်ခဲ့တဲ့ အဲဒီလူ
မျိုးတွေဟာ ဒီကနေ့ ‘အခါ’တိုင်းရင်းသားရယ်လို့
နာမည်ပြောင်းထားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူတို့

ကို အခါလို့ပဲ ခေါ်ကြရပါမယ်”

“ဟန်ကျကယ်မျိုး၊ ဦးကျော်ဂင်နဲ့ခရီးသွားရတာ ကျွန်တော်အတွက် ဗဟုသုတတွေအများကြီး ရတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့ ကယားပြည်နယ်က ဒေသခံတိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ ရှောင်စလေ့တွေအကြောင်းကိုကော ပြောပြပေးနိုင်မလား”

“အဲဒါက သိပ်ပြီးကျယ်ဝန်းပါတယ်။ လောလောဆယ်တော့ အရေးကြီးတဲ့အချက်တွေလောက်ကိုသာ အကျဉ်းရှုံးပြီးပြောပြပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့က ရှောင်စလေ့လို့ပြောနေကြတာတွေကို မနုဿဗေဒဝေါဟာရနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် တဘူးထုံးစံ (Taboo) လို့ခေါ်ပါတယ်။ တဘူးဆိုတာ အင်္ဂလိပ်စကားမဟုတ်သလို မြန်မာစကားလုံးလဲမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ ၁၇၇၇ ခုနှစ်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပင်လယ်ခရီးသွား ကပ္ပတိန်ကျွန်း(စ်)ကွပ် (Capt. James Cook) ဆိုသူဟာ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာတောင်ပိုင်းကကျွန်းတွေမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ ပိုလီနီးရှန်းတွေပြောဆိုသုံးနှုန်းတဲ့ တဘူး (Taboo) ဆိုတာကို သိပ်သဘောကျတယ်။ ဒီစကားလုံးဟာ နက်နဲကျယ်ဝန်းတယ်။ တားမြစ်ချက်၊ ရှောင်စလေ့ဆိုတဲ့ဝေါဟာရတွေထက် ပိုမိုကျယ်ဝန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကပ္ပတိန်ကွပ်က အဲဒီတဘူးဆိုတဲ့စကားလုံးကို အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရအဖြစ် မွေးစားသုံးစွဲခဲ့ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်အဘိဓာန်တွေမှာ တဘူး(Taboo) ဆိုတာကို အနက်အဓိပ္ပာယ်ရှာကြည့်ရင် တားမြစ်ချက်(Forbidden)၊ ရှောင်စရာများ (Avoidances) လို့ ဖော်ပြထားတာကိုတွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တဘူးရဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ်က အဲဒါတွေထက်ပိုမိုကျယ်ဝန်းနက်နဲတယ်”

“ရှေးမြန်မာမင်းများလက်ထက်က နန်းတော်ဆောင်တွေပေါ်မှာ ငှက်ခတ်တံဆိပ် အိမ်ပုံစံအဆောက်အအုံကလေးတွေပေးတော်ယားမဲ့ကြဟယ်။ ငှက်မတ်သမားတွေဟာ အဲဒီငှက်ခတ်တံဆိပ်မှာအလှည့်ကျနေပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရတယ်။ ကျီးကန်း၊ လင်းတ၊ ခင်ပုပ်၊ မိနဲကောင်၊ စီးကွက် စတဲ့ငှက်တွေ

မနားအောင်လို့ လေးမြားလက်နက်တွေကို သုံးပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြရတာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီငှက်မျိုးတွေကို အမင်္ဂလာငှက်ဆိုး၊ ငှက်ယုတ်တွေလို့ သတ်မှတ်ထားတာကြောင့် နန်းတော်ဆောင်တွေပေါ်မှာ နားခွင့်မပေးတာဖြစ်ပါတယ်။ အမှတ်မထင်လာနားမီရင် နန်းတော်ဆောင်ထဲမှာရှိနေကြတဲ့ ရှင်ဘုရင်အပါအဝင် လူပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးဟာ ဘုန်းနိမ့်သွားကြမယ်။ ကြမ္မာဆိုးတွေနဲ့ရင်ဆိုင်ကြရမယ်လို့ စွဲလမ်းယုံကြည်ယားကြတာကြောင့် အခုလို ငှက်ခတ်တံဆိပ်တွေဆောက်ပြီး ကာကွယ်ကြရတာပါ။ အဲဒါဟာလည်း တဘူးထုံးစံမှာအကျုံးဝင်ပါတယ်။ ရှောင်စလေ့လို့သုံးရင် မမှန်ပါဘူး။ ကိုယ်ကရှောင်ပေမဲ့ ငှက်ဆိုးက ရှောင်ချင်မှရှောင်မှာဖြစ်လို့ပါပဲ။ တားမြစ်ချက်လို့သုံးပြန်ရင်လဲ ငှက်ဆိုတဲ့သတ္တဝါဟာ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေတာမို့ လူတွေက သူတို့ကိုတားမြစ်ကြောင်း နားလည်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် တဘူးထုံးစံလို့ သုံးလိုက်တာဟာ အဆီလျော်ဆုံးပါပဲ”

“၁၉၆၅ ခုနှစ်လောက်တုန်းက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ မနုဿဗေဒဌာနမှူး ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်ခင်ဦးဟာ သုတေသနစာတမ်းဖတ်ပွဲမှာ ‘ကယားတိုင်းရင်းသားတို့၏ တဘူးထုံးစံများ ဆိုတဲ့စာတမ်းကို ဖတ်ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်”

“တဘူးထုံးစံဆိုတာ (၁) ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ တဘူးထုံးစံ၊ (၂) နေရာအရပ်တွေနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ တဘူးထုံးစံ၊ (၃) အစားအစာတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တဘူးထုံးစံ၊ (၄) အမည်၊ ဝေါဟာရ၊ စကားအသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တဘူးထုံးစံ၊ (၅) နေ့ရက်၊ အချိန်အခါတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တဘူးထုံးစံ၊ (၆) ပြုမူလုပ်ဆောင်မှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တဘူးထုံးစံဆိုပြီး ခြောက်မျိုးရှိပါတယ်။ အခု ကျွန်တော် ဆရာကိုပြောပြမှာကတော့ ကယားတိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့အခါ လူစိမ်းဖျဉ်းသည့် တွေကလိုက်နာကြရမဲ့ တဘူးထုံးစံတွေအကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ။ ။

မနုဿကျော်ဂင်(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

ငွေထာရို ၂၀

ပွဲကြည့်သူ ပွဲကြိုက်သူ

ရသစာတမ်း

ကောရိုက်

နွားကြန်စုံ
 ခြေကုန်မောင်းတော့
 မြေဟုန်ပောင်ပေမာင်
 လှည်းဘီးကလေးက
 ချာချာလည်
 ...
 ခရီးသွားကြတော့
 သမီးရည်စာဘဝ
 ဘာလိုလိုရယ်၊
 ရင်ထဲ ဖိုလို့က်နေမိတယ်။

'ဟေ့နန်စုံဖြိုင်၊ တောကိုင်ဆန်းကြယ်၊ မမောနိုင် လှမ်းမယ်၊ မောင်ရယ်
 လိုက်ခွဲပါလားကွယ်လို့၊ ညီညိုဆန်းက ခေါ် ခေါ်ပါတယ်၊ မန္တလေးရွှေမြို့ရဲ့
 အရှေ့ဘက် မျှော်ဆန်းရွယ်၊ နွားကြန်စုံ ခြေကုန်မောင်းတော့ မြေကုန်စောင်းအောင်
 လှည်းဘီးကလေးကချာချာလည်၊ မောင့်သူငယ်ချင်းတွေ အလွန်ပင်စတဲ့
 ရှင်မွန်လှရဲ့ နားတောင်းကျချောင်းအတက်ဝယ်၊ ခရီးသွားကြတော့ သမီး
 ရည်စားဘဝ ဘာလိုလိုရယ်၊ ရင်ထဲ ဖိုလို့က်နေမိတယ်၊ ကျွန်မတို့အရွယ်
 ကဖိုရယ် အသက်မကြီးသေးပါမောင်ရယ်၊ ထန်းရွက်ပုတီးလေးဆွဲဖို့ ရွှေစာရုံ
 ကိုအရောက်သွားမယ်။'

မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားကလာသည့် ကိုးဆယ်ဆယ့်သလိမ့်မယ်စာတဲကား
 ကိုကြည့်ရင်း သည်သီချင်းသံက ဟိုးအတိတ်ဆီကလွင့်ပျံ့လာသလိုမျိုး

ထင်ရသည်။ ပွဲခင်းကြီးက ကိုယ့်မျက်စိအောက်ရောက်လာသလို ဗယာကြော်သည်။ မှန်လေပေသည်။ ခြေပုံဆားလှော်သည်။ အကြော်ဆိုင်ရေခန်းကရားထဲက တောအရက်ဖြူဖြူတွေ၊ ရေနဆီမီးခွက်ကြီးတွေ၊ ရိုးပြတ်နဲ့ ဖုန်တောကြားမှာ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်ပြီးသွားလာနေကြတဲ့ ပျိုပျိုအိုအိုတွေ၊ သူတို့ မနားကံက မမြဲအေးလမ်းပေါင်းသမားဟော၊ အမျိုးအမက်ရှိသူတွေကတော့ ကိုယ်ပိုင်သင်္ကေတတွေနဲ့ အရိုးအေးရဲ့ ကောက်ရိုးပုံလား၊ ဓမ္မာရုံဇရုပ်တန်းလား၊ ရိုးချောင်းတံတားအောက်လား၊ ဆိုင်းသံပုံသံတွေ၊ ရောင်စုံမီးတွေ။ တိတ်ဆိတ်မှုတွေအလယ်က စုညံ့နေတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်အမှောင်ထုကြားထဲက လင်းလက်နေတဲ့နေရာ။ မြို့တော်မောင်ယဉ်အောင်ရဲ့ မှော်ဝင်အနုပညာတင်ဆက်မှု၊ သူ့ခေတ်သူ့အခါက ခမ်းနားတဲ့ ဆက်တင်တွေနဲ့အတူတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဓားတောင်သံချောင်းတို့၊ ရွှေစာရံသူချင်းစိမ်းတို့ စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ဇာတ်ပွဲတော်တော်များများကြည့်ဖူးသည်။ အဘွားတို့၊ အမေတို့၊ အဒေါ်တို့က

ပွဲကြိုက်သူတွေလေ။ သူတို့ ပွဲသွားတော့ ကျွန်တော်လည်းပါရတာပေါ့။ ဇာတ်ပွဲတွေကလည်းစုံမှစုံ။ မြို့တော်သိန်းအောင်တို့၊ စိန်မောင်တို့၊ ရွှေမန်းသဘင်၊ ဘီအီးဒီအောင်သိုက်၊ မိုးဝင်း၊ မိုးမင်း၊ နန်းဝင်း၊ မန္တလေးသိန်းဇော်၊ ကျွန်တော့်သဘင်တင်မိုးဝင်း၊ အငြိမ့်တွေလည်းပါသေးသည်။ ဇာတ်ပွဲကြော်ငြာဟောကလည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘီအီးဒီအောင်သိုက်၏ ခပ်ယေယေကြော်ငြာတွေကို သဘောကျသည်။

“ပြဇာတ်ကောင်းကောင်းကြည့်ချင်ရင် ကျွန်တော့်ဆီလာပါ။ ပြည်ဖုံးကားကောင်းကောင်းကြည့်ချင်ရင် ရွှေမန်းသဘင်သို့သွားပါ”တဲ့။

“သင်၏တစ်နေ့တာပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို ဖြေဖျောက်ရန်အတွက် ကျွန်တော့်ဇာတ်ပွဲကို လာကြည့်ပါနဲ့”တဲ့။

ရွှေမန်းသဘင်က သူပိုစတာပေါ်မှာ အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေမန်း(ဦး)တင်မောင်၏သားများ ဝင်းဦးလှ၊ ဆန်းဝင်း၊ ဝင်းမောင်၊ ချမ်းသာ လာပြီတဲ့။ ဒါကို

ကျွန်တော်တို့ရွာထဲကအခေါ်ကြီးတစ်ယောက်က မတ်
ပြီး ရွှေမန်းတင်မောင်သားတွေ ချမ်းသာလာပြီဆိုတော့
သူတို့ အရင်တုန်းက ဆင်းရဲလို့လားတဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ
ရယ်ရအခက် ငိုရအခက်။

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ရွာတွေမှာ
ပျော်စရာဆိုလို့ သည်လိုဇာတ်ပွဲတွေသာရှိသည်။ ဆောင်း
အကုန် နွေကူးပြီဆိုတာနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ရွာထဲက
ဘယ်သစ်ပင်ပေါ်တွင် ဘာဇာတ်ပွဲကြော်ငြာကပ်သလဲ
ဆိုတာ ကြည့်ရတာအမော။ ရွာပြင်ဝယ် ဇာတ်စင်ထိုးပြီ
ဆိုရင်တော့ သေချာပြီ။ ပွဲမကခင်ကပင် ဇာတ်စင်
ဆောက်တာလည်း သွားကြည့်သည်။ ဈေးဆိုင်တန်း
ဆောက်တာလည်း သွားကြည့်သည်။ ဇာတ်ကားကြီး

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ရွာတွေမှာ
ပျော်စရာဆိုလို့ သည်လိုဇာတ်ပွဲတွေသာရှိသည်။
ဆောင်းအကုန် နွေကူးပြီဆိုတာနှင့် ကျွန်တော်
တို့မှာ ရွာထဲက ဘယ်သစ်ပင်ပေါ်တွင် ဘာဇာတ်ပွဲ
ကြော်ငြာကပ်သလဲဆိုတာ ကြည့်ရတာအမော။

ရောက်တာလည်း သွားကြည့်သည်။ ကားလိပ်ဆင်
တာလည်း သွားကြည့်သည်။

“ချစ်ခင်လေးစားရပါသော ပွဲကြိုက်သူမိဘ
ပြည်သူအပေါင်းတို့စင်ပျား၊ ဒီကနေ့ည ကျွန်တော်များ
အောင်မင်္ဂလာရုံတော်ကြီးမှာဖြင့် ...”

ဂျစ်ကားပေါ်မှအသံနှင့်အတူ ပွဲကြော်ငြာလာ
သည့် ကားနောက် ဖုန်တထောင်းထောင်းကြားထဲပြေး
လိုက်ရင်း လက်ကမ်းစာရွက်လှေသည်မှာလည်း
အမောပင်။ အခုပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ရယ်စရာ
လိုလို၊ လွမ်းစရာလိုလို။

ညနေမှောင်ရီပျိုးစရောက်ပြီဆိုရင်ဖြင့် ငြီးလိမ်း
ပြင်ဆင်ကြပြီ။ ခြင်းထဲတွင် လက်ဖက်၊ အချဉ်ထုပ်၊
ရေဘူး စသည်ဖြင့် စားစရာအစုံထည့်ကြပြီ။ ကျွန်တော့်
အဒေါ်တစ်ယောက်က ဆေးလိပ်ကြိုက်သူဖြစ်ရာ သူက

ပွဲကြည့်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးပွားမလွင့်အောင် နို့ဆီ
ခွက်ခံ၍၊ တစ်ခါတစ်ရံ အုန်းမှုတ်ခွက်ခံ၍ ဖွာသည်။
နို့ဆီခွက်နှင့်စာလျှင် အုန်းမှုတ်ခွက်ကပိုကောင်းသည်။
ပို၍အပူဒဏ်ခံနိုင်သည်။

ပွဲခင်းထဲရောက်လျှင် မိမိဖျာရှိရာသွား၍
ပါလာသည့်အောက်ခံကိုခင်းသည်။ အနီးအနားရှိ
ဘယ်သူရေ ... ဘယ်ဝါရေ စသည်ဖြင့် နှုတ်ဆက်
သည်။ ကျွန်တော့်အရွယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်
ထက်ငယ်သူများကတော့ ဖျာအလွတ်များပေါ်ဝယ်
ကျမ်းထိုးသူထိုး၊ ပြေးလွှားသူက ပြေးလွှားဆော့
ကစားနေကြပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပတ်မချောင်ဘက်
သွားငေးနေတတ်သည်။ ပြီးလျှင် အနောက်တိုင်း

ဂီတတိုင်းဘက်က မှုတ်လျှင် ဂေါ်ဂေါ်ဂီဂီ
မြည်သော နှုတ်ကောက်ကြီးတွေကို သွား
ကြည့်ချင်ကြည့်နေတတ်၏။

မကြာခင် ရုံခါသဖြင့် ရုံပြင်ပြန်
ထွက်ကြရသည်။ ကလေးငါးကျပ်၊
လူကြီးတစ်ဆယ် ရုံဝင်လက်မှတ်ဝယ်ပြီး
ကာရုံထားသည့် ဝါးလုံးတန်းနှစ်တန်း

ကြားမှ တန်းစီပြီးပြန်ဝင်ရ၏။ ဆလိုက်မီးမောင်း
ထိုးရာ စင်ပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် ခါးတောင်းမြှောင်
အောင်ကျိုက်ကာ တက်ပြီဆိုလျှင် ပျော်ရပြီ။ ပွဲစတော့
မည်လေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပွဲစရန်မဟုတ်ဘဲ အဆိုပါ
သူကောင်းသားမှာ မီးစမ်းပြီး ပြန်ဆင်းလာသည့်အခါ
ပချင့်မရဲဖြစ်ကြရပြန်၏။

ဇာတ်ပွဲများ၏အစမှာ ဘုရားကန်တော့ခန်း
ပြီးလျှင် အပျိုတော်ထွက်သည်။ မင်္ဂလာရယ်မှမထွက်
အစချီသော တေးကိုသီရင်း ခေါင်းစည်းအနီ၊ ခါးစည်း
အနီ၊ အင်္ကျီအနီဝတ် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကန်တော့
ပွဲကို မချီ၍ ဇာတ်စင်၏ ဟိုဘက်သည်ဘက်ပြေးကာ
တင်မြှောက်ပသလေသည်။ နောက်တော့ မင်းသား
ငယ်၊ မင်းသမီးငယ်တို့၏ ယိမ်းအကများ၊ နောက်
အော်ပရာ။ အော်ပရာဆိုသည်မှာ ဇာတ်လမ်းအတို

လေးတစ်ခုလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ တေးသရုပ်ဖော်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

အော်ပရာပြီးတော့ အများမြှော်လင့်စောင့်စားနေသည့် စတီကံရှိုး။ ပြီးပြန်သောမီးရောင်အောက်ဝယ် သီဆိုသူ၏အဝတ်အစားတွေက တလက်လက်တောက်ပနေ၏။ ပြီးတော့ ပြဇာတ်။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ဂျင်မီဇရက်နှင့် ဘဲလေးစိမ်းဆိုသောပြဇာတ်မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့ကို မှတ်မိနေသေးသည်။ နောက် ဒို့တင်ဌေး။

ပြဇာတ်ပြီးလျှင် အားလပ်ချိန်ပေးသည်။ အပြင်ထွက် မုန့်စားချင်စား၊ အပေါ့အပါးသွားချင်သွား၊ အားလပ်ချိန်ပြီးလျှင် အများရွှင်သည့် နှစ်ပါးခွင်ကဏ္ဍ၊ ဇာတ်ပွဲတစ်ခုလုံးတွင် ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးကဏ္ဍဖြစ်သည်။ မင်းသားနှင့်မင်းသမီး သီချင်းတွေဆိုကြကကြ၊ လူရွှင်တော်တွေက စကြနောက်ကြ။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ပွဲကြည့်ရင်း အိပ်တစ်ဝက်နီးတစ်ဝက်ဖြစ်လာရင် အမြဲဂျီကျတတ်သည်ဟု အဒေါ်တွေကဆိုသည်။ သည်လိုအခါမျိုးတွင် ပွဲခင်းထဲက အရိုးခေါ်စိုးငြိမ်းရောင်းသည့် မုန့်လုံးကြီးအုန်းနို့နပ် ဝယ်ကျွေးရသည်တဲ့။ ကျွန်တော် ထိုမုန့်ကို ကြိုက်သည်။ ယခုလည်း ရောက်သည့်အရပ်တွင် ထိုမုန့်တွေပါက ဝယ်စားတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အတူပါလာသည့် သားနှင့်သမီးက နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။ သူတို့ကား ကျွန်တော်တို့စေတီကလို သရေစာများမစားကြတော့။ ပါကင်လှလှမုန့်များကိုသာ စားတတ်ကြတော့သည်။

နောက်ပိုင်းဇာတ်တွင် ပုဏ္ဏားက မင်းသား၊ မင်းသမီးကို နှိပ်စက်သည့်အခန်းရောက်ပါက ငိုပြီး အိမ်ပြန်ပို့ခိုင်းတတ်သည်ဆို၏။ နည်းနည်းကြီးလာတော့ ဆားနားက တွေ့ရာပြောင်းဖူးရိုးနှင့်ပစ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်လေ့ရှိသည်ဟုဆိုသည်။ ကျွန်တော်မှ မဟုတ်ပါ။ အခြားသူများကလည်း အားပေးကြသည်။ ပုဏ္ဏားအဖြစ်သရုပ်ဆောင်သူ သရုပ်ဆောင်ကောင်း

လျှင်ကောင်းသလို ပြောင်းဖူးရိုးတွေပလူယုံနေတတ်သည်။

ပွဲကြည့်သက်နည်းနည်းရင့်လာသောအခါ ကိုယ့်ရုပ်ရွာတွင်လာကသောဇာတ်ပွဲများကိုသာမက သုံးခွအစမ်းဘုရားကြီးပွဲတို့၊ သန်လျင်ကျိုက်ခေါက်ဘုရားပွဲတို့၊ ပဲခူးရွှေမော်ခေဘုရားပွဲတို့ကိုပင် သွားကြည့်တတ်လာသည်။ ရန်ကုန်တွင် ပြည်ထောင်စုပွဲ၊ ကျိုက္ကဆံဘုရားပွဲတို့တွင်လည်း ကြည့်ဖူးသည်။ မှတ်မှတ်ရရ တစ်နေ့တွင် ကိုဇော်ဝင်း(ဇာတ်ပုံမောင်မောင်ဇော်ဝင်း) ခေါ်သဖြင့် တောင်ဥက္ကလာက ဥက္ကလာပစေတီဘုရားပွဲတွင် မန္တလေးသိန်းဇော်ဇာတ်ပွဲကို ဇာတ်စင်ပေါ်က သွားကြည့်ဖူးသည်။ ကိုဇော်ဝင်းက ဦးကြည့်စိုးထွန်းတို့၊ မန္တလေးသိန်းဇော်တို့၊ ဇာတ်လင်းတို့၊ ပေါ်ဦးတို့နှင့် စကားကောင်းနေနိုင် ကျွန်တော်က မင်းသမီးတစ်ယောက်၏ ဇာတ်သေတ္တာပေါ်ထိုင်ရင်း သူတို့က သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး သူမေးတာ ဖြေနေရသေး၏။ ထိုအချိန်က ကိုဇော်ဝင်းက ဗီဒီယိုဒါရိုက်တာလည်းလုပ်လေရာ ထိုမင်းသမီးယေလေးမှာ ဇာတ်မင်းသမီးဘဝမှ ဗီဒီယိုမင်းသမီးဘဝ တက်လှမ်းရန် မျှော်လင့်ချက်ထားနေသည်။

နောက်ပိုင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတွင် ဇာတ်စင်များနှင့်ဝေးကွာသွားသည်။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဇာတ်ပိုးမှာ စေတ္တငုပ်လျှိုး၍သာနေသည်။ ကျောင်းပြီးသွားတော့ မန္တလေးတွင် အလုပ်သွားလုပ်ရာ (ကို)ချစ်စရာတို့၊ (ကို)ဒီပါတို့နှင့် သွားပေါင်းဖိပြီး သူတို့အငြိမ့်ကရာ ဇာတ်စင်တကာသို့ ရောက်ရပြန်ချေသည်။

သူတို့နှင့်တွေ့မှ ပြည်သူချစ်သောအနုပညာသည်ဘဝဆိုသည်ကို နားလည်ရချေ၏။ တစ်ည စာလမ်းတွင် အရက်တိုင်သောက်ရင်း ည ၁၁ နာရီကိုးသွားသည်။ ကိုချစ်စရာက ဟင်းရွက်စုတွင် ပွဲကစရာရှိသေးသည်။ ဇရာဖြစ်ကမ်းပါးရောက်တော့ လူခြေကင်းမဲ့လျက်။ ကျွန်တော်တို့တွင်ပါလာသောဆိုင်ကယ်ကို

ကိုချစ်စရာက လမ်းဘေးက အိမ်ရာမဲ့ကလေးများလက်ထဲ အပ်ထားရန်ပြောသောအခါ ကျွန်တော်တို့က အင်တင်တင်။

“အမယ်...ဝန်မင်းကို၊ အပ်မှာသာအပ်စမ်းပါ၊ ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်။ ဒီကလေးတွေက စိတ်ချရပါတယ်”

ဆိုင်ကယ်ထားခဲ့ပြီးသောအခါ ဧရာမြစ်ရေပြင်ကိုဖြတ်ရန်လိုလာသည်။ ကိုချစ်စရာ အမှောင်ထဲသို့ လှမ်းမျှော်၍ -

“ဟေး...လေးချစ်စရာပါကွ၊ ဟင်းရွက်စုကို ပွဲကသွားမလို့ပါ”

ကိုချစ်စရာစကားဆုံးပြီးမကြာခင် မီးရောင်လဲ့လဲ့နှင့် ငှက်စတ်သံသဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ကမ်းဆီထိုးဆိုက်လာသော လှေကလေးပေါ်တက်၍ ကြယ်ရောင်မလင်းသော ညအခါဝယ် မြစ်မင်းဧရာကိုဖြတ်ရသည်။ လှေခပေးသော် ထိုငှက်သမားကမယူချေ။

“လှေသိမ်းပြီးပြီဗျ၊ လေးချစ်စရာအသံကြားလို့ တမင်လိုက်မို့တာ”

မနက်ခင်းပြန်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ကယ်ကိုစောင့်အိပ်ပေးနေရှာသော ကလေးသုံးယောက်ကိုတွေ့ရ၏။ သူတို့လည်း အနုပညာချစ်သူတွေပါတကား။

ခုတော့ ပွဲမကြည့်ဖြစ်သည်မှာ ကြာပါပြီ။ ဆယ်စုနှစ်ချီနေပြီ။ သို့သော် ပွဲခင်းများဘက်ရောက်သည့်အခါ ငယ်စိတ်ပြန်ပြန်ပေါ်လာတတ်သည်။ ဟိုတစ်နေ့ကတော့ အိပ်ရာကအစောကြီးနိုးနေသဖြင့် ဆိုင်းသံကြားရာ ပွဲခင်းဘက်လျှောက်သွားသည်။ ရုံဖွင့်ထားချေပြီ။ ပွဲက နောက်ပိုင်းဇာတ်တစ်ဇာတ်တင်ဆက်နေပါသည်။ လူကတော့သိပ်မရှိဘဲ ကျိုးတိုးကျဲတဲမျှသာ။ ယနေ့ခေတ်ဇာတ်များသည် နောက်ပိုင်းမကတော့ဟု ဆိုကြသည်။ နှစ်ပါးသွားနှင့်ပင် မိုးလင်းတတ်သည်တဲ့။

သည်ဇာတ်ကတော့ သည်လိုမဟုတ်။ နောက်ပိုင်း ကနေ၏။ နာမည်မကြီးသေးလို့လား၊ နယ်မြို့ကလေးဖြစ်နေလို့လားမပြောတတ်ပေ။ နောက်ပိုင်းဇာတ်တို့ထူးစေတိုင်း ပုဏ္ဏားက မင်းသားနှင့်မင်းသမီးတို့ကို နှိပ်စက်နေ၏။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဝင်ကြည့်သူ ကျွန်တော်မှာကား ဘာဇာတ်တော်လဲ ခွဲခွဲခြားခြားမပြောနိုင်သော်လည်း သရုပ်ဆောင်သူများမှာ မဆိုးလှ။ သဏ္ဍာန်လုပ်သရုပ်တူကြပါပေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်ကား ငယ်ငယ်တုန်းက

လို အိမ်ပြန်ချင်စိတ်လည်းမဖြစ်မိ၊ ပြောင်းဖူးရိုးလည်း လိုက်မရှာမိတော့။ မင်းသား၊ မင်းသမီးငယ်တို့အပေါ် ထူးပြီးသနားစိတ်မဝင်မိသလို ပုဏ္ဏားအပေါ် မုန်းတီးစိတ်လည်းမပေါ်တော့ပေ။ သူတို့ကား ဇာတ်ဆရာအလိုကျ ကပြနေရသူများဖြစ်ပေ၏။ ရင့်ကျက်သွားသည်လား၊ ဥပေက္ခာတရား လက်ကိုင်ထားတတ်သွားတာလား၊ အသက်အရွယ်ကြီးလာသောအခါ နှလုံးသားကသေးသွား၍ ဦးနှောက်ကကြီးလာတာလား၊ တကယ့်လောကတွင် သည်ဇာတ်ကွက်တွေက မြင်နေကြားနေကျဖြစ်၍ ရိုးသွားပြီလား ခွဲခွဲခြားခြားမပြောတတ်တော့ချေ။ ။

ကေပိုင်

ဟယ်လို... ညီလေးတို့
အောင်ရေတာကဝယ်ထားတို့
အဝသုံး အင်တာနက်... ဆိုတာက...
အဝမှာပဲ... သုံးလို့ရတာ...
အခန်းထဲထိ... သုံးလို့
ရအောင်လဲ
လုပ်ပေးပါအုံးဗျာ..

သီဟ (ခခန်းသစ်) 2020

ရသမျှနဲ့... ရော့နဲ့
တင်းတိုမိနိုင်ရမယ်လေး
ဘာလေးနဲ့... ရှင်... မရှာနိုင်
မရှာနိုင်ဘူးပေါ့... ဟန့်

မောင်
၂၀၂၀

ရောဝတီမှ နေရူရာသို့(၂၉)

မောင်မိုးယံ

နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်မှ ပုဂ္ဂံအစွေ

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ယမန်နေ့ညနေ ၅ နာရီတွင် နာလန္ဒာမြို့၊ တရုတ်-မြန်မာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်ရှိ ညအိပ်တည်းခိုကြပါသည်။ တရုတ်-မြန်မာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသည် ခရီးသွားတို့ တည်းခိုရန် အခန်းများစွာ ရှိသော ၃ ထပ်တိုက်ကျောင်း ကြီးဖြစ်သည်။ အပေါ်ဆုံး ခေါင်မိုးတွင် ခရီးသွားတို့၏ အဝတ်အစားများ လျှော်ဖွပ် ပြီးလှန်းရန် နေရာကျယ်ဝန်း သည်။ ကျောင်းကြီးသည် မြို့လယ်ကောင် ကားဂိတ်တွင်ရှိရာ လူစည်ကားသောနေရာ နှင့် သွားလာရလွယ်ကူသောနေရာတွင် ရှိ သည်။ မနေ့ကရောက်ရောက်ချင်း ပစ္စည်းများ ချပြီး ၃ ယောက်အိပ်ခန်းတွင် ကျွန်တော် တို့သူငယ်ချင်း ၃ ယောက်နေရာရသည်။ ကျယ်ဝန်းစွာနေခွင့်ရသည်ဟု ဆိုရမည်။ တစ်လမ်းလုံးခရီးပန်း ညောင်းညာနေသဖြင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျောင်း၏ သံတံခါးကြီးကိုဖွင့်ပြီး ကားလမ်းပေါ်သို့ ယွက်လိုက်သည်။

ကားလမ်းတွင် သုံးဘီးကား Taxi က အများ စုဖြစ်သည်။ ကျောင်းရှေ့ကားဂိတ်တွင် ခရီးသည်ခေါ် သ်များဆူညံနေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဈေးရှိရာ

နာလန္ဒာရှိ တရုတ် မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်း။

ဘုန်းကြီးကျောင်းအဝင်မုခ်ဦး

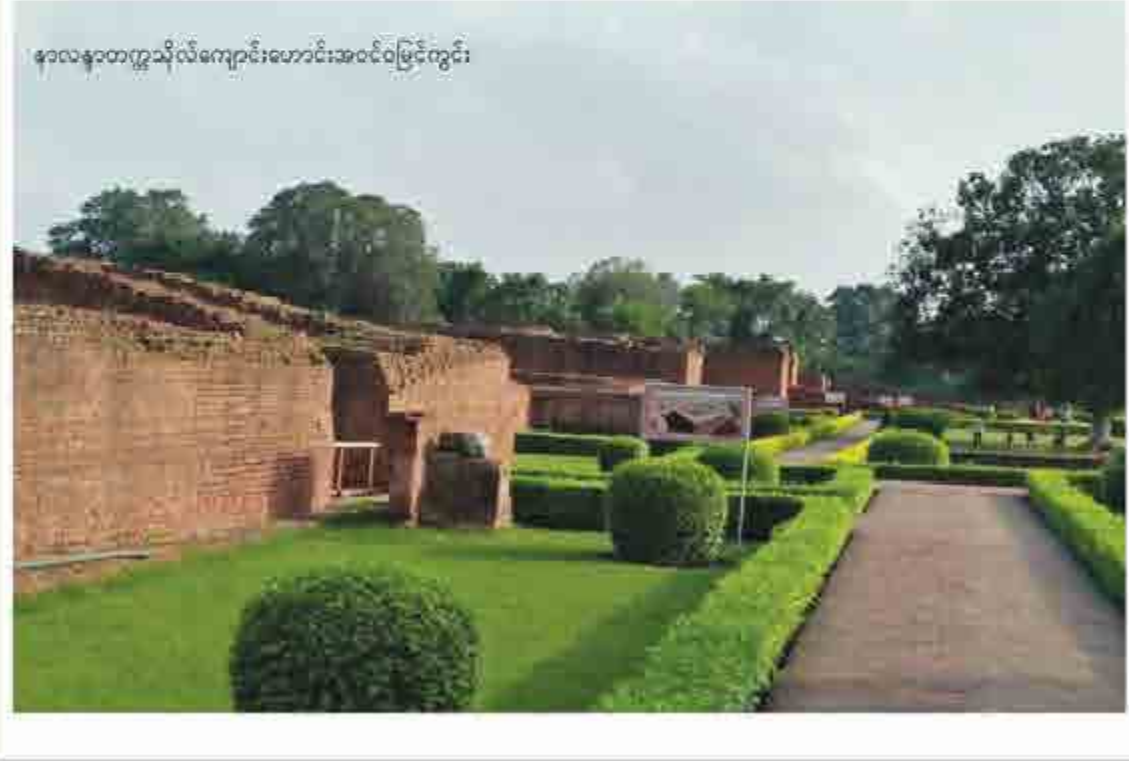
လမ်းထိပ်သို့လျှောက်သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် ခါကျာဖုန်များကို ဗန်းဖြင့်အထပ်ထပ်တင်ကာရောင်း သော ဆိုင်များစွာတွေ့ရသည်။ သို့သော် ယင်ကောင်

များက စားလှိုစိတ်ကိုမျက်ဆီးလိုက်သည်။ ဒါကြောင့် လည်း သူတို့နိုင်ငံမှာ ဝမ်းရောဂါမကြာခဏကျရောက် တာဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။ ကုလားစကားမတတ် သောလူစိမ်းဖြစ်သည့် ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေ ကြပြီး ပိုက်ဆံတောင်းသောသူအချို့ အနားကပ်လာ သဖြင့် ကျွန်တော်ဝေးဝေးမသွားတော့ဘဲ ကျောင်းဝင်း ထဲသို့ပြန်လာရာ သံတံခါးကြီးပိတ်ထားသည်ကိုတွေ့ရ သည်။ အော်ဟစ်ကာ ဖွင့်ခိုင်းမှ ကျောင်းမှတုန်းကြီး တစ်ပါးကစစ်ဆေးပြီး ဘေးပေါက်ကဝင်ခွင့်ရသည်။ အထဲဝင်ရောက်ပြီးပါက ပင်မတံခါးမှအဝင်အထွက် မလုပ်ရကြောင်း သိရသည်။ စရီးသွားများထံမှ ပစ္စည်း ဝင်ရောက်ခိုးယူခြင်း၊ ပစ္စည်းအလစ်သုတ်ခြင်းများမှ အကာအကွယ်ပေးတာဝန်ယူခြင်းဖြစ်၍ တရုတ်- မြန်မာတုန်းကြီးကျောင်းတွင် စည်းကမ်းဖြင့် သတိ ထားနေရပါသည်။

တုန်းကြီးကျောင်းတွင် မြန်မာသီလရှင်နှင့် တရုတ်သီလရှင်များနေထိုင်သည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ အချို့က နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်အဆောင်တွင်မနေဘဲ

တုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဆွမ်းနှင့်အခြားစရိတ်များ သက်သာသဖြင့် မှီခိုကာ ပညာရှာမှီးနေကြသည်။ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်တွင် ဘီအေ(ဗုဒ္ဓ)ဘွဲ့နှင့် အမ်အေ ဘွဲ့ယူရန် လာရောက်ကျောင်းတက်နေကြောင်းသိရ သည်။ သီလရှင်တစ်ဦးက အိန္ဒိယနိုင်ငံသမိုင်း၊ ဗုဒ္ဓနှင့် ပတ်သက်သောသမိုင်းစာအုပ်များ စားပွဲပေါ်တင်ထား ပြီး ရောင်းချပေးသည်။ ကျွန်တော်အတွက် အတော် အဆင်ပြေသွားသည်။ စရီးစဉ်တစ်လျှောက် ရှေ့ဆောင် လမ်းပြတုန်းကြီးနှင့် စရီးသွားကုမ္ပဏီမှတာဝန်ခံ ကိုဟိန်းဆက်တို့ပြောသမျှကို နားမထောင်လိုက်ရသော သမိုင်းသိုင်းရာအချက်အလက်များပါရှိ၍ ဝမ်းသာမိ သည်။ အရှင်ဓမ္မာသာရ(မာန်အောင်) ရေးသားသော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏မစ္စီမဒေသပုံရိပ်များစာအုပ်၊ မဟောသစာ (မာဂဓတက္ကသိုလ်)၏ 'ယမုန်နာမြစ်ရေအစ၊ ယမီ၏ မျက်ရည်က' စာအုပ် ၊ အုပ်ဝယ်ယူအားပေးလိုက် သည်။

ကျွန်တော် အခန်း၌အနားယူစဉ် နာလန္ဒာ တက္ကသိုလ်သမိုင်းကို စာမြည်းခွင့်ရ၍ ဝမ်းသာမိ

နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ကျောင်းဟောင်းအဝင်ဝင်မြင်ကွင်း

သည်။ တရုတ်-မြန်မာ
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ညနေ
စာသည် သန့်ရှင်းပြီး
လက် ရာကောင်း သော
ရခိုင်လက်ရာဖြစ်၍ ထမင်း
စားကောင်းသလို ညလည်း
ကောင်းစွာအိပ်ပျော်ခဲ့ပါ
သည်။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်
ထူးခြားသည်မှာ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းများတွင် ရခိုင်
လူငယ်အမျိုးသားများသာ
တွေ့ရှိရပါသည်။ သူတို့
သည် ဟင်ဒီဘာသာစကားကို တတ်မြောက်
ကြသည်။

အေဒီ ၁၂ ရာစုက ဘာသာခြားတို့ဖျက်ဆီးခဲ့သော နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ကြီးမြင်ကွင်း

နောက်နေ့အရုဏ်တက်တွင် နာလန္ဒာ
တရုတ်-မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဆရာတော်
ကို ခရီးသွားများစုကာ ငွေလှူပြီး ရေစက်ချ
အမျှအတန်းပေးစေကာ ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံတိဋ္ဌတု
၃ ကြိမ်ရွတ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မနက်
၆ နာရီတွင် ကားဖြင့်ခရီးဆက်ကြပါသည်။

အေဒီ ၁၂ ရာစုက ဘာသာခြားတို့ဖျက်ဆီးခဲ့သော နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ကြီးမြင်ကွင်း

ညကပင် နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်၏ သမိုင်းခြေရာအစ
ကိုဖတ်ထား၍ ကြည့်လိုစိတ်၊ သွားလိုစိတ်ပြင်းပြ
နေပါသည်။ ကျောင်းမှစအထွက်တွင် ရာသီဥတု
အေးအေး၊ နင်းမှုန်ပွေးပွေး မြူများဝေဆိုင်နေသဖြင့်
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည်ကြည်လင်လင်ပတွေ့ရပေ။
၁၅ မိနစ်အကြာတွင် နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်အဟောင်း
ရှိရာသို့ရောက်ရှိကြပါသည်။ အပေါက်ဝတွင် နိုင်ငံခြား
သားတစ်ဦး ရူပီး ၇၀၊ ဒေသခံလူကြီး ၅ ရူပီး၊ ကလေး
၃ ရူပီး ပေးဆောင်ရန် ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားသည်။
ဝင်ကြေးငွေများကို ခရီးသွားဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်း
ငွေမှီမှ အားလုံးပေးချေပါသည်။

သော ခြံဝင်းကြီးနှင့် ပန်းဥယျာဉ်ကို တွေ့ရပါသည်။
သစ်ပင်ကြီးများ၏အရိပ်အောက် ကျောက်သားလမ်းမှ
နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ဟောင်း ဂိတ်ကြီးအဝသို့ ကိုက်
၃၀၀ စန့် လမ်းလျှောက်ဝင်ရပါသည်။ Archaeology
Survey of India ဆိုသော ရှေးဟောင်းသုတေသန
ဌာနဆိုင်ရာတို့ကိုဖြတ်ပြီး လမ်းလျှောက်နေစဉ် နိုင်ငံ
ခြားသား သံအမတ်ကြီးနှင့်ဧည့်သည်တော်များ ကားဖြင့်
ဝင်ရောက်လာရာ ဦးစားပေးဧည့်သည်အဖြစ် ကျွန်တော်
တို့ခရီးသွားများစောင့်ဆိုင်းကာ တန်းစီဝင်ရောက်
ရပါသည်။ ဝင်ဝင်ချင်းပင် ထုထည်ကြီးမားသော
အုတ်ရိုးကြီးဂိတ်ဝရှိ လုံခြုံရေးရံများက ကန်ဦးချင်း
စစ်ဆေးပါသည်။ ၃ ပေ အကျယ်၊ ၇ ပေခန့်အမြင့်
ရှိသော လိုဏ်ဂူလိုအပေါက်မှ ကျွန်တော် အထံသို့

ကျွန်တော်တို့ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ဟောင်း
ခြံစည်းရိုးတံခါးမှဝင်ရောက်သည်နှင့် ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူး

ရှင်သာရိပုတ္တရာဓာတ်တော်စေတီ

ဝင်ဝင်ချင်းပင် ဂေါတမဘုရားကို သတိတရရှိသွားသလို ကျောင်းကြီး၏အခန်းဖွဲ့စည်းမှုများကိုကြည့်ပြီး နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ကြီးကိုတည်ထောင်ခဲ့သော ကုမာရဂုပ္ပတမင်းနှင့် ရဟန်းတော်နာဂအဇ္ဈတို့၏ အစွမ်းကို အံ့မခန်းဖြစ်မိပါသည်။

အေဒီ ၄ ရာစုနှင့် ၅ ရာစုကာလတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာထွန်းကားပြီး အင်အားတောင့်တင်းနေသော အချိန်ဖြစ်ရာ အာရှဒေသအသီးသီးမှ ရဟန်းသံဃာများ ဤကျောင်းတော်သို့ရောက်ရှိလာပြီး ဗုဒ္ဓစာပေနှင့် လောကဓာတ်ပညာအရပ်ရပ်ကိုလေ့လာသင်ယူခဲ့ကြပါသည်။ အေဒီ ၁ ရာစုတွင် နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ကျောင်းအုပ်ကြီး သန္တိရက္ခိတထေရ်သည် ကျောင်း၌ စာပေသင်ကြားပေးရုံမက ပြည်ပသာသနာပြုရန် တိဗက်ပြည်သို့ ကိုယ်တိုင်ကြွရောက်ခဲ့သလို ပဒုမသမ္ဘာဝဆိုသော နည်းပြရဟန်းသည်လည်း တိဗက်ပြည်၌ ဗုဒ္ဓဝါဒဖြန့်ဝေခဲ့ရာ တိဗက်တစ်တိုင်းပြည်လုံး ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ခဲ့သည်ဟု သိရှိရသည်။ အေဒီ ၁ ရာစုက စခဲ့သော နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်သည် ၅ ရာစုမှသာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလာသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းကြီး၏လူသွားစကြိုအတိုင်းဝင်လာရာ သားတစ်ဖက်စီတွင် အခန်းများ ဖွဲ့စည်းထားသည့် ကျောင်းဆောင်၏ခမ်းနားမှု၊

ရှေးဟောင်းမန်းရန်၊ မန်းမုလက်ရာများကို မြင်တွေ့ရပါသည်။ အခန်းများသည် စာပေလေ့လာရန် ဝိဇ္ဇာကက်ကိုက်အဖြစ် စနစ်ကျတည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အေဒီ ၁ ရာစု၌ ဘုရင်ကုမာရဂုပ္ပတလက်ထက်တွင် စတင်ဖွင့်လှစ်ရာတွင် အကျယ်အဝန်း အရှေ့မှ အနောက် ၁၀ ကီလိုမီတာ၊ တောင်မှမြောက် ၅ ကီလိုမီတာ ကျယ်ဝန်းပြီး စတင်တည်ဆောက်

စဉ်တွင် တစ်ထပ်အဆောက်အအုံမှ ၅ ထပ်အဆောက်အအုံအထိကြီးမားလာကြောင်း သိရသည်။ ထိုဘုရင်လက်ထက်တွင် ကျောင်း၏ကုန်ကျစရိတ်ငွေများကို ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာ ၂၀၀ မှ အခွန်အကောက်ရငွေများမယူဘဲ ဘုရင်က သံဃာတော်များကိုထောက်ပံ့ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ ဤကျောင်းသည် ရဟန်းတော်နာဂအဇ္ဈ၏စတင်ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် အေဒီ ၅ ရာစုမှ ၇ ရာစုအထိ တဖြည်းဖြည်းကြီးမားလာကြောင်း အေဒီ ၅ ရာစုတွင် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးဖာဟီယန် ရောက်ရှိစဉ်က မှတ်တမ်းတင်ရေးသားထားခဲ့သည်။ တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးဖာဟီယန်သည် မဇ္ဈိမဒေသတစ်ခွင် လှည့်လည်ခဲ့ပြီး မြင်ကွင်းမှန်သမျှကို ပေထက်အကွဲရာတင်ထားခဲ့သည်။ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်ဝင်းအတွင်း စေတီကြီးတစ်ဆူရှိကြောင်း ရေးသားထားခဲ့ပြီး ထိုစေတီသည် ရှင်သာရိပုတ္တရာဓာတ်တော်စေတီဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

အေဒီ ၆ ရာစုတွင် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးဟူအင်ဆန်သည် ထပ်မံရောက်ရှိလာပြီး နာလန္ဒာတွင် ဗုဒ္ဓစာပေများကိုဆည်းပူးလေ့လာခဲ့သည်။ ဟူအင်ဆန်ကို တရုတ်နိုင်ငံ၊ ဟိုနန်ပြည်နယ်၊ ချင်ချမြို့တွင် ငွေဖွားခဲ့သည်။ အသက် ၂၆ နှစ်တွင် ဗုဒ္ဓစာပေလေ့လာရန် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ရောက်ရှိပြီး နာလန္ဒာတွင် ဗုဒ္ဓစာပေ

သဘမက လောကဓာတ်ပညာများပါ သင်ယူခဲ့သည်။
၃ နှစ်ကြာသောအခါ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်၏ မဟာ
ယာနန္ဒာနုပါမောက္ခအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။
သူသည် အိန္ဒိယသို့ သွားရောက်ခဲ့သည့် ခရီးသွား
မှတ်တမ်းရေးခဲ့သလို အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓဘာသာမှတ်တမ်း
အမည်ရှိကျမ်းကို ရေးသားပြုစုခဲ့ပြီး တရုတ်ဘာသာမှ
အိန္ဒိယဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခြင်းခံရသည်။ ကျမ်းပေါင်း
၇၆ ကျမ်း ရေးသားပြုစုခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ နာလန္ဒာ
တွင် ထေရဝါဒ၊ မဟာယာန၊ ဗုဒ္ဓစာပေသာမက
ဒဿနိကဗေဒ၊ ယုတ္တိဗေဒ၊ နက္ခတ္တဗေဒ၊ လောကုတ္တရာ
စာပေများပါ သင်ကြားပေးခဲ့ရာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းသို့
ပျံ့နှံ့ ထင်ရှားခဲ့သည်။ ကိုရီးယား၊ ဂျပန်၊ မလေးရှား၊
ကမ္ဘောဒီးယား၊ တရုတ်၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ မြန်မာ၊
ယိုးဒယားတို့၌ ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။

ရှေးအခါက မန္တိမဒေသတွင် အဆင့်မြင့် အထက်
တန်းပညာများကို သင်ကြားပေးသော ကျောင်းကြီး ၂
ကျောင်းရှိခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ တစ်ကျောင်းမှာ ဂန္ဓာရ
တိုင်း (ယခု ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်အနီး ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ)ရှိ
တက္ကသိုလ်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့
ရောက်ရှိနေသည့် မာဂဓတိုင်း၊ ကနောဇမြို့မှ နာလန္ဒာ
တက္ကသိုလ်ဖြစ်သည်။ ရှေးမင်းများလက်ထက်က
တက္ကသီလာပြည်တွင် သားတော်
မင်းညီမင်းသားများကို အဋ္ဌာရသ
၁၈ ရပ် ပညာသင်ကြားရန်
တက္ကသီလာပြည်သို့စေလွှတ်ကြ
ရာ၌ မင်းသားနှင့်အရပ်သားကို
တက္ကသီလာက ဖန်းတူရည်တူ
ဆက်ဆံပြီး ပညာသင်ကြားပေး
ခဲ့သည်။

တက္ကသီလာဆိုသည်မှာ
မြို့ကိုတည်ဆောက်ကြရာ၌ မိသု
ကာယညာဖြင့် ကျောက်ကို မြူးပန်း၊
ကနုတ်ပန်းတို့ဖြင့် ထုဆစ်ခြင်း

ပညာကို သင်ကြားရာဌာနဖြစ်သည်။ တက္ကဆိုသည်
မှာ ဆစ်ခြင်း၊ ထုခြင်း၊ သီလာဆိုသည်မှာ ကျောက်
ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ နောက်တစ်မျိုးအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို
သည်မှာ တက္ကသိုလ်ဟူသော ကျောင်းကို တက္ကသည်
ထိုးထွင်းကြံဆခြင်း၊ သိုလ်(သီလ)သည် အကျင့်စရိုက်
ဟုဖွင့်ဆိုကြသဖြင့် ထိုးထွင်းကြံဆအတတ်ပညာ၊
အသိပညာများကို ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်မှုနှင့်
အညီ ပညာသင်ပေးသောဌာနဟုဆိုသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံသည် ရှေးအခါကပင် တက္ကသီလာ
ပညာများကိုသင်ကြားပေးရာ၌ ကမ္ဘာသိဖြစ်လေရာ
ဂန္ဓာရတိုင်းတက္ကသိုလ်ကို အေဒီ ၄ ရာစုကျော်က
နိဿမင်းက စတင်ထူထောင်ပေးခဲ့သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ
အနံ့မှ သူဌေးသူကြွယ်၊ မျူးကြီးမတ်ရာ၏ သားများ၊
ဆွေမျိုးများ၊ သီရိလင်္ကာ၊ သုဝဏ္ဏဘူမိ၊ မာလာယု၊
တရုတ်၊ ထိုင်းနိုင်ငံတို့မှ လာရောက်သင်ကြားကြရာ
အဋ္ဌာရသ ၁၈ ရပ်ကို သင်ကြားပေးရာတက္ကသီလာဟု
နာမည်ကြီးခဲ့သည်။ အသောကမင်းကြီးသည် ဤ
ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သလို မိမိသာရမင်း၏
သမားတော်စီဝကသည် ဤကျောင်းထွက်ဖြစ်သည်
ဟုဆိုသည်။ အဋ္ဌာရသ ၁၈ ရပ်ကို တတ်မြောက်
မှသာ မင်း၊ ဘုရင်၊ မျူးမတ်ရာစာအဖြစ်ကို ခံယူ

နာလန္ဒာမြို့အဝင်ကားကိတ်တွင် စည်ကားနေပုံ

နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်၏ သမိုင်းကျောက်စာ

ခွင့်ရှိကြလေရာ အဋ္ဌာရသ ၁၈ ရပ်သည် ယနေ့ မျက်မှောက်စေတီဘာသာရပ်များ၏ အခြေခံများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ထို ၁၈ ရပ်သော ပညာရပ်များကို လေ့လာရာတွင် -

သုတိဘာသာ (ရှေးပေောင်းနောင်းဖြစ်၊ မေဝင်လက္ခဏာပညာ)၊ သမ္မုတိဘာသာ (တရားစီရင်မှုဥပဒေပညာ)၊ သင်္ချာဘာသာ (သက္ကဓေဒ၊ ပကတိသဘောတရား)၊ ယောဂဘာသာ (သမထအကျင့်၊ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းကိုတားဆီးခြင်းအတတ်)၊ နီတိဘာသာ (လူ့အကျင့်စရိုက်၊ ယဉ်ကျေးမှု)၊ ဝိသေသိကာဘာသာ (အဏုမြူဓာတ်မှုန်၊ ရူပဗေဒသတ္တလောကဖြစ်ပေါ်လာပုံ)၊ ဂန္ဓဗ္ဗဘာသာ (ဂီတ၊ အက၊ အဆို၊ ပန်တျာ)၊ ဂဏိတာဘာသာ(ဂဏန်းသင်္ချာဘာသာ)၊ ဓနုဘာသာ (လေးမြား၊ ဒူးလေး၊ ဓား၊ လှံ၊ လောက်လေး၊ သေနတ်၊ မုရူးကြီး ၄ မျိုး)၊ ပုရာဏဘာသာ (ဘာသာစကား၊ စကားထာ၊ စကားပြောခြင်းအတတ်)၊ ဇောတိသတ္တဘာသာ (မိုးလေဝသ၊ နက္ခတ်ဂြိုဟ်ဟောခြင်း)၊ ဣတိဟာသဘာသာ (စကားစစ်ထိုး၊ ကျပန်းစကား)၊ တိကိစ္ဆာဘာသာ(ဆေးပညာ)၊ မာယာဘာသာ (ပရိယာယ်အတတ်)၊ ဆန္ဒတိဘာသာ (ဆန်းကျမ်း၊ ဘာသာဗေဒ)၊ ဂေတုဘာသာ (ကဗျာလင်္ကာ၊ သီချင်းရေးခြင်းအတတ်)၊ သဒ္ဒါဘာသာ (ဝါကျစာအရေးအသားအတတ်)၊ မန္တဘာသာ (ဂီတ၊ မန္တရား မန်း

တရုတ် - မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်း တည်ဆောက်ခဲ့သော ကမ္ဘည်းကျောက်စာ

မူတ်ခြင်း) တို့ကိုသင်ကြားရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ယခုအခါ တက္ကသိုလ်များတွင်သင်ကြားပေးနေသော ဘာသာရပ်များမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၁၆၀၀ ခန့်က အဋ္ဌာရသ ၁၈ ရပ်ကို အခြေခံသည်ဟု ယူဆရပါသည်။ ဂန္ဓာရတိုင်းတက္ကသိုလ်သည် အဋ္ဌာရသ ၁၈ ရပ်ကိုသင်ကြားပေးပြီး နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်သည် ဗုဒ္ဓစာပေကျမ်းဂန်နှင့် လောကဓာတ်ပညာ၊ ဒဿနိက၊ ဆေးပညာရပ်များကိုသာ သင်ကြားပေးရာ ဗုဒ္ဓဝါဒထွန်းကားလာသောအခါ နာလန္ဒာတက္ကသိုလ်သည် အာရှတိုက်တစ်ခုလုံးသို့ပျံ့နှံ့ခဲ့ပြီး ကြီးမားသော တက္ကသိုလ်ကြီးအဖြစ် အေဒီ ၅ ရာစုတွင် စတင်ထင်ရှားခဲ့ပါသည်။ ရှေးအခါက အဋ္ဌာရသ ၁၈ ရပ်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး ကလာအတတ်ငယ် ၆၄ မျိုးကို သင်ကြားပေးခဲ့သည်ဟုဆိုရာ မန်တီးပုံဖော်ခဲ့သော ပညာရပ်များ၏ အတတ်ပညာသည် မနိမ့်ကျကြောင်း သုံးသပ်မိသည်။ ပျောက်ကွယ်သွားသော ပညာရပ်နှင့် စာပေများလည်း မနည်းလှကြောင်း သိရပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးကျမ်းကိုရိုးယား၊ တရုတ်၊ ဂျပန်တိုင်းရင်းဆေးကျမ်းတို့သည် ရှေးမင်းများလက်ထက်ကပင် ဘုရင်တို့အားကိုးရာ ပညာရပ်များအဖြစ်ထင်ရှားခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ။

မောင်မိုးယံ

မြန်မာနိုင်ငံဓာတ်ပုံအသင်း သုံးလပတ်နှင့် လစဉ်ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲများ

ဦးထင်မြင့်(စစ်ငြိမ်းပန်း) မြန်မာနိုင်ငံဓာတ်ပုံအသင်း အကဲဖြတ်အဖွဲ့ဝင်

၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ဒုတိယ ၃ လပတ်
ရောင်စုံဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲ
ပြိုင်ပွဲခေါင်းစဉ် - **Face Mask
and Human**
ပထမ - ဖော်မင်းလတ်(LMPS)

ဆုရပုံသည် ယနေ့ကမ္ဘာတစ်ဝန်းတွင်ဖြစ်ပွားနေသော ကိုဗစ် ရောဂါကြီးကို ကမ္ဘာပေါ်ရှိလူသားအားလုံး ခံစားနေရပုံဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားပါသည်။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းရှိ လူသားများ အသွားအလာ၊ အနေအထိုင်များ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်ခံထားရသည်မှာ လှောင်အိမ်အတွင်းမှ ငှက်ငယ်ကဲ့သို့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေရပုံနှင့်တင်စားထားပြီး ရောဂါကာကွယ်ရေး၏ အဓိကအချက်ဖြစ်သော နှာခေါင်းစည်း (Mask) များ လူတိုင်းတပ်ထားရမည်ကို ဖော်ကျူးထားသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ သရုပ်ဖော်တင်ပြမှု အထူးကောင်းမွန်ပြီး ထိမိသောဓာတ်ပုံတစ်ပုံဖြစ်ပါသည်။ ရိုက်ကူးမှု ကောင်းမွန်ပါသည်။ အလင်းပေးစနစ်ကိုပိုင်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပေးထားသောခေါင်းစဉ်ကို သရုပ်ဖော်မှု အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယ - ခွန်သန်းယု

ဆုရပုံသည် သီလရှင်ကြီးများအကြားမှ နှာခေါင်းစည်းတပ်ထားသော သီလရှင်ငယ်လေးတစ်ပါး ချောင်းကြည့်နေဟန်ကို အလင်းရောင်တစ်ဖက်တည်းရယူပြီး ရိုက်ကူးထားပါသည်။ ရိုက်ကူးမှုပေါ့လွယ်ပါသည်။ ဓာတ်ပုံရှုထောင့်အရကောင်းမွန်သော်လည်း အကြောင်းအရာ

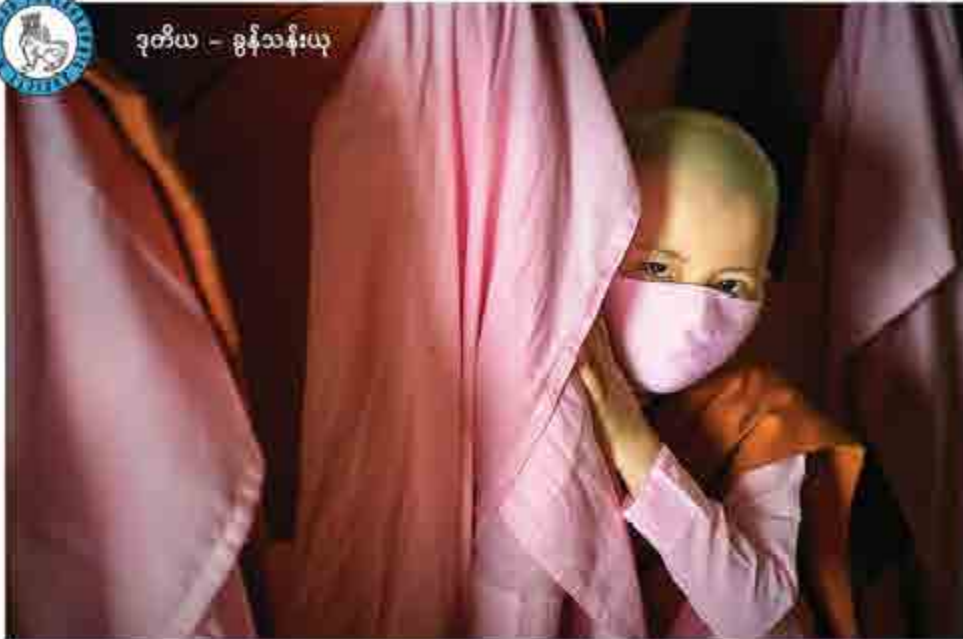

ပထမ - ဖော်မင်းလတ်(LMPS)

ဒုတိယ - ခွန်သန်းယု

ခေါင်းစဉ်သရုပ်ဖော်မှု အားနည်းပါသည်။ တည်းဖြတ်မှုကောင်းမွန်ပါသည်။ ကိုဗစ်ရောဂါအား ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်မှုကို သီလရှင်ငယ်လေး၏မျက်ဝန်းများကပြောနေသလိုပင် ခံစားမိပါသည်။ ယခုထက် အကြောင်းအရာခေါင်းစဉ်ကို ပေါ်လွင်အောင်ရိုက်ကူးသင့်ပါသည်။

တတိယ - ဖိုးချား

တတိယ - ဖိုးချား

တတိယဆုရှင်၏ပုံသည် ကိုဗစ်ရောဂါ ကာကွယ်ရေးနည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်သော နှာခေါင်းစည်း(Mask)ကို မိမိ၏ရုပ်ပွားငယ်လေးကိုပါတပ်ဆင်ပြီး ကြိုတင်ကာကွယ်နေပုံကို သရုပ်ဖော်ထားပါသည်။ မိခင်မေတ္တာ၏ အငွေ့အသက်ကိုခံစားရမိသလို ကင်မရာအားချောင်းကြည့်နေသည့် ရင်သွေးငယ်လေး၏အကြည့်ကို ကရုဏာသက်မိပါသည်။ ထို့ပြင် မိခင်ဖြစ်သူ၏အကြည့်က သားငယ်လေးအားစိုးရိမ်နေမှုကို ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ရိုက်ကူးသူ၏ လျှပ်တစ်ပြက်ဖြစ်ပေါ်လာသော Moodကို အမိအရဖမ်းယူနိုင်မှုကို ချီးကျူးလိုပါသည်။ အဖြတ်အတောက်၊ အလင်းအမှောင် ကောင်းမွန်ပါသည်။ ယခုထက်မကဆုကြီးရထိုက်သောပုံဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယ ဥ လပတ် အဖြူ အမည်းကတ်ပုံပြိုင်ပွဲ
ပြိုင်ပွဲခေါင်းစဉ် - Shadows on the Wall

ပထမ - ခွေထွန်း

နံရံပေါ်မှအရိပ်များဟုအဓိပ္ပာယ်ရသည့် ခေါင်းစဉ်ကို သရုပ်ဖော်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဆရာရုပ်သည် အရိပ်များနှင့် သရုပ်ဆောင်သူများကို ပေါင်းစပ်ထားပါသည်။ လှောင်အိမ်ထဲမှငှက်ငယ်၏ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျံသန်းလိုဟန်ကို သရုပ်ဖော်ပြသလား၊ လှောင်အိမ်အတွင်းသို့ထည့်သွင်းလိုဟန်ကို ဖော်ပြလေသလား၊ ဒွီဟုအဓိပ္ပာယ်ရှိသောပုံဖြစ်ပါသည်။ ပေါင်းစပ်ကူးယူမှုသေသပ်သဖြင့် နံရံတွင်ဆလိုက်တိုးပြီး အရိပ်ကျဟန်အားသရုပ်ဖော်မှုကောင်းမွန်ပါသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်၏အကြည့်က လက်ပေါ်မှငှက်ငယ်ဆီသို့ ကျရောက်နေပါသည်။ အဖြတ်အတောက်နှင့် ရိုက်ကူးတင်ပြမှု ကောင်းမွန်ပါသည်။

ပထမ - ခွေထွန်း

ဒုတိယ - မြတ်မင်းဇော်

တတိယ - နိုင်လင်းထွန်း(LMPS)

ဒုတိယ - မြတ်မင်းဇော်

နံရံပေါ်မှအရိပ်များဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သောပုံဖြစ်ရန် လိုပါသည်။ ယခုပုံသည် အရိပ်များထက် အရိပ်သဏ္ဍာန်သစ်ကိုင်းသစ်မြစ်များ ယှက်ဖြာနေပုံအား နံရံတွင်ထည့်သွင်းထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ပေါင်းစပ်မှုသေသပ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ကြိုးလှေကားထစ်များကို တစ်ပိုင်းတစ်စအရိပ်အဖြစ် သရုပ်ဖော်ပြထားသော်လည်း အရိပ်အဖြစ် ပီပီပြင်ပြင် မတွေ့ရပါ။ အရိပ်ပုံထက် အဖြူအမည်း ခြားနားမှုများသောပုံအဖြစ် တွေ့ရပါသည်။ စိတ်ကူးဆန်းသစ်မှုကို အသိအမှတ်ပြုပါသည်။ ပေးထားသော ခေါင်းစဉ်ကို ပီပီပြင်ပြင် သရုပ်ဖော်မှုလိုအပ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

တတိယ - နိုင်လင်းထွန်း(LMPS)

ဆုရပုံသည် နံရံတွင် ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ အရိပ်နှင့်တံခါး၊ သို့မဟုတ် နံရံတစ်ခု၏အရိပ်ကို ထင်ဟပ်ထားပါသည်။ စာရွက်ဖြူပေါ်တွင်ရေးဆွဲ

ထားသော လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် Mask ပုံအား ပေါင်းစပ်ထည့်သွင်းထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ခေတ်ကြေးမုံကို ထင်ဟပ်စေသောပုံဖြစ်ပါသည်။ အမှောင်အရိပ်အတွင်း နှာခေါင်းစည်းတပ်ထားသော

ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ထည့်သွင်းထားခြင်းက အဓိပ္ပာယ် ပိုမိုပြည့်စုံသွားပါသည်။ ရေးဆွဲထားသောပုံအစား အရိပ်ပုံအဖြစ်ထည့်သွင်းမည်ဆိုပါက ယခုထက်မက ဆုကြီးများရနိုင်ပါသည်။

၂၂၂ ပြည့်နှစ်၊ စွန်လ လစဉ်ရောင်စုံဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲ

Outing (အကြီးတန်းပြိုင်ပွဲ)

ပြိုင်ပွဲခေါင်းစဉ် - ပန်းခြံထဲကမြင်ကွင်းများ

ပထမ - ထိုက်လင်းအောင်

ပန်းခြံတစ်ခုခုအတွင်းမြင်တွေ့ရသောမြင်ကွင်းများကို ရိုက်ကူးယူ၍ပြိုင်ရသော ပြိုင်ပွဲဖြစ်ပါသည်။ ယခုလလည်း ကိုဗစ်ရောဂါကြောင့် စုပေါင်းခရီးမထွက်နိုင်ဘဲ အလွတ်တန်း (OPEN) ယူ၍ပြိုင်ကြရပါသည်။ ဆုရပုံသည် ကန်တော်ကြီးဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံ အတွင်းရှိ အားကစားလေ့ကျင့်သောနေရာတွင် ရိုက်ကူးထားကြောင်းတွေ့ရပါသည်။ ကင်မရာရှုထောင့်ကို Low Angle ယူပြီး Foreground ရှိ ကွက်လပ်တွင် Main Subject ဖြစ်သော စက်ဘီးစီးသူ၏ အရိပ်ရည်များဖြင့် ဖြည့်စွက်ထားပါသည်။ မြင်ကွင်းကျယ်မှန်ဘီလူးကို အသုံးပြုထားပါသည်။ နောက်ခံကောင်းကင်ပြာပြာနှင့်

ပထမ - ထိုက်လင်းအောင်

တိမ်မြူမြူများက မြင်ကွင်းကိုပိုမိုလှပစေပါသည်။ အလင်းရောင်ပြောင်းပြန်ရိုက်ကူးထားသော်လည်း shadow detail ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ရိုက်ကူးမှုအယူအဆ၊ ကျွမ်းကျင်မှု၊ အမြင်ဆန်းသစ်မှုတို့က ပန်းခြံတစ်ခုအတွင်း မြင်နေကျရှုခင်းတစ်ခုမဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ဆုကြီးရတိုက်သောပုံဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယ - လှရိုးနိုင်

ဆုရပုံသည် ရန်ကုန်မြို့၊ မဟာပဇ္ဇလပန်းခြံအတွင်းရှိ လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်အခြေတွင်ထားရှိသော ခြင်္သေ့ရုပ်တုတစ်ခု၏ ခြေချောင်းများအကြားမှ မြို့တော်ခန်းမနှင့် ပန်းခြံတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအပါအဝင် ပန်းခြံအတွင်းလှည့်လည်သွားလာနေသူများပါဝင်အောင် ရိုက်ကူးထားပါသည်။ ပန်းခြံအတွင်း မြင်တွေ့နေကျမြင်ကွင်းမှကွဲထွက်ပြီး အမြင်ဆန်းသစ်သောရှုထောင့်မှရိုက်ကူးထားကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ အဖြတ်အတောက်ကောင်းမွန်ပါသည်။ စိတ်ကူးကောင်းသောပုံဖြစ်ပါသည်။

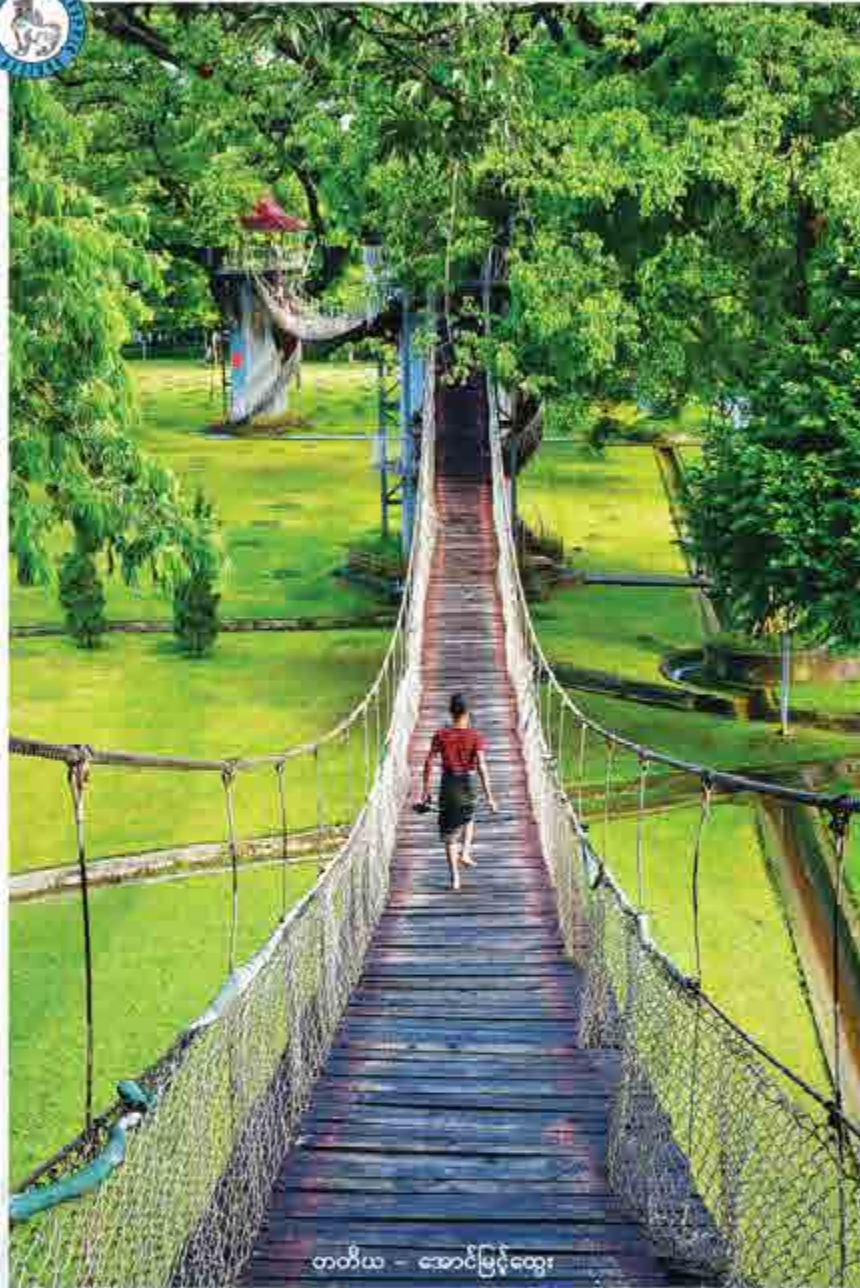
တတိယ - မေောင်မြင့်ထွေး

ရန်ကုန်မြို့၊ ပြည်သူ့ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ ကြိုးဟံတားတစ်ခုပေါ်မှ ကလေးငယ်တစ်ဦး ဖြတ်လျှောက်နေပုံကို ကြိုးဟံတားမြင်ကွင်းနှင့် ဥယျာဉ်၏စိမ်းစိုနေပုံအား မြင်ကွင်းဟစ်မှ အဖြစ် ဖော်ပြထားပါသည်။ မြင်ကွင်း၏ ထိပ်တည့်တည့်မှရိုက်ကူးသဖြင့် ကြိုးဟံတား

ဒုတိယ - လှရိုးနိုင်

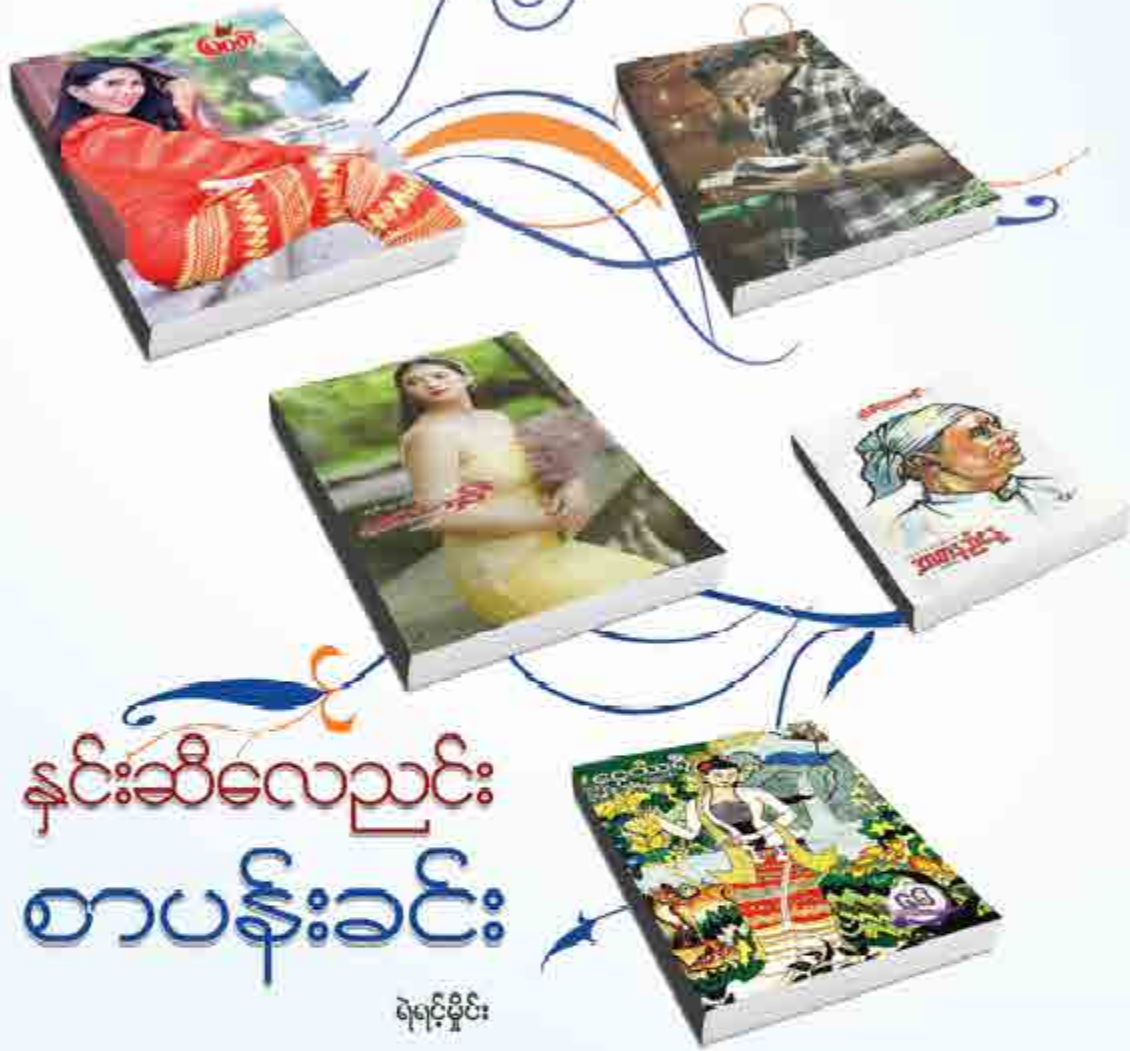

တတိယ - အောင်မြင်ရေး

တစ်ခုလုံး အစအဆုံးမြင်တွေ့ရပါသည်။ ရိုက်ကူးမှုရှုထောင့်ရွေးချယ်မှုကောင်းမွန်ပါသည်။ သစ်ရွက်များက ပုံကိုဘောင်ခတ်ထားပါသည်။ ဥယျာဉ်ပန်းခြံတစ်ခု၏မြင်ကွင်းတစ်ခုအဖြစ် ကြိုးတံတားဖြင့် သရုပ်ဖော် ထားပါသည်။ ပန်းခြံထဲကမြင်ကွင်းများမဟုတ်ဘဲ မြင်ကွင်းတစ်ခုအဖြစ်သာ ခံစားမိပါသည်။ ။

ဦးတင်မြင့်(စစ်ငြိမ်းပန်း)

မြန်မာနိုင်ငံဓာတ်ပုံအသင်း အက်ဖြတ်အဖွဲ့ဝင်

နှင်းဆီလေညှင်း စာပန်းခင်း

ရဲရင့်မှိုင်း

စာပေချစ်သူများအားလုံး မင်္ဂလာပါ။
မြန်မာစာပေလောကမှာ သူ့ထက်ငါအပြိုင်
အဆိုင်မဂ္ဂဇင်းတွေ မြိုင်မြိုင်ကြီးထွက်ပေါ်ခဲ့တဲ့ကာလ
ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ထို့အတူပါပဲ။ ဖတ်ညွှန်းတွေလည်း
ထည့်သွင်းဖော်ပြလာကြပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း
ကလောင်သုံးမျိုးလောက်နဲ့ မဂ္ဂဇင်းသုံးစောင်မှာ ဖတ်
ညွှန်းတွေရေးခဲ့ဖူးပါရဲ့။ သက်တမ်းအရှည်ဆုံးက
'မဟေသီမဂ္ဂဇင်း'မှာ ရဲရင့်မှိုင်းကလောင်နဲ့ရေးတဲ့
'စာပြတင်း သတင်းစကား' ပါ။ ၂၀၀၉ ခုနှစ်ကနေ
၂၀၁၅ ခုနှစ်အထိ လစဉ်မပြတ် ၆ နှစ်တိုင်တိုင်။

အဲဒီတုန်းက USA မှာနေတဲ့ ဆရာမမေစာက
လွတ်လပ်တဲ့အာရှအသံ(RFA)ကနေပြီး စာတိုင်းပေရိုင်း
စကားတိုင်းကဏ္ဍကနေ အပတ်စဉ်ထုတ်လွှင့်ရာမှာ
ဖတ်ညွှန်းနဲ့စပ်လျဉ်းတဲ့ သူ့အမြင်သဘောထားကို
အခုလိုတင်ပြခဲ့ဖူးတာ သတိရမိပါတယ်။
'ဖတ်ညွှန်းဆရာတွေအများအပြားရှိမှာကို
သဘောပေါက်ပေမဲ့ အခု ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ
လထုတ် မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ဖတ်ခွင့်ရတဲ့ ဖတ်ညွှန်းစာတွေ
က ရွှေအမြုတေထဲက 'စာကောင်းကင်က လင်းလက်
ကြယ်နဲ့ မဟေသီထဲက 'စာပြတင်း သတင်းစကား' ပါ။

‘စာကောင်းကင်က လင်းလက်ကြယ်’ကို မင်္ဂလာရွှေ
မောင်းက တာဝန်ယူရေးသားပြီး ‘စာပြတင်း သတင်း
စကား’ကို ရဲရင့်မိုင်းက တာဝန်ယူရေးပါတယ်။ နှစ်ဦး
စလုံးရဲ့ စာကံခက်ပုံနဲ့ စာညွှန်းပုံတွေက လေးစား
ထိုက်ပါပေတယ်။ ဒီဆရာများကျေးဇူးကြောင့် မျက်
မှောက်စာပေစုခင်းကို ပိုပြီးလင်းလင်းကျင်းကျင်း
မြင်ခွင့်ရပါတယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူးချိုချိုက ၂၀၁၃
ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ်၊ မေစာရဲ့ စာပိုင်းပေပိုင်း
စကားပိုင်း(စာ-၂၇၂)မှာ ဖော်ပြခဲ့တာကိုလည်း
မမေ့နိုင်သေးပါဘူး။

အဲဒီနောက် ပြောင်းလဲလာတဲ့
မီဒီယာရေစီးကြောင်းကြောင့်
အွန်လိုင်းမီဒီယာတွေ
အားကောင်းလာပြီး ပုံနှိပ်
မီဒီယာတွေ အားပျော့လာ
တယ်။ ပွတ်တိုက်မှုကို
မခံနိုင်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေ
တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေလွင့်
သွားကြတာနဲ့အတူ
‘ရသစာပေကျဆုံး
ပြီ’ဆိုတဲ့အသံ
တွေ ပွက်လော
ညလာပါတယ်။ တကယ်တော့

မဟုတ်ပါဘူး။ စာပေယဉ်ကျေးမှုချင်းတိုးတိုက်ရာက
ခေတ်အနေအထားအရ ဓေတ္တယာယီတုံ့ဆိုင်းခံရိုင်း
သွားတာလို့ပဲ ထင်ပါတယ်။

ဒီလိုအချိန်အခါမှာ ဓမ္မတာရီမဂ္ဂဇင်းက
ဖတ်ညွှန်းကဏ္ဍကို လိုအပ်ချက်အရ ပြန်လည်ထည့်သွင်း
ချင်လို့ ကျွန်တော့်ဆီဆက်သွယ်လာပါတယ်။
ကျွန်တော်လည်း အချိန်ပေးလာနိုင်တဲ့အနေအထား
မှာရှိလို့ ‘နှင်းဆီလေညင်း စာပန်းခင်း’ အစီအစဉ်ကို
လက်ခံခဲ့ပါတယ်။ ရဲရင့်မိုင်းရဲ့ခံယူတဲ့မူအတိုင်း
ဘယ်သူ့အပေါ်မှ သာစေ နာစေလိုတဲ့ဆန္ဒမရှိ။ အမျက်

အဏ္ဏိမရှိ၊ ချစ်သောမျက်စိဖြင့် လေးနက်လေးစားစွာ
တင်ဆက်သွားမှာဖြစ်ပါတယ်။ နှင်းဆီလေညင်း
ဆိုတဲ့အတိုင်း တစ်ခါတလေ စူးရှရနံ့ပြင်း သွေးနံ့
သင်းတာတွေလည်း ပါကောင်းပါနိုင်ပါတယ်။ လူကိုင်း
မှာ လွတ်လပ်စွာသဘောထားကွဲလွဲခွင့်ရှိပါတယ်။
Diversity in Unity, Unity in Diversity - ကွဲလွဲ
ရင်း ပေါင်းစည်း၊ ပေါင်းစည်းရင်း ကွဲလွဲကြတာပေါ့။
စေတနာသာအဓိကပါ။

ကဲ ... စာပေသစ္စာကိုရင်မှာပိုက်ရင်း ‘နှင်းဆီ
လေညင်း စာပန်းခင်း’ကို ကြည့်လိုက်ကြပါစို့။

မြဝတီမဂ္ဂဇင်း ၂၀၂၀ မြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လ

မျက်နှာစာကဗျာ ၉ ပုဒ် ထည့်ထားရာမှာ
ဆရာမောင်ယဉ်မှူးရဲ့ကဗျာက ထူးခြားပါတယ်။
ဆရာက သူ့ရဲ့ ‘ရပ်တန့်ခြင်း’ကဗျာကို ၆ ကြောင်း
တည်းနဲ့ အခုလိုရေးထားတာပါ။

- မသီခင်က
- တွင်တွင်ဆည်းပူး ပြည့်ဝ၏။
- မတတ်ခင်က
- လျင်လျင်နည်းကူး စေ့င၏။
- တတ်ပြီထင်သည်
- ဤတွင် ရပ်တန့်သွားလေသတည်း။

(စာ-၇)

ဒီကနေ့ခေတ်ကဗျာတွေကို ကြည့်လိုက်ရင်
အချို့ကဗျာအများစုဟာ ပလိုအပ်ဘဲ လေရှည်ပေရှည်
နေကြတာကိုတွေ့ရပါတယ်။ တွေးစရာတွေအများကြီး
ပါတဲ့ ဆရာမောင်ယဉ်မှူးရဲ့ကဗျာလို ထိမိကျစ်လျစ်
စွာနဲ့ တိုသမျှတိုအောင်ရေးကြဖို့ ကဗျာဆရာတွေကို
အကြံပြုပါရစေ။

ကဗျာဆရာ ဆရာစလင်းဘုန်းကျော်ရဲ့ ‘ရင်းမာ
ပွင့်ချိန်’စကားပြောက လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးသွားလာ
ခက်ခဲတဲ့ဒေသမှာ လူသားတစ်ယောက်ဖွားမြောက်
အသက်ရှင်ဖို့အတွက် တပ်မတော်သားမိသားစုတွေ

ငွေထာရီ | ၉၂ |

ကျားကုတ်ကျားခဲအားထုတ်မှုကို ဖော်ကျူးထားတာ ဖတ်နေရသူအဖို့ ရင်ဖိုလောက်ပါရဲ့။ ရှစ်လေးလုံး အရေးအခင်းကာလမို့ ဆွာကနေ တောင်ငူဆေးရုံကို မွေးလုကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်ကို စစ်ကားနဲ့သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရတဲ့အခက်အခဲဟာ သက်စွန့်ဆံဖျားပါ။ အက်ဆေးကောင်းတစ်ပုဒ်လိုခံစားရတာမို့ စာချစ်သူ တို့ ဖတ်ကြည့်ကြဖို့ လက်တို့လိုက်ပါရစေ။

ဆရာကျွန်းစဉ်မြေစောခက်ရဲ့ 'ရာသီကြမ်းနဲ့ ပိုးတုံးလုံး'ဝတ္ထုတိုက ထွန်းရွှီမောင်ရဲ့ ရခိုင်လှေကြီး တစ်စင်းနဲ့ ဒီရေတောထဲထင်းခုတ်ထွက်ရတဲ့ဘဝဇာတ် ကွက်တစ်ခုကို ထုဆစ်ထားတာပါ။ အစာရေစာရှားပါး ပြတ်လပ်နေချိန်မှာ ပင်မြင့်တစ်နေရာရှိ စရာမပျားအုံ တစ်ခုကိုတွေ့လို့ ပျားဖွပ်ရတဲ့အတွေ့အကြုံကို ရင်ခုန် ဖွယ်ရေးပြထားပြီး ငရုတ်သီး၊ နန္ဒင်း၊ ဆားရောထောင်း ထားတဲ့ ပျားအသားတို့ကို မီးကင်စားကြတဲ့အဖြစ်။ ပျားတွေရဲ့ဘဝကို သနားစာနာမိလို့ ဘယ်လိုမှစားမရ တဲ့ လူသားဆန်တဲ့ဇာတ်ရုပ်တွေနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတာပါ။ သူ့တကို ရသနဲ့ရောသမမွှေးထားတာဖတ်ရလို့ ဆရာ ဖိုးကျော့ကိုတောင် ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိပါသေး တယ်။

ကျွန်တော်တို့စာပေလောကရဲ့ရှေ့ခရီးအတွက် လူငယ်ပွင့်သစ်ကလောင်တွေကိုလည်း လက်တွဲ ခေါ်ဆောင်သွားဖို့က မဂ္ဂဇင်းတွေမှာတာဝန်ရှိသလို စာဖတ်သူတို့ကလည်း ကြိုဆိုအားပေးရမှာပါ။ အခုလ ပြဝတီရဲ့ပွင့်သစ်ကဏ္ဍမှာဖတ်ရတဲ့ ဇွဲ(ပညာရေး)ရဲ့ 'စောင်းသံကြိုက်တဲ့ကျွဲ'ကိုတော့ ခံတွင်းတွေ့မိပါတယ်။ ဇာတ်ကို အခုထက်ပိုပြီးကျစ်လျစ်စေချင်ပါတယ်။ ပေးချင်တဲ့မက်ဆွေချိနဲ့ စာရေးဆရာပြောချင်တဲ့အရာ တွေဟာ ဘာလဲဆိုတာ စာဖတ်သူတို့လည်းသိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရေးဖို့၊ ပြောဖို့၊ ဝေဖန်ဖို့သိပ်မလွယ်တဲ့ ကနေ့ စနစ်သစ်ပညာရေးရဲ့ အစီအမံအခင်းအကျင်းအပေါ် ရင်တွင်းခံစားချက်နဲ့ဖော်ထုတ်ထားနိုင်တာကို ကြိုဆို လက်ခံပါတယ်။ ထူးခြားတာက ဝတ္ထုတိုကို အစဉ်အလာ

သမားရိုးကျမဟုတ်တဲ့ တင်ဆက်ပုံ (Presentation) နဲ့လမ်းခွဲပြသွားနိုင်တာ ဇွဲ(ပညာရေး)ရဲ့ အနုပညာပဲလို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မျှော်လင့်စောင့်ကြည့် ရမဲ့ ကလောင်တစ်ချောင်းအဖြစ် ကြိုဆိုလိုက်ပါတယ်။

ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လ

(၇၃)နှစ်မြောက် အာဇာနည်နေ့အမှတ်တရ အနေနဲ့ အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်းကို မြန်မာတွေတန်ဖိုးထားမြတ်နိုးတဲ့ ခေါင်းပေါင်းနဲ့ လည်ကတုံးနဲ့ သရုပ်ဖော်ပန်းချီဆရာမောင်နှီးလက်ရာနဲ့ ပွဲထွက်လာတာတွေ ရပါတယ်။ ကျက်သရေရှိလိုက်တာ။ ဗိုလ်ချုပ်အမှတ်တရဆောင်းပါးဆယ်ပုဒ် အားပါးတရ ထည့်ထားတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း တာက ဆရာဒေါက်တာမောင်မောင်ညိုရဲ့ 'ဗိုလ်ချုပ် သတ်တဲ့တရားခံအစစ်တွေပြီ'ဆိုတဲ့ ဆောင်းပါးပါ။ ရေးကြသူတွေလည်းများလှပါပြီ။ အခုဆောင်းပါးမှာ တော့ စာဖတ်သူတွေ သိပြီးတာရော၊ မသိသေးတာတွေ ကိုပါ သုတေသနဆန်ဆန်စုစည်းတင်ပြထားတာ တစ်ခု ထူးခြားပါတယ်။ ဖတ်ရှုလေ့လာထိုက်တဲ့ စာကောင်း တစ်ပုဒ်ပါ။

နောက်ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်က ဆရာသခင် တင်မောင်(ကျူမငေး)ရဲ့ 'အောင်ဆန်းနဲ့မရင်အေးတို့ ဇာတ်လမ်း'ပါ။ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ အိုးဝေဂျာနယ်၊ အမှတ် ၂၅ မှာပါခဲ့တဲ့ဆောင်းပါးဖြစ်ပေမဲ့ ဖတ်ရှုသိရှိကြ သူတွေ အလွန်နည်းပါတယ်။ ဒီဘက်ခေတ်ရောက်မှ ထွက်ရှိလာတဲ့ ဆရာသခင်တင်မောင်(ကျူမငေး)ရဲ့ ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်စာအုပ်မှာ ထပ်ပါလာတော့မှ လူသိများလာတာပါ။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနဲ့ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးမှတစ်ပါး ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားတဲ့ ကိုအောင်ဆန်းရဲ့ဖြတ်သန်းမှုဘဝတစ်ကွေ့မှာ မမျှော် လင့်ဘဲ အမှတ်မထင်တရားကြုံတွေ့ လိုက်ရတဲ့ လူငယ် တို့ဘဝ ရင်ခုန်ခဲ့ရတဲ့ မရင်အေးနဲ့ ကြိုသာကြို မဆုတ် ဇာတ်လမ်းပါ။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှပါတယ်။

နေ့လယ်ပိုင်းမှာတွေ့ကြတယ်။ ညပိုင်းမှာ ကိုအောင်ဆန်း တရားပေးသလို ငါးကျပ်တန် ဖမ်းဝရမ်းထုတ်ခံရတယ်။ အချိန်ကုန်မခံနိုင်လို့ တိမ်းရှောင်ရ၊ ရဲဘော်သုံးကျိပ်နဲ့ ဖော်မိုဆာရောက်၊ ပြန်လာတော့လည်း မဆုံးနိုင်တဲ့ နိုင်ငံရေးခရီးကြမ်းကြောင့် မရင်အေးနဲ့ တစ်ခါမှပြန်ဆုံ ခွင့်မရတော့ပါဘူး။ လွမ်းစရာတစ်ခန်းရပ်ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်မို့ ဖတ်ကြည့်ကြစေချင်ပါတယ်။ ရိုးသားပွင့် လင်းတဲ့ ကိုအောင်ဆန်းရဲ့စရိုက်ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ပြီးတော့ ဆရာကြီးဒဂုန်တာရာရဲ့ နာမည်ကျော် 'အောင်ဆန်း၊ သို့မဟုတ် အရိုင်း'ဆိုတဲ့ ရုပ်ပုံလွှာအဖွဲ့ ကိုပါထည့်သွင်းထားတဲ့အတွက် ဖေဖော်ဝါရီသေလွယ် တွေဖတ်ရတာမို့ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ကိုကျေးဇူးတင်စရာပါ။

သစ်လွင်လတ်ဆတ်တဲ့အတွေးနဲ့အရေးပါတဲ့ ဝတ္ထုတိုဖတ်လိုသူများအတွက်တော့ ဆရာမောင်ကျော် သာ(ပဲခူး)ရဲ့ 'လင်းနို့တစ်ကောင်'ဝတ္ထုတိုကိုဖတ်ကြည့်ကြ စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာက ကဗျာဖြစ်စေ၊ ဝတ္ထုဖြစ်စေ စာဖတ်သူဖတ်လို့ ရုတ်တရက်နားမလည် နိုင်အောင် ခက်ခက်ခဲခဲ အနက်ရှာရေးသားမှ မော်ဒန် ဖြစ်တယ်လို့ ထင်မှတ်နေကြတယ်။ တကယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ စာဖတ်သူတွေနားလည်ခံစားနိုင်အောင် ရေးမှ မော်ဒန်အနုပညာဖြစ်တယ်လို့ နိုင်ငံတကာမှာ ခံယူထားကြတယ်လို့ မှတ်သားရဖူးပါရဲ့။

အခု ဆရာမောင်ကျော်သာရဲ့ 'လင်းနို့တစ် ကောင်'ဟာ စာဖတ်သူနားမလည်နိုင်အောင် အာရုံ နောက်စရာ ရေးဖွဲ့ထားတာတွေမပါပါဘူး။ လင်းနို့ကို နိမိတ်ပုံပြုပြီး စာဖတ်သူကို သူပေးချင်တဲ့မက်ဆေ့ချ်ရ အောင် ပေးသွားတာပါ။ ဒါ့ကြောင့် မြန်မာမော်ဒန် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို အကဲခတ်ခံစားဖတ်ကြည့်လိုက်ကြ ပါဦး။

ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လ

ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းရဲ့ နှစ်သုံးဆယ်ပြည့် အခမ်းအနားကို Yangon Book Plaza မှာ ပြုလုပ်

ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ စာပေစကားပိုင်းတွေလည်း ထည့်သွင်းကျင်းပခဲ့တာ အားလုံးအသိ။ ဒီလထုတ် ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း ၂၀-၁၁-၂၀၁၉ ရက်က ကျင်းပခဲ့တဲ့က ဆရာမျိုးမြင့်ညီမိန်းရဲ့ 'ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း'အကြောင်း ပစ္စုပ္ပန်နှင့်အနာဂတ် ကင်ပြချက်နဲ့အတူ ဆရာကြီး မောင်ခင်မင်(ဓနုဖြူ)၊ ဆရာအောင်မြင့်ဦး(မဟာဝိဇ္ဇာ)၊ ဆရာပြည့်သွေးနိုင်နဲ့ဆရာမခင်သန္တာတို့ရဲ့ 'ဆောင်းပါး ပြင့် ခေတ်တံခါးအား ချောင်းကြည့်ခြင်း' ခေါင်းစဉ် အောက်မှာ ဆွေးနွေးပြောကြားခဲ့ကြတဲ့ စာပေစကား ပိုင်း ဆွေးနွေးချက်အပြည့်အစုံကို အခုလမှာ ပြန်လည် ဖော်ပြထားတာမို့ အနှစ်သာရနဲ့ပြည့်ဝလှပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ခေတ်ရဲ့ စာပေစိစစ်ရေးကာလဖြတ်သန်း မှုကိုပါ သိရှိနိုင်တဲ့အတွက် မသိမိလိုက်တဲ့လူငယ်တွေ ဖတ်ကြည့်ကြစေချင်ပါတယ်။ ဆရာကြီးမောင်ခင်မင် ရဲ့စကားတွေမှာ မှတ်သားနာယူစရာတွေ အတော်ပါ ပါတယ်။

နောက်ထပ် လေ့လာဖတ်ရှုအပ်တာကတော့ ဆရာမောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)ရဲ့ 'ယောမင်းကြီး ရှင်းတမ်း'ဆောင်းပါးပါ။ မှော်ပီဆရာသိန်းရဲ့ 'ယောမင်း ကြီးစိတ်ဓာတ်'ဆောင်းပါးပေါ်အခြေခံပြီး ယုတ္တိမတန်၊ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်မရှိတဲ့ဖြစ်ရပ်နှစ်ခုကို ဖော်ပြထားပါတယ်။ အားလုံးနီးပါးလောက်ကလည်း အမှန်တွေ၊ တကယ့် ဖြစ်ရပ်တွေလို့ ယူဆထားကြတဲ့ မြင်းထိန်းတောကို ဒေါင်းဒဂါးပေးပြီး နောင် သူ့စာတွေကောင်းကြောင်း တယ်သူ့ကိုမှမပြောနဲ့ဆိုတာရယ်။ နောက်တစ်ခုက မင်းတုန်းမင်းရဲ့ညီလာခံမှာ 'အစိမနမ၊ သမီးကကို၊ စ၍ ဆက်နှင်း၊ လက်ဆောင်သွင်း၍' အစချီပြီး အဲဒါ တွေဟာ ပြည်ရွာမျက်ကြောင့်တစ်ပါးဖြစ်တယ်လို့ လျှောက်တင်တဲ့ကိစ္စ၊ မင်းကြီးက အမျက်တော်ရှပြီး လုံနဲ့ကိုးမယ်လုပ်တော့ ယောမင်းကြီးက ကိုးတော်မူပါ တုရားလို့ ရင်ကော့ လျှောက်တင်ခဲ့တာတွေရယ်ဟာ မဖြစ်နိုင်၊ ယုတ္တိမတန်တဲ့ ရေးသားမှုတွေဖြစ်တယ်။ မှော်ပီဆရာသိန်းဟာ ပညာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပေမဲ့ သမိုင်း

မညာရှင်မဟုတ်ဘူး။ Hear Say ဆိုတဲ့ ကြားဖူးနားဝ
တွေနဲ့ရေးသားခြင်းသာဖြစ်တဲ့အကြောင်း ရှင်းလင်း
ထားတာ စဉ်းစားတွေ့ဖော်ရာသိပ်ကောင်းပါတယ်။
အများကြာရင် အမှန်ဖြစ်သွားတက်ကယ် မဟုတ်
လား။ သမိုင်းသင်တာ လူတွေမအောင်လို့ ဆရာကြီး
ဒေါက်တာသန်းထွန်းပြောခဲ့တာ သတိရစရာဖြစ်ပါ
တယ်။

ဝတ္ထုကောင်းတွေထည့်သွင်းဖော်ပြရာမှာ နာမည်
ကြီးလှတဲ့ ရွှေအမြဲတောမှာ ခါတိုင်းလတွေလိုပါပဲ ဝတ္ထု
တို၊ ရှည်၊ အခန်းဆက်တွေနဲ့ ဝေဝေဆာဆာပါ။ အခု
လမှာတော့ ဆရာငဒီနန်းရဲ့ 'မြစ်ရဲ့ရိုးရာ'ကို ဖတ်ကြည့်
ကြစေချင်ပါတယ်။

အရွယ်အိုမိဘနှစ်ပါးအပေါ် ပြောင်းဖူးနှစ်ဖူး
တောင်ကြော်စားဖို့ခွင့်မပြုနိုင်၊ မသဒ္ဓါနိုင်တဲ့ သမီး
ဖြစ်သူရဲ့လောဘစိတ်ကို မေးထိုးပြထားတာ ရင်နာဖွယ်
ကောင်းလှပါတယ်။ အွန်လိုင်းကနေ ပုံနှိပ်မီဒီယာကို
ခုန်ချလာတဲ့ တက်လူကလောင်တစ်ချောင်းရဲ့အနုပညာ
ကို မြည်းစမ်းကြည့်ကြစေချင်ပါတယ်။

ဝတ္ထုတိုတွေထဲက နောက်ထပ်ညွှန်းချင်တာက
ဆရာမောင်စံဝင်း(ဗန်းမော်)ရဲ့ 'နှစ်ရောင်တွဲဝေဒနာ'
ပါ။ မန္တလေး သီရိမန္တလာကားဝင်းထဲက ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံ
နဲ့ ဈေးရောင်းနေတဲ့ ကျောင်းသားလေးတစ်ဦးရဲ့ဘဝပုံရိပ်
ကိုဖွဲ့ဆိုထားတဲ့ သရုပ်မှန်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပဲဖြစ်ပါတယ်။
မိဘနှစ်ဦးရဲ့ဝင်ငွေနဲ့ မိသားစုစားဝတ်နေရေးမဖြေရှင်း
နိုင်တဲ့ ဝုခေတ်ကာလမှာ ကျောင်းဆင်းလာတာနဲ့
ကသုတ်ကရက်ဈေးရောင်းထွက်ရတဲ့မြင်ကွင်းဟာ
မဆန်းကြယ်ပေမဲ့ ရင်နာဖွယ်ဖြစ်ရတာအမှန်ပါ။
စာရေးဆရာပြောချင်တာ ဒီထက်မကပိုမှာသေချာ
ပါတယ်။ ဆရာကြီးဗန်းမော်တင်အောင် ပြောခဲ့သလို
ပါပဲ။ ဆရာမောင်စံဝင်း(ဗန်းမော်)ဟာလည်း ခေတ်
က သူပန်းပေါ်တင်ပေးလိုက်တဲ့ သမိုင်းဇာတ်ကို သူ
အနုပညာနဲ့ စွမ်းသမျှထမ်းရွက်လိုက်တာလို့ပဲ မြင်မိ
ပါတယ်။

ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လ

နှစ် ၆၀ ပြည့် အထူးထုတ်ဝေ နာမည်ကျော် ဆရာ၊
ဆရာမတွေရဲ့လက်ရာကောင်းတွေနဲ့ ပေါင်းစုနေတာ
တွေ့ရပါတယ်။ ကဗျာဆရာကြီးတွေရဲ့ကဗျာတွေကို
စုံစုံညီညီလည်းဖတ်ရပါတယ်။ အားမနာတမ်းပြော
ရရင် ကဗျာအများစုဟာ အကြောင်းအရာတွေရော၊
ရေးဟန်တွေပါ အစဉ်အလာလမ်းရိုးဟောင်းအတိုင်း
ပါပဲ။ အဲဒါမျိုးတွေကို ဒီကနေ့ ဂလိုဘယ်လူငယ်တွေက
လေးအီနေသလိုခံစားရတာမို့ ခွိုင်းညှို့နေသယောင်
ပြောသံကြားရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီလမှာ ထူးထူးခြားခြားလေးဖတ်ရတာ
က ဆရာပုသိမ်မောင်ရွှေမူရဲ့ 'တစ်ကိုယ်ရေသီချင်း'ကဗျာ
ပါပဲ။ ကန္တဝင်ဟန်လေးချိုးတွဲကို ပုံသဏ္ဍာန်တည်ဆောက်
ပုံ အနည်းငယ်ပြင်ပြီး စာဖတ်သူတွေရင်ထဲပို့လိုက်တာ
ခေတ်မီသွက်လက်တဲ့ဟန်ကိုအောင်သွားတယ်လို့ ပြောရ
မှာဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ပိုဒ်လောက်ပဲ သာမကပြပါရစေ။
ဒီလိုပါ။

ရာသီ
စည်
လေပြည်သင်း။
မြိုင်ခြေ
ကြိုင်စေသော်ဝံ
တောရနံ့သင်း။

အလားတူပါပဲ။ ဆရာစလင်းဘုန်းကျော်ရဲ့
'အရိပ်မဲ့'ကဗျာမှာလည်း လေးလုံးစပ်လင်္ကာကဗျာကို
အချိန်ခွဲတွေမှာ ခါတိုင်းလို အစဉ်အလာအတိုင်း စာလုံး
ခုနစ်လုံးနဲ့မချာဘဲ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးနဲ့ပဲချထားတာ ဖတ်ရသူ
အဖို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးနဲ့ ရသမြောက်လှပနေသလို
ခံစားရတာမို့ သဘောကျနှစ်မြိုက်မိကြောင်း ပြောပါ
ရစေ။

ကမ္ဘာသရေ၊ ဆုံးပါစေတော့
မသွေမဖောက်၊ သူ့တစ်ယောက်သာ
သစ္စာ။

ယုံကြည်ချက်ဖြင့်
မနက်ကိုင်းမှာ၊ ဖူးပွင့်လာမည့်
ကဗျာ။ (စာ-၁၃)

မည်သို့ဆိုစေ၊ ခေတ်လူငယ်တွေ မြန်မာရိုးရာ
ကဗျာဘက်ကို အာရုံရောက်စေချင်တဲ့ဆန္ဒဟာ ကျွန်တော်
ရင်မှာ လှိုင်းထနေလို့ပါပဲ။ လမ်းရိုးဟောင်းအတိုင်း
သွားနေလို့မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဂန္ထဝင်ကဗျာချစ်သူတွေ
ကြိုးစားပြီး လေ့ပြင်ရွက်လွင့်ကြဖို့အချိန်တန်ပြီလို့
ဆိုချင်ပါတယ်။

ဝတ္ထုတိုတွေထဲမှာညွှန်းချင်တာက ဆရာမင်းအဂ္ဂ
(ဆင်တံဝ)ရဲ့ 'ချစ်ဖူးချင်တယ်'ဝတ္ထုတိုပါ။ ဝတ္ထုရဲ့ Title
ကိုမြင်ရရုံနဲ့ အချစ်ဝတ္ထု အနုအလှသမုဒယဖွဲ့လို့ပဲ
ထင်ကြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ လူသား
တစ်ဦးရဲ့ စရာ၊ ဗျာဓိကတစ်ဆင့် မရဏနဲ့ လက်တစ်
ကမ်းအလိုမှာ ကြုံဆုံရတဲ့ အိုခြင်းနာခြင်းရဲ့ ကာယဒုက္ခ
ဝေဒနာကို အနုစိတ်ဖြယ်မှုန်းစုတ်ချက်တင်ထားလိုက်
တာ စာဖတ်သူရင်ထဲ ဒုတ်ဒုတ်ရောက်တဲ့ စာတစ်ပုဒ်ပါ။
စာကိုဖတ်လိုက်တာနဲ့ သန္တာဘယ်လောက်ရင့်တယ်၊
ရင်နှင့်သွားအောင် ဘယ်လိုအပြောတွေအပြောတွေ၊ ငြိလုံး
တွေနဲ့ သယ်ဆောင်သွားသလဲဆိုတာ ပေါ်လွင်နေဟာ
အမှန်ပါပဲ။ ဝေဒနာစုံရောဂါစုံနဲ့ အိပ်ရာထက် ပက်လက်
ကနေ ဘယ်လိုမပြန်လည်ရင်သန်မလာနိုင်တော့ဘူး။
ခေတ်မီဆေးဝါးကိရိယာတွေနဲ့ ဘယ်လိုပဲဆိန်းသိမ်း
ကုသပေမဲ့ မရဏလမ်းကိုမြန်းရတာမှ လူအိုလူမင်းလူနာ
တစ်ဦးရဲ့ခံစားမှုကို ရေးဖွဲ့ပြရာမှာ ပေါ်လွင်ပြောင်မြောက်
လှပါတယ်။ ဒီမှာ ဝတ္ထုရဲ့အတတ်ပညာနဲ့ ရေးသူရဲ့
အနုပညာအားကောင်းပုံကိုလည်း ပီပီပြင်ပြင်မြင်ရတဲ့
အတွက် ဆရာမင်းအဂ္ဂကို မချီးကျူးဘဲမနေနိုင်အောင်
ဖြစ်ရတဲ့အထိပါ။ ဝတ္ထုအနုပညာမှာအာရုံဝင်စား
ရေးသားလိုသူ လူငယ်မျိုးဆက်သစ်တွေ အတုယူ
ပေးလာသင့်တဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ပုဒ်လို့ဆိုချင်ပါတယ်။ ဖတ်
ကြည့်ကြပါဦး။

အခုလငွေတာရီမှာတော့ နှစ် ၆၀ ပြည့် အထူး
ထုတ်ပီပီ ရသစာတမ်း ခေါ် အက်ဆေးကို သုံးပုဒ်တိုတို

ထည့်သွင်းဖော်ပြထားတာ သတိပြုမိပါတယ်။ ဆရာ
မောင်ရင့်မာ(ကျောင်းကုန်း)၊ ဆရာမင်းချမ်းမွန်နဲ့ ဆရာ
ရဲသျှမ်းတို့ရဲ့ ခံစားမှုအတွေးအမြင်အက်ဆေးတွေပါပဲ။
အက်ဆေးကို လက်ကျကောင်းအောင်၊ ခံစားနာပျော်ဖွယ်၊
စွဲမက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားရာမှာ ပြောင်မြောက်
သူဟာ ဆရာမောင်ရင့်မာဆိုတာ အားလုံးသိကြပါတယ်။
အခုလမှာပါရှိတဲ့ 'မြဝါးရဲ'ဆိုရင်လည်း ခမ္မမာမက
တရားစခန်းမှာ ငါးရက်တာမျှ အပူစုတဲ့လူမူလောက
တောက ခေတ္တခွဲစွာပြီး ခမ္မကို လက်ပယ်ပိုင်ပိုင်ဆုပ်ကိုင်
မိဖို့ တရားသွားအားထုတ်တဲ့အကြောင်းကို စာဖွဲ့ထား
တာပါ။

ရေးခြားတာက ရေးသားတင်ပြပုံနဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့ပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ သာဓကပြရရင် 'ကျွန်တော်က တရားနှင့်
ဝေးသူ၊ မနီးသူ၊ မိုက်မဲတွေဝေသောသူဖြစ်ပါသည်။ အပူ
ရောင်မြူမှောင်ထဲမှ ပလူတစ်ကောင်မျှသာဖြစ်ပါသည်'
ဆိုတာမျိုး။ 'စင်စစ် ဤနေရာက ကျွန်တော်နှင့်အပ်စပ်
မှုမရှိသောနေရာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်စပ်ဆိုင်မှုမရှိ
သော နေရာဖြစ်သည်။ အာရုံခံစားမှု၌တပ်မက်သော
စာရေးဆရာတစ်ယောက်နှင့် အာရုံခံစားမှုမလွတ်မြောက်
ဖို့ ရုန်းဖယ်နေသော တရားရှင်တို့၏ နယ်ပယ်သည်
နှင်းပွင့်နှင့်နေဦးပမာ ဆီလျော်အပ်စပ်သည်ဟုမဆို
သာနိုင်ပါချေ'ဆိုတဲ့ ကလောင်လွန်လူးကွန်မြူးနိုင်မှု
စွမ်းရည်ပါ။ ဒါဟာ အရေးကြီးပါတယ်။ အက်ဆေးရဲ့
ကြွန်အင်လက္ခဏာထဲမှာ လှပတဲ့စကားပြောနဲ့ စကားလုံး
သုံးစွဲနိုင်မှုဟာ အဓိကကျတဲ့အခန်းကဏ္ဍကပါဝင်နေ
လို့ပါပဲ။ ဖတ်ရှုခံစားကြည့်ကြပါဦး။

မဟေသီမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လ

၁၉၈၄ ခုနှစ်ကတည်းကစတင်ခဲ့တဲ့ မဟေသီ
မဂ္ဂဇင်းဟာ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ ဆရာဦးခင်မောင်မြင့်
လက်ထက်ကတည်းကနေ အမှ မဟေပင်းသူရ
လက်ထက်အထိ စီးဆင်းခဲ့တာ အခုဆို ၃၆ နှစ်ခရီး
ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းဆိုတာနဲ့အညီ ကဏ္ဍစုံပါဝင်
တာ အားရစရာပါ။ ဒါပေမဲ့ စာပေအင်တာဗျူးမဖတ်ရ

တာ ရင်ထဲဟာနေသလိုပါပဲ။ အခုလထုတ်မှာတော့ ရသစာတမ်း ၄ ပုဒ်၊ အတွေးရသ ၆ ပုဒ်နဲ့ ဝတ္ထုရသတွေ အပြည့်အဝဖတ်ရတာ အားရစရာပါ။ ဒီလမှာထူးတာက အတွေးရသကဏ္ဍပါ။ ဆရာဆွန်အဲလဲ့၊ ဆရာဆင်လဲ့၊ ဆရာမောင်ကျော်သာ(ပဲခူး)တို့ကတော့ မဟေသီရဲ့ အမာစံအတွေးရသဆရာတွေလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ ဆရာတွေရဲ့လက်ရာတွေဟာ တွေးစောစင်မြင်စရာတွေ အတော်ပါပါတယ်။

အထူးသဖြင့် ဆရာမောင်ကျော်သာ(ပဲခူး)ရဲ့ 'အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင်'ဆိုရင် ကမ္ဘာတစ်လွှားနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းနေရတဲ့ လောကဓံစိန်ခေါ်မှုတွေ၊ ပွတ်တိုက်မှုတွေ၊ ဝေဖန်ထောက်ပြစရာတွေကို သွက်လက်ထက်မြက်တဲ့ အရေးတွေနဲ့ ထိထိမိမိဆွေးနွေးတင်ပြထားတာ၊ စာဖတ်သူတွေကို တွေးစရာ ကြီးတန်းလန်းချထားပေးသလိုပဲလို့ မြင်မိပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ကြဖို့ တိုက်တွန်းချင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲလာလိမ့်ပစ္စုပဏ္ဍိတပုဒ်ကတော့ ဆရာနိုင်ဝင်းသီရဲ့ 'ဒေါ်နုလမ်းပြဇာတ်'ပါ။ ဂီတကို ရူးရူးသွပ်သွပ်၊ ခုံခုံမင်မင်၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးထိုးကျွေးခဲ့တဲ့ သူတို့ရဲ့ သန်လျင်မြို့၊ ဒေါ်နုလမ်းက ဂီတာသမားကြီး ကိုဇော်ကြီးနဲ့ ဂီတညွှန်းအကြောင်း ရေးထားတာပါပဲ။ အကြောင်းအရာအားဖြင့် ပါးလျှပေမဲ့ ဆရာနိုင်ဝင်းသီရဲ့ အနုပညာ၊ စကားလုံး သီကုံးမှု၊ အရေးအသားသွဲ့ပျောင်းနုညက်မှုကို ခံစားစေချင်လို့ပါ။ ဆရာ စာရေးကျသွားတာကို နှမြောမိခြင်းနဲ့အတူ နိုင်ဝင်းသီဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာကို သိစေချင်လွန်းလို့ ညွှန်းလိုက်ရတာပါ။ ဖတ်ကြည့်ကြပါဦး။

ကျေးရွာတမာမဂ္ဂဇင်း ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လ

ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာမ မသီတာ (စမ်းချောင်း)ရဲ့ 'ယဉ်ကျေးမှုကိုဆင်ခြင်ရအောင်' ဆောင်းပါးဟာ ဒီကနေ့ ကျွန်တော့်တို့လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲက လူကြီးလူငယ်တွေအားလုံး ဖတ်ရှုဖို့၊ ပြီးတော့

တွေးတောဆင်ခြင်ဖို့သိပ်ကောင်းပါတယ်။ အထူးသဖြင့် လူငယ်တွေအဖို့ဆိုရင် ဒီ'ယဉ်ကျေးမှု'ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ဟိုလိုနေ၊ ဒီလိုနေ၊ ဒီလိုပြော၊ ဟိုဟာ မလုပ်နဲ့၊ ဒီဟာမလုပ်နဲ့၊ ဒီဟာမပြောနဲ့ဆိုတဲ့ ကန့်သတ်ပိတ်ပင်ထားသလိုမို့ လူငယ်တွေဘက်က စဉ်းစားပေးတာ ကြိုဆိုအပ်တဲ့ဖြစ်မှုလို့ သဘောရပါတယ်။

တကယ်တော့ Culture ကို ယဉ်ကျေးမှုလို့ ဘာသာပြန်ပြီး Politeness ကိုလည်း ယဉ်ကျေးမှုလို့ပဲ ဘာသာပြန်တာမို့ နားမရှင်းစရာတွေဖြစ်ရတာပါ။ အင်္ဂလိပ်စကား Culture ဟာ အနုပညာအပါအဝင် လူသားရဲ့အသိဉာဏ်ဆိုင်ရာ စုပေါင်းအောင်မြင်ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ခုခုကို ဆိုလိုပါတယ်။ ဥပမာ-ဘာသာစကားတို့၊ စာပေတို့ပါ။ ဝတ်စားမှုဆိုင်ရာကိုလည်း ယဉ်ကျေးမှုဆိုတဲ့ အစွဲအလမ်းနဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ ထတီဝတ်ရေး လောက်တော့မယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာစကား၊ ကိုယ့်စာဖြစ်တဲ့ မြန်မာစာကိုပဲ အထူးပြုသင်ယူရမယ်ဆိုရင်လည်း သိပ်အဆင်မပြေသေးဘူးပေါ့။

ပြီးတော့ 'ငါတို့က ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးတည်နေချိန်မှာ တခြားနိုင်ငံတွေက သားစိမ်းငါးစိမ်းစားတဲ့ လူရိုင်းတွေအဆင့်ပဲရှိသေးတယ်၊ ငါတို့ယဉ်ကျေးမှုမှ ပိုမြင့်တယ်'ဆိုတာမျိုးကတော့ ဟုတ်ပါသေးရဲ့လား။ ဒီကနေတိုးတက်တဲ့ဂျပန်မှာ မြင်းသားအစိမ်း၊ ဆူရိုငါးသားအစိမ်းတွေစားနေကြတုန်းပဲ။ ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်မှာ ဂျပန်တွေက သူတို့ရိုးရာအစား အသောက်တွေကို ရှေးမွမယုက်ပြင်ဆင်၊ တညီခင်း၊ စားသောက်တာတွေကို အခုထိထိန်းသိမ်းထားဆဲမို့ ယူနက်စကိုက ကမ္ဘာယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်စာရင်းထဲ ထည့်ပေးခဲ့တာကော ဆန်းမနေဘူးလား။ စဉ်းစားကြည့်ကြဖို့ပါ။

ဒါ့အပြင် ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ အဝတ်အစား၊ အပြောအဆို၊ အမူအရာတွေသာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဖို့ သက်သက်မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုဆိုရင် နန်းဆန်ဆန်ဝတ်စားတာပါသလို နာကတွေရဲ့ရိုးရာဝတ်စုံ

လို မပြည့်မစုံတာတွေလည်း အကျုံးဝင်နေမယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်ကြည့်ကြဖို့လိုပါတယ်။

ဒီလိုတွေးတောဆင်ခြင်စရာ၊ လိုက်နာစရာ၊ မေးခွန်းထုတ်စရာအများကြီးပါဝင်တဲ့ ဆရာမ မသိတာ (စမ်းချောင်း)ရဲ့ဆောင်းပါးကတော့ ဒီကနေ့ လူကြီးတွေ ဖော့ လူငယ်တွေပါ အလေးအနက်ထားစံစားပြီး ဖတ်ကို ဖတ်ဖို့သင့်တဲ့ စာကောင်းတစ်ပုဒ်လို့ ညွှန်းလိုက်ပါရ စေ။

ပြီးတော့ အခုလ 'တမာပူးသစ်' ကဏ္ဍမှာပါတဲ့ ကိုထိုက်(သင်ပန်းကုန်း)ရဲ့ 'ခြင်းသမား' ဝတ္ထုတိုဆိုရင် ကျွန်တော်ဖတ်ပြီး လက်ဖျားခါ ရတဲ့အထိပါ။ အရွယ် ကောင်းစဉ်က ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခြင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တာမို့ သူ့အကွက်တွေကို ဒက်ခန့်သိပါတယ်။

တိုတိုပြောရရင် ဒီလိုပါ။ သူတို့ညီယုာဦးလေးရွာမှာ ခြင်းဝါသနာကြီးလွန်းတဲ့ ဦးလှဆောင်ဆိုတဲ့ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးရှိတယ်။ အဲဒီတုန်းက ခြင်းလုံး အားကစားယွန်းကားနေချိန်မို့ ကျားရွာဘုရားပွဲတွေမှာ ခြင်းအလှခတ်ပွဲတွေထည့်သွင်းကျင်းပလေ့ရှိတယ်။ ညပိုင်းပေါ့။ ဒီတော့ ဦးလှဆောင်ဟာ သူ့လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ဘေးက မြေကွက်လပ်မှာ ခြင်းရုံဆောက်တယ်။ ဘက်ထရီမီးချောင်းတွေပါဆင်ပြီး ညနေလေးနာရီ လောက်ကနေ ည ၈ နာရီ၊ ၉ နာရီထိ ခတ်ဖို့လုပ် ထားတယ်။ ရွှေပန်းရောင်ခြင်းလုံးအသင်းကိုလည်း တည်ထောင်လိုက်တယ်။ ရွာဘုရားပွဲမှာခြေစွမ်းပြဖို့ အထူးလေ့ကျင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သာမန်အဆင့်ပဲ။ ခြင်းဝင် နင်းကွက် ခြင်းထွက်မူဟန်ကိုလည်း နားမလည် ဘူး။ ခတ်ချင်တာပဲရှိတယ်။

ရွာဘုရားပွဲမှာ သူတို့ခတ်ရမဲ့ညမရောက်ခင် ကတည်းက သူတို့ခြင်းဝိုင်း ကြည့်ပျော်ပျော်လေး ဖြစ်အောင် မြို့ကနာမည်ကြီးခြင်းဝိဇ္ဇာတစ်ဦးကို ငွေပေးခေါ်ထားတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဧည့်ခံခြင်းဝိုင်းကို ဆိုင်းနဲ့ဆိုင်းနဲ့တီးပေးရတာ။ ခြင်းကြောကိုနားလည် တဲ့ အပြောကောင်းကိုမိုက်ခဲကလည်း လောနဲ့

ကျကျနန အော်ပြီး ကြေညာပေးလေ့ရှိတဲ့ကာလ။ သူတို့ခတ်ရမဲ့ညမှာ 'ရွှေပန်းရောင်ဝိုင်း' အလှည့်ကျ ကတည်းက ဆိုင်းနဲ့ဆိုင်းနဲ့ခတ်ရတာမို့ ဦးလှဆောင်ဟာ ခြင်းဝိုင်းအလယ်ကို သူချည်းပဲဝင်ပြီး ခြင်းမင်းသား လုပ်နေတော့တယ်။ ခတ်ကွက်တွေကလည်း မဟန် ဘူး။ အမှားမှားအယွင်းယွင်း၊ ကပေါက်ချိုကပေါက်ချာ နဲ့။ မြို့ကငှားထားတဲ့ တကယ်ခြင်းမင်းသားအစစ်ကို လည်း ဝိုင်းအလယ် ဝင်ခတ်ခွင့်မပေးဘူး။ အထောက် အဆယ်ပဲခတ်နေရတယ်။ သူချည်းပဲ မလှမပနဲ့ ဟန်ရေးပြနေတော့ ပရိသတ်တွေလည်း စိတ်ပျက်ပြီး ထပြန်ကုန်ကြတယ်။ အချိန်စေ့လို့ 'တော်ပါတော့' ဆိုတာတောင် သူက မရပ်ချင်သေးဘူး။ ဆက်ခတ် ဆက်ကနေချင်သေးတယ်။ ဇာတ်ကတော့ ဒီလောက် ပါပဲ။

တကယ်တော့ မြန်မာ့ခြင်းဆိုတာ တစ်ယောက် တည်း ခတ်ရတာမဟုတ်ဘူး။ 'အပေးအယူ ချစ်ကြည် ပြု၊ ခြင်းမူစာဂ၊ မျှစ်တ္တ'ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်နဲ့အညီ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖေးကူထောက်ဆယ်ပြီး ဝိုင်းလုံးကောင်းဖို့ စုပေါင်းခတ်ရတာမျိုးပါ။ တစ် ယောက်တည်း ဝိုင်းလယ်ဝင်ပြီး အစွမ်းအစမရှိဘဲ မင်းသားကြီးဝင်လုပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ တယ်ဟုတ် တော့မလဲ။

ကျွန်တော်တို့ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ ခေတ်သမိုင်း ခေတ်တိုင်းမှာ ဦးလှဆောင်လို အတ္တကြီးတဲ့ခြင်းသမား တွေ ဘယ်လောက်များပါနေမလဲ။ စဉ်းစားလိုက်ရုံနဲ့ ကျွန်တော်တော့ ကလောင်သစ်ကိုထိုက်ပေးချင်တဲ့ မက်ဆေ့ချ်ကိုသဘောပေါက်ပြီး ကိုထိုက်ကိုချီးကျူး ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုမိပါတယ်။ စာဖတ်သူတို့လည်း ကျေနပ် နှစ်သက်ကြမယ်လို့ ထင်မြင်ယူဆပါတယ်။ ။

ဒီတစ်လ ဒီမျှနဲ့ပဲကျေနပ်ကြပါဦး။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ရှေ့လမှာ ပြန်လည်ကြိုဆိုကြရအောင်ပါ။ ။

ရဲရင့်မှိုင်း

စာရေးဆရာဖြစ်ခြင်း မဖြစ်ခြင်း၊ ခံယူထိုက်ခြင်း မထိုက်ခြင်း

■ သော်ဇင်(လှိုင်ကော်)

မည်သည့်နယ်ပယ်တွင်ဖြစ်စေ နေရာတစ်နေရာ၊ နေရာတစ်ခုနှင့် ရရှိရေးအတွက် ကြိုးစားရာတွင် အချိန်ကာလတစ်ခု မုင်းနှိုးမုစမြဲပင်ဖြစ်သည်။ နာမည်တစ်ခု၊ သို့မဟုတ် ဂုဏ်တစ်ခုရရှိပိုင်ဆိုင်ရန်အတွက် ယင်းလူပုဂ္ဂိုလ်၏ အများနှင့်မတူသော ကြိုးစားအားထုတ်မှု၊ လေ့လာဆည်းပူးမှု၊ ဖန်တီးမှု၊ ခံယူမှုသည် သူ့အလိုလိုတော့ဖြစ်လာကောင်းစရာမရှိသဖြင့် ပေးဆပ်ရင်းနှီးရသော အချိန်တို့သည် အနည်းနှင့်အများရှိကြပါသည်။ အင်ဂျင်နီယာ၊ ဆရာဝန်၊ ကျောင်းဆရာ စသည်ဖြင့် ဆဲမည်နာမနှင့်ဂုဏ်တစ်ခုကိုပိုင်ဆိုင်ရန် ယင်းဂုဏ်နှင့်သက်ဆိုင်သောဘာသာရပ်ကို အချိန်ပေးလေ့လာသင်ယူခြင်းဖြင့် ပညာဆည်းပူးခဲ့ရသည်။ ထိုနည်းတူ နယ်ပယ်အသီးသီးတွင် နေရာတစ်နေရာ ရရန်လည်း ထိုနည်းလမ်းကောင်း ဆည်းပူးလေ့လာရပြန်သည်။ ဆိုရလျှင် ဤအခြင်းအရာတို့သည် လောကဓမ္မတာမည်ပါသည်။ ဓမ္မတာဖြင့်ဆန့်ကျင်၍ ဤရာထူးဂုဏ်ပုဒ်တို့ကိုလည်း မရနိုင်စကောင်းပါ။

(၁)

ယနေ့လူ့ဘောင်တွင် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ဓမ္မတာနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် ရာထူး၊ အမည်၊ ဂုဏ်ပုဒ်တို့ကို လွယ်လွယ်ရကောင်းမည်လားဟု လူငယ်တို့ အထင်ရောက်လာ

သည်။ ခေတ်စနစ်အရ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာသော နည်းပညာမော်ဒယ်နှင့် အများကိုလွှမ်းမိုးနိုင်သော လူငယ်များစွာရှိသည့်အနက် အချို့က ဩဇာဟည်ယောင်မျှင်သည်။ မည်သို့သောကြောင့်နည်းဟုမေးလျှင် အများမက်မောသော နာမည်ကျော်စောမှုကြောင့်၊ ဂုဏ်သတင်းကျော်စောမှုကြောင့် စသည်ဖြင့်ပါဝင်သည်။ ထိုအထဲတွင် ယနေ့ 'စာရေးဆရာ' ဖြစ်ချင်သော လူငယ်များ အကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်ကစာရေးသူဖြစ်သဖြင့် ပြောချင်သည်။ အမှန်တော့ စာရေးချင်သည့်လူငယ်များကို လက်ကမ်းကြိုသင့်ပါသည်။ ကြိုစရာကောင်းသည့် ကိစ္စလည်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ယင်းစာရေးချင်သည့် လူငယ်များ၏ 'စာရေးဆရာ' ဖြစ်ချင်သည့်ဆန္ဒသည် ရိုးသားမှုရှိပါ၏လောဟု မေးခွန်းထုတ်စရာရှိသည်။

လွန်လင်္ကာစွာရေးသားထုတ်ဖော်နေကြသော စာမျက်နှာများစွာရှိသည့်အနက် အယ်ဒီတာမရှိသော အွန်လိုင်းပေါ်တွင် စာတိုပေစများရေးသား၍ ၎င်းကို အားပေးသော ၎င်း၏ Account ထဲရှိ Friends များ၏ Comments များကို သာယာသောသူကလည်း စာရေးဆရာဖြစ်ချင်သည်။ တစ်နေ့ Status တိုတိုထွာထွာ လေးငါးပုဒ်ထက်မနည်းတင်၍ အများဖတ်သောအခါ ရယ်မောပျော်ရွှင်ရ၍ Like များများရသော ၎င်း၏

Post ကို Share သောအခါတွင်လည်း စာရေးဆရာ ဂုဏ်ပုဒ်ကိုလိုချင်သည်။ သုံးလေးကြောင်း ကဗျာလိုလို၊ စာလိုလိုရေးပြီးလည်း မိမိကိုယ်ကို စာရေးဆရာဟု သက်မှတ်ချင်သည်။ သူကစ်ပါး၏ ဉာဏဖန်တီးမှု အနုပညာထုတ်ကုန်ဖြစ်သော ကဗျာ၊ ဆောင်းပါးနှင့် ဝတ္ထုစာတွေ ထုတ်နုတ်ကူးယူပြီး မိမိပိုင် Facebook Account တွင်ဖော်ပြနေသူကလည်း စာရေးဆရာဟု ခံယူချင်သည်။ တချို့က ရှိနှင့်ပြီးသားကလောင်နာမည် တစ်ခုကို ခပ်တည်တည်ယူပြီး ရောယောင်၍ 'စာရေး ဆရာ'ဟု အမည်ခံချင်သည်။ ဆိုတော့ ... ယနေ့ 'စာရေး ဆရာ' ဟူသောဂုဏ်ပုဒ်သည် လက်သင့်ရာလှမ်းချွန်နိုင် သည့် ပန်းပမာရှိချေသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ခန့်က အွန်လိုင်းပေါ်တွင် စာရေးဝါသနာရှင်များနှင့် စာရေးဆရာများအတွက် 'မြန်မာမဂ္ဂဇင်းမာတိကာ'ဟူသည့် စာပေ Group တစ်ခု တည်ထောင်ဖြစ်သည်။ ရည်ရွယ်ချက်က 'လစဉ်ထုတ်ဝေ သော မြန်မာမဂ္ဂဇင်းများသို့ လစဉ် စာမူပေးပို့ ရေးသား နေကြသော စာရေးဆရာ၊ ဆရာမများအတွက် မိမိတို့ ၏ စာမူများကို မဂ္ဂဇင်းများမှပုံနှိပ်ဖော်ပြနေခြင်းအား အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီသိရှိစေရန်အပြင် စာဖတ်ဝါသနာ အိုးများအတွက် မိမိတို့ကြိုက်နှစ်သက်သည့်မဂ္ဂဇင်း များ၏ မာတိကာတွင်ပါဝင်မည့် ကဗျာ၊ ကာတွန်း၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည် စသည့် စာပေလက်ရာများကိုခံစားဖတ်ရှုနိုင်ရန်အတွက် ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ရည်ရွယ်ရာတွင် စာရေး ဝါသနာရှင်ကလောင်သစ်များအတွက်လည်း စာရေး ခြင်းကို အမှန်တကယ်စိတ်ဝင်စားပါက မည်သည့် မဂ္ဂဇင်းတိုက်က မည်သည့်စာမူများကို ရွေးချယ်ဖော်ပြ လေ့ရှိသလဲဆိုသည်ကိုပါ လေ့လာနိုင်စေရန်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ထို Group သို့ Member ငယ်ငယ်များစွာ လာJoinကြသည်။ စာရေးသားခြင်း ကိုစိတ်ဝင်စားသည့် လူငယ်များစွာရောက်လာကြ သည်။ သို့သော် လူငယ်များသည် စိတ်ဝင်စားခြင်း

အဆင့်တွင်သာ ရပ်နေကြပြီး စာရေးသားခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ကျင့်ဝတ်နှင့် အခြေခံအသိပင် မရှိ ကြချေ။ ဥပမာ- ကလောင်နာမည်ယူသည့်အခါ ရှောင်ရန်နှင့်ဆောင်ရန်ကျင့်ဝတ်၊ စာမူပေးပို့သည့်အခါ လိုက်နာအပ်သောကျင့်ဝတ်နှင့် ရှောင်ရန်အချက်များ စသည်တို့ကို လေ့လည်းမလေ့လာသလို ဆည်းပူးသင့် သည့်များလည်း မဆည်းပူးချေ။

(၂)

အများအားဖြင့် စာမူပေးပို့ခြင်းဆိုင်ရာကျင့်ဝတ် ကိုပင်မသိကြဘဲ မည်သို့စာရေးကြသနည်း။ အယ်ဒီတာ သို့လိပ်မူ၍ စာမူပေးပို့လျှင်တောင် စာမူခေါင်းစဉ်မပါ ခြင်း၊ ကလောင်နာမည်မပါခြင်း၊ စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံ မစစ်ဆေးခြင်း၊ ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာမပါခြင်း၊ မဂ္ဂဇင်း တိုက်က သတ်မှတ်ထားသောစည်းကမ်းများကို လျစ်လျူ ရှုခြင်း၊ မလိုက်နာခြင်း စသည်တို့ဖြင့် စာရေးချင်သည်။ ထို့ပြင် 'ပန်းထိမ်မတတ်ခင် ရွှေခိုးသင်' ဆိုသလို မည်သည့်မဂ္ဂဇင်းတိုက်က မည်မျှစာမူစရသည်ကိုသာ ဂရုစိုက်ပြီး စာမူပို့ချင်သည်။ ထို့ပြင် သူတစ်ပါး ဉာဏ စိုက်ထုတ်ဖန်တီးထားသောစာများကို ခပ်တည်တည် ဖြင့် မိမိပင်ကိုဖန်တီးရေးသားသယောင် ခိုးယူပေးပို့ ချင်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး မိမိရေးသည့်စာမူအမျိုးအစား ကိုပင်မသိဘဲ မည်သည့်မဂ္ဂဇင်းတိုက်က မည်သို့သော စာမူများ ဖော်ပြနေသလဲဆိုသည်ကိုပင် မလေ့လာတတ် ကြ။ အချို့က စာမူအပယ်ခံရလွန်း၍ ၎င်းပိုင် Facebook Account ပှ တေ့ငေါ့စာများရေးတင်သည်။ အယ်ဒီတာ ကို ငြို့ငြင်စိတ်ထားသည်။ ဆိုတော့ ... ဤသူသည် သည်းခံခြင်းမရှိ၊ ဆည်းပူးခြင်းမရှိ၊ ကျင့်ဝတ်မသိ၊ ရိုသေထိုက်သူကိုရိုသေ ရမုန်းမသိ၊ 'စာရေးဆရာ' ဖြစ်ထိုက်ပါရဲ့လားဟု မေးစရာရှိသည်။ ထိုသူရေးသား သော စာတို့ကို မည်သူတို့ဖတ်မည်နည်း။

သို့သော် ယနေ့အချိန်သည် အွန်လိုင်းတွင် နာမည်ရလျှင် အလိုလို 'စာရေးဆရာ' ဖြစ်သည်ကို မြင် လာကြရသည်။ မိမိငွေရင်းစိုက်ထုတ်၍ အယ်ဒီတာ

စားပွဲကိုဖြတ်ကျော်ခြင်းမပြုဘဲ ခပ်တည်တည် စာအုပ် ထုတ်နိုင်သဖြင့် ငွေရှိလျှင် 'စာရေးဆရာ' ဖြစ်သည့်ခေတ် ကိုရောက်လာသည်။ မိမိ၏ကလောင်အမည်ကိုပင် ရေးကုံးအမှန်နှင့်မပေါင်း၊ မရေးကျော့ဘဲ ဖြစ်သလိုပေး ထားသော ကလောင်နာမည်နှင့်၊ ရှေ့ကရှိနှင့်သော နာမည်ရကလောင်များ၏ အမည်နှင့်လုံးဝတူညီသော အမည်ကိုယူချင်ယူသူနှင့်၊ ဆင်တူယိုးမှားပေးချင်ပေး သူနှင့် မိမိသတ်မှတ်ချင်သလိုသတ်မှတ်ထားသော စာမူအမျိုးအစားများကို ခပ်တည်တည်ထုတ်ဝေနေကြ ပြီ။ ယင်းသို့သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကလောင်နာမည် တပ်ထားသောသူများ၏စာများကိုလည်း ဉာဏ်နည်း သော စာဖတ်သူများက အားပေးအားမြှောက်ပြု ပြီး 'အရူးတုံ့မြောက်' နေကြသည်။ ဆိုတော့ ... ယနေ့ 'စာရေးဆရာ' ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်မှတ်ထား သူများက 'စာရေးဆရာစစ်စစ်' များနှင့် ပန်းချင်းယဉ်ကာ 'ငါ့ဟဲ့ စာရေးဆရာ' ဟု လက်ခံမောင်းခတ်နေသည်မှာ မဆန်းတော့ချေ။

ယခင် စာမျက်နှာများစွာထက် တွင် အယ်ဒီတာ့စားပွဲကို အကြိမ်ကြိမ် အလီလီဖြတ်သန်း အကွေ့ရာတင်၍ စာရေးနေကြသူများနေရာသည် အွန်လိုင်းတစ်ခေတ်တွင် နေရာမရဟု ထင်စရာရှိ သော်လည်း စာဖတ်သူစစ်စစ်၏ ရင်တွင်ကျန်ရစ်သော 'စာရေးဆရာ' များမှာ ယင်းမိုးကျရွှေကိုယ်စာရေးသူများ မဟုတ်သည်ကတော့ သေချာသည်။ ဆိုရလျှင် ခေတ်သုံး စကားအရ တစ်ရာဖိုး သုံးပုဒ်တန်ရေးနေသူများ၊ စာမပါသောစာအုပ်ထုတ်သူများ၏ စာကို တခုတ်တရ မည်သူက စာပေဆွေးနွေးပွဲလုပ်မည်နည်း။ မည်သူ က ငနောင်လာငနောက်သွားကို လက်ဆင့်ကမ်းပြော မည်နည်း။ 'အဘတို့တုန်းက ဘယ်သူ့ရဲ့ Status က ဘာ' ဆိုပြီး စာတစ်တန်ပေတစ်ဖွဲ့ ဆိုမည်နည်း။

အမှန်စင်စစ် မိမိ၏အရည်အချင်းကို မိမိယုံ ကြည်လျှင် အယ်ဒီတာ့စားပွဲကို မှတ်ကျောက်တင် ဖြတ်သန်းကျော်ဖြတ်ပြီး မိမိစာများပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း ဖြင့် စာရေးဆရာဟူသည့်ဂုဏ်ပုဒ်ကို မိမိကိုယ်ကိုင် ကြိုးစားရယူနိုင်သည်။ အယ်ဒီတာဟူသည်မှာ စာ တစ်ပုဒ်၏ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းနှင့် အကျိုးအပြစ်ကိုပါ ထောက်ပြဝေဖန် ဆန်းစစ်နိုင်ပြီး စာရေးသူ၏စေတနာ ကို စာဖတ်သူတို့ သိသင့်မြင်သင့်သည်။ မမြင်သင့်သည် ကို အကဲဖြတ်ပေးသူလည်းဖြစ်သည်။ ထိုနည်းတူ မည်သည့်ဂုဏ်ကိုမဆို အကဲဖြတ်ပေးသူတို့ နေရာ တိုင်းတွင်ရှိနှင့်သည်။ စာမေးပွဲဟူသည် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတို့ အမှန်တကယ် စာတတ်မြောက်ခြင်း၊

မိမိရေးသည့်စာမူအမျိုးအစားကိုပင်မသိဘဲ မည်သည့်မဂ္ဂဇင်းတိုက်က မည်သို့သောစာမူများ ဖော်ပြနေသလဲဆိုသည်ကိုပင် မလေ့လာတတ်ကြ။ အချို့က စာမူအပယ်ခံရလွန်း၍ ၎င်းပိုင် Facebook Account မှ ဝေဖန်စာများရေးတင်သည်။ အယ်ဒီတာကို ငြိုငြင်စိတ်ထားသည်။

နားလည်ခြင်း ရှိ၊ မရှိကို အကဲဖြတ် အရည်အချင်း စစ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အယ်ဒီတာသည်လည်း စာရေး သူတစ်ယောက် စာရေးသားခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မည်မျှအရည်အချင်းရှိသည်ကို အကဲဖြတ်ပေးရသည့် အရေးကြီးသည့်အခန်းကဏ္ဍကို တာဝန်ယူထားသူ လည်းဖြစ်သည်။ အဆိုပါနေရာနှင့် ကိုက်ညီသည့် စာပေဖြတ်သန်းမှု၊ အရည်အချင်းနှင့် စေတနာမှန်ကန် သူလည်းဖြစ်ရသည်။ ဣန္ဒြေနှင့် အယ်ဒီတာ့စားပွဲ ကိုဖြတ်ကျော်လာသော ကလောင်တို့၏စာများ ပေထက်အကွေ့ရာတင်ပြီး စာဖတ်သူတို့အသိအမှတ်ပြု

သော စာရေးဆရာများအဖြစ်ရပ်တည်ရသည်မှာလည်း အင်မတန်ဂုဏ်ရှိသည်။

(၃)

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရသော် မည်သည့်အလုပ်မဆို လွယ်ကူသည်ကော့မဟုတ်။ ထိုမလွယ်ကူသည့်အလုပ် များစွာအနက် စာရေးဆရာဖြစ်ရန်အတွက်လုပ်ရသည် ဆိုသည်မှာ အမှန်ပင်မလွယ်ပါ။ ပုံနှိပ်မီဒီယာတွင် စာ တစ်ပုဒ်အဖြစ်ဖော်ပြရန်မှာလည်း မလွယ်ပါ။ အယ်ဒီတာ့ စားပွဲကိုဖြတ်သန်းခြင်းမရှိသောစာတို့အတွက် လွယ် ကောင်းလွယ်မည်ဆိုသော်လည်း အချိန်ကပင် စကား ပြောပါလိမ့်မည်။ ကလောင်တစ်ချောင်းဖြစ်တည်ရန်မှာ ရှိသေထိုက်သူကို ရှိသေတတ်ခြင်းနှင့် မိမိသိမြင်သော ကျင့်ဝတ်တို့ကို လွယ်လင့်တကူလိုက်နာတတ်ရန်လည်း အရေးကြီးလှသည်။ ထို့ပြင် ဝါသနာပါရန်လည်း အရေးကြီးလှသည်။ ထိုသို့ဆိုရာတွင် ဝါသနာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုပင်ကွဲကွဲပြားပြားမသိဘဲ စာရေးရန် ဝါသနာပါသည်ဟုဆိုကြကာ စာရေးဆရာဖြစ်ချင် သည်။

ဝါသနာဆိုသည်မှာ တွေးတောခြင်း၊ ခံစားခြင်း၊ ပြုမူဆောင်ရွက်ခြင်း စသည့်အပြုအမူတစ်ခုခုလုပ်ရန် အကြောင်းကိစ္စအမျိုးမျိုး၊ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးရှိနိုင် သော်လည်း ယင်းတို့အနက်မှ မိမိနှစ်သက်သဘောကျ ပြီး စိတ်ပါဝင်စားမှုသာလွန်ကာ မကြာခဏပြုလိုသော၊ ပြုမိသော အကြောင်းကိစ္စ၊ နည်းလမ်းကို ဝါသနာဟုခေါ် သည်ဟု ပုတ်သားဖူးသည်။ ဆိုတော့ ... ဝါသနာပါ သည်ဟုပြောရုံမျှနှင့် စာရေးဆရာမဖြစ်နိုင်ပါ။ အဆိုး တကားအဆိုးဆုံးထဲတွင် မိမိကိုယ်ကို စာရေးဆရာဟု တလွဲခံယူထားသော အွန်လိုင်းပေါ်က စာရေးသူများ ၏ မိမိကိုယ်ကို အမှန်ကိုမသိခြင်းက အဆိုးဆုံး ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ မယုံကြည်သင့်ဘဲယုံကြည် သည့် ယုံမှားခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိစာရေးတတ်ခြင်း မတတ်ခြင်း၊ စာရေးဆရာဖြစ်ခြင်း၊ မဖြစ်ခြင်းကို လူပြိန်းစာဖတ်သူများကြောင့် မှားယွင်းစွာသိထားခြင်း

ဖြစ်သည်။ တစ်နည်း ဒီဇွီလည်းမည်သည်။

သို့ဆိုရာတွင် စာရေးဆရာဆိုသည်မှာ အဘယ် နည်းဟု မေးစရာရှိသည်။ ဤနေရာတွင် ဆရာဆူးငှက် ၏ Facebook Status ကွင်ဖော်ပြထားသော လူကု ခေဒါအမာ၏သဘောကို နှစ်သက်၍ ဖော်ပြချင်ပါ သည်။ ၎င်းတို့မှာ -

(၁) စာပေကို လက်ရှိအချိန်အထိ (ကျန်းမာရေး ကောင်းသည်အထိ) တစိုက်မတ်မတ်ရေး သားခြင်း။

(၂) ရေးသားသောစာပေများကို တရားဝင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြထုတ်ဝေခြင်း။

(၃) တိုင်းပြည်နှင့် တိုင်းရင်းသားလူမျိုး ယဉ်ကျေးမှုများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် တန်ဖိုးထားကာ လူမှုရေးကျင့်ဝတ်များနှင့် လျော်ညီစွာ ကျင့်ကြံနေထိုင်ခြင်း။

(၄) ရေးသားသည့်စာပေများသည် မတရား ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သူများကို ကာကွယ်ပေးခြင်း မဖြစ်ရဘဲ ပြည်သူလူထု၏ စစ်မှန်သော အကျိုးစီးပွားအတွက် တစိုက်မတ်မတ် ရပ်တည်ရေးသားခြင်းတို့ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် စာရေးသူသည် စာရေးရာတွင် စေတနာ မှန်ရန်လည်း အရေးကြီးလှပေသည်။

ဆိုရလျှင် ယခုစာရေးသူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် စာရေးဆရာဟုမခံယူဝံ့သေးပါ။ စာရေးသူဟူ၍ပင် လက်ခံထားပြီး စာရေးဆရာဖြစ်ရန်အတွက် ကြိုးစား နေရဆဲဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာဖြစ်ခြင်း၊ မဖြစ်ခြင်း နှင့် စာရေးဆရာဟု ခံယူထိုက်ခြင်း၊ မထိုက်ခြင်းကို ကိုယ်တိုင်သတ်မှတ်ခြင်းထက် ပညာရှင်နှင့် စာဖတ်သူ တို့က အပ်နှင်းသည့်ဂုဏ်တစ်ခုကို လိပ်ပြာသန့်သန့် ရယူစေချင်လှပါသည်။ ။

သော်စင်(လွိုင်ဇကော်)

ကိုးကား - ဆရာဆူးငှက်၏ Facebook Status

ငွေကိုအန်တုရန် ခက်မေပြီ။ အမူရိုန်ကြောင့် တံလျှပ်များပင် တလှုပ်လှုပ်။ သတိရလိုက်သည်မှာ ရွာအရှေ့ဘက်လယ်ကွင်းသေးက တမာပင်ကြီး။ ကမန်းကတန်းပင် အပြေးသွေးမိသည်။ တမာပင်ကြီးအောက်မှာ ပြောင်ကလင်းခါနေ၏။ စပါးနယ်ရာလှေ့ရာ ကလင်းပင်။ အပင်အောက် အရောက် စိုရွှဲနေသောချွေးကိုသုတ်လိုက်၏။ ပီပီလုံးထက်ပင် တုတ်မည် ထင်ရသော တမာပင်ကြီး၏ ပင်လုံးကိုမှီ၍ အနားယူလိုက်သည်။ အေးပါဘိမြင်း။ တောနေကျွန်တော့်အတွက် သဘာဝအဲကွန်းခန်းကျယ်ကြီးပင် ဖြစ်နေတော့သည် ။

ဆရာကြီးမြသန်းတင်၏ တမာနုချိန်စစ်တမ်းအက်ဆေးကို သတိရမိသည်။ ဆရာက နွေနုနု၊ ကမာနုချိန် ကဂိုကွဲလဆန်းကို ညွှန်းထားသည်။ ဆောင်းအကုန် နွေအစ လွမ်းစရာကာလ အညာဒေသကို ဆရာမမေ့နိုင်။ ဆရာလွမ်းသည်မှာ ဤတမာပင်ကြီး ဖြစ်နေလေမလားတွေးမိသည်။

ကျွန်တော်ရောက်နေသည့် အချိန်က နွေလူပျိုဖားဖားအချိန်။ တမာရွက်တို့က အနီတစ်ဝက်၊ အဝါစွက်သည်လည်းမဟုတ်၊ ညိုညိုလွင့်လွင့် အိုရင့်ရင့်လည်း မဟုတ်၊ စိမ်းစိုမြဲမြဲ ရွက်ပျိုအလှ တွေနဲ့ တက်ကြွနေတဲ့အချိန်။

ရွှေကြာရိုးလေး ၏ ဇာတိမြေ

ကောင်းနွဲ့

တစ်ရွက်မှာတစ်ရွက်ထပ် အပူ
ခတ်ကို အန်တုနေတဲ့အချိန်။
ကမာပင်အောက် နေတစ်ပြောက်မျှ
မကျရောက်စေတဲ့အချိန်။ သင်္ကြန်
အငွေ့ယှက်နေတဲ့ ဧပြီလလယ်ရဲ့
နေ့တစ်နေ့အချိန်။

တမာပင်ရှေ့ နှစ်လံအကွာ
လောက်မှာ ပေ ၂၀ ကျော်အကျယ်
မြေသားရေမြောင်းကြီး။ ပေ သုံး
လေးရာ ရှည်လိမ့်မည်။ မလဲ
နတ်တောင်ဆည်ရဲ့လက်ဝဲမြောင်း
က ရေဝင်တဲ့နေရာ။ နွေဦးဆောင်း
ရေမပြတ်တဲ့နေရာ။ စိမ်းစိုစို
ကိုင်းမြက်တွေက ထိုးထိုးထောင်
ထောင်။ ကြာပင်၊ ကြာနွယ်၊ ကြာ
ပန်းတွေကအပြည့်။ တကယ့် ရွှေ

ကြာကန်ကြီးလို့။

ရေမြောင်းဟိုဘက်မှာ လယ်ကွက်တွေ တစ်မျှက်တစ်ခေါ်။ ဒီမြောင်း
ကြီးထဲကရေကို ရေစုပ်စက်နဲ့တင်ပြီး သုံးသီးစားစိုက်တဲ့လယ်ကွက်။ ရေ
ကလည်း အပြည့်။ နွေစပါးပင်က တလူးလူးတယ်မ်းယိမ်း။ ဒီလယ်၊ ဒီရေ
ကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့ လေပြည်လေညင်း။ အပူဆိုတာ ချိနဲ့လားလို့မေးရ
မည်ထင်ရဲ့။

လယ်ကန်သင်းဘောင်က သေးသေး။ ရေတွေက တလှုပ်လှုပ်။
ရေလျှံရင်တော့ ဘောင်လေးတွေကျိုးမည်ထင်ရဲ့။ ကန်သင်းဘောင်ပေါ်မှာ
မြက်ပင်ကစိမ်းစိမ်း၊ လယ်ကွက်ထဲမှာ စပါးပင်ကစိမ်းစိမ်း။ အမြင်အေး
ပါတီ၊ အကြားအေးပါတီ၊ ရင်အေးပါတီလေ။

လယ်ကွက်ကြားမြေကွက်လပ်လေးမှာ လယ်စောင့်တံ ခြေတံ
ရှည်ရှည်တစ်လုံး။ အစိုးက ဖရိုဖရဲ။ လေတိုးထားသည်ထင်ရဲ့။ ခန့်ဦး
တွေက လနံတာလနံ၊ ပြုတ်တာပြုတ်။ လဲတော့မလိုလိုတံကလေး။

တစ်ဖက်က ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့ အသားတစ်
ချောင်းနဲ့ ကျားကန်ထားလို့။ နွယ်ပင်လေးတွေ
ရစ်ပတ်တက်နေတဲ့ တိုင်ဟောင်းအခွံလန်လန်လေးတွေ
မှာ ခြအိမ်လေးတွေနဲ့။

လယ်ထောင့်က ဗျိုင်းဖြူကြီး အိပ်ငိုက်နေတာ
လား။ သူ့အစာ ငါးငယ်လေးတွေထွက်အလာစောင့်ရင်း
ပျင်းနေဟန်။ ကတွတ်ပေါက်ဘေးက ကဏန်းကောင်။
မီးဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့မျက်လုံးက နီနီရဲရဲ။ ဗျိုင်း
ဖြူကိုကြည့်လို့ လက်မတထောင်ထောင်။ ဗျိုင်းမှာ
လည်း ငိုရခက်ရယ်ရခက်။ ကဏန်းကောင်ရဲ့ လက်မ
ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ပဲ ဖျားချင်သလိုလို၊ တုန်ချင်
သလိုလို လည်တယားယား။ သူ့ထက်သူ သူ့စွမ်း
ကောင်းတွေပဲလေ။

ဤလယ်ကွက်သည် ရသပေါင်းစုံ၊ စရိုက်ပေါင်းစုံ
စုဝေးရာနေရာဖြစ်သည်။ ဖားကဲ့သို့သော မိမိကိုယ်မိမိ
မဆင်ခြင်၊ ကိုယ့်အသံကောင်းသည်။ မကောင်းသည်
မသိ၊ အသံကောင်းဟစ်ချင်သူတွေလည်းရှိသည်။
ဗျိုင်းဖြူလို အစားတစ်လုတ်အတွက် အခွင့်အခါကောင်း
ကိုစောင့်၍ အကွက်ချောင်းနေသူတွေလည်းရှိသည်။
ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်၍ မြင်မြင်ရာ
ရန်လိုချင်သော မြေလည်းရှိသည်။ မကောင်းသူပယ်
ကောင်းသူကယ်လိုသော ကဏန်းကောင်လို စိတ်ထား
မြင့်မြတ်သူတွေလည်းရှိသည်။ အဆိပ်မရှိ၊ အစွယ်မရှိ၊
အမောက်မရှိသော နင်းပြားဘဝ ငါးငယ်ငယ်လေး
တွေ၊ ရေပင့်ကူလေးတွေလည်းရှိသည်။ စုံပစ္စတကား
ပါပဲလေ။

ထူးခြားသောခံစားမှုတစ်ခုက ရင်ထဲအလိုလို
တိုးဝင်လာသည်။ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်မဟုတ်၊
ညာနံစောင်းတွင် ဆင်ဖြူတော်ဝင်ရောက်အောင်းသည့်
အိပ်မက်လည်းမဟုတ်၊ နှလုံးသားတည့်တည့်တွင် ဝင်
ရောက်လာသည့်ဆင်ဖြူတော်။ ဤဆင်ဖြူတော်သည်
ကဗျာများမွှေးဖွားရန်စေ့ဆော်၏။ တိုက်တွန်း၏။
ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွားရန်စောင့်ဖို့မလို။ နတ်ရေကန်

ထဲချသည့်နွယ် ချက်ချင်းဖွား၍ ချက်ချင်းကြီး၏။ အမှန်
ပင် ဤနေရာသည် ရွှေကြာရိုးလေး၏စာတိချက်မြှုပ်
ဖြစ်ပေ၏။ ဤနေရာတွင်ပင် ရွှေကြာရိုးလေး ကဗျာ
ကစ်ဆယ့်ခုနစ်ပုဒ်ကို ဖွားမြောက်ခဲ့၏။

လယ်ကွက်က စိမ်းစိုစို။
ရေအလျှံ ကန်သင်းရိုး
ကျိုးတော့မလို။
လယ်စောင့်တဲ ခပ်အိုအို
မပြုအောင် ကျားကန်ရ။
သက်ပယ်မျှင် ဓနိမိုးက
လေတိုး လန်ကျ။

လယ်အစပ် ကန်သင်းဘောင်။
ဗျိုင်းတစ်ကောင် ခေါင်းငိုက်စိုက်
အိပ်ငိုက်သယောင်။
ကတွတ်ပေါက်က ကဏန်းမောင်
လက်မထောင် အပြင်ထွက်။
ငွေဗျိုင်းဖြူ လည်မှာယား
ကြောက်အား ပိုလျက်။

ငါးငယ်လေးတွေက သနားစရာပါ။ အဖော်
အပေါင်းတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးဆော့ကစားချင်မှာပေါ့။
ငွေဗျိုင်းဖြူကိုကြောက်နေရလေတော့ မြက်ပင်ကြီး
မြက်ပင်ကြားမှာ ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုးကုပ်နေကြရတယ်
ထင်ပုံ။ ကဏန်းမောင်တော့ အားကိုးရှိပါရဲ့။ ငါးငယ်
တွေကိုထိရင် ကဏန်းက လက်ပိုက်ကြည့်မနေ။
မျက်ထောင့်နီနဲ့ပေါ့။ ဗျိုင်းဖြူရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်လုံး
ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတာပဲ။ ဗျိုင်းဖြူလည်း ကဏန်း
မောင်ရဲ့ လက်စွမ်းကိုသိတာပေါ့။ ကြောင်ဖားကြီးလို
မှင်တက်နေရရှာတယ်လေ။

နေပူကျကျထဲက လယ်သူမလေး။ ကြာရွက်ကို
ထီးလုပ်လို့မိုးထားလေရဲ့။ အိမ်ပြန်ခါနီးမှာတော့
လယ်ထဲကကြာပွင့်တွေစူး၊ တချို့ တုရားလှူဖို့၊ တချို့
ရွာထဲက ကလေးတွေပေးဖို့။ ကလေးတွေကလည်း
လယ်သူမလေးအပြန် တမျှော်မျှော်စောင့်နေကျလေ။

ကြာမန်းတွေ အလှအယက်တိုးစေ့ယူနေကျ။ ကြာဆစ်
ပုတီးကိုတော့ လည်မှာစွဲ။ ကြာဖူးခွဲသီးကြီးနဲ့ လှ
လိုက်ပါတီ။ လိုက်ဖက်ပါတီ။ ထဘီတိုတို ရေစိုစို
သနပ်ခါးပါးကွက်နဲ့။ ကယ်မြို့သူ သာနိုင်ပါ့မလဲလေ။
ညနေစောင်း အိမ်ပြန်ချိန်မှာတော့ ချစ်သူမောင်က
လာကြိုပြီ။ တူနှစ်ကိုယ်လက်ချင်းချိတ်လို့ ရွာတံခါး
အရောက် ပျော်လို့မော်လို့။ ကြာညှိနဲ့က တသင်းသင်း။
သနပ်ခါးနဲ့က တမြဲ။ ရွာထဲအရောက် ကိုယ့်အိမ်ကို
ကိုယ်ပြန်ကြရပြီ။ နှစ်ကိုယ်ယှဉ် လှမြင်မရဲသေး။
သုံးနှစ်သုံးမိုးမှမပြည့်သေးဘဲလေ။

မြက်ပင်ကြား ငါးငယ်ငယ်။
သူ့အဖော် ပျော်အပါး
သနားစဖွယ်။
မျှင်းမျက်လုံး ကလယ်ကလယ်
ငါးငယ်ကို စားလိုဘိ။
ပြုံးကျယ်ကျယ် ကဏန်းမောင်က
ခေါင်းထောင်လို့ကြည့်။

ဆေးရောင်စုံ ကြာမန်းက
ဖွင့်လန်းကြ တဲဝန်းကျင်။
လုံမငယ် ကြာရွက်ကြီးနှင့်
ကီးမိုးဖိုပြင်။
စိတ်မှန်းနှင့် ဘုရားတင်
လည်မှာဆင် ကြာပုတီး။
နေညီညီ
ပျိုမေကို အကြိုထောက်ပါလို့
'ကို'ရောက်လျှင် လက်ကိုတွဲတယ်
ပွဲတက်မည့်နည်း။

စပါးက စိမ်းလွင်လွင်
ကြာပင်က ယိမ်းနွဲ့နွဲ့။
မျှစ်တဲ့သူ ရွှေသျှောင်ငိုက်က
ရွေးလိုက်တာတဲ့။ ။

ကောင်းနွဲ့

ဖျံ-၅-ကောင်
အမှတ်တံဆိပ်

သွေးချို-ဆီးချိုကျဆေးနှင့် သွေးတိုးကျဆေးကို

ရန်ကုန်မြို့၊ မန္တလေးမြို့နှင့် တောင်ကြီးမြို့ရှိ
မြန်မာဆေးအရောင်းဆိုင်ကြီးများမှတစ်ဆင့်
တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိလိုက်ပါပြီ။

ပင်ရင်း - သမားတော် စာရေးဆရာ ဒေါက်တာစိုးမြင့်အောင်(ဝါးသယ်) **Ph.D (Alternative Medicines)**
ဖျံ-၅-ကောင် တိုင်ရင်းဆေးခန်း။ အမှတ်-၀၃၉၊ ပြည်ထပ်(ယာ)၊ ၄၂လမ်း(ကန်သည်လမ်းနှင့်မဟာဝဇ္ဇာလမ်းကြား)၊
ပိုင်စာထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း- ၀၁-၅၃၀၀၁၇၅၊ ၃၉၂၅၉၄၊ ၀၉၄၂၁၀၀၇၀၆၉

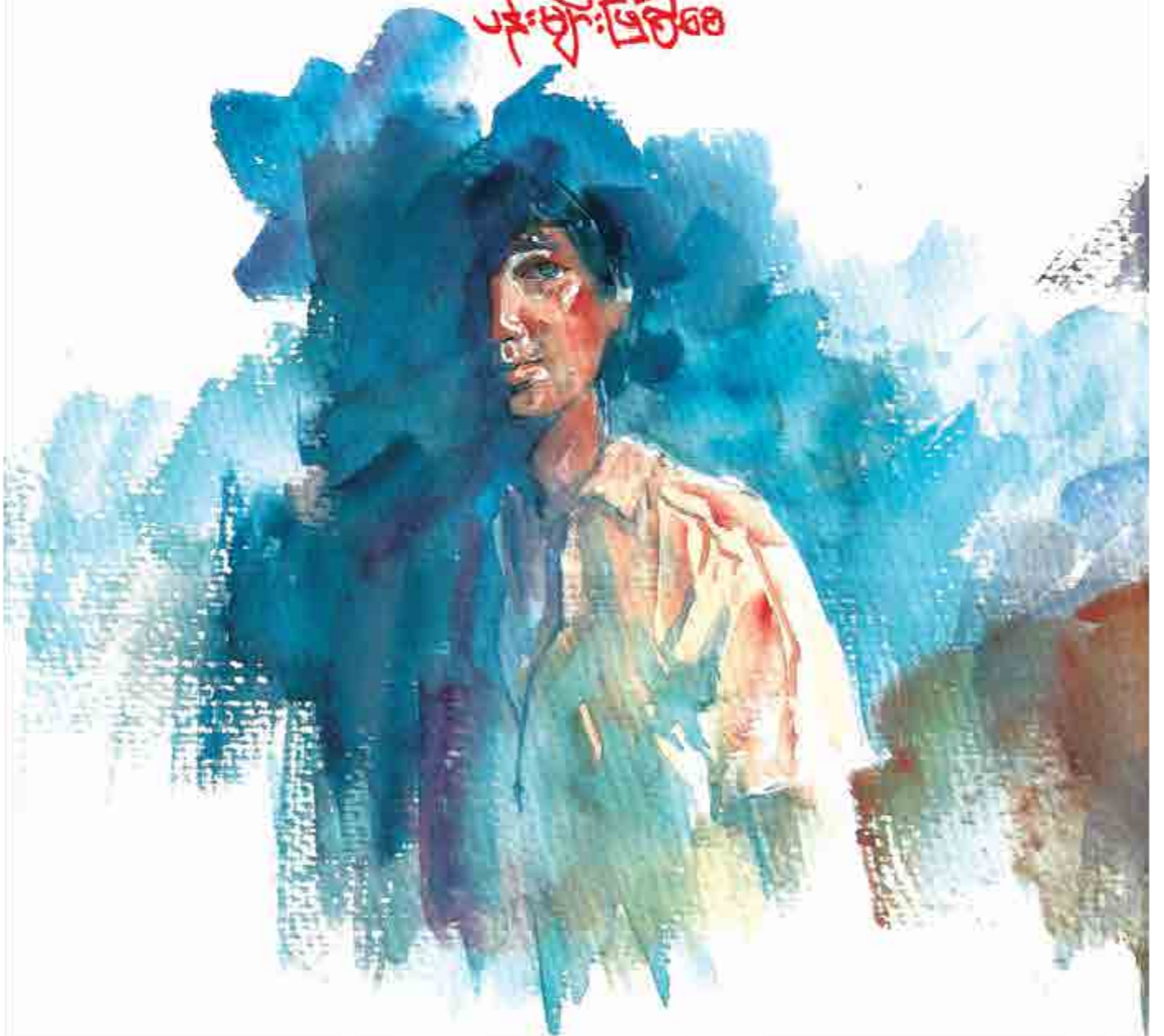
ကြော်ငြာခွင့်ပြုချက်အမှတ်
တဆ၀၀(စာမယ်ငင်း) ၂၁၄/၀၆၁၀

ငွေထာရီ ၂၀၀၆ | ၁၀၆ |

သနားစရာမြေထဲသို့

< သမိုင်းသားစာပေဆု >

အောက်သို့သွားသား
ပန်းများဖြူစေ

ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကြီးသည်
 မြန်မာနိုင်ငံ၏ အနောက်ဘက်ခြမ်း
 ကမ်းခြေသို့ချဉ်းကပ်ဝင်ရောက်လာသည့်
 အချိန်ကွင် ရှိစဉ်ကောင်းကောင်းကြီးမှ
 ဖြာထွက်စီးဆင်းလာကြသော
 ချောင်းစ မြစ်ငယ်အသွယ်သွယ်တို့နှင့်
 ချစ်ကြီးသွယ်မိပြီး ကျွန်းကြီးကျွန်းငယ်၊
 သောင်ကမ်းကျောက်တန်းများကို
 မွေးထုတ်ပေးလိုက်သည်။
 ငပသုန်ကျွန်းမှာ

မြေပုံမြို့နယ်၏ တောင်ဘက်အစွန်ဆုံး
 ကျွန်းဖြစ်၏။ နောင်တော်ကြီး၊
 နောင်တော်လေးကျွန်းများနှင့်အပြိုင်
 ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်ထဲတွင်တည်ရှိနေ၏။
 ကျွန်းပေါ်တွင် တောင်ကြီးတောင်ငယ်
 စုစုပေါင်း ၉၉ လုံးရှိသည်ဟု
 နှုတ်စကားစဉ်ဆက်ရှိခဲ့သည်။
 ကမ်းခြေပိုင်းတွင် ရှည်လျားသော
 သံသောင်ပြင်ဖြူလွလွနှင့်
 အုန်းပင်တန်းကြီးက ငပသုန်ရွာ၏

Handwritten signature or decorative flourish at the bottom right of the page.

အလှကိုပုံဖော်သည့်မန်းချိုကားလိုဖြစ်နေ၏။ လမ်းမန်း
ဆက်သွယ်ရေးကောင်းသော မြို့ပြအရိပ်အောက်တွင်
တည်ရှိလျှင် လှပသောကမ်းခြေအပန်းဖြေစခန်း
အဖြစ် အသက်သွင်းပုံဖော်ခံရမည်မှာ သေချာသည်။

ငပသုန်ရွာသားတို့မှာ ပွင့်လင်းရာသီများတွင်
ပင်လယ်ပြင်ငါးဖမ်းခြင်းဖြင့် အသက်မွေးကြသည်။
မိုးတွင်းဆိုလျှင် ရွာနီးချုပ်စပ်တွင်သာ အသေးစား
ငါးဖမ်းခြင်းမျိုးရှိသည်။ ရာသီဥတု ခြေခင်းလက်ခင်း
သာချိန်မျိုးတွင် ရွာနီးချုပ်စပ် တောတန်းတောလမ်း
များတွင် ဟင်းစားအဖြစ် စုပေါင်းအမဲလိုက်ကြသည်။
ငပသုန်ကျွန်းတွင် တောဝက်နှင့်ချေပေါသည်။ ယခုမူ
ကာလကြာလာသည်နှင့်အမျှ တောကောင်တို့လည်း

တစ်ခါတစ်ရံ ပူဟို၏မပေ့ထုံးစံ ရိုးရာ
အယူဝါဒများသည် ကျောက်ခေတ်နှင့်မခြားသလို
ခံစားရပြီး အရိုင်းဆန်ပုချေလေးဟု ပုမိုးတွေးမိလိုက်၏။

ရှားပါးလာခဲ့သည်။ ဤတွင် ငပသုန်ရွာသားလူငယ်
များသည် လူသူမရှိသော ပင်လယ်ပြင်ကျွန်းဟောင်း
များသို့သွားပြီး အမဲလိုက်ကြသည်။

“က...ဒီနေ့ နေသာတယ်ဟေ့၊ အမဲလိုက်ထွက်
မယ်၊ အယ်သုတွေလိုက်ကြမှာလဲ”

ဖိုးချမ်းက ရွာလယ် မောင်းတောင်းတလင်း
က အော်လိုက်သည်။ ဖိုးချမ်းအနီးတွင် စောလှနှင့်
ဖြူသီးတို့ပါသည်။ သူတို့သုံးယောက်မှာ အမဲလိုက်
တွဲလုံးများဖြစ်သည်။ ပိုက်စောင့်တာဝန်ယူရသူများ
လည်းဖြစ်ကြသည်။ တောဝက်လိုက်လျှင်လည်း
လှဲကိုင်ရသူများပင်ဖြစ်ကြသည်။ သိပ်မကြာ ရွာလယ်
တလင်းပြင်တွင် လူရွယ်လူလတ်ပိုင်း ဆယ်ယောက်
ကျော်မန့် စုရုံးမိကြသည်။

“လှမိုး ... မင်းပါလိုက်ခဲ့လေ”
ညီလေးကိုကျောပိုးပြီးရောက်လာသော လှမိုး
ကို စောလှက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်ကိုသွားကြမှာမို့လို့လဲ”
“ဒီကျွန်းပေါ်ကင်ပဲကွ”
လှမိုးက ညီလေးကို သူ့ညီမလေးဆီသွားပို့
လိုက်သည်။

လှမိုးမှာ ကျေးလက်မှမြို့ပြသို့ပညာသင်သွား
သည့် တစ်ဦးတည်းသောပညာတော်သင်ဖြစ်သည်။
သို့သော် လှမိုးကား ပညာရေးရပ်ဝန်းတွင် အောင်မြင်မှု
မရခဲ့။ လှမိုးအဖို့ ပညာရေးပြည်ဖုံးကားချ၍ ကျောင်း
ပေတ်မြေမှ အပြီးတိုင်ထွက်ခွာလာခဲ့ရသည်မှာ သုံးနှစ်
လုံးလုံးရှိပေပြီ။ ပို၍ အခြေအနေဆိုးသည်မှာ လှမိုး
ရွာသို့ရောက်လာချိန်တွင် အမေသည် သားသမီးတွေ
ကို မျက်ကွယ်ဖြုတ်ပြီး မလွန်ဆန်နိုင်သော သေခြင်း
တရားနောက်သို့ လိုက်သွားခြင်းပင်။
သည်တော့ သားကြီးညီရသက အဖေ
ကိုကူပြီး မိသားစုဝမ်းဗီးကို ဖြည့်ဆည်း
ဖို့ အဝသမိုင်းက ဥဩသံပေးခဲ့ပါရော
လား။ သည်တော့ မုဆိုးနားနီးမုဆိုး၊
တံငါနားနီးတံငါဆိုသလို လှမိုး ပင်လယ်
ပြင်သို့ ငါးဖမ်းထွက်ခဲ့ရသည်ပေါ့။

မုတ်သုံတောင်လေအနွဲ့တွင် မိုးဖွဲလေးများက
တသွဲ့သွဲ့ရွာနေ၏။ လှမိုးအတွက်ဝေစုရသည့်ချေသား
ထုပ်ကလေးကို လက်မှာဆွဲပြီး ရွာဆဲသို့ဝင်လိုက်သည်။
အမဲလိုက်သူများမှာ အမဲမည်မျှပင်ရသည်ဖြစ်စေ
အမဲလိုက်ရာတွင်ပါဝင်သူများအားလုံး အညီအမျှ
ဝေစုရသည်။ ခွေးပါလျှင် ခွေးအတွက်ပါ ဝေစုတစ်စု
သီးသန့်ရသည်။ ပိုက်အတွက်ဝေစု၊ လှေအတွက်
ဝေစုအညီအမျှရကြသည်။ လူမှုရေးနယ်ပယ်ထဲတွင်
တန်းတူညီမျှသောအခွင့်အရေးကို သေချာပေါက်ရ
သည်မှာ အမဲလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

လှမိုးမှာ ဖက်ဖြင့်ယုပ်ယူလာသော ချေသား
ထုပ်ကလေးကိုမြှောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။ ညီထွေး
လေးက အသားဟင်းဆီသိပ်ကြိုက်သည်။ လှမိုး
အတွေးလေးနှင့်မြူးနေသည်။ ရွာနောက်တက်

ကောင်ခြေလမ်းမှပတ်ပြီး ရွာထဲသို့ဝင်လာလိုက်သည်။ မိုးသားတိမ်တိုက်များကြောင့် ညနေခင်းကလေးမှာ ပိုပြီးမည်းမှောင်နေ၏။ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ကလေးများ၏ဆွဲခေါ်မှုကြောင့် အိမ်ကလေးနှင့် ပိုမိုနီးကပ်လာသည်။ သိပ်မကြာမီ အိမ်ခြံဝင်းအနီးသို့ရောက်လာသည်။

“အမယ်လေး...မောင်လေးရယ်...အဖြစ်ဆိုးလှချေလား။”

ညီမလေးငိုသံက လှမိုးရင်ဘတ်အား အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့်ဆောင်ကန်လိုက်သလို စံစားလိုက်ရသည်။ အသိ၏တွန်းအားနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်သို့ချက်ချင်းပြေးတက်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ညီထွေးလေး။”

“ကိုကြီးရယ် ... မောင်လေးဆုံးပြီ”

ညီထွေးလေးကား နှုတ်ခမ်းကလေး ပြာနမ်းနှမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး သေဆုံးနေလေပြီ။ ညီမလေးနှင့် ညီလေးတို့နှစ်ယောက်က ညီထွေးလေးကိုကြည့်ပြီးငိုနေကြ၏။

လှမိုး ညီထွေးလေးကို ချက်ချင်းပြေးဖက်လိုက်သည်။ မျစ်သောညီထွေးလေးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဆိုသော ဝမ်းနည်းစိတ်သည် လှမိုးရင်၌ အုံ့ဖွဲ့ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

“အစ်ကိုကြီးရယ် ... ညီထွေးလေး အဖျားရှိနေတာကိုမသိဘဲ ကောက်ညှင်းကျွေးမိတာ၊ ကလေးအဖျားကြီးပြီး ခုလိုဖြစ်သွားတာတဲ့”

“ဖြစ်ရလေညီလေးရယ် ... အဖေကြီးကလဲမရှိဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲဗျာ”

လှမိုးထံမှ ကြေကွဲသံကြီး ဆို့ဆို့နှင့်နှင့်ထွက်သွားသည်။ လှမိုးတို့အဖေမှာ လှေတုံးမျှောရန်အတွက် အထက်ကျွန်းစဉ်ဘက်သို့တက်သွားသည်။ ဟစ်ပတ်မန်ကြာမည်ဟုပြောသွား၏။ မုလေးကဆိုအမ်းမြို့နယ်ထဲရောက်နေရော့မည်။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကလည်း စက်ပါဘိသနင့်၊ ဘယ်လိုလုပ်ဆက်သွယ်ရမလဲမသိပေ။

လှမိုး၏မျက်ခန်းအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်အိုင်လာပြီး မျက်လုံးအနံ့ကိုမှိတ်လိုက်ချိန်တွင် မျက်ရည်စီးကြောင်းများ တလိမ့်လိမ့်စီးဆင်းသွားကြသည်။ လှမိုး၏မျက်ရည်ပေါက်များ ညီထွေးလေး၏ပါးပြင်မိုးမိုးလေးပေါ်သို့ကြွေဆင်းကြ၏။

မကြာမီ အိမ်နီးနားချင်းများရောက်လာကြသည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် သေဆုံးတာဖြစ်လို့ နေ့မကူးမီချက်ချင်းသင်္ဂြိုဟ်ရမည်ဟုပြောကြ၏။ ဦးထွန်းညိုနှင့် ကိုအောင်မိုင်တို့က ညီထွေးလေး၏အဝတ်အစားများကို သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင်လွှားတင်လိုက်ကြသည်။ ညီထွေးလေး၏ ဇနီးကိုယ်အောက်တွင်ခင်းထားသော စောင်ဝိုင်းလေးကို ကိုယ်ပေါ်သို့မင့်တင်လိုက်သည်။ နောက် သယံဇာတများကိုပါခေါက်ချိုးညှိပြီး ညီထွေးလေး၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မုန့်ဖက်ထုပ် ထုပ်သလို လျှော်ကြိုးဖြင့် စည်းချည်လိုက်ကြသည်။ ညီမလေးမှာ မကြည့်ဝံ့သဖြင့် ညီထွေးလေးကိုကျောပေးပြီး ဟီးချကာ ငိုနေလေ၏။

သက်မဲ့ခန္ဓာကိုထုပ်ပိုးပြီးလျှင် ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ကို အောက်ကထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ပျဉ်ပြားပေါ်သို့ဖျောက်နေသော မျပ်အလောင်းကလေးကို ကြိမ်နီဖြင့် သုံးတန်စည်းချည်လိုက်၏။ အစွန်းထွက်နေသော ပျဉ်ပြားချပ်ကို ရှေ့တစ်ယောက်နောက်တစ်ယောက် ပခုံးခံဆမ်းပြီး သင်္ချိုင်းသို့သယ်ယူပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ လူတို့၏လေထုံးစံ ရိုးရာအယူဝါဒများသည် ကျောက်ခေတ်နှင့်မခြားသလိုခံစားရပြီး အရိုင်းဆန်လှချေလားဟု လှမိုးတွေးမိလိုက်၏။ ခုပဲကြည့်လေ။ သူ့အင်မတန်ချစ်လှသော ညီထွေးလေးကို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာဆုံးသည်ဆိုပြီး နေ့ကူးအောင်မထားရဆိုသော အယူအဆကြောင့် ဟိရုတ္တပန်တစ်ကောင်မသမုံးသလိုမျိုး မျက်ချင်းတစ်ပြင်သို့ထုတ်ပြီး စွန့်ပစ်လိုက်ကြပါပြီကော။

မိသားစုဘဝအကျဉ်းတန်ကောက်ကြောင်းကိုတွေးပြီး လှမိုးရင်၌ အစွမ်းစိတ်သည် အုံ့ဖွဲ့ဖြစ်ပေါ်

နေလေ၏။

ခြောက်...သင်စေရာ စီးမျောလွင့်ပါခဲ့ရရှာပါ
ပကောလား။

“လှမိုး”

“ဗျာ”

မြန်းခနဲခေါ်သံကြောင့် လှမိုး အလန့်တကြား
ပြန်ထူးလိုက်သည်။

“ဟာ...စောလှ၊ အသံလေးဘာလေးပေးတာ
မဟုတ်ဘူး”

“ငါရောက်နေတာ တော်တော်ကြာပြီကွ၊
မင်းက တစ်ယောက်တည်း ပင်လယ်ပြင်ကြီးကြည့်ပြီး
ငေးနေတာတွေ့လို့ ငါကြည့်နေတာ”

“အေးကွာ၊ အားအားရှိတာနဲ့ ငါ ဒီနားထိုင်ပြီး
တို့တစ်တွေကိုလုပ်ကျွေးနေတဲ့ ပင်လယ်ပြာကြီးကြည့်
ပြီး ကျေးဇူးတင်နေတာလေ”

“ကဲ...လှမိုးရေ၊ ငါ မင်းကို အမဲလိုက်ဖို့ လာ
ခေါ်တာ၊ လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

“ကိုကျွန်းပေါ်ကကောင်တွေလဲ အမဲလိုက်ဖန်
များတော့ သိပ်တော့မလွယ်တော့ဘူး၊ ယဉ်ပါးနေ
ကြပြီ၊ ဒီတစ်ခေါက်တော့ကွာ ကျွန်းသလိမ်ကျွန်း
ဘက်သွားဖို့ စီစဉ်ထားကြတယ်”

“နယ်သစ်ပယ်သစ်ပဲ၊ လိုက်မယ်ကွာ”

“ဒါဆို သွားကြမယ်၊ ဟိုဘက်မှာ လူတွေစုံ
နေကြပြီ”

လှမိုးတို့ရောက်သွားချိန်တွင် ပသျှူးလှေကြီး
နား၌ လူတွေစုံနေကြပေပြီ။ အမဲလိုက်သမားတို့သည်
လက်လံ တစ်လံခွဲ၊ နှစ်လံလောက်စီရှည်သော ဓားဖြင့်
ပိုင်းထားသည့် အုန်းလက်ပိုင်းများကို လှေဝမ်းမိုက်
အောက်သို့ထိုးသွင်းပြီး ဆုံးတုံးခံကာ မြစ်ရေပြင်
သို့တွန်းချကြသည်။ မြစ်ကမ်းခြေသံသောင်ပြင်မှာ
အမြင့်မှအနိမ့်သို့ ပြေပြေကလေးနိမ့်ဆင်းနေပေရာ
လှေဝမ်းမိုက်နှင့် အုန်းလက်ကြိတ်သံတို့ တဖြန်းဖြန်း
အသံပေးကာ ပသျှူးလှေကြီးမှာ ခပ်သွက်သွက်
လျှောဆင်းနေပေသည်။ လှေကမူ ပြိုင်တူတွန်းအား
ကြောင့် မရပ်မနားဘဲသွားနေသည်။ မကြာခင်
ခြောက်လံရှည်သော ပသျှူးလှေကြီးမှာ မြစ်ရေပြင်
ထဲရောက်သွားပြီး လှိုင်းအိကလေးများနှင့်အတူ ကစုန်
မြူးနေပေပြီ။

ဖိုးချမ်းက ပဲ့စင်ပေါ်မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပြီးတံ
ရှည်တက်မကြီးကို ရေထဲသို့နှစ်ကာ ကန်ကြိတ်ပေး
လိုက်ခြင်းဖြင့် လှေကြီးမှာ ပင်လယ်ပြင်ဘက် ဦးမော့
ပြီး တာထွက်ရန်အဆင်သင့်ဖြစ်သွားသည်။ လှေနဲ့
နှစ်ဖက်တွင် တစ်ဖက်လျှင် သုံးစင်စီ အသင့်လုပ်
ထားသော တက်ခတ်စင်ခြောက်စင်တွင် ဖြူသီးနှင့်
စေ့လှတို့အဖွဲ့ တက်ခတ်သား ၁၂ ယောက်က
အသင့်နေရာယူပြီး ခတ်တက်ကို ပြိုင်တူဆွဲခတ်လိုက်
ကြ၏။

မသျှူးလှေကြီးကတော့ လှိုင်းခေါင်းဖြူများ ကိုဖိနှင်းပြီး ခပ်မြူးမြူးပြေးနေပေပြီ။ လှေကြီးမှာ ငွေသာတောင်တန်းကို လက်ယာထားပြီး နတ်မော် ကျောက်တန်းဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေသည်။ နတ်မော်ကျွန်းလွန်သည်နှင့် ဘင်္ဂလားပင်လယ်ရေ ပြင်ထဲက ကျွန်းသာယာ(ကျွန်းသူရဲ)ကျွန်းပေါ်လာ ၏။ (၁၁၄၆ ခုနှစ် သိုးတော်မဒုံမင်း၏အိမ်ရှေ့စံ ရခိုင်ပြည်ကိုစစ်ချီစဉ် ရခိုင်ဘုရင် မဟာသမ္မတရာဇာ ကို ဖမ်းမိသောနေရာ) (၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဝီရိ မုန်တိုင်း နင်းခြေကြိတ်ဝါးသွားသောနေရာလည်း ဖြစ်ပေ၏။)

ကျွန်းသာယာကျွန်းနှင့် ငပသုန်ကျွန်း ရေလက် ကြားထဲတွင် ကျွန်းသလိမ်ကျွန်းဟူသည် တည်ရှိ သည်။ ကျွန်းမှာ မြစ်ပြင်ထဲတွင် တစ်ကျွန်းတည်း ထီးထီးမားမားတည်ရှိနေသည်။ လှမိုးတို့အမဲလိုက် အဖွဲ့သည် နေမွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိကြသည်။ ကျွန်းမှာ ရှည်ရှည်လျားလျား ပင်ဖြစ်သည်။

လှမိုးတို့အမဲလိုက်အဖွဲ့မှာ တောင်ခါးလယ် လောက်ကဖြတ်ပြီး ပိုက်တိုင်ကလေးတွေထောင်ကာ အမဲလိုက်ပိုက်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်တန်းလိုက်ကြ၏။ ပိုက်တွင် အပေါ်တန်းပိုကြိုး၊ အောက်တန်းပိုကြိုး ဟူ၍ နှစ်ပင်ပါသည်။ ပိုက်အစွန်းဖျားနှစ်ဖက်မှထွက် နေသော အပေါ်အောက်ပိုကြိုးစလေးချောင်းကို သစ်ပင်မှာအသေချည်ထားလိုက်သည်။ ပိုက်ကို စပ်လျောလျောလေးထားပြီး ပိုက်အပေါ်စနှင့် ပိုက် အောက်စကို သစ်သားချောင်းလေးများဖြင့် အရှင် ထောက်ထားရသည်။ အမဲကောင်ဝင်တိုးလျှင် ခေါက် တိုင် သစ်သားချောင်းလေးများပြုတ်ပြီး အမဲကောင် ကို လုံးထွေးဖုံးအုပ်နေစေရန်ပင်ဖြစ်သည်။

အမဲကောင်များ ပိုက်တွင်ပြီထွေးနေရုံကို ချက်ကောင်းကိုပြေးရိုက်နိုင်ရန် အားကောင်းမောင်း သန်လူငါးယောက်က သစ်သားတုတ်ကိုကိုင်ပြီး ချုံကွယ်

က အသင့်စောင့်နေရသည်။ ပိုက်တန်းတိုလျှင်တော့ အနည်းဆုံးသုံးယောက်လောက်လိုသည်။ လှမိုးတို့ အဖွဲ့တွင် ဖိုးချမ်း၊ ဧရာလှနှင့် ဖြူညီတို့မှာ အမြဲတမ်း အမဲရိုက်သမားတွေဖြစ်သည်။ ကစီခါကလေ အတွေ့ အကြုံရှိပြီးသား အမဲကောင်များသည် ပိုက်ရှေ့ ရောက်လျက်နှင့် ဝင်မတိုးဘဲ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ဘေးဘက်သို့လျှံထွက်လာတတ်သည်လည်းရှိသည်။ ဤအခြေအနေတွင် ပြန်ပြေးသည့်လမ်းမှ နောက် ပြန်လှည့်ပြီး ပိုက်ကိုဝင်တိုးနိုင်အောင် ခြောက်လှန့် ပစ်ပေါက်နိုင်ရန်အတွက် ခဲလုံးတွေကို အဆင်သင့် ကိုင်ပြီး စောင့်နေရသူက ပိုက်အစွန်းဖျားနှစ်ဖက်တွင် တစ်ဖက်လျှင် နှစ်ယောက်စီလိုသည်။ သည်လူတွေ ကို 'ခေါင်းခေါက်ထိုးသမား'ဟုခေါ်သည်။ လှမိုးမှာ ခေါင်းခေါက်ထိုးတာဝန်ကိုယူရသည်။

အမဲလိုက်လုပ်ငန်း ရေရေရာရာကျွမ်းကျင်မှု မရှိသူများက တောင်ခြေတောစပ်မှ ကိုယ့်ငန်းကိုယ့် တာ တာဝန်ယူပြီး ကိုယ့်လမ်းကြောင်းနှင့်ကိုယ် ပိုက်ရှိရာသို့ ပိုက်စိပ်တိုက်ချီတက်ရသည်။ အမဲ ကောင်များ ကြောက်လန့်ပြီး ပိုက်ရှိရာသို့ဦးတည်ပြေး စေရန်အတွက် ပါးစပ်က မနားတမ်း တဟေးဟေးဖြင့် ငြာသံပေးကာ အော်ပေးရသည်။ အမဲလိုက်သူတို့၏ ငြာသံပေးသည့်အသံဗလံများမှာ တောင်ယံတောလုံး ပဲ့တင်ပုံးနေ၏။

“ဟေး...ဟေး...ဟေး...”

အမဲလိုက်အဖွဲ့သားများငြာသံပေးပြီး အော်ဟစ် လာကြပါပြီ။ တစ်ချို့ပြီးတစ်ချို့ ငြာသံပေးအော်သံများ မှာ တောင်တန်းကြီးတစ်ခုလုံး သောသောညံ့စေ၏။

“ဂန့်...ဂန့်...ဂန့်...ဂန့်...”

သိပ်မကြာခင် တောကြီးအတွင်းက အမဲလိုက် ခွေးသံပေါ်လာ၏။ ခွေးမှာ အမဲကောင်နှင့်တွေ့လျှင် သာမန်ဟောင်းသံမျိုးမဟုတ်ဘဲ တဂန့်ဂန့်အော်လေ့ရှိ တတ်သည်။

“ဟေ့...ခွေးကြီးတော့ အမဲနဲ့တွေ့ပြီဟေ့”

တစ်ယောက်ယောက်က အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဂန့်...ဂန့်...ဂန့်...”

ခွေးကကော့ ယောင်မြဲယောင်နေပြီ။ အမဲကောင်ကလည်း ခွေးနှင့်တွေ့လျှင် ခြေဦးတည့်ရာ စွတ်ပြေးသည့်သဘောရှိသည်။ ငြာသံပေးသူများမှာ ခွေးဟောင်သံနောက်သို့ တဟေးဟေးဖြင့် ခြေကုန်သုတ်ပြီးလိုက်ကြရသည်။ ခွေးနှင့်ချေတို့လိုက်နေကြသံကြားလျှင် ငြာသံပေးသူတို့ ခွန်အားပိုပြည့်သွားတတ်ကြသည်။ အော်ဟစ်သံကိုလည်း သံကုန်မြှင့်ပြီး အော်ကြ၏။ ပိုက်စောင့်သမားများကလည်း ပိုက်နှင့်နီးလာလေ ပိုအာရုံစိုက်လေဖြစ်လာကြသည်။

ချေလိုက်ရာမှအပြန် ညီထွေးလေး၊ သေဆုံးနေခိုက်နှင့် သွားတိုက်ဆိုင်နေခဲ့ပုံ၊ ခုပဲ ချေလိုက်သံ၊ ချေလိုက်သံတို့၏ ဖြစ်ပျက်မှုထဲတွင် အသက်ကလေးတစ်ချောင်း ချမ်းသာရာရရေးအတွက် အန္တရာယ်ကိုသတိမထားနိုင်ဘဲ မိမိဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားလာနေသော ချေသူငယ်။

ခေါင်းခေါက်ထိုးသမားများကလည်း အမဲကောင် မိမိတက်များလျှံထွက်လာလေမလားဟု ခဲလုံးကို အသင့်အနေအထားကိုင်ပြီး စောင့်နေကြ၏။

“ဂန့်...ဂန့်...ဂန့်...”

ခွေးက ဟောင်ရင်း အတင်းလိုက်၏။

“ဟေး...လာပြီကွ၊ ရိုက်...ရိုက်...ရိုက်”

“ဟေး...ဟေး...ဟေး...”

“ဖြန်း...ဖြန်း...ဖြန်း”

“ခလွတ်...ခလွတ်...ခလွတ်”

ချေများ ပိုက်တိုးသံ၊ ပိုက်စောင့်၏ရိုက်နှက်သံများသည် တောတစ်ခွင်လုံးချည့်နေပေတော့သည်။ ဤအခြေအနေမှာ အမဲလိုက်ခြင်း၏ အထွတ်အထိပ်ကာလပင်ဖြစ်ပေသည်။

“ဟေး... လှမိုး၊ ခေါင်းခေါက်ပြန်ထိုးလိုက်

ကွ၊ မင်းဘက် ပြေးလာတယ်ဟေ့”

ပိုက်စောင့်ဆီမှအသံတစ်သံက လှမိုးနားထဲသို့စူးခနဲဝင်သွားသည်။ လှမိုးစိတ်အစဉ်သည် တဒင်္ဂအတွင်း အတိတ်၏ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုက အာရုံထဲဝင်ရောက်လာသည်။ ချေလိုက်ရာမှအပြန် ညီထွေးလေး သေဆုံးနေခိုက်နှင့် သွားတိုက်ဆိုင်နေခဲ့ပုံ၊ ခုပဲ ချေလိုက်သံ၊ ချေလိုက်သံတို့၏ ဖြစ်ပျက်မှုထဲတွင် အသက်ကလေးတစ်ချောင်း ချမ်းသာရာရရေးအတွက် အန္တရာယ်ကိုသတိမထားနိုင်ဘဲ မိမိဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားလာနေသော ချေသူငယ်။

အမေနှင့်သေကွဲကွဲခွဲရသော မိသားစုဘဝ၊ ညီထွေးလေးအတွက် ကြေကွဲခွဲရသော ပစ္စက္ခအခြေ

အနေအတွေးများ၊ မြင်ကွင်းများသည် အသက် တစ်ချောင်းချမ်းသာရာရရေးအတွက် မိမိဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားလာသော ချေသူငယ်အတွက် တရားရုံးတော်တွင် သေမိန့်ရုပ်သိမ်းခံရသော တရားခံသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီကော။

လှမိုးသည် ခဲလုံးကိုထားသော လက်ကို အားကုန်မြှောက်ပြီး လွဲရိုက်ရမည့်အစား ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ထားသောခဲလုံးကို လက်ထဲမှ အသာအယာလွှတ်ချလိုက်ပေတော့သည်။

“ဘေးလွတ်ရာပြေးပေတော့ ချေသူငယ်ရေ”

လှမိုး၏အသံမှာ တိုးတိုးညင်းညင်းလေးထွက်ပေါ်သွားပေတော့သည်။ ချေသူငယ်ကား လှမိုးတာကထွက်ပြီး တောနက်ရာသို့ပြေးဝင်သွားခဲ့လေပြီ။ လှမိုးသည် ဘက်ကြွမှုမရှိသောခြေလှမ်းများဖြင့် အသာအယာလှမ်းလာပြီး ပိုက်ရိုရာသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပိုက်နှင့်လုံးကွေးပြီး သွေးအိုင်ထဲတွင်သေဆုံးနေကြသော ချေသူငယ်အသံကလေး။ သေနေသည့် ချေကောင်တွေကိုကြည့်ပြီး လှမိုးရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်နေပေသည်။

ပိုက်လိုက်သူအချို့က ချေမယ်ကိုထွက်ပြေး
ခွင့်ပေးလိုက်သော လှမိုးကိုအပြစ်တင်ကြ၏။ လှမိုး
ကိုချစ်ခင်သော စောလှ၊ ဖိုးချမ်းနှင့် ဖြူသီးတို့ ကတော့
လှမိုးဘဝကိုကိုယ်ချင်းစာပြီး အပြစ်တင်စကားမဆို
ခဲ့ကြ။ အများအားဖြင့်တော့ ဟင်းစားရတော့မည့်
ချေသေကောင်တွေကိုကြည့်ပြီး ဘဝင်ကျနေကြ၏။

“ဒီနေ့ရတဲ့ချေသား ငါ့အတွက် ဝေစုမချကြ
ပါနဲ့ကွာ”

လှမိုး အေးအေးဆေးဆေးပဲပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်တာကွာ၊ ဘာလို့မပေးရမှာလဲ”

“ဒီနေ့ ငါ တာဝန်မကျခဲ့ဘူး သူငယ်ချင်း”

လှမိုးဆီကစကားသံများသည် တစ်လုံးချင်း
လေးလေးပင်ပင်ထွက်သွားသည်။ ဖိုးချမ်း၊ စောလှ
နှင့် ဖြူသီးတို့ လှမိုးကို တအံ့တဩလှမ်းကြည့်လိုက်
ကြသည်။ ။

ကျွန်းစဉ်မြေစောခက်
(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

တမာမြေက ကြိုနေမယ်

စောထိပ်တင်(ပွင့်ဖြူ)

ပန်းတမာတွေ၊ ပွင့်ဖူးဝေ
လေပြည်လာသွေး၊ ရနံ့မွှေး
မွှေးတယ်လေ့ မွှေးတယ်လေး။

ကျုပ်တို့အညာ၊ လာလည်ပါ
ဖိတ်ခေါ်ပါသေး၊ ခင်မင်တွေ
တွေ့တယ်လေ့ တွေ့တယ်လေး။

စည်သည်လာလျှင်၊ ကျွေးမွေးချင်
ခင်မင်လေးစား၊ မေတ္တာထား
ထားတယ်လေ့ ထားတယ်လေး။

ထမင်းပွဲမှာ၊ ဟင်းစုံစွာ
တမာချဉ်နှပ်၊ ငရုတ်စပ်
စပ်တယ်လေ့ စပ်တယ်လေး။

အညာမြေ
တစ်ခါလေလာစမ်းပါ
တမာတန်း ရွာအဝင်က
ခင်လာလျှင် လှည်းယဉ်ကြော့နဲ့
ကြိုတော့မယ် မေပျိုဖြန်းရယ်
လှမ်းခဲ့တော့လေး။ ။

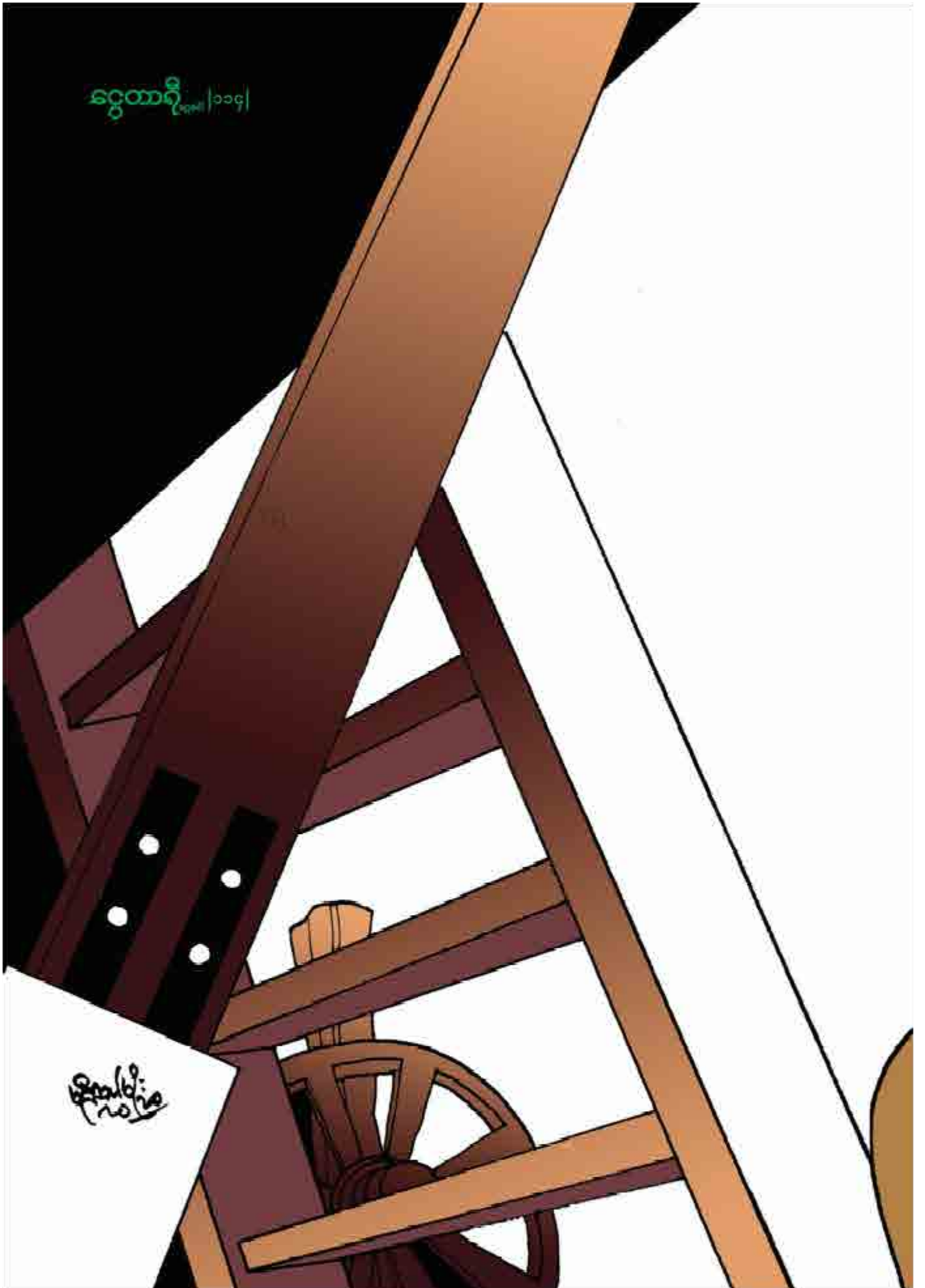
အညာတစ်ခွင်၊ ရွာအဝင်
တမာပင်တန်း၊ စိမ်းစိုလန်း
လန်းဟယ်လေ့ လန်းဟယ်လေး။

မြရိပ်ညိုညို၊ တမာပျို
နားခိုရာလေး၊ အရိပ်ပေး
ပေးတယ်လေ့ ပေးတယ်လေး။

တမာရိပ်တွင်၊ ရေချမ်းစင်
သောက်ချင်ဖွယ်လေး၊ ရေကြည်အေး
အေးတယ်လေ့ အေးတယ်လေး။

ရွှေထက်စို 2017 | ၁၁၄ |

ရွှေထက်စို
Prologue

မေငြိမ်းချမ်းနိုင်

အကြံတောင်းအမေ

ထိုတစ်နေ့ကိုတော့ အသည်းနှင့်အောင်မှတ်မိနေသည်။ ရွာထဲသို့ မြင်းများဒုန်းစိုင်းစီး၍ သူပုန်များဝင်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ အပြေးဝင်လာသည်မှာ ထိတ်လန့်စရာ။ အမေသည် ကျွန်တော့်ကိုအတင်းချီပွေ့၍ ထင်းစင်အောက်တွင် ဝှက်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းဝတွင် လက်ညှိုးကပ်လျက် တိတ်တိတ်နေဟု သတိပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေမိသည်။ အိမ်ထဲသို့ ခပ်ပြင်းပြင်းနင်းဝင်လာသောဖိနပ်သံ။ “ဘအောင် ဘယ်မှာလဲ” ဟု ခပ်ထန်ထန်မေးသံ။ အဖေကို ဘာလို့မေးကြပါလိမ့်။ အဖေအမေ ကျွန်တော့်အမေကြီးကပြောဖူးသည်။ အဖေက တော်လှန်ရေးရဲဘော်တဲ့။ အမေကြီးကို ကြိုးတွေဖြင့်တုပ်ကြသည်။ “ပေးစမ်း ... လက်ဝတ်လက်စားတွေ” ဟုသောအသံ။

လက်ဝတ်လက်စားများရတော့လည်း မတင်းတိမ်။ “ခင်ဗျားကြီးမှာကျန်သေးတယ်မဟုတ်လား” ဟု ထပ်တောင်းပြန်သည်။ “မရှိတော့ပါဘူး မောင်ရင်တို့ရယ်” ဟု တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောသော အမေကြီးကို ခြေထောက်နှင့်ဆောင့်ကန်လိုက်သဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သော အမေကြီးအသံ။ အမေက အမေကြီးကို အတင်းဝင်ပွေ့သည်။ အမေကိုပါ ခြေနှင့်ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။ အမေနှင့်အမေကြီးရှေ့မှာ မားမားရပ်၍ ကျွန်တော်ကာကွယ်ချင်လှသည်။

သို့သော် ဘာမျှမတတ်နိုင်ခဲ့။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ငါးနှစ်သားသာရှိသေးသည်။

အဖေရှိသောနေရာကို မပြောပြသောကြောင့် ငါ့ဘယျားဆွဲပွတ်နေကြသည်။ အမေကြီးနှင့် အမေက သို့ သေနတ်ပြောင်းများကတစ်ပဲ။ “ပြောရင်ပြော၊ မပြောရင်မီးဖိုသတ်မယ်” ဟုပြောရင်း အိမ်ပတ်လည် ဓာတ်ဆီများလောင်းကြသည်။ အမေ့မျှ လက်အုပ် ကလေးချီကာချီကာ တောင်းပန်နေရှာသည်ထင်။ ရွာလယ်ဆီမှ အုန်းခနဲ လက်ပစ်ဖုံးပေါက်ကွဲသံကြား လိုက်ရသည်။ “နင့်လင်တွေလာပြီထင်တယ်” ဟုပြော ပြီး ဖြင်းပေါ်သို့လွှားခနဲခုန်တက်ကာ ဒုန်းစိုင်း ပြေးကြသည်။ ဘယ်လောက်ယုတ်မာသည်မသိ။ သွားခါနီး မီးကွင်းတစ်ခုကိုပစ်ချသွားသေးသည်။ ဓာတ်ဆီများလောင်းထားသဖြင့် မီးတောက်မီးလျှံ များသည် အိမ်တစ်အိမ်လုံးပိုင်းပတ်သွားသည်။ အိုး ... ကြောက်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ မီးတွေက ဝိုင်းလို့။ အမေကော...အမေ။ အမေက စောင်တစ် ထည်ပေါ်သို့ ရေအိုးထဲမှရေများကိုတရစပ်သွန်ချ လိုက်သည်။ အမေကြီးကော...အမေကြီး။ အမေကြီး က ကြမ်းပေါ်တွင်ခွေခွေလေးလဲနေရှာသည်။ အမေ သည် အမေကြီးကိုကျောပိုးလိုက်ပြီး ရေစိုစောင်ဖြင့် သိုင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ခြေလှမ်း ကျဲများဖြင့်လာပြီး ရင်ဝယ်ထွေးပွေ့လိုက်သည်။ ထို့ နောက် အမေသည် လေဟုန်ခွင်းသည်မြှားတစ်စင်း ပမာ ပီးလျှံများကိုထွင်းဖောက်၍ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်ကို လူတစ်သို့ခေါ်လာပေးခဲ့သော ကျေးဇူး ရှင်အမေ။ ယခုတစ်ဖန် ကျွန်တော့်ကို မီးတောက်မီး လျှံများအတွင်းမှကယ်ထုတ်ခဲ့ပြန်သည်။ အမေ့သွေး ဓွေးဓွေးနီသော်လည်း မီးလွတ်ရာသို့ရောက်သော အခါ မေ့မြောနေသည့် အမေကြီးမျှ အသက်မပါ ရှာတော့ပေ။

အသက်မဲ့နေသောအမေကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေ့ဖက်ရင်း အမေပြင်းပြင်းထန်ထန်ငိုရှာသည်။

“အမေရယ် ... ကိုဘအောင်လာရင် သမီးဘယ်လို ပြောရမလဲ” ဟု တတွတ်တွတ်မေးနေသည်။ ကျွန်တော် လည်း အမေနှင့်အတူငိုကြွေးနေမိသည်။ ကျွန်တော် နှင့် အမေကြီးကို မီးကေးမှလွတ်အောင် သက်စွန့် ဆံပျားကယ်ခဲ့ပါသော သူရဲကောင်းအမေ။ အမေ့ လက်တွေ့၊ မျက်နှာတွေမှာ မီးလောင်ဒဏ်ရာများဖြင့် ပူးရောင်နေသည်။ အမေသည် သူ၏ဒဏ်ရာများကို အမူမထား၊ အမေကြီးအလောင်းမြေကျရေးအတွက် သာ အာရုံစိုက်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အဖေမိတ်တွေ တစ်ဦးရောက်လာသည်။ ထိုသူက အမေ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ချီတိုချီတိုဖြစ်နေသည်။ အမေကြီး၏ အလောင်းကိုလည်း ငုံစောင်း၍ကြည့်သည်။ မျက်စိ မျက်နှာပျက်လျက် အမေ့ကိုစကားစသည်။

“မရှင် ... စိတ်အေးအေးထားပါဗျာ။ ရွာကိုဝင် လာတဲ့ သူပုန်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့စစ်ကြောင်းဆုံပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်ကြတာ ကိုဘအောင်တော့ ကျရှာပြီဗျာ”

အမေ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သွားသည်။ ဘာစကားကိုမျှမဆို။ ဘေးမဝင်ခန်းကျင်ကိုလည်း မြင်ပုံမပေါ်။ ကျွန်တော် အမေ့ကိုမော့ကြည့်လိုက် သည်။ အမေက မျက်ရည်တစ်ပေါက်မျှမကျ။ အံကို သာ တင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။ မျက်နှာတွင်မူ အခဲမကျေနိုင်သောအရိပ်များကိုမြင်နေရသည်။

“ကိုဘအောင်ရေ ... ရှင်လိုချင်ခဲ့တာ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးပါ။ အခုတော့ အသားထဲက လောက် ထွက် သူပုန်လက်ချက်နဲ့ ကိုယ့်အချင်းချင်းသတ်လို့ သေရတာ ကျွန်မအသည်းတွေ ဆတ်ဆတ်ခါနာလှ တယ်။ အမေလဲမရှိ၊ ရှင်လဲမရှိမှတော့ ကျွန်မကို အညာပြန်ခွင့်ပြုပါတော့တော်”

အမေက အမေကြီးချာပနကို ခေါင်းဆုံးခြေဆုံး ပြုလုပ်ပေးသည်။ အဖေ့အတွက်လည်း ရက်လည် သပိတ်သွတ်ပေးသည်။ ပြုဖွယ်ရာကိစ္စများပြီးသော အခါ ရပ်ရွာမှကူပုံသောငွေကြေးအချို့နှင့် အမေ့ အတွင်းခံအိတ်ထဲတွင်ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ထည့်ထား

သော အမေ့လက်ဝတ်ရတနာအချို့ကို ထုခွဲရရှိသော ငွေကြေးတို့ကိုပေါင်းစပ်၍ ညောင်ဦးရှိ အမေ့ဇာတိ မြင်းကပါရွာကလေးသို့ ပြန်ရန်ပြင်ဆင်ခဲ့လေသည်။

(၂)

အဖေမိတ်ဆွေ တော်လှန်ရေးရဲဘော်များ၏ ကူညီစောင့်ရှောက် လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့သားအမိ ပြန်လမ်းသာခဲ့ပါသည်။ အမေ့ဇာတိမြေသို့ ချောချောမွေ့မွေ့ရောက်ရှိခဲ့ရ သည်။ အမေ့ကို အမေ့ဆွေမျိုးများက အားရဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြသည်။ အမေမိဘများ၏ အိမ်အိမ်ဟောင်း လေးကို ဆေးကြောသန့်စင်ပေးကြသည်။ ကျွန်တော် မျက်ဝန်းထဲတွင် အမေကြီးတို့၏ အိမ်ကျယ်ကျယ်၊ ဝိုင်းကျယ်ကျယ်ကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ ယခု တော့မှ မီးလောင်ပြင်ကြီးဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ငါးနှစ်သား အရွယ် ကလေးဘဝတွင်ပင် လောကဝဲလက်သီးချက် ပြင်းပြင်းများ စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ်ပစ်ထိုးခြင်းခံခဲ့ရ သည်။ အမေကြီးနှင့် အဖေတို့သည် တစ်နေ့တည်း မှာပင် ကျွန်တော်ကိုခွဲခွာသွားခဲ့ပြီ။ သည်မြေး၊ သည် သားအတွက် အမှာစကားပါးချိန်ပင်မရ။ သေမင်း ခေါ်ရာနောက်သို့ ရုတ်ခနဲထလိုက်သွားကြသည်။

ငယ်စဉ်ဘဝကတည်းကနေခဲ့သော မွေးရပ်မြေ ကိုစွန့်ခွာလျက် အညာမြေသို့ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပြီ။ ဝိုင်းကျယ်ကျယ် အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့်နေခဲ့ရသည့်ဘဝ မှ နေ့ချင်းညချင်း အိမ်မဲ့ရာမဲ့ဘဝရောက်ခဲ့ရသည်။ ပီးလောင်ပြင်အတိဖြစ်နေသော အိမ်နေရာကိုကြည့် ရင်း ကျွန်တော် မချီတင်ကင်္ဂါကြေးခွဲရသည်။ စိတ်ထဲ တွင်လည်း အရာရာဆုံးရှုံးသွားသလိုခံစားနေရ သည်။ ယခုတစ်ဖန် ဘဝသစ်ကိုပြန်လည်စတင်ရမည့် နေရာတွင် အမေ့မိဘများ၏ လက်ငုတ်လက်ရင်း အိမ်ကလေးတစ်လုံးကျန်နေသေးသည်ကပင် ကံ ကောင်းသည်ဟုဆိုရပေမည်။ ငယ်လွန်းသောအရွယ် တွင် သင်္ခါရကိုလည်းနားမလည်။ အနိစ္စကိုလည်းမသိ။ အနတ္တဆိုသည်ကိုလည်း မမှန်းဆနိုင်။ ကျွန်တော်

သိသည်က ရင်ဆိုင်နေရသည့် ဒုက္ခများကိုသာ သိခဲ့ သည်လေ။ အမေ့ဇာတိရပ်ရွာသို့ပြန်သောခရီးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သားအမိလုပ်ကိုင်စားစရာ ယာတစ် ကွက်မျှမရှိ။ ခေတ်စနစ်၏အခြေအနေကလည်း တောင်မင်း မြောက်မင်းမကယ်နိုင်ဆိုသလိုဖြစ်နေရ သည်။ လက်ကမ်း၍ကြိုဆိုကြသော်လည်း လုံးဝ ဥသည့်အလုံးစုံတာဝန်ယူရန်ကား မဖြစ်နိုင်ပေ။ ကျွန်တော်တို့သားအမိဘဝသည် ရွှေမရူးငွေမရူး တာဝမှ ရွှေမရှိငွေမရှိဘဝသို့ အရှင်လတ်လတ်ခုန်ဆင်း ခဲ့ပေပြီ။

ကိုယ်ထူမှကိုယ်ထ ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန်ဘဝတွင် အမေသည် ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် ဓတ်ကွင်းပြင် ရလေပြီ။ ယာခင်းများမှထွက်သောအသီးအရွက် များကအစ ကရေကရာ၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ နှမ်းဆုပ်၊ ပဲဆုပ်၊ မြေပဲယို၊ နှမ်းယို အဆုံး ခံတောင်းတွင်ထည့်၍ ရွာစဉ်လှည့်ကာရောင်းလေပြီ။

“ဟင်းရွက်စုံရမယ်တော်... ကရေကရာ၊ ပေါက် ပေါက်ဆုပ်၊ ပဲဆုပ်၊ နှမ်းဆုပ်၊ မြေပဲယို၊ နှမ်းယို စုံတယ်တော်တို့ရေ...”

အမေ့အသံက ကရုဏာသံပါသည်။ လူအများ က မှဆိုးမအမေ့ကို အကြင်နာပိုကြသည်။ အမေ ကမူ သူတစ်ပါးကိုအားမကိုး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အားထားရာဟု သတ်မှတ်ထားသောအမေ။ ရွာထဲ တွင် ဂျင်မြေလည်အောင် သံစုံဟစ်၍ ဈေးရောင်းသည်။ မကုန်လျှင် အခြားရွာသို့ခရီးဆန်သည်။ ရှုံ့သားအင်္ကျီ လက်စကခပ်ခွမ်းခွမ်း၊ သရက်ထည်လုံချည်စပ်တို့တို့ ဝတ်ကာ ဖျင်တဘက်ကိုခေါင်းတွင်ပေါင်းထား သော အမေသည် ရွေးရွဲရွဲရီလျက် ပင်ပန်းလှသိ သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်လည်း မနားရပေ။ ထင်းမီးဖိုမီးရုံရုံဖြင့် မြေပဲယို၊ နှမ်းယိုတို့ကိုသည်။ ပဲဆုပ်၊ နှမ်းဆုပ်၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်တို့ကိုဆုပ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သားအမိအတွက် အူကင်ပါသည် ဤမျှ ရှည်လျားပါသလော။ အမေ၏ဖြူဝင်းသော အသား

အရေတို့သည် နေလောင်သဖြင့် နီညိုရောင်သန်းခဲ့ပြီ။ အမေစီးသောဖိနပ်နောက်ခြီးပါးပါးလေးသည် အမေ သွားရသောခရီးတာကို ဖော်ညွှန်းပြနေသည်။ အမေကား သူသာ နေပူထဲကွက်မည်။ သားကိုမူ နေရိပ်ထဲတွင်သာနေစေလိုသည်။ အမေသည် သူသာ ခရီးကြမ်းဖြတ်မည်။ သားကိုမူ ပန်းခင်းလမ်းကိုသာလျှောက်စေလိုသည်။ သူသာ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့လိုက်မည်။ သားကိုမူ ထိမည့်ခလုတ် ဆုတ်စေချင်သည်။ သူရဲကောင်းအမေ၏ မေတ္တာစေတနာအနန္တကား တုနှိုင်းစရာမရှိပါပေ။

အမေသည် သူပင်ပင်ပန်းပန်းရှာဖွေရရှိသော ငွေများဖြင့် ကျွန်တော်ကြိုက်သော စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ချက်ကျွေးတတ်သည်။ သားအဖိ

အမေ၏ဖြူဝင်းသောအသားအရေတို့သည် နေလောင်သဖြင့် နီညိုရောင်သန်းခဲ့ပြီ။ အမေစီးသောဖိနပ်နောက်ခြီးပါးပါးလေးသည် အမေသွားရသောခရီးတာကို ဖော်ညွှန်းပြနေသည်။

နှစ်ယောက်အတူစားသောက်မင်းဝိုင်းတွင် အမေအတွက် စားဦးစားဖျားဦးချသော ကြက်အသည်းဖတ်လေးသည် ထမင်းဝိုင်းတစ်ပတ်လည်ကာ ကျွန်တော့် ပန်းကန်ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ အမေကမူ ခြေထောက်ကလေးကမှ ကိုက်လို့ကောင်းတာ၊ ဆိုးလူးခွက်လူးလေးမှ စားလို့ကောင်းတာဟု ဆိုတတ်စမြဲဖြစ်သည်။

(၃)

အမေ့ကို ကျွန်တော်အလွန်အမင်းချစ်သည်။ အမေသည်သာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အရေးပါသည်။ ဟုတ်၊ အမေလည်းဟုတ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ချစ်ခင်ရသောအမေကြီး၊ အားကိုးမြတ်နိုး

တွယ်တာ ချစ်ရလွန်းပါသော အမေတို့သည် ရုတ်တရက် နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။ အမေ့ကို ခွဲခွာရမည်ကို ကျွန်တော်အလွန်စိုးရိမ်မိပါသည်။ အသက်ခြောက်နှစ်ပြည့်ပြီဖြစ်သောကျွန်တော့်ကို ကျောင်းထားရန် အမေကစီစဉ်တော့သည်။ ရွာရှိ မူလတန်းကျောင်းလေးတွင် သူငယ်တန်းလေး စတင်တက်ရောက်ရန် အမေက လိုက်လံအပ်နှံပေးခဲ့သည်။ ကျောင်းစတင်တက်သောရက်တွင် အမေက ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲ၍ ကျောင်းသို့ပို့သည်။ ကျောင်းပို့ပြီး အမေပြန်တော့မည်ဆိုသည်နှင့် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။ အမေထာဘီစကိုဆွဲ၍ “အမေနဲ့ပြန်လိုက်မယ်...အမေနဲ့ပြန်လိုက်မယ်”ဟု အာပြုကြီးဖြင့်အော်ငိုမိတော့သည်။ ထာဘီစကိုဆွဲထားသောလက်များကို အမေကဖြေပစ်သည်။ မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် “စာတတ်အောင်သင်ရမှာပေါ့ သားရယ်၊ အမေ ညနေကျရင်အစောကြီးလာကြိုမယ်နော်”ဟု တတွတ်တွတ်ချော့ချော့လေသည်။ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလျက် အမေနှင့် ပထမဆုံးခွဲရသည့်နေ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မည်မထင်ပါ။ အမေက တိတည်သည်။ ညနေကျောင်းဆင်းသောအခါ အစောကြီးလာကြိုသည်။ ကျွန်တော့်လက်ရေး ဝလုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများပေါ်တွင် မြေဖြူဖြင့်အမှန်ဖြစ်လေးပါသည့် ကျောက်သင်ပုန်းလေးကို အမေက တယုတယ ကြည့်မဝစွာမဝဖြစ်နေသည်။ မြောက်ကြည့်လိုက်၊ စောင်းကြည့်လိုက်၊ တည့်တည့်ကြည့်လိုက်နှင့် ပီတိဖြာနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ကျောင်းမှန်မှန် တက်မည်၊ စာကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိပါသည်။

ထိုညက လက ထိန်လင်းနေအောင်သာပါသည်။ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ကလေးထက်တွင် လရောင်များက ဖြာကျနေပါသည်။ အမေပေါင်ကို ခေါင်းအုံး

လုပ်ကာ အမေ့မျက်နှာလပြည့်ဝန်းကိုမော့ကြည့်နေမိပါသည်။ အမေက ကျွန်တော်ကို ခေါင်းငုံ့ကြည့်ကာ ကျွန်တော်ကိုကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်က အကြောင်းကို လွမ်းလွမ်း ဆွတ်ဆွတ်ပြောပြနေပါသည်။

“အမေကသာ တောသူ၊ သားအဖက ခေတ်ပညာတတ်သားရဲ့၊ ဂျပန်ခေတ်မှာ နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုဗမာအစည်းအရုံးပေါ်လာတဲ့အခါ သားအဖကလဲ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သခင်မယားတစ်ယောက်လုပ်ရတာ မလွယ်လှဘူး သားရေ၊ သားအဖတို့လိုအပ်သမျှကိုလဲ ပါရမီပြည့်တဲ့ အနေနဲ့ သားရဲ့အမေကြီးနဲ့ အမေတို့က ထောက်ပံ့ပေးခဲ့ရတာ၊ လင်မယားဆိုပေမဲ့ တစ်လမှာတစ်ပတ်ပြည့်အောင်တောင် တွေ့ခွင့်မရပါဘူးသားရယ်”

အမေ့အကြည့်များက ရီရီခေခေ တမ်းတမ်း တတရီလှသည်။ အဖေနှင့် နှစ်ကိုယ်တူချစ်သမျှ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေဟန်ရှိသည်။

“သားကို ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့အချိန်မှာ သားအဖေ သိပ်ပျော်ခဲ့တာပေါ့ သား၊ မရှင်ရေ...သားမွေးရင် ကိုယ့်ကိုယ်ပွား၊ သမီးမွေးရင် မင်းကိုယ်ပွားပေါ့ကွာ၊ ပျော်စရာကြီး ပျော်စရာကြီးလို့ ခဏခဏပြောရှာတာ၊ အရင်တုန်းကထက် အိမ်ပြန်ရက်တွေစိပ်လာတာ၊ ဂရုစိုက်လိုက်တာလဲ ပြောမနေနဲ့”

အမေ့အပြုံးများက နုပျိုနေသည်။ အတိတ်က ရွှေရောင်လွမ်းသောနေ့ရက်များကို တမ်းတနေပုံရသည်။

“တကယ်တမ်း သားကိုမွေးတဲ့အချိန်မှာ သားအဖေ အနားမှာရှိမနေခဲ့ဘူး၊ နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးအတွက် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မယားပီပီ အမေ သားကိုသတ္တိရှိရှိမွေးခဲ့တယ်။ သားကိုမွေးမဲ့ညက အမေမိတ်နှာလိုက်တာ ပြောစရာ စကားလုံးမရှိဘူး၊ မီးနေခန်းထဲကအမေ လူကလည်း ခပ်ယုံယုံပဲကျန်တော့တယ်။ လက်သည်

အခေါ်ကြီးရဲ့အမိန့်အောက်မှာ အမေက ပြားပြားဝပ်လိုက်နာတယ်။ အာဝေဏီကဆိုတဲ့ ဒုက္ခဆိုးကြီးကို ပျော်ပျော်ကြီးခါးစည်းခံခဲ့တယ်။ အမေ့စိတ်ထဲမှာ အမေ့သားသမီး ချမ်းချမ်းသာသာ၊ ကျန်းကျန်းမာမာ မွေးဖွားလာဖို့ပဲ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ တစ်ဖက်က အမေ့အသက်၊ တစ်ဖက်က သားသမီးရဲ့အသက်၊ အဲဒီချိန်ခွင့်မှာ သားသမီးဘက်ကိုပဲ ပိုအလေးသာတယ် သား၊ အမေ့အသက် သေရင်သေပါစေ၊ အမေ့သားသမီး မသေစေချင်ဘူး၊ အဲဒါအမေ့ရဲ့သစ္စာပဲ။ အမေ့ရဲ့ကြီးမားတဲ့မေတ္တာ၊ မှန်ကန်တဲ့သစ္စာတွေကြောင့် သားကိုချောချောမောမောဖွားမြင်ခဲ့တယ်။ သားဆိုတဲ့အသံက အမေ့ရင်ကိုချမ်းမြေ့စေတယ်။ အမေ့ရဲ့ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတွေ၊ ဆင်းရဲမှုတွေဟာ သားရဲ့ မျက်နှာငွေ့လကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ပိန်းကြာဖက်ပေါ်ရေမတင်သလို လျော့ကျသွားတော့တာပါပဲ သားရယ်”

အို ... အမေ့မေတ္တာကား ကြီးမားလှပါဘိ။ ဖေးကူစရာလက်တစ်စုံ အနားမှာမရှိသည့်အချိန်တွင် ပင် မရဏသားရဲ့တွင်းထဲမှလွတ်မြောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်မှာ တော်ရုံသတ္တိမဟုတ်။ အရိုးကြေကြေအရေခန်းခန်း၊ ရင်နှစ်ခြမ်းဖြန်းဖြန်း ကွဲချင်ကွဲ နောက်မတွန့်၊ နောက်မဆုတ်ခဲ့သူ ကျွန်တော့်အမေကား တကယ့်သူရဲကောင်းအမေ။

(၄)

အမေက တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် ဈေးတောင်းခေါင်းရွက်ရောင်းသည်။ ကျွန်တော်က အမေ့ရည်မှန်းချက်များပြည့်ဝရလေအောင် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကျောင်းမှန်မှန်တက်ကာ စာသင်ရသည်။

စာသင်နှစ်ကုန်ဆုံးသောအခါ ကျွန်တော် သူငယ်တန်းလေးကို ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်မြင်သည်။ ဉာဏ်ကောင်းသောကျွန်တော်သည် သူငယ်တန်းကြီးကိုကျော်၍ ပထမတန်းသို့တက်ရောက်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ရိုးရိုးသားသား ဝါကြွားခြင်းမရှိဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်းနေလေ့ရှိသောအမေသည် ကျွန်တော် အတန်း

ကျော်တက်ခွင့်ရသောအခါ ကြား၍မဆုံးနိုင်တော့။ ဆွေမျိုးများကိုလည်းပြောသည်။ အိမ်နီးချင်းများကိုလည်း အသိပေးသည်။ ဈေးဝယ်သူများကိုလည်း ကြားသည်။

ရွာထဲတွင် “မယ်ရှင်သားလေး စာတော်လွန်းလို့ အတန်းကျော်တက်ရသတဲ့” ဟူသောသတင်းသည် မွှေးပျံ့လှသည်။ အမေကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်နေရသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အမေဖြစ်စေချင်သော ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားမည်ဟု ထပ်မံဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဈေးရောင်းမှပြန်လာသောအမေသည် ခံတောင်းကိုချ၍ တဘက်ကိုဖြေကာ စီးကျနေသောရွေးများကိုသုတ်သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော်လည်း အမေအပြုံးက လတ်ဆတ်လွန်းလှသည်။ ခံတောင်းထဲရှိ ပိုက်ဆံများထားသည့်နေရာကို လှန်လိုက်သည်။ စက္ကူအိတ်ဖြင့်ထည့်ထားသော အနီရံရံ ကချင်လွယ်အိတ်လေးတစ်လုံး၊ လှလိုက်တာ။ ကျွန်တော့်အတွက်ဝယ်လာတာတဲ့။ ရွေးများဖြင့်စိုရွဲနေသော အမေရင်ခွင်ထဲသို့အတင်းတိုးဝင်ကာ အမေပါးနှစ်ဖက်စလုံးကို အားရပါးရနမ်းလိုက်သည်။ အမေခန္ဓာကိုယ်မှရွေးနံ့ကို အလွန်သင်းပျံ့သည့် ဇွန်ပန်းရနံ့ကပင် မိနိုင်းမည်မထင်ပါ။

ကျွန်တော့်အတွက် မရှိမဖြစ်အမေ။ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ပူဆာစရာမလိုအောင် ဖြည့်စည်းပေးပါသော အမေ၊ သားအတွက်ဆိုလျှင် အစဉ်အမြဲ အဆင်သင့်ရှိနေပါသောအမေ။ အမေကျေးဇူးဖြင့်မိရိဦးကား ဖြင့်မားလှပေသည်။ မှဆိုးမသားဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာတစ်ချက်မငယ်ခဲ့ရပေ။ အမေသည်သာ အပင်ပန်းဆင်းရဲခံကာ နှလုံးသားကို တံတားခင်း၍ ပန်းကိုလှေကားပြုလျက် ဖြင့်သောနေရာသို့ပို့ဆောင်ပေးနေပါသည်။ အမေကျေးဇူးတရားများကို အမေဖြစ်စေချင်သော ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်လာစေရန် ကြိုးစား၍ဆပ်ရပါမည်။

(၅)

တစ်နေ့သော ကျောင်းဆင်းချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ရွာဦးရှိစာသင်ကျောင်းမှ ရွာလယ်ပိုင်းရှိ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဆီသို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်စွန့်လိုက်သော ငှက်ပျောသီးတစ်ဖိုးကို လက်မှာဆွဲလျက် လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကလေးဖြစ်သော်လည်း အခြားကလေးများကဲ့သို့ လမ်းသွားရင်း ဟိုဝင်သည်ထွက် ပြေးပြေးလွှားလွှား ဆော့ကစားခြင်းမပြုလုပ်တတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာကြီးက “မောင်မြတ်ဆောင်က အနေအထိုင်သိပ်တည်ကြည်တာ၊ ပညာတတ်ဖြစ်ပြီး ကောင်းစားအုံးမဲ့ကလေး” ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။ အမေကလည်း ကျွန်တော်၏ရိုးသားတည်ငြိမ်မှုကို သဘောကျသည်။

ရွာလယ်ပိုင်းသို့ဝင်အလာတွင်ပင် “ခွေးရူးဟေ့...ခွေးရူး...လိုက်ကြ...ရိုက်ကြ” ဟူသော အော်သံများ ဆူဆူညံညံကြားလိုက်ရသည်။ ခွေးတစ်ကောင်သည် သွားရည်တများများဖြင့် ကျွန်တော်ရှိရာဘက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ပြေးလာသည်။ အမြီးကလည်း ကုပ်နေသည်။ နောက်ဘက်တွင်လည်း လူတွေကတစ်လှေကြီးလိုက်လာကြသည်။ အိုး...ဘုရား...ဘုရား၊ ကျွန်တော်ကြောက်လိုက်တာ။

နောက်ပြန်လှည့်ပြေးသည်။ ခွေးရူးမကိုက်မိဖို့ အရေးကြီးသည်။ လက်ထဲကငှက်ပျောသီးလည်း လွတ်ကျကာ အလဲလဲအကွဲကွဲဖြစ်ကုန်ပြီ။ ကြောက်လွန်း၍ ဂူးတွေရော ခြေတွေပါတုန်နေသည်။ ပြေးသာပြေးရသည်။ အင်အားကမရှိ။ မျက်စိထဲလည်း ဘာမျှမမြင်။ “အမေရေ... အမေ...” ဟူသော တမ်းတနေမိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်နောက်ကျောဆီမှ ဖြောင်းခနဲ ဝါးရင်းတုတ်ဖြတ်ရိုက်သံနှင့်အတူ နာကျင်လွန်းသဖြင့် ကအိုင်အိုင်အော်သော ခွေး၏ အသံကြားရသောကြောင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။ အိုး... အံ့ဩစရာကောင်းလှပါဘိ။ ဝါးရင်းတုတ်ကို ကိုင်စွဲထားသော အမေသည် အောင်ပွဲရစစ်သူကြီး

အသွင်၊ အမေအပြေးက ငါ့သားကိုကိုက်ချင်တဲ့ကောင်
မှတ်ပြီလားဟု ပြောနေသည်နယ်၊ အမေရင်ခွင်က
အကောင်းဆုံးခိုင်းသဖွယ်။

အမေက ကျွန်တော်ကိုလှေ့ရင်း “အမေ
သားလေးကြောက်နေလား၊ အမေရှိနေသရွေ့ အမေသား
ဘာတစ်ခုမှ ဘေးမဖြစ်စေရဘူး၊ သားရှေ့မှာ အမေအမြဲ
ရှိမယ်” ဟုပြောလေသည်။ အမေပြောသောစကား
မှန်သမျှ တည်သည်ဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်
အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က မြင်းကပါရွာလေးတွင်
“မယ်ရှင်တို့က သားကိုချစ်တဲ့နေရာမှာ ခွေးရူးကို
တောင်မကြောက်ဘူး၊ ပြိုင်ချနိုင်တယ်” ဟု ပြော
စမှတ်တွင်ခဲ့လေသည်။ အမေကို ဘယ်လိုခွန်အားများ
က ခွေးရူးရှေ့အရောက် တွန်းပို့ခဲ့ပါသနည်းဆိုလျှင်
‘သား’ ဟူသောအရာကြောင့်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
ကျွန်တော်ဘဝဆက်လက်ရှင်သန်နိုင်ရန် သူ့ရဲကောင်း
အမေက တတိယအကြိမ်ကယ်ဆယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

(၆)

မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြား
တော်မူခဲ့သော မိဘဂုဏ် ၁၂ ပါးရှိပါသည်။ ကိုးကွယ်
ရာဖြစ်သောကြောင့် ဗြဟ္မာ၊ သွန်သင်ပြသဆုံးမပေး
သောကြောင့် ဆရာ၊ အလှူခံထိုက်သူဖြစ်၍ အလှူခံ
ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပုဗ္ဗဒေဝတာ၊ မမွေးမီကတည်းကချစ်သဖြင့်
သုဟဒ၊ လူဖြစ်အောင်မွေးဖွားပေးခဲ့သဖြင့် ဇနေတ္တိ၊
နို့ဖျိုတိုက်ကျွေးခဲ့သဖြင့် ပေါသက၊ ယုယကြင်နာစွာ
မွေးဖွားပေးခဲ့သဖြင့် ပေါသေန္တ၊ အစဉ်အမြဲစောင့်
ရှောက်တတ်သဖြင့် အာပါဒက၊ လူလောကသဘာဝ
များအကြောင်းပြောပြကြသဖြင့် ဒသေတရ၊
သားသမီးများကို နားဝင်အောင်ပြောသဖြင့်
တောသယန္တိ၊ ကိုယ်တိုင်မသုံးရက်သော်လည်း
သားသမီးများအတွက် အစဉ်ဖြည့်ဆည်းပေးနေ
သောကြောင့် ဂေါပယန္တိတို့ဖြစ်သည်။ အမေသည်
ကျွန်တော်အတွက် မိဘဂုဏ် ၁၂ ပါးထက်ပင် ပိုမို

ကျော်လွန်နေပေသေးသည်။ ဤမျှကျေးဇူးတရား
ကြီးမားလှပါသော အမေကျေးဇူးများကို မည်သို့
ဆပ်ရမည်ပင် မသိနိုင်ပါ။ အချိန်တည်းဟူသော
ရွက်ဆုတ်ပြကွဲဒိန်ကြီးကံမှ ကန်နှစ်ပြီးကန်နှစ်ဆုတ်
ခဲ့သည်မှာ တစ်ဆယ့်တစ်ရွက်ပင်ရှိခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်သည်လည်း တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းသို့
ပင်ရောက်ခဲ့ပြီ။ အမေကား ဈေးတောင်းခေါင်းရွက်၍
ရောင်းနေဆဲပင်။ ညောင်ဦးတွင် သူငယ်ချင်းတစ်စု
အိမ်ကလေးတစ်လုံးစုငှားကာ ကျောင်းတက်ခဲ့ရ
သည်။ အမေကျေးဇူးတရားချင်းကိုသာ မပြတ်ရွတ်
နေသော ကျွန်တော်အဖို့ စာမေးပွဲအောင်ရေး၊ ထူးထူး
ချွန်ချွန်ဖြစ်ရေး၊ အမေကျေးဇူးပြန်ဆပ်ခွင့်ရရေး
သာ အရေးပါလှပေသည်။ ကျောင်းစာမလွဲ၍
မည်သည့်အရာမှစိတ်မဝင်စား။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်
စားသည်က အမေ စိတ်ချမ်းသာရေးပင်ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်ကြိုးစားသမျှ အသီးအပွင့်မှန်သမျှသည်
အမေအတွက်သာဖြစ်ရမည်။ ရိုးသားသော၊ ကြိုးစား
သော၊ ဇိုးကြားသော၊ ထက်မြက်ထူးချွန်သော
ကျွန်တော်သည် ထိုနှစ်က စာကိုမနားမနေကြိုးစား
ခဲ့သည်။ အောင်စာရင်းထွက်သောအချိန်တွင် အမေ
ဝမ်းမြောက်ပါလေတော့။

(၇)

ထိုနေ့မနက်က ရောင်နီတို့သည် အရောင်
အသွေးစုံယှက်ဖြာလျက် ဝန်းကျင်ကိုအလှဆင်နေ
ပါသည်။ တစ်ရွာလုံးရှိဇွန်ပန်းရုံများကလည်း မွှေး
မွှေးလှုပ်အောင်ပွင့်လျက် သင်းသင်းပျံ့ပျံ့မွှေးနေပါ
သည်။

“မောင်မြတ်ဆောင်ရေ ... မောင်မြတ်ဆောင်”
ဆရာကြီး၏ အသံဝါဝါကြီးကိုကြားရသဖြင့်
ကျွန်တော် လမ်းဘက်သို့ပြေးထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဘုရား
ဝတ်ပြုနေသော အမေသည်လည်း တဘက်ကလေး
ပခုံးပေါ်ပင့်တင်ရင်း အမောတကောထွက်လာပါသည်။
ဆရာကြီးက သူ့စက်ဘီးအိုလေးကိုနင်းရင်း ဟစ်ခေါ်

ငွေထာရီ ၁၂၂

လာခြင်းဖြစ်သည်။ စက်ဘီးကိုရပ်လိုက်ရင်း ကျွန်တော်ကို ကျုံးဖက်လိုက်ပါသည်။ ကျောကုန်းကိုလက်ဖြင့် ပုတ်ရင်းပြောသည်။

“တော်လိုက်တဲ့ ငါ့ကပည့်၊ လေးဘာသာဂုဏ်ထူးထွက်တယ်ကွ”

“ဗျာ ...”

ခေတ္တမျှ ဆုံးအသွားမိသည်။

“ငါထင်တယ်ကွ၊ မင်း ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့အောင်မယ်ဆိုတာသိလို့ စောစောစီးစီးသိရအောင် မနေ့ညကညောင်ဦးမှာသွားအိပ်တာကွ၊ အောင်စာရင်းဂေဇက်ကြည့်ပြီးတာနဲ့ တန်းပြီးပြန်လာခဲ့တာ”

“အိမ်ပေါ်တက်ပြီး လက်ဖက်ရည်သုံးဆောင်ပါအုံးဆရာကြီး”

ကျွန်တော်တို့ရွာကို မုဒိတာရွာဟုသာ အမည်ပြောင်းချင်တော့သည်။ ကျွန်တော့်အောင်မြင်မှုကို တစ်ရွာလုံးအောင်မြင်မှုအလား ထပ်တူခံစားကြသည်။

ကျွန်တော့်နောက်တွင် ပီတိမျက်ရည်စများကို တဘက်အနားဖြင့်သုတ်နေသော အမေက ဆရာကြီးကို လောကွတ်ပြုသည်။

ထပင်းပူပူပေါ် နှမ်းဆီပွေးပွေးဆမ်းပြီး ငါးရုံခြောက်ဖုတ်တစ်ပန်းကန်၊ လက်ဖက်သုပ်တစ်ပန်းကန် အရင်လာချသည်။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကျကျလေးက ကြွေကရားအိုးဝယ်အဆင်သင့်။ အမေက သူးသီးကြော်၊ ကြက်သွန်ကြော်၊ ပြောင်းဖူးကြော်တို့ကို ခပ်သွက်သွက်လေးကြော်သည်။ ပြီးသည်နှင့် အချဉ်ရည်လေးစပ်ကာ အိမ်ရှေ့သို့လာချသည်။ အမေက အလုပ်လုပ်ရာတွင်အလွန်မြန်သည်။ ယခုလည်းကြည့်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်အချိန်အတွင်း

ဖွယ်ဖွယ်ရာရာစီစဉ်နိုင်ပေသည်။

“ညည်းသားက တကယ့်ကို သားကောင်းတစ်ပောက် ကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့်ပဲဗျ၊ ဒီအတိုင်းဆို မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်ကောင် ကက်လို့ရနိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ရွာမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပေါ်ထွန်းတော့မယ်ဗျ”

ဆရာကြီး၏မုဒိတာစကားကို နားထောင်ပြီး အမေဝမ်းသာနေသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အမေပါးစပ်စေ့သည်မရှိ။ မေးခွန်းတွေလည်းဖြေရသည်။ အကျိုးအကြောင်းတွေလည်းရှင်းရသည်။ အမေပါးစပ် တစ်နေ့လုံးပွင့်နေရသဖြင့် ညောင်ထောက်ရမလိုဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်လည်းပျော်သည်။ အမေလည်းပျော်သည်။ ဆရာကြီးလည်းပျော်သည်။ တစ်ရွာလုံးလည်းပျော်သည်။ နောက်ဆုံး ရွာဦးကျောင်းက ဆရာတော်ဘုရားပင် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်။ တပြုံးပြုံးဖြင့် ကွမ်းမြို့နေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ရွာကို မုဒိတာရွာဟုသာ အမည်ပြောင်းချင်တော့သည်။ ကျွန်တော့်အောင်မြင်မှုကို တစ်ရွာလုံးအောင်မြင်မှုအလား ထပ်တူခံစားကြသည်။ ဆရာတော်ကဦးဆောင်၍ တစ်ရွာလုံးက အလှူငွေများဝိုင်းထည့်ပြီး ရွာလုံးကျွတ်အလှူလုပ်ကာ ဂုဏ်ပြုပေးကြသည်။ ကျွန်တော့် တက္ကသိုလ်ပညာသင်စရိတ်များကိုလည်း ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးကြသည်။ အမေကျေးဇူးအပြင် ရွာ၏ကျေးဇူးပါ ထပ်ဆင့်ခဲ့လေပြီ။

(၈)

ဆရာကြီးထင်သည့်အတိုင်းပင် ကျွန်တော်သည် မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်သို့တက်ရောက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ အမေပျော်ရှာပြီပေါ့။ တစ်ရွာလုံးကလည်း ပီတိဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ရွာလုံး၏မျှော်လင့်ချက်များကိုပိုက်ပွေ့လျက် တက္ကသိုလ်

သို့လှမ်းခဲ့သည်။ အမေကမူ မျော်လည်းမျော်သည်။
ငိုလည်းငိုသည်။ ငယ်တစ်နှစ် ကြောက်မက်ဖွယ်
အတိတ်ဆိုးများသည် အမေ့မေတ္တာလက်ဖြင့်
သုက်သင်ပေးမှုများကြောင့် လွင့်ပြယ်ခဲ့လေပြီ။
အမေနှင့်ခွဲရမည်ဆိုသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် စိုး
ကြောက်မနေတော့။ ဘဝခရီးလမ်းမှတ်တိုင်များက
ကျွန်တော့်ကို ရင့်ကျက်စေခဲ့သည်ဟု ထင်ပါသည်။
အမေကမူ ကျွန်တော်နှင့်ခွဲရမည်ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်
ငိုရှာသည်။ ယခုတော့မူ ကျွန်တော်က တစ်ပြန်
တစ်လှည့် အားပေးရပါသည်။ ကျွန်တော်သာ
ဆရာဝန်ဖြစ်လာလျှင် အမေ့ကိုလည်းစောင့်ရှောက်
နိုင်မည်။ ရွာသူရွာသားများကိုလည်းစောင့်ရှောက်
နိုင်မည်။ ဆရာတော်ဘုရားကိုလည်းစောင့်ရှောက်နိုင်
မည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။

“သားရဲ့တော်... သားရဲ့...သားရဲ့... အမေ့
သားလေး ဘုန်းကြီးလို့ အသက်ရည်ပါစေ။ သွားလမ်း
သာလို့ ပြန်လမ်းဖြောင့်ပါစေ။ လာမဲ့ဘေး ဝေးပါစေ။
ထိမဲ့ခလုတ် ဆုတ်ပါစေတော်”

မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် အမေကဆုပေးသည်။
အသံကလည်းတုန်တုန်ယင်ယင်။ အမေ့ရေ... သား
ကို စိတ်ချလက်ချရှိလိုက်ပါတော့။ မကြာခင်မှာ
အမေ့ဈေးတောင်းခေါင်းရွက်ရတဲ့ဘဝက အမြန်ဆုံး
လွတ်ကင်းရအောင် ကြိုးစားပါ့မယ် အမေ။ ကျွန်တော့်
ရင်ထဲတွင် ဆုတောင်းနေမိသည်။ အမေ့ဈေးရောင်း
ခွဲရသည်မှာ ငယ်ထိပ်တွင်ပင် ဆံပင်များပါးလှလှ
ဖြစ်နေလေပြီ။

(၉)

မန္တလေးမြေသည် ကျွန်တော့်ကို နွေးထွေးစွာ
ပွေ့ဖက်လေသည်။ ရွာနှင့်ကျောင်းသာသို့ခွဲသော
ကျွန်တော့်အတွက် အရာရာကအသစ်အဆန်းဖြစ်နေ
သည်။ ငွေစားတက္ကသိုလ်တွင်လည်း ကျွန်တော့်အမှတ်
က အတော်ဆုံး ၁၀ ဦး စာရင်းဝင်ဖြစ်နေခြင်းကလည်း
ကျွန်တော့်ကို အများကစိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နေသည်။

ထို့ပြင် ခက်ခဲနက်နဲလှသောဆေးပညာရပ်ကို သေသေ
ချာချာသင်ယူရင်း ကျွန်တော့်သင်ယူလေ့လာနိုင်စွမ်း
က သူတကာထက်သာနေသည်ကို သိခဲ့ရသည်။
သူငယ်ချင်းများကို စာများပြန်ရှင်းပြရင်း ကျွန်တော့်
အမည်သည် ဆေးတက္ကသိုလ်တစ်ဝန်း ရေပန်းစား
ခဲ့ပြန်သည်။

ထိုအခြေအနေသည် စိုးကိုတွေ့ရန် အကြောင်း
ဖန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အခန်းဖော်သူငယ်ချင်း
ကိုသူရ၏မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်စိုး
သိကျွမ်းခဲ့ရသည်။ စိုးမလိုက်နိုင်သောစာများကို
ရှင်းပြရင်း စိုးနှင့်ကျွန်တော် သံယောဇဉ်တွေ့နှောင်ဖွဲ့
မိခဲ့သည်။ ဆရာမောင်ပန်းမွှေး၏ကဗျာလေးများ
ပါသော ပို့စကတ်လေးများ အပြန်အလှန်လဲလှယ်
ကြသည်မှာ လွန်းပြန်ပမာပင်။

စိုးက မန္တလေးမြို့မှကုန်သည်တစ်ဦး၏သမီး
ဖြစ်သည်။ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးမှာ ပညာ
တတ်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများသာဖြစ်သည်။
ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် သိမိငယ်စိတ်
ဝင်မိသည်။ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မည်မည်ရရ
ပြောစရာလူမရှိ။ သို့သော် ချစ်ခြင်းတရားဟူသည်
ဘောင်ခတ်ထားနိုင်သောအရာမဟုတ်ပေ။ ဈေးချို
ထဲမှ လွယ်အိတ်လှလှလေးတစ်လုံး ဝယ်လိုက်သည်။
စိုးပန်ထားခဲ့သည့် ကံ့ကော်ပန်းခြောက်လေးတွေ
သိမ်းထားသည်ကို ပလတ်စတစ်အိတ်အကြည်လေးနှင့်
တယုတယထည့်သည်။

ပို့စကတ်လေးပေါ်ကစာသားက လွယ်အိတ်
သခင်၊ ပန်းသခင်ကို ခင်မင်တွယ်တာနေမိပြီတဲ့။
ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း စိုးက ဟားတိုက်ရယ်သည်။

“ကိုမြတ်ဆောင်ဟာလေး... ဆေးကျောင်းသား
မဟုတ်သလိုဘဲ။ စိတ်ကူးတွေက နှလှိုက်တာ”

ပြောရက်ပါပေ...စိုးရယ်။ အချစ်နဲ့တွေ့ရင်
အလိုလိုနူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာတာ မင်းမသိဘူးလား။
ကျွန်တော်လည်း ချုပ်တည်းထားမနေချင်တော့...။

“ကဲများ... စိုးကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်”

စိုးက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ “စိုးလဲ တူတူပဲ” ဟုပြောရင်း ကွက်ပြေးသွားလေသည်။ ထို အချိန်မှစ၍ စိုးနှင့်ကျွန်တော် တရားဝင်ချစ်သူ ဖြစ်ရတော့သည်။ ချစ်မိတော့လည်း မိုးမမြင်လေ မမြင်၊ အမေလည်းမမြင်၊ ရွာလည်းမမြင်၊ စိုးနှင့် သာဆိုလျှင် ပန်းမွေ့ ရာရွှေကော်စောဖြင့် ချစ်တေး ချိုချို ထာဝစဉ်ဆိုနေချင်ပါသည်။

(၁၀)

စိုး၏မိဘများက ကျွန်တော်နှင့်သတောမတူ ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း လုံးဝမခွဲ နိုင်ပါပေ။ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲပြီးသောအခါ စိုး ကိုခိုးပြေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သတင်းကိုကြား သောအခါ စိုးမိဘများက ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကြသည်။ အမေကကော... မည်သို့တုံ့ပြန်ပါလိမ့်။ ထိုနေ့က အမေသည် ကျွန်တော်ကို တကာ...တကာ ငိုရာသည် တဲ့။ တစ်ရွာလုံးမှအမျိုးသမီးတော်တော်များများ ငိုယိုကြသည်မှာ ရွာလယ်လမ်းကြီးပင် ချောင်းဖြစ် တော့မည်ဟု ပြောစမှတ်တွင်ခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း အမေအရိပ်အောက် ပြန်ရောက်ရသည်ပင်။ စိုး၏မိဘများက ပြန်အပ် သည်ကို လက်ခံသော်လည်း လူကိုမူလက်မခံ။ အမေ ကသာ တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။ အမေချေးတောင်းကြီး

လည်း ယခုထိ ပင်စင်မရနိုင်သေး။ မိသားစုတိုးလာ တော့ အမေချေးတောင်း ပိုလေးလာသည်။ အမေခရီး ပိုရှည်လာသည်။ အိမ်ပြန်ချိန် ပိုနောက်ကျလာသည်။ ကမင်းဂိုင်းကွင် ဟင်းကောင်းကိုသည် သား နှင့်ဈေးမအတွက်သာဖြစ်ခဲ့သည်။ အမေကမူ ထုံးစံ အတိုင်း အိုးလူးခွက်လူးနှင့်သာပြီးခဲ့သည်။ တဖြည်း ဖြည်းနှင့် စိုးမှာကိုယ်ဝန်ရှိလာသည်။ အမေမှပျာ ပျာယာခတ်လျက် ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်လျက် ဘယ်လိုမနေနဲ့၊ ဘယ်လိုမလုပ်နဲ့၊ ဘယ်လိုနေ၊ ဘယ်လိုထိုင်၊ ဘယ်လိုထ စသည်ဖြင့် အမေအမိန့် တွေကများလှသည်။ ကျွန်တော် အမေကိုပြောမိ သည်။

“အမေရယ် ... အမေသားရော ဈေးမပါ ဆရာဝန်ပါအမေရယ်”

“မင်းတို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေမြေးကောင်းဖို့ အမေကပြောရမှာပဲ”

အမေက တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်နှင့် ပယ်ချ သည်။ စိုးက ပရုံးတွန့်ပြသည်။ ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်

သော စိုးက ရှေးထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို လက်မခံချင်။ ခေတ်မီမီဖြင့်သာ အလှမပျက် ကလေးမွေးချင်သည်။ အမေက ရှေးထုံးတမ်းစဉ်လာကို လိုက်နာစေလိုသည်။ အမေအပြောနှင့် စိုးအကွေးကိုသည်တောင်နှင့်မြောက်ပမာဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။ စိုးသည် မကျေနပ်ချက်များကို မောင့်မေမေက ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ဘယ်လိုဟု ရင်ဖွင့်ပြောဆိုခဲ့သော်လည်း အမေကား တစ်ရံတစ်ခါမှ စိုးကို မကောင်းစကား မပြောခဲ့ပါပေ။ မစိုးဟု ချစ်ခင်စွာခေါ်ဝေါ်ပြီး လိုအပ်တာမှန်သမျှဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သူမှာ အမေသာဖြစ်သည်။

စိုး မီးဖွားမည့်အချိန်ရောက်လာပြီ။ အမေတုန်းက အဖေလည်းမရှိ၊ ခေတ်မီဆေးဝါးလည်းမရှိ၊ ဆရာဝန်၊ သူနာပြုလည်းမရှိ။ စိုးက ကံကောင်းသည်။ ခေတ်မီဆေးရုံကြီးပေါ်ဝယ် ဆရာဝန်၊ ဆရာမပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြင့်မီးဖွားရခြင်းဖြစ်သည်။ စိုးက အလွယ်တကူမွေးဖွား၍မရသဖြင့် ခွဲစိတ်မွေးဖွားရသည်။ စိုး ခွဲခန်းဝင်သည်နှင့် အမေက အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို အကြိမ်ကြိမ်ပူဇော်တော့သည်။ ထိုင်ပါဆိုလည်း ပြော၍မရ၊ ခွဲခန်းရှေ့ဝယ် ခေါက်တုံခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း နှုတ်တက်ရွံ့ရွံ့ဖတ်ပူဇော်နေလေသည်။

စိုး ခွဲခန်းထဲကထွက်လာသည်နှင့် အမေက ဘေးသို့ရောက်နှင့်ပြီ။

“မစိုး နေကောင်းတယ်နော်၊ မှန်းစမ်း... အဖေ့ မြေးမလေးက အချောအလှလေးပဲ”

အမေက မြေးပေါက်စကိုပွေ့ချီရင်း ပျော်ရွှင်နေသည်။ ထိုနေ့တွင် ခွဲခန်းမှထွက်လာသော စိုးသည် အိုင်စီယူ(ခေါ်) အထူးကြပ်မတ်ကုသဆောင်ထဲတွင် တစ်နေ့လုံးနေရသည်။ အမေကမူ မြေးတစ်ယောက်နှင့်အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

ဥနက်ဥနက်နက်ကွင် စိုး အထူးကြပ်မတ်ကုသဆောင်ထဲမှထွက်ရသည်။ အမေက အစောကြီးရောက်လာသည်။ စိုးအတွက် နွားမြီးဟင်းခါးနှင့်

ငါးရုံခြောက်ဖတ်လာသည်။ စမုန်နက်ထုပ်ကလေးရှူရန် ယူလာပေးသည်။ ဆေးတို့ဖတ်ထုပ်လည်းပါသည်။ စိုးက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ အမေစေတနာများသည် စိုးနှင့်ဆံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်ခဲ့ပေ။

အမေပြန်သည်နှင့် စမုန်နက်ထုပ်ကိုဖယ်သည်။ ဆေးတို့ဖတ်ကိုမသုံးရန်ပြောသည်။ ကြက်သားဆန်ပြုတ်တစ်ပွဲသွားဝယ်ရန်ပြောသည်။ စစ်အေးတိုက်ပွဲစပြီလားမသိပါ။

တစ်ပတ်ပြည့်သောအခါ စိုး ဆေးရုံကဆင်းရသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် အမေအသံများကို ကြားရပြီ။ ကြွေပန်းကန်လုံးဖြူဖြူလေးထဲတွင် နနွင်းဝါဝါများကိုဖျော်လာသည်။ စဉ့်အင်တုံငယ်ငယ်လေးထဲတွင်လည်း နနွင်းဝါဝါများ။

“ဒီပန်းကန်လုံးလေးထဲက သောက်ဖို့သမီး၊ သွေးသားသန့်စင်တယ်၊ ဒီအင်တုံထဲကတော့ တစ်ကိုယ်လုံးလိမ်းသမီး၊ နနွင်းက မီးနေသည်တွေအတွက် ဆေးတစ်ပါးပဲ မစိုး”

“ကျွန်တော်တို့ကိုလိုက်ပါ့မယ်”ဟုပြောပြီး ယူထားလိုက်ရသည်။ စိုးက မသောက်၊ အမေမသိအောင် သွန်ပစ်ရသည်။ အမေကိုမူ ယခုအခါ မွေးကင်းစကလေး အသားဝါရောဂါများအဖြစ်များနေသဖြင့် နနွင်းလိမ်းထားပါက ကလေးအသားဝါ၊ ဗဝါ မသိနိုင်သဖြင့် လိမ်း၍မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။

အမေက ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်ရှာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ခေတ်စနစ်ချင်း အခြေအနေမှမတူတော့တာကို”ဟု မှတ်ချက်ပြုသည်။

သို့နှင့်ပင် အမေအိမ်တွင် သမီးလေး မြတ်နွယ်စိုး ခြောက်လအရွယ်တိုင်ခဲ့ပြီ။ အမေလည်း ဣစဉ်လှည့်ဈေးမရောင်းတော့ဘဲ အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ထားနိုင်ခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်တွင်ပင် ကျွန်တော်ရော စိုးပါ မကွေးဆေးရုံတွင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ခန့်စာ

ထွက်လာခဲ့ပြီ။

အိုး ... ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ကျွန်တော့် ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ပေးဆပ်ခြင်းများဖြင့် ပြုစု ပျိုးထောင်ပေးခဲ့သောအမေ၊ အမေ့ကို ကျွန်တော် တစ်လှည့်လုပ်ကျွေးခွင့်ရတော့မည်။ ဘဝလမ်းတစ် လျှောက် ဆူးခင်းလမ်းတွေသာနင်းခဲ့ရသည့်အမေ့ ဘဝမှာ ရှေ့ဆက်၍မူ ပန်းခင်းလမ်းသာလျှောက်စေ ချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူလိုက်နေရန် ပြောသောအခါ အမေ့မျက်နှာက ကြည်ကြည်လင် လင်မရှိလှ။ ကျွန်တော်တွေးကြည့်မိသောအခါ စိုးကြောင့်ပင်ဖြစ်နိုင်သည်။ စိုးက ဖွင့်မပြောသော် လည်း အမေတောသူမကြီးကို တစ်စက်ကလေးရယ်မှ အရေးစိုက်ပုံမရှိ။ စီးထွက်စအချိန်က ချွေးအောင်းရန် အမေက အဆင်သင့်လုပ်ပေးထားသော်လည်း စိုးက

ဘဝလမ်းတစ်လျှောက် ဆူးခင်းလမ်းတွေသာ နင်းခဲ့ရသည့် အမေ့ဘဝမှာ ရှေ့ဆက်၍မူ ပန်းခင်းလမ်းသာလျှောက်စေချင်ပါသည်။

လက်မခံခဲ့။ သို့သော် နန္ဒင်းမလိမ်းသည့်ချွေးမဖြစ် သူအတွက် သနပ်ခါးစစ်စစ်နှင့် နံ့သာဖြူ၊ တောင်နံ ကတိုးတို့ကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျောက်ပျဉ်ဝိုင်းဝိုင်းကြီး အပြည့်သွေးပေးသည်က အမေသာဖြစ်သည်။

အမေက စိုး မကောင်းကြောင်း တစိုးတစီမျှ မဆိုခဲ့ဖူးသော်လည်း စိုးကမူ အမေ့ကို အပြစ်မြင် အပြစ်တင်စကားများ ခဏခဏပြောကြားခဲ့သည်မှာ ကျွန်တော့်နားဖြင့်ဆုံပင်မဆုံပေ။

“အမေရယ်...လိုက်ခဲ့ပါနော်၊ သား တစ်လှည့် ပြန်လုပ်ကျွေးပါရစေ”

အမေက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးလျက်ကြည့်သည်။

“အဝေးကချစ်ရတာ မကောင်းဘူးလားသား ရယ်၊ အမေ့အတွက်လဲမပူပါနဲ့၊ အမေ့ဆိုင်လေးက

အမေ့အတွက် မသေသာပင်လေးပါကွယ်”

“အမေရယ်... ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံသွား တော့ အမေ့မြေးကို ဘယ်သူနဲ့ထားခဲ့ရမှာလဲ”

“မြေး”ဆိုသည့်အသံကြားသောအခါ အမေ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည်။

“အေး ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ အမေ လိုက်မှဖြစ်မှာပေါ့”

ကပျာကသီထကာ သိမ်းစရာကိုသိမ်း၊ ထည့် စရာကိုထည့်သည်။ ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ် ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အမေ။ အမေ့ကို မည်သို့ထားမည်၊ မည်သို့ပြုစုမည်၊ မည်သို့ကျေးဇူး ဆပ်မည်ဟူသော အတွေးလှလှများဖြင့် ကျွန်တော် ကြည့်စူးရပါသည်။

(၁၁)

မကျွေးတင်နေထိုင်ရန်အတွက် ဝန်ထမ်းအိမ်ရာရသည်။ ရသည့်အိမ်မှာ အိပ်ခန်းက တစ်ခန်းတည်းဖြစ်နေသည်။ အမေ့အတွက် နေရာကို အိမ်ဦးခန်းစည့်ခန်း တွင်ပြင်ရန် နေရာချသည်။

“မောင်ကလဲလေ ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ မို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေရော၊ လူနာရှင်တွေရော အချိန်မရွေးလာနိုင်တာ ဧည့်ခန်းကြီးမှာ ဘယ်အဆင် ပြေပါ့မလဲ၊ မီးဖိုခန်းထောင့်မှာ သုံးထပ်သားလေးနဲ့ အခန်းလေးတစ်ခုကန့်လိုက်မယ်လေ”

စိုးပြောသည်က သဘာဝကျသလိုလိုပို၊ ကျွန်တော် မကန့်ကွက်မိ။ လက်သမားဆရာက အခန်းလေးကန့်လိုက်သည်။ အခန်းလေးက ခေါက် ခုတင်တစ်လုံးစာ သာသာလေး၊ ပြတင်းပေါက်မရှိ၊ အလင်းရောင် မဝင်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျလှ၊ အမေကမူ တာမျှမပြောပေ။

(၁၂)

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ရသောလစာငွေ အားလုံးကို အမေ့ထံအပ်သည်။ အမေက ထိုငွေဖြင့်

မိသားစုတစ်စုလုံး၏ စားဝတ်နေရေးကို စီမံခန့်ခွဲ သည်။ မလေလွင့်ရလေအောင်၊ မပြုန်းတီးရလေ အောင် အမေကကြံဆောင်သည်။ မြေးမလေးကို ကိန်းရင်း တစ်နေ့ကုန် တကုပ်ကုပ်အလုပ်လုပ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ပြန်လာချိန်တွင် ထမင်းပူပူ ဟင်းပူပူ မြိန်ရက်ဖွယ်ဟင်းလျာများဖြင့် ကြိုဆို တတ်သည်။ မိသားစုထမင်းပွဲသည် နွေးထွေးလှသည်။ အိမ်တစ်အိမ်လုံးလည်း ပြောင်လက်တောက်ပလျက် ဖုန်တစ်စက်မျှမရှိ။ အိမ်အလုပ်များကို စိုး မည်သည့် အရာမျှမလုပ်ရပေ။ အချိန်တန်လျှင် ဂျူတီကုတ် လေးဝတ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်လေးချိတ်ကာ ဆေးရုံသို့ သွားရုံပင်ဖြစ်သည်။

အမေက နေ့၊ လ၊ ရာသီ၊ နှစ်ကာလတွေကို နှလုံးသွေးဖြင့်ဖတ်ရင်း အချိန်ရထားကြီးကို မှန်မှန် ခုတ်မောင်းခဲ့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုစာပင်ကြာ မြင့်ခဲ့လေပြီ။ တိုင်းတာစရာပေတံမပေါ်သေးသော အမေမေတ္တာ၊ ဖြိုးမောက်ပြည့်လျှံနေသော အမေ စေတနာ၊ လူမသိသူမသိ ကျွန်တော်တို့မသိနိုင်တဲ့ အမေအနစ်နာများကို မြင်သာထင်သာဖြစ်အောင် ကြွားဝါမပြခဲ့ပါသော အမေ။

ပြဿနာ၏စာစ်မြစ်က စိုးသာလျှင်ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံမှပြန်လာပြီး ညစာစားပြီးချိန်တွင် ရုပ်မြင် သံကြားကြည့်ရင်း အနားယူနေကြသည်။ သမီး လေးက စာကြည့်စားပွဲတွင် အိမ်စာရေးနေသည်။ ကျွန်တော်တော်တွင်ထိုင်နေသော စိုးက ကျွန်တော် ကို စကားစလှာသည်။

“မောင်က စိုးကို မယားတစ်ယောက်လိုမှ သဘောထားရဲ့လား”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက်ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ကျွန်တော်လည်း အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမလုပ်ထား၊ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာပါလိမ့်။

“အလုပ်စဝင်ကတည်းက မောင့်လစာကို စိုး တစ်ခါမှမသုံးရဘူး၊ မောင့်အမေကိုပဲအကုန်ပေး

နေတာပဲ၊ ကိုယ့်ယောကျ်ားလစာတွေကို ကိုယ်တိုင် သုံးချင်တာပေါ့မောင်”

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ အပူငွေ့များလျှံထွက်လာ သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ စိုးရယ်၊ မင်းနာမည်ကို “ဆိုး” လို့သာပြောင်းလိုက်ပါတော့။

“အမေကျေးဇူးတွေ မင်းမသိလို့ပြောနေတာ လား စိုး၊ ငါ့ရဲ့ငယ်ဘဝကို မင်းမသိဘူးဆိုရင် ထားလိုက်၊ မင်းနဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီးတော့လဲ အမေ ပဲခေါ်ထားပြီး အမေပဲကျွေးထားခဲ့ရတာမဟုတ်လား၊ အခုလဲ ငါ့လခအကုန်အပဲပေမဲ့ အမေက တစ်မိသား စုလုံးအတွက်စီမံခန့်ခွဲနေရတာ၊ အိမ်တော်ထိန်းကြီး လို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖယ်စက်သလိုလုပ်နေရတာ၊ မင်း ရတုလစာက အသားတင်ပါ၊ မင်းလစာကို မင်း ပျော်ပျော်ကြီးသုံးနေတဲ့အချိန်မှာ ငါ့လစာနဲ့ အိမ်စရိတ် လောက်ရဲ့လားလို့ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းစဉ်းစားကြည့်မိရဲ့လား”

ဒေါသထွက်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်အသံကျယ် နေပါလိမ့်မည်။

“မသိဘူး ... မသိဘူး၊ စိုးက ဘာမှစဉ်းစား စရာမလိုဘူး”

စိုးက အော်ဟစ်၍ပြောပါသည်။

နောက်တက်နားဆီမှ အရိပ်တစ်ခုလိုလို လှမ်း တွေ့လိုက်ရပါသည်။ အမေများလား။ ကျွန်တော် တို့ပြောသောစကားများကို အမေကြားသွားပြီလား။

(၁၃)

မနက်မိုးလင်းသောအခါ အမေက အထုပ် အပိုးများ ပြင်ထားပြီးခဲ့ပြီ။ အမေ ရွာပြန်တော့မည် တဲ့။ ဘယ်လိုတားတား မရတော့ပေ။

“သားကို အမေမခွဲချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့လဲ တစ်နေ့နေ့ကျော့ခွဲရမှာကိုးသေကယ်၊ သားကိုးအိမ် မှာ အမေလိုက်နေခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီလေ၊ ကျေနပ်ပါတော့သားရယ်၊ အမေလဲ အမေ့ဘဝခရီး ဆက်လျှောက်ပါရစေတော့”

သမီးငယ်က အတွားဖြစ်သူကိုဖက်ရင်း ရှိက်ကြီးတင်ငိုသည်။ “အတွား မပြန်ပါနဲ့”ဟု လည်း တတွတ်တွတ်ပြောသည်။ ကျွန်တော်ပါး ပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်များစီးကျနေသည်။ ဖြစ်နိုင် လျှင် အမေနှင့်အတူ တစ်ပါတည်းလိုက်သွားချင် သည်။ သို့သော် ဌာနဆိုင်ရာတာဝန်၊ မိသားစု တာဝန် စသော ဇက်ကြိုးများက တုံ့ခန့်ရပ်အောင် ကျွန်တော်ကိုဆွဲထားသည်။ စိုးကမူ ညကအဖြစ်ကို အခဲကျေသေးပုံမပေါ်။ ချိုသည်။ ခါးသည် တစ်ခွန်း မျှဝင်မပြော။ စိတ်ရှိတိုင်းသာဆိုလျှင် သည်မိန်းမကို နားရင်းတစ်ချက်လောက် ပိတ်အုပ်လိုက်ချင်သည်။

(၁၄)

တစ်နှစ်တည်းဟူသောသစ်ရွက်သည် အချိန် သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ ဖြတ်ခနဲကြွေကျသွားခဲ့ပြီ။ အမေ မရှိသည့်နောက်ပိုင်း စိုးတစ်ယောက်တည်း အလုပ် တာဝန်၊ မိသားစုတာဝန်၊ သမီးတာဝန်တို့ဖြင့် ချာချာ လည်နေသည်။ အဓိကသိသာလာသည်က အိမ်သုံး စရိတ်၊ လူတစ်ယောက်လျော့သွားသော်ငြား အိမ်သုံး စရိတ်ကမလျော့။ လင်မယားနှစ်ယောက်လစဖြင့် အလျဉ်မီအောင် မနည်းရုန်းကန်နေရသည်။

ကျွန်တော် အမေ့ကိုအားနာနေမိသည်။ သား လုပ်ကျွေးပါရစေဆိုကာ အမေ့ထံ လစာအပ်သည်။ ထိုလစာများကို မစားသုံးရသည့်အပြင် သူ့တွင်ရှိသော အတွင်းပစ္စည်းလေးများထုခွဲလျက် မိသားစုထမင်းအိုး ကို ဖြည့်တင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ဪ... အမေ သည်ကား အပေးသာရှိ၍ အယူမရှိသူပါတကား။ အစုန်သာရှိ၍ အဆန်မယူသူပါတကား။ စိုးလည်း နောင်တရနေပြီ။ သင်္ကြန်ရုံးပိတ်ရက်တွင် အမေ့ဆီသွား ရန်စီစဉ်ကြလေသည်။ အမေ့ထံသွားသောခရီးသည် ကျွန်တော်အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းလှသည်။

အမေ နေကောင်း ကျန်းမာပါရဲ့လား။ လောကစံလှိုင်းလုံးအပုတ်မှာ အမေ့ရုပ်ရည် ဆုတ်ယုတ်

နေပြီလား၊ ပိုအိုစာနေပြီလား၊ နားတွေထိုင်း၊ ခါးတွေ ကိုင်းနေပြီလား။ မျက်စိတွေမူနဲ့၊ လက်တွေတုန်နေ ပြီလား။ လား...ပေါင်းများစွာသည် ကျွန်တော်ကို နှိပ်စက်နေသည်။ အမေ့ထံမြန်မြန်ရောက်ပါတော့။

ရွာသို့ရောက်သောအခါ အမေ့အိမ်အိမ်လေး သည် တံခါးသေ့စတိလျက်။ အမေကော... အမေ၊ အမေ ဘယ်များသွားပါလိမ့်၊ အမေ ဘာများဖြစ် ပါလိမ့်။ ကျွန်တော်ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းတုန်လာသည် မှာ ခူးများပင်တဆတ်ဆတ်တုန်သည်အထိ ဆက်လက် ရပ်တည်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာသည်မို့ အိမ်တံခါးကို အဖိုပြုလိုက်ရသည်။

“အသံတွေကြားလို့ မောင်မြတ်ဆောင်တို့ပါ လား၊ မယ်ရှင်က စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှာကွဲ့၊ သူ့လိပ်စာ ထွေးလေးမှာရှိတယ်၊ လာယူချေ”

ထွေးလေးစောမြပြောမှ ရင်အေးရသည်။ ခရီးတစ်ထောက်မနားအား၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသို့ ခရီးဆက်ရသည်။ ထွေးလေးပြောသောလိပ်စာ အတိုင်း တစ်ချောင်ပြီးတစ်ချောင် စုံစမ်းလာခဲ့ရင်း အမေ့ရှိသောနေရာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက် ခဲ့ချေပြီ။ အသင့်တွေ့ရသောကပ္ပိယကြီးထံတွင် မြင်းကပါမှ ခေါ်ရှင်ရှိပါသလားဟုစုံစမ်းရာ ရှိပါသည်။ ခေါ်ပေးမည်တဲ့။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်တို့မိသားစု လည်း သက်ပြင်းချနိုင်ကော့သည်။ ရေအိုးစင်မှ ရေစင်အေးအေးလေးများကိုသောက်၍ အမောဖြေရ သည်။ ပြောင်လက်နေသောဝါးကြမ်းခင်းက လှအိပ် ချင်စဖွယ်။ ဓေတ္တမျှလှလိုက်မိသည်။ နားထဲတွင် နူးညံ့သောခြေလှမ်းလာသံလေးကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက် ရသည်။ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဣန္ဒြေ သိက္ခာ၊ သမာဓိဖြင့် ပြည့်စုံလှသောဆရာလေးတစ်ပါး။ အသေအချာကြည့်လိုက်တော့မှ အမေ။ စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းသလို၊ ဝမ်းသာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ငါတို့နဲ့ဘဝခြားသွားပြီဟူသောအတွေးက ပူဆွေးမှု

များကိုဖြစ်ပေါ်စေသည်။

စိုးက မျက်ရည်များနှင့်တောင်းပန်သည်။ သမီးလေးက ဆရာလေးလက်ကိုဆွဲသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ဆရာလေး၏ ခြေအစုကိုဦးခိုက်၍ကန်တော့သည်။ ဆရာလေးကမူ ဘာကိုမျှခံစားပုံမရ။

“ဆရာလေးရဲ့ဘဝမှာ ဘယ်လောက်ကြီးစွဲခဲ့ရသလဲဆိုတာ ဒကာကြီးအသိဆုံးပါ။ လူ့ဘဝရောက်လာမှတော့ အနစ်သာရရာနိုင်မှသာ မြတ်ပေတော့မပေ။ ကုသိုလ်စစ်စစ်တွေစုဆောင်းပြီး ကိုယ့်

အတွက်ကျန်နေတဲ့ လက်ကျန်ရက်တွေမှာ အသိကို သတိနဲ့ယှဉ်ပြီး မမေ့မလျော့ကျင့်ကြံပွားများလို့ တရားဆိုတဲ့ အကောင်းဆုံးအရာနဲ့သာ ကျော်ဖြတ်သွားနိုင်အောင်ကြိုးစားမှာပါ။ ဒကာကြီးတို့မိသားစုလဲ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။”

အမေ နောက်ဆုံးလက်ကျန်ရက်များတွင် အမေဆောက်တည်ရာတရားရရှိနိုင်ပါစေလို့ သားဆုမွန်ခြွေလိုက်ရပါတယ် သူ့ရကောင်းအမေ။ ။

မေငြိမ်းချမ်းနိုင်

ကျေးလက်အလှ

ဝမ်းဝမ်း(မနောမြေ)

ကွန်းစရောင်နီ၊ ငှက်ကျေးစိလို့
ချက်ညီအုန်းမောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းက
ငြိမ်ညောင်းသံဆို နားချိုချို။

နံနက်အခင်း၊ မိုးမလင်းလည်း
ပျိုးမင်းကိုပင်၊ စိုက်ခင်းပြင်လို့
ကောက်ပင်ယိမ်းခို စိမ်းစိုစို။

ရွာရိုးတစ်လျှောက်၊ တူပန်းကောက်လို့
ပြေးလျှောက်အဖော်၊ အုပ်သင်းပျော်ကာ
ကြေးကြော်ခူးလို့ ပန်းညိုညို။

ဆံရစ်ဝိုင်းဝိုင်း၊ ယဉ်မရိုင်းခွဲ
ဆင်တိုင်းတင့်တယ်၊ ပန်းစံပယ်နှင့်
ရွှေယံလှပို ရွန်းစိုစို။

နေဝင်ရီရော၊ ဆည်းဆာနှောကာ
မမောမပန်း၊ ခရီးလှမ်းသည်
တောတန်းညိုညို၊ ထန်းချိုချို။

လသာညှစ်ခင်း၊ ကွပ်ပျစ်ခင်းလို့
ဆုံရင်းပျော်ကြ၊ ပညာရသည်
ဆုံးမနာလို ဘိုးအိုအို။ ။

ဦးလေးကြီးနဲ့စကား ညှေးညှ

(၁)

ဦးလေးကြီးလိုပြောလိုက်တာနဲ့ ကိုဘိုးသာကို ရည်ညွှန်းတယ်ဆိုတာ တစ်မြို့လုံးကသိကြတယ်။ ဒီမြို့လေးမှာတော့ ဦးလေးကြီးရဲ့ သြဇာတိက္ကမ၊ လူရာဝင်ဆုံမှုနဲ့ အရေးပါအရာရောက်မှုတွေက တွေးလုံးရစ်ပတ် ဆက်စပ်နေတော့တာ။ အသားဖြူဖြူ၊ လူပုံဖိုင်ဖိုင်၊ အရပ်က အနေတော်၊ မျက်နှာကျကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ ဦးလေးကြီးဟာ လူတိုင်းနဲ့ ပန်သင့်သလို လူတိုင်းကလည်း ဦးလေးကြီးဆိုတာနဲ့ အလိုလိုမေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ပြီးသား။ ဦးလေးကြီးနဲ့ ဒီမြို့လေး သဟဇာတကျလိုက်ပုံက အဲဒီလို။

ဦးလေးကြီးက ဥစ္စာဓနအားဖြင့်ကြွယ်ဝပြီးကြွယ်ဝထဲကမဟုတ်ပေမယ့် အတော်အသင့် ကျောထောက်နောက်ခံ တောင့်တင်းတယ်ဆိုရမယ်။ ဘိုးစဉ်ဘောင် ဆက်ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တဲ့ မြို့အစွန်ကသရက်ခြံကြီး တစ်ခုတည်းရဲ့ဝင်ငွေရဲ့ကို ဦးလေးကြီးလို တစ်ကိုယ်တည်းသမားအဖို့ ဝမ်းစာအရေး စိတ်အေးရရှိတင်မက

ကုသိုလ်ရေးမှာပါ လက်မနှေးစတမ်း ပါဝင်ဆင်နွှဲနိုင်ပါသေးရဲ့။

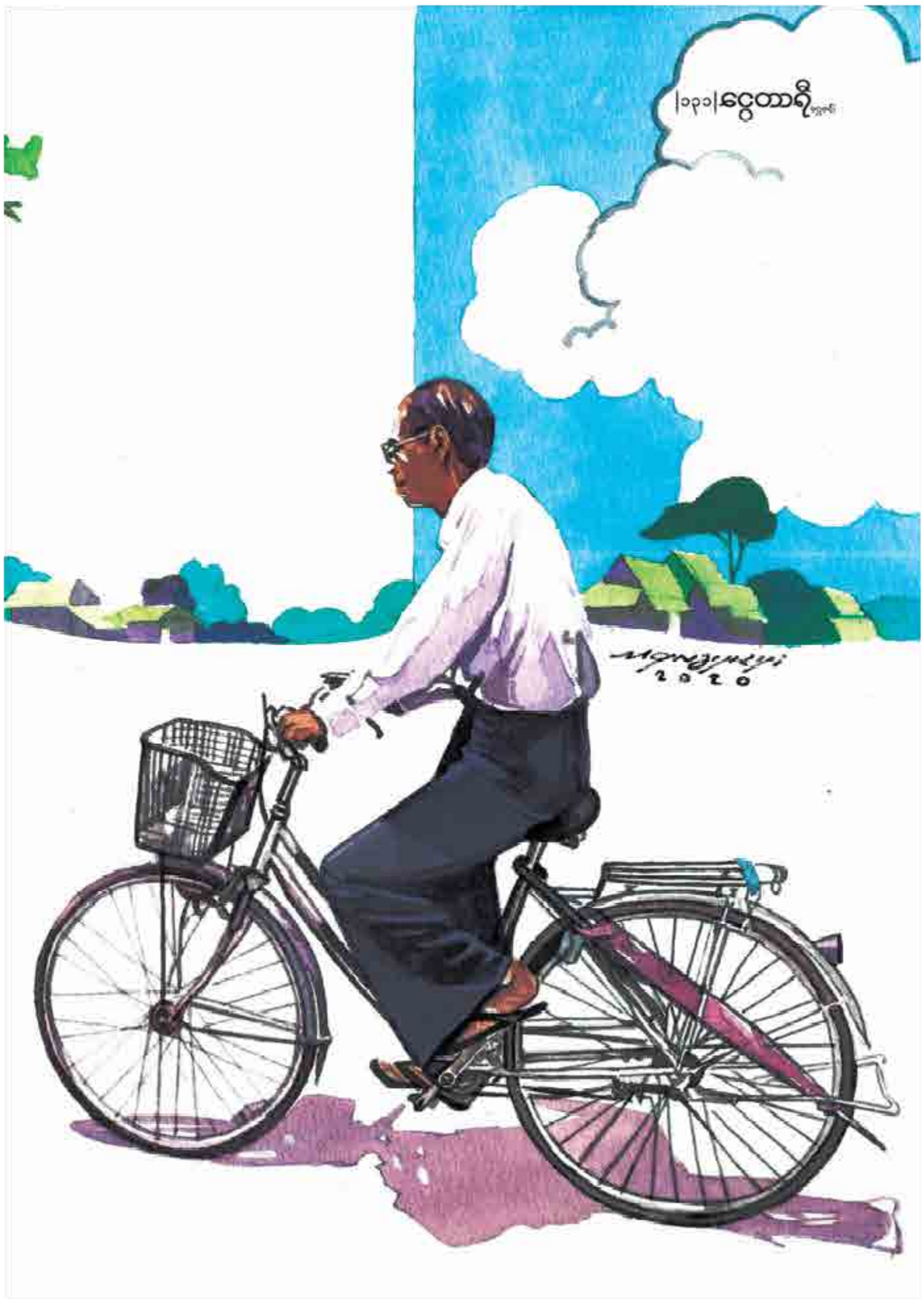
ဦးလေးကြီးမှာ ယောက်ျားစီး ဟီးရိုးစက်ဘီး တစ်စီးရှိတယ်။ မတတ်နိုင်တာလည်းမဟုတ်၊ ဦးလေးကြီး အနေအထားနဲ့ ဆိုင်ကယ်မက ကားထိအောင် စီးနိုင်တဲ့အခြေရှိပေမဲ့ ဘာကြောင့်ရယ်မဆိုနိုင်။ ဒီစက်ဘီးတစ်စီးကိုသာ မက်မက်စက်စက်စီးလေ့ရှိတယ်။ ဒီစက်ဘီးဟာ ဦးလေးကြီးရဲ့ လက်ကသုံးတောင်စား။ သူ့သွားလေရာ တွဲလျက်အမြဲပါတာမို့ စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ ကိုဘိုးသာလိုဆိုလိုက်ရင် ဒီမြို့လေး တင်မကပါဘူး၊ တစ်နယ်တစ်ကြောမှာတော့ အမှတ်သညာလိုကို ဖြစ်နေတော့တာ။

(၂)

ခက်တာက ဦးလေးကြီးရဲ့ စက်ဘီးလက်ကိုင် မထွိုင်က ဘယ်ဘက်ကိုသိသိသာသာစောင်းနေတာပဲ။ လူပုံလူပန်း၊ စိတ်နေသဘောထား အဘက်ဘက်က အပြစ်ဆိုစရာမရှိတဲ့ ဦးလေးကြီးကျမှပဲ စီးတဲ့

၂၀၃၀ | ငွေထာရီ

၂၀၂၀
၂၀၂၀

စက်ဘီးလက်ကိုင်က စပ်စောင်းစောင်းဆိုတော့
မြင်ရကွေ့ရသူတွေမှာ မချင့်မရဲ စုတ်ကလပ်လုပ်ပေါ့။
ဦးလေးကြီးကတော့ ဒါတွေ ဘယ်အရေးလုပ်ပါ
လိမ့်မလဲ။ စက်ဘီးလက်ကိုင်စောင်းစောင်းကြီးကို
ကိုယ်နေဟန်ထားကျကျနဲ့ လေးလေးပင်ပင်ကြီးပြုံးလို့
ကျေကျနပ်နပ်ကြီးကိုစီးရှာတာ။

အင်မတန်သန္ဓေကောင်းတဲ့ စက်ဘီး၊ အင်မတန်
ငြိမ်ညောင်းသောယာမှုကို ပေးနိုင်စွမ်းတဲ့စက်ဘီး၊
အင်မတန်မရိုးပေါက်တဲ့စက်ဘီးရယ်လို့ စကားကြံ
တိုင်း ဦးလေးကြီး ပြောလေ့ရှိတယ်။

အစပထမတော့ လူတွေက လက်ကိုင်လေး
ပြင်လိုက်၊ တည့်လိုက်ဖို့ နားချကြသေးတယ်။
နောက်တော့ လက်မြှောက်သွားကြတာပါပဲ။ ဦးလေး
ကြီးကလည်း ရပ်ရေးရွာရေး၊ လှူရေးတန်းရေးမှာ
စကားအပေါက်အလမ်းတည့်သလောက် စက်ဘီး
လက်ကိုင်စောင်းနေတဲ့အကြောင်း ရောက်သွားပြီလား
ဆိုရင် မူကွဲပြီးထွက်လာတော့တာပဲ။

အများအမြင်မှာ စောင်းနေသယောင်ထင်
ရပေမဲ့ မူလပကတိအားဖြင့် မဏ္ဍိုင်မှာ ဘယ်နည်း
ဘယ်ပုံဖြောင့်တန်း၍ လက်ကိုင်မှာ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ
တည့်မတ်ကြောင်း၊ လူတွေမှာ ရှုရပ်နဲ့ ရှုမျဉ်းဆိုတာ
မတူညီကြောင်း၊ ရှုရပ်ကွဲတာနဲ့အမျှ ရှုမျဉ်းလည်း
လွဲနိုင်ကြောင်း၊ သူ့စက်ဘီးလက်ကိုင်မှာ သူတည့်ရှိ
နေသော ရှုရပ်မှဆိုလျှင် အင်မတန်ဖြောင့်တန်းသော
ရှုမျဉ်းကိုညွှန်ပြနေကြောင်း အထောက်အထား အကိုး
အကားကလေးတွေပြုပြီး လေအေးကလေးနဲ့ ရေ
ပက်မဝင်ရှင်းပြသွားလိုက်တာများ စက်ဘီးလက်ကိုင်
အကြောင်းကို ဘယ်သူမှစကားမစရဲတော့တဲ့အထိ။
ဒီမြို့လေးမှာတော့ တော်ရုံတန်ရုံလူ ဘယ်သူကများ
ဦးလေးကြီးလိုလူနဲ့မတူသူတို့ကို တိုးပေါက်မှာတဲ့လဲ။

ယားပါဟော့လေ။ ဦးလေးကြီးရဲ့ကိုယ်ပိုင်
စက်ဘီး ဦးလေးကြီးဘာသာတည့်နေတယ်ဆိုရင်
လည်း ပြီးတာပဲပေါ့။ ဘယ်သူ့ ဘာထိခိုက်တာမှတ်
လို့။ ရပ်ရေးရွာရေးဆိုလည်း ဦးလေးကြီးပဲ မားမား

မတ်မတ်ရပ်တည်နေတာ။ စက်ဘီးလက်ကိုင်လေး
စောင်းနေတာနဲ့တော့ ကယ်သူကအကိုက်အခဲလုပ်
နေတော့မှာလဲ။

ဒီလိုနဲ့ ဒီမြို့လေးမှာတော့ ပိုနေမြဲကျားနေမြဲ၊
ဦးလေးကြီးလည်း သူ့စက်ဘီးနဲ့သူ၊ လက်ကိုင်အစောင်း
ကို အတည့်ရှုမှတ်လို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေကလည်း
ဒီဖြစ်စဉ်အပေါ် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေထိုင်လို့။

(၃)

ပြဿနာက အဲဒီမှာစတာပဲ။ အမြဲလိုလို
ချိတ်ဆွဲထားလေ့ရှိတဲ့ ဦးလေးကြီးနှုတ်စမ်းပေါ်က
အပြုံးတစ်ပွင့်ဟာ အဲဒီနေ့မှာစတင်ပျောက်ဆုံးခဲ့
တယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားဖို့ စက်ဘီးပေါ်
အတက် လက်ကိုင်ကိုလှိုက်လှိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ တစ်ခုခု
လွဲမှားနေပြီဆိုတာ ဦးလေးကြီးသိလိုက်ပြီ။

လက်ကိုင် . . .။ ဟုတ်တယ်။ သူ့စက်ဘီး
လက်ကိုင်ကို တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ခုခုလုပ်
ထားလိုက်ပြီ။ သူ့အတွက် ဖြောင့်တန်းပြီးသား
မဏ္ဍိုင်၊ တည့်မတ်ပြီးသားလက်ကိုင်က လွဲမှားစွာ
စွေစွေစောင်းစောင်းဖြစ်နေပြီ။ သူ့အတွက် စက်ဘီး
စီးရတာ အဆင်မပြေဟော့ဘူး။ အရသာလည်း
ကင်းမဲ့သွားပြီ။

“ဦးလေးကြီးစက်ဘီး လက်ကိုင်တည့်သွားပြီ
ဟေ့၊ အခုမှ ပိုကြည့်ကောင်းလာတယ်”

လမ်းမှာပထမဆုံးတွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့
မှတ်ချက်စကားက သူ့မျက်နှာကိုအရှိန်နဲ့ဖြတ်ရိုက်
လိုက်သလိုပဲ။ သူ့အတွက် ဒီလောက်အဆင်မပြေဖြစ်
နေတာကို အခုမှတည့်သွားပြီတဲ့။ ဘယ်လောက်
အသိအမြင် နုနဲ့နဲ့လိုက်ပါသလဲ။

ဟန်မပျက်ပါဘဲ ဦးလေးကြီးက ဒေါသကို
ချုပ်တည်းလိုက်နိုင်တယ်။ ဘယ်ရမလဲ။ ‘ဘဝသစ်’
စက်ဘီးပြင်ဆိုင်ကိုတန်းနင်းပြီး မဏ္ဍိုင်မျိန်ဟာ၊
လက်ကိုင်ပြန်တည့်တာတွေကို စိတ်တိုင်းကျလုပ်ပစ်
လိုက်တယ်။ လက်ခကို ကျသင့်တာထက် ပိုပိုသာ
သာပေးလိုက်တယ်။ လက်ကိုင်ဟန်ကျနေမှ စက်ဘီး

စီးရတာအရသာတွေတဲ့သူ့အတွက် အခကြေးငွေ အနည်းအများက အဓိကမကျလှပါဘူး။

ခက်တာက စိတ်တိုင်းကျ ဘယ်လောက်ပြန် ပြင်ပြင် စက်ဘီးလက်ကိုင်က သူ့နဂိုမူလလောက် မကောင်းတော့ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်အစွဲအလမ်းကို ဦးလေးကြီးပျောက်ဖို့ခက်နေတဲ့ ကိစ္စပေပဲ။

ဦးလေးကြီး မပျော်တော့ဘူး။ ဒီစက်ဘီးကို မစီးဘဲလည်းမနေနိုင်ဘူး။ တက်စီးလိုက်ပြန်တော့ လည်း လက်ကိုင်ရုံနေရာမကျမူက သူ့စိတ်ကို ပိုညစ်ညူးစေတယ်။

တယ်သူမှ တာမှမလုပ်လောက်ပါဘူးလေ ဆိုတဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချမှုနဲ့ သူ့စက်ဘီးကို လုံလုံခြုံခြုံ မထားမိလေခြင်းဆိုတဲ့ နောင်တမီးက ဦးလေးကြီးကို အချိန်ရှိသမျှဖိစီးနှိပ်စက်နေတယ်။ အပြုံးအရယ် နည်းလာတဲ့ ဦးလေးကြီးကို လူတွေက သနားလာကြ တယ်။ ကြာလာတော့ ဦးလေးကြီးစက်ဘီးကို တိတ်တဆိတ်လက်ကိုင်လာဖြောင့်ပေးသွားတဲ့လူ ကိုတောင် တရားခံတစ်ယောက်လိုပြောဆိုလာကြ တယ်။ ဦးလေးကြီးလိုလူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုံး အရယ်ဟော့ဟော့ ဒီလိုဘာမဟုတ်တဲ့အကြောင်းအရာ လေးတစ်ခုအတွက်နဲ့ ပျောက်ဆုံးမသွားသင့်ဘူး မဟုတ်လား။

(၄)

ဒီနေ့ဟာ ဘဝသစ်ဆိုင်လေး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရတဲ့နေ့ပဲ။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်မောင်စိုးလည်း အသံတွေ တုန်နေပြီ။ “မလုပ်ပါနဲ့ ဦးလေးကြီးရာ” ဆိုတဲ့စကား ကို ပြောရဖန်များလွန်းလို့ အာခေါင်တောင်ခြောက် နေပြီ။

“ဒီလိုကွာ၊ တို့မြို့မှာစက်ဘီးအစီးတစ်ရာ ကျော်ရှိတယ်။ တစ်စီးအတွက် လက်ခတ်တစ်ထောင် ထား၊ ကိုယ့်ညီအဖွားက တစ်သိန်းကျော်ပေးပြီ။ စိတ်ကူးမလွဲစမ်းပါနဲ့ မောင်စိုးရာ”

ဦးလေးကြီးကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း လေ အေးကလေးနဲ့ အဆက်မပြတ်ပြောနေတယ်။ မောင်စိုး

ခမျာ ဇောရွေးတွေပြန်လို့။

“လူတွေက ကိုယ့်ဒုက္ခမဟုတ်ရင် ကိုယ်ချင်း မစာတတ်ဘူးညီလေးရ၊ အခုကြည့်ကွာ၊ လက်ကိုင် မတည့်တဲ့စက်ဘီးတွေ တစ်သက်လုံးစီးလာကြပြီး လက်ကိုင်တည့်ခြင်းရဲ့အကျိုးကျေးဇူးကိုမသိကြဘူး၊ ထားပါတော့ကွာ၊ ဒီအထိက လူ့အဖွဲ့အစည်းအပေါ် မသက်ရောက်သေးဘူး၊ ဟော... အခုကြည့်၊ တစ်ပါး သူ့ရဲ့စက်ဘီးလက်ကိုင်တည့်နေတာကို သူတို့မလိုလား တော့ဘူး၊ လက်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ မိုးကြောင်မိုးဝက် ပြုပြင်ဖို့ ကြိုးစားလာကြတယ်၊ ဒီအခြေအနေမျိုးကျ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို အန္တရာယ်ရှိလာပြီ၊ လက်ခံပေးလို့ မရတော့ဘူး ကိုယ့်ညီရ၊ ဟိုကွာ... အမြီးပြတ်နေတဲ့ မြေခွေးတွေက အမြီးမပြတ်သေးတဲ့ မြေခွေးတစ် ကောင်ကို ဝိုင်းဖြတ်ဖို့ကြိုးစားကြတဲ့ပုံနဲ့ အလား သဏ္ဍာန်တူနေတယ်။

အေးကွာ... ကိုယ်တော့ ဒီလိုစီမံထားတယ်၊ မနက်ဖြန်မနက်စောစော ကိုယ့်ပရဟိတအဖွဲ့သား တွေလုပ်အားနဲ့ ဒီမြို့မှာရှိရှိသမျှစက်ဘီးတွေကို ကိုယ့်ညီဆိုင်းမှာ စုစည်းပေးမယ်၊ ကိုယ့်ညီက ခုနပြော ခဲ့တဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း လက်ကိုင်ပွေ့ပြန်ဟည့်ပေး ဖို့ပဲ၊ ညီလေးမှ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်လဲ ကိုယ်တော့ တခြားမြို့က စက်ဘီးပြင်ဆရာကိုသွားခေါ်လာဖို့ ရှိတော့တာပဲ”

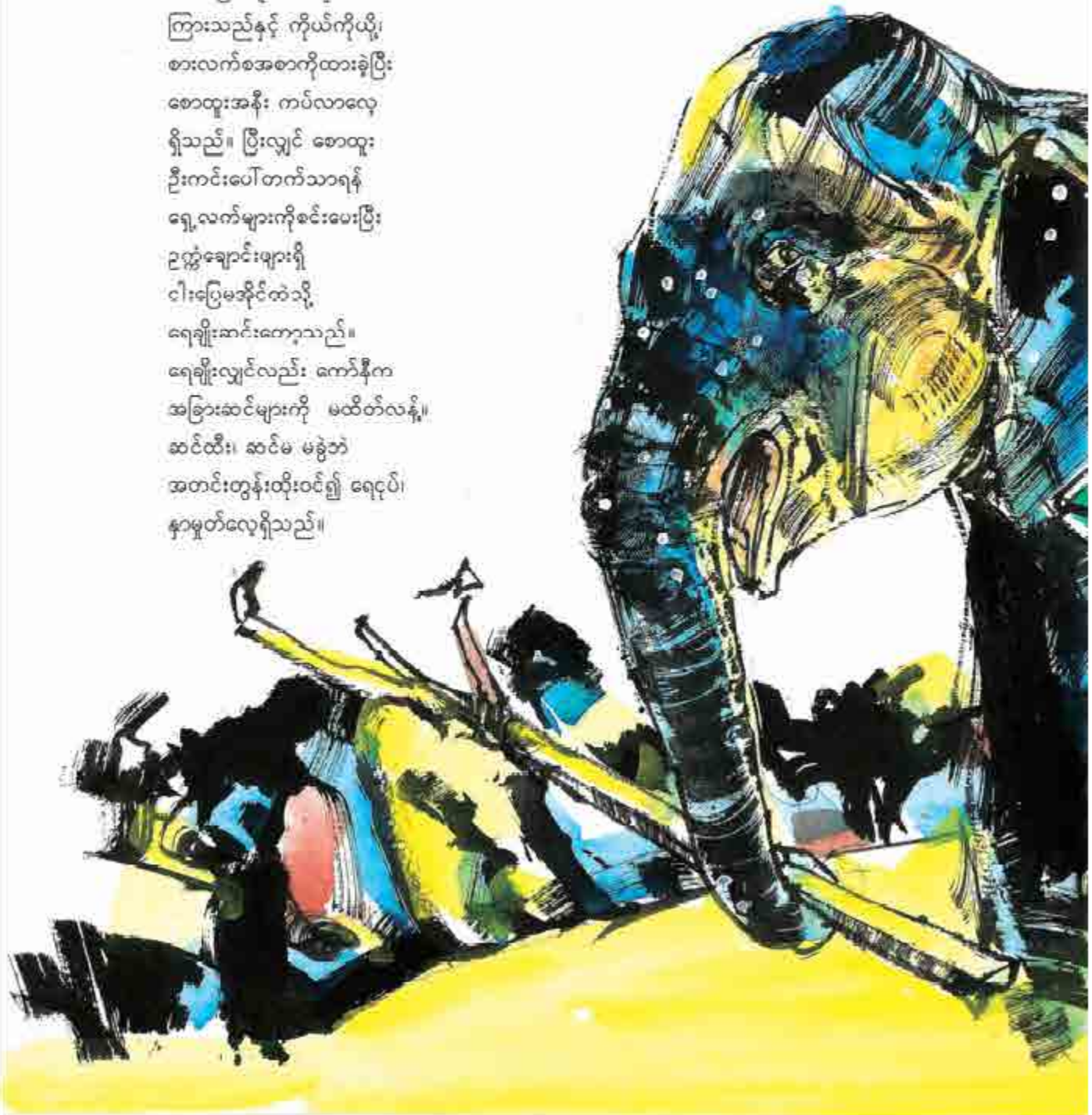
နောက်ဆုံးစကားကြောင့် မောင်စိုး ပါးစပ် ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားတယ်။ မနက်ဖြန် မြို့သူမြို့ သားတွေက ဦးလေးကြီးရဲ့အစီအမံကို ဘယ်ပုံဘယ် နည်းတို့ပြန်မလဲဆိုတဲ့အတွေးနဲ့တင် မောင်စိုးကို မွန်းကျပ်စေတယ်။

ပြောမဲ့သာပြောရတာ၊ အကြောင်းများစွာကို ထောက်ထားပြီး ဦးလေးကြီးကိုသနားတာနဲ့ပဲ မြို့သူ မြို့သားဟော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိ သား။ ။

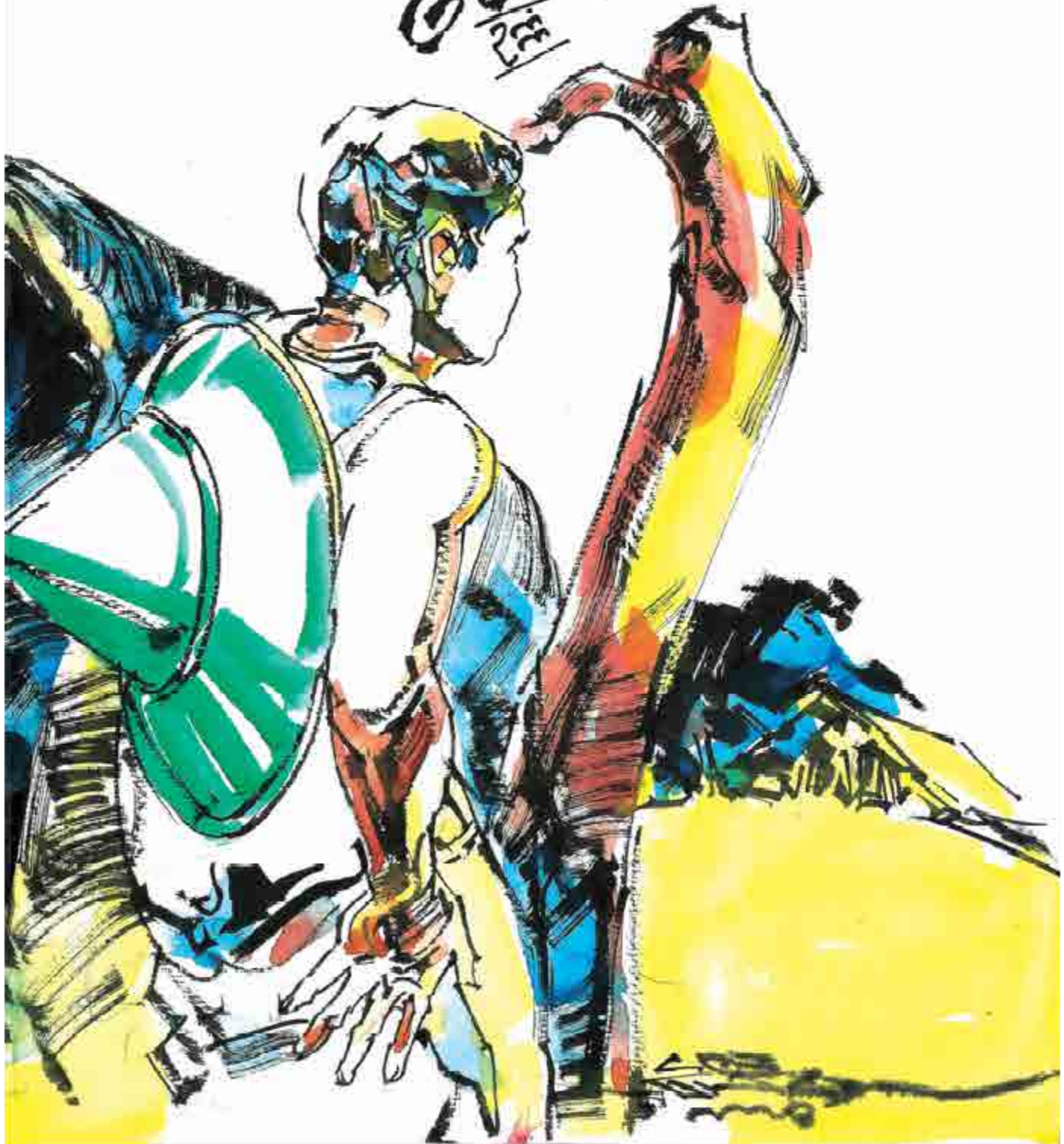
ညိမ်းညို

'ကော်နီ'ကို စောထူး
 လိုက်ကောက်တော့ ကော်နီ
 အမူအရာပျက်နေမှန်း
 သူသိလိုက်သည်။
 ဆယ့်ရှစ်နှစ်သမီးကော်နီသည်
 ယခင်က ခုလိုမဟုတ်ပါ။
 သခင်ဖြစ်သူ စောထူးအသံ
 ကြားသည်နှင့် ကိုယ်ကိုယ့်
 စားလက်စအစာကိုထားခဲ့ပြီး
 စောထူးအနီး ကပ်လာလေ့
 ရှိသည်။ ပြီးလျှင် စောထူး
 ဦးကင်းပေါ်တက်သာရန်
 ရှေ့လက်များကိုစင်းပေးပြီး
 ဥက္ကံ့ချောင်းဖျားရှိ
 ငါးပြေမအိုင်ကံသို့
 ရေချိုးဆင်းကော့သည်။
 ရေချိုးလျှင်လည်း ကော်နီက
 အခြားဆင်များကို မထိတ်လန့်။
 ဆင်ထီး၊ ဆင်မ မခွဲဘဲ
 အတင်းတွန်းထိုးဝင်၍ ရေငုပ်၊
 နှာမူတ်လေ့ရှိသည်။

ကော်နီသည် ရိုးမအာစပ် ဆင်စခန်းကျေးရွာတွင်
 မွေးဖွားသော ဆင်စခန်းသူပစ်ပစ်ဖြစ်သည်။
 သူ့ကိုလေ့ကျင့်ပေးလျှင် အဆိုပေဘိကော်နီ၏
 'ကိုကိုချစ်' သီချင်းဆိုပေးမှ ခိုင်းသင်ပိုလုပ်သဖြင့်
 သူ့နာမည် ကော်နီဟုတွင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အားလုံးအတွက်
အေးချမ်းရေး

ယခုမှ ဆင်ကောက်လာသော သူ့သခင်စောထူး၏ အသံကိုကြားပါလျက် စောထူးရှိရာမလာပါ။ တစ်ဖန် ဦးကင်းပေါ် သခင်တက်စေဖို့ လက်လည်းစင်းမပေး သဖြင့် နားရွက်မရှိတွယ်၍ စောထူးတက်ခဲ့ရသည်။ အဆိုးဆုံးမှာမူ ရေချိုးဆိပ် ငါးပြေအိုင်သို့အရောက် တွင်လည်း ကော်နီကို အခြားဆင်များအနီး၌ရေချိုး ပေး၍မရဘဲ သီးသန့်အဖြစ် ဆင်အုပ်နှင့်ဝေးရာတွင် ချိုးပေးခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ရေချိုးစဉ်တွင်လည်း ယခင် ကကဲ့သို့ ရေငုပ်၊ နှာမူတ်ခြင်းအလုပ်ကို ကော်နီမလုပ် သဖြင့် စောထူး အံ့ဩနေမိသည်။

ကော်နီသည် ရိုးမအစပ် ဆင်စခန်းကျေးရွာတွင် မွေးဖွားသော ဆင်စခန်းသူစစ်စစ်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို လေ့ကျင့်ပေးလျှင် အဆိုတော်ကော်နီ၏ 'ကိုကိုချစ်'

ဆယ့်ခြောက်နှစ်သား စောထူးနှင့် ဆင်ပေါက်မလေး ကော်နီတို့၏ သံယောဇဉ်သည် အဆိုတော်ကော်နီ၏ 'ကိုကိုချစ်'သီချင်းကြောင့် ပို၍ခိုင်မာလာခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

သီချင်းဆိုပေးမှ ခိုင်းသလိုလုပ်သဖြင့် သူ့နှာမည် ကော်နီဟုတွင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ပြောရလျှင် ဆယ့် ခြောက်နှစ်သား စောထူးနှင့် ဆင်ပေါက်မလေး ကော်နီတို့၏ သံယောဇဉ်သည် အဆိုတော်ကော်နီ၏ 'ကိုကိုချစ်'သီချင်းကြောင့် ပို၍ခိုင်မာလာခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ စောထူးသည် ဆင်ဦးစီးဖခင်ကြီး နှင့်အနီးကပ်နေရင်း ဆင်များနှင့်ရင်းနှီးခဲ့သူဖြစ်သည်။ စောထူး ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကျရှုံးသောနှစ်တွင်မူ ဆင်ဦးစီးလုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကော်နီကို သူ့ကိုယ် တိုင်လေ့ကျင့်တော့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ အရွယ် နှင့်မလိုက်အောင်သန်မာ၍ ပါးလည်းပါးနပ်သော ကော်နီသည် စောထူးနှင့် မောင်နှမအရင်းပမာ ရင်းနှီး ခင်မင်လာကြသည်။

စောထူး၏ဝါသနာမှာ သစ်လုပ်ငန်းများနား သည်နှင့် လက်ငှေ့ထိုးခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် မြန်မာ့ရိုးရာလက်ငှေ့ပညာကို စနစ်တကျသင်ယူပြီး စိန်ခေါ်ပွဲရှိလျှင် ဝင်ရောက်ကိုးသတ်လေ့ရှိသည်။ ဆင်မလေးကော်နီသည် စောထူးလက်ငှေ့ရေးလေ့ကျင့် လျှင် တဘက်တစ်ထည် နှာမောင်းတွင်ရစ်ပတ်၍ ချွေးသုတ်ပေးရန် အသင့်ရှိနေတတ်သလို လက်ငှေ့ပွဲ၌ စောထူးဒဏ်ရာရလျှင် ထိုတဘက်ကလေးဖြင့် ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးတတ်သည်။

ကော်နီသည် သစ်လုပ်ငန်းများရပ်နားထားလေ့ ရှိချိန်တွင် အခြားဆင်များနှင့်အတူ ရိုးမအတွင်းဝင် ရောက်၍ အစာရှာဖွေစားသောက်ရသည်ကို များစွာ သဘောကျသည်။ သဘာဝအတိုင်း သစ်ရွက်သစ်ခက် များကို သူ့နှာမောင်းဖြင့်ခြွေဖွားသောက် ရခြင်း၊ တောငှက်ပျောပင်များကို ရစ်ပတ် နတ်ယူ၍ နှာမောင်းဖြင့်ပွေ့ပိုက်စားသောက် ရခြင်းတို့ကို နှစ်ခြိုက်သည်။ ကော်နီ၏ ထူးခြားချက်မှာ အရွယ်ရောက်လာသည် အထိ မည်သည့်ဆင်ထီးကိုမှ အကပ်မခံ ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကော်နီက အပျိုကြီးလုပ်မှာဗျ”

ဆင်ထီးလေးများကပ်လာသည်နှင့် ခွာသွား တတ်သော၊ ပရောပရည်လုပ်လာသည့်ဆင်ထီးများကို မြင်လျှင် အဝေးမှရှောင်ကွင်းသွားတတ်သော ကော်နီ ကို စောထူးက ထိုသို့ပြောလျှင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ပြတတ်သည့် ကော်နီ၏အမူအရာသည် များစွာ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ကော်နီသည် လွတ်လပ် ခွင့်ရသောရက်များတွင် အခြားဆင်များနှင့်အတူ ရိုးမတွင်း၌ပျော်နေငြား ဆင်လာ၍ကောက်သော စောထူး၏အသံကိုကြားသည်နှင့် အသံကြားရာသို့ မြူးထူးစွာပြေးလာတတ်သည်။ ပြီးလျှင် ငါးပြေမ အိုင်အတွင်းတွင် စောထူးနှင့်အတူ ရေဆော့တော့ သည်။

ပြီးခဲ့သောနှစ်ကမူ လက်တွေ့ပွဲတွင် စောထူး ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ မျက်လုံးနှစ်ဖက်စလုံးဖူးရောင်လာ သလို ဒူးဆစ်လည်သွားသဖြင့် ချိုင်းထောက်ထောက်၍ အိမ်ပြန်လာရသည်။ စောထူးသည် ဒဏ်ရာများသဖြင့် ခရီးရောက်မဆိုက်တွင် ကော်နီကိုနှုတ်မဆက်နိုင်ပါ။ ကော်နီသည် ခရီးဝေးမှပြန်လာပြီး သူ့အားနှုတ်မဆက် သည့် စောထူးကို စိတ်ကောက်တော့သည်။ ထိုသို့ စိတ်ကောက်ရာတွင် သူ့စိတ်ကောက်ပုံက ဆန်းသည် ဟုဆိုရမည်။ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များအား နှာမောင်းဖြင့် ချိုးယူ၍ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ရိုက်နှက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဗုန်း... ဗုန်း... ဗုန်း...”

ပုံမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ဆင်ထီးပေါက်ကလေး များ အသုံးစိတ်ဝင်စတွင် ဆင်မများအနီး ပရောပရည် လုပ်ပါက ဆင်မကြီးများနှင့် ဆင်ထီးကြီးများက သစ်ခက်များဖြင့်ရိုက်လျှင် ထိုအသံမျိုးကြားရတတ် သည်။ ဆင်ထီးကလေးများထွက်ခွာသွားလျှင်တော့ တဗုန်းဗုန်းအသံများတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ယခုမူ အချိန်တစ်နာရီကျော်မျှ ဆက်တိုက်မြည်နေသဖြင့် အသံထွက်ပေါ်ရာသို့ ဆင်ဦးစီးများရောက်လာကြ သည်။

“ဟာ...ကော်နီမ...ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဆွဲပါဟ...သစ်ကိုင်းကကြီးတယ်၊ အသားတွေ နာကုန်တော့မယ်”

ဆင်ဦးစီးတို့၏ ပွက်လောညံ့နေသောအသံများ သည် စောထူးကိုသတိဝင်စေသည်။ စောထူးသည် စိတ်ချင်းဆက်နှယ်နေသည့်အလား ညနေစောင်း အချိန် ခရမ်းသို့ပြန်ရောက်စဉ်က ကော်နီကို နှုတ် မဆက်နိုင်သည့်အဖြစ်အား သတိရသွားပြီး ကော်နီရှိ ရာ အရောက်သွားတော့သည်။

ကော်နီသည် သူ့နှာမောင်းကြားမှသစ်ကိုင်းကို မည်သူမျှမယူနိုင်အောင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်လိပ်ထား ရင်း နှာမောင်းကိုငှေ့ယမ်းနေသည်။ နှာမောင်းကို လေထဲတွင်ဝဲပျံလိုက်၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သစ်ခက်ဖြင့်

ရိုက်လိုက်လုပ်နေသဖြင့် ဆင်ဦးစီးများလည်း သူ့နား မကပ်သာအောင်ဖြစ်နေသည်။

“ကိုကိုချစ်ရေ... ဒီလိုပဲ တို့ကတော့ခေါ်မှာပဲ ကွယ်”

“ကိုကိုချစ်ရေ... ကိုကိုချစ်ရေ”

ကော်နီ၏အနီးမှ ရုတ်ရုတ်သံသံအခြေအနေကို အဝေးမှပင်သတိထားမိသော စောထူးသည် ကိုကိုချစ် သီချင်းအား သူ့အသံအောအောကြီးဖြင့်သီဆိုရင်း တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာသည်။ ယင်းအခိုက်တွင်ပင် သစ်ခက်အားငှေ့ယမ်းနေသည့်ကော်နီသည် ငြိမ်သက် သွားရင်း သစ်ခက်ကိုလွှတ်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မေ့သွားတာဗျ၊ အိမ်ပြန်ရောက် တော့ သူ့ကိုနှုတ်မဆက်မိဘူး”

ဆင်ဦးစီးများဝိုင်းရံထားသည့်အလယ်တွင် ကော်နီသည် အရပ်တစ်ခုပမာငြိမ်သက်သွားသည်။ ထို့နောက် စောထူး၏ဒဏ်ရာများကို သူ့နှာမောင်းဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း မျက်ရည်များကျလာသည်။ ဆင်ဦးစီး များကမူ စောထူးရှင်းပြသမျှနားထောင်ရင်း ငိုအား ထက် ရယ်အားသန်ခဲ့ကြရသည်။

စောထူးအပေါ် ထိုမျှသံယောဇဉ်ကြီးသော ကော်နီသည် စောထူးနှင့်သာဆိုလျှင် ကြီးမားသော သစ်တုံးကြီးများကိုရအောင်ဆွဲနိုင်သည်။ သစ်ဆွဲ နေစဉ် စောထူး၏အားပေးသံကိုကြားပါက မဆုတ် မနစ်ရုန်းတော့သည်။

ဆင်တို့၏သဘောသည် မြေပျော့နှင့် တောင် တက်ခရီးကိုကြောက်သည်။ မြေပျော့တွင်ခရီးနှင့်ပါက သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ကွဲမကျစေရန် နှာမောင်းဖြင့် မြေပျော့ မြေမာ ရွေးတတ်ပြီး တောင်ဆင်းခရီးများ၌ မည်မျှပင် မတ်စောက်ပါစေ ဖင်တရွတ်တိုက်၍လျှောဆင်းနိုင်ငြား အတက်ခရီးတွင်မတ်စောက်ပါက အင်အားများစွာ ဖိုက်ထုတ်ကြရသည်။ ကော်နီကမူ စောထူးသာ သူနှင့် အတူပါလျှင် မြေပျော့လည်းမကြောက်၊ တောင်ဆင်း ကိုလည်း ကုတ်ခြစ်၍တက်တော့သည်။

ထိုမျှ စောထူးအပေါ်သံပေသာစဉ်ကြီးသော ဆင်မလေး ကော်နီသည် အရွယ်ရောက်လာပြီးနောက် မေထုန် မှုမပြုခြင်းကိုတော့ ဆင်ဦးစီးများသိရှိသောအခါ အံ့ဩခံကြရသည်။ အံ့ဩပြီးနောက် စမ်းသပ်သောအနေဖြင့် ဆင်ထီးကြီးများအား သူ့အနီးပို့ဆောင်ပေးသည်။ သို့သော် ကော်နီကလက်မခံပေ။ မည်မျှပင်ကြိုးစားစေကာမူ ကော်နီအား သားစပ်ပေး၍မရသောအခါ ဆင်ဦးစီးများ လက်လွှတ်ထားလိုက်သည်။

ယခုမူ သူ ဆင်ကောက်တိုင်း မြူးထူးစွာရောက်လာတတ်သော၊ သူ့ကိုတွေ့လျှင် ဦးကင်းနှိမ့်ပေး၍ အပေါ်တက်သာအောင်ဖန်တီးပေးသော၊ ရေချိုးလျှင် ရေငုပ်၊ နာမူတ် ဆက်တိုက်လိုလိုပြုမူတတ်သော ကော်နီ၏ အမူအရာများ ပျောက်ပျက်နေသဖြင့် စောထူး များစွာ

ကော်နီပင်ပန်းလျှင် သူပြုစုပေးသလို သူပင်ပန်း နာကျင်သည့်အခါ နှာမောင်းလေးဖြင့်ပွတ်သပ်ပေးသော အထိအတွေ့ကို သူနှစ်သက်ခဲ့သည်။ ယခု သူမသိသော ဆင်တစ်ကောင်နှင့် ကော်နီ ချစ်ရည်လူးခဲ့ခြင်းသည် စောထူးစိတ်ကို စလုံးစလုံး ဖြစ်စေသည်။

အံ့ဩမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကော်နီကိုရေချိုးသန့်စင်ပေးရင်း ကော်နီခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို သူလေ့လာကြည့်သည်။ ထိုအခါမှပင် ကော်နီ၏မအင်္ဂါစပ်မှ ဆင်သုက်ရည်တချို့ကို စောထူးတွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ...နင်က အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီကိုး”

သူမအင်္ဂါကို စေ့စပ်စွာကြည့်ရင်း စောထူးပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ကော်နီသည် မျက်ဝန်းမြုပ်သည်အထိ ရေငုပ်နေတော့သည်။ ခဏကြာမှ အမှားလုပ်မိသော အပျိုဖြန်းလေးက ဖခင်၏ ရင်ကိုတိုးတော့သလိုမျိုး စောထူးကိုတိုးတော့ပွတ်သပ်သည်။ စောထူးသည် ထိုနေ့ညနေအစောင့်တွင် အိမ်ပြန်ရာလမ်းတစ်လျှောက် ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ထို့ပြင် ဆင်များသိမ်းပြီးနောက် မသောက်စဖူး အရက်သောက်သည်။ အရက်မူးသံကြီး

ဖြင့် ကိုကိုချစ်သီချင်းကို စောထူးဟစ်အော်၍ဆိုသော အခါ သစ်ခက်များဖြင့်သူ့ကိုယ်သူ့ရှိကနေသော ကော်နီထံမှအသံသည် ဆင်စခန်းတစ်ခုလုံး ကျွက်ကျွက်ညံ့စေခဲ့သည်။

အမှန်မှာမူ ထိုရက်မှစ၍ စောထူးနှင့်ကော်နီတို့၏ဆက်ဆံရေး သွေးအေးခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သူ မသိအောင် တောဆင်ရိုင်း၊ သို့မဟုတ် အခြားသစ်ကွက်မှ ဆင်ထီးတစ်ကောင်နှင့် ရိုးမအတွင်း အတူနေခဲ့သော ကော်နီအား စောထူးမကျေနပ်သလို စောထူးမသိအောင် အချစ်ရေး၌အလိုလိုက်မိသော ကော်နီကလည်း စောထူးအပေါ် အားနာနေပုံရသည်။

“ဆင်တွေရဲ့သဘာဝက လူတွေနဲ့အနေနီးလေ လူတွေလိုတွေးခေါ်လေပဲသားရဲ့ ပြောသာမပြောတတ်တာ သစ်တုံးတစ်တုံးကို ဦးနဲ့တွန်းရင်ရမလား၊ အင့်ရင်ရမလား၊ သားသိသလို သူတို့သိတယ်၊ တယ်လျှိုကိုတွန်းချရင် သစ်တုံးမျောမလား၊ သောင်ပေါ်ကျမလား၊ သားတွေးသလို သူတို့တွေးနိုင်တယ်၊ ခုက အခြားဆင်တွေနဲ့သားစပ်တော့ သားရှိနေတာကြောင့် သူလက်မခံဘူး၊ ကြိုးစားပြီး သူ့ရှောင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တောတောင်ထဲလွှတ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ သဘာဝကို သူဆန့်ကျင်လိုမရနိုင်တော့ဘူး၊ အခွင့်အရေးပေးလိုက်ရရော”

စောထူးသည် သူ့ဖခင်၏စကားကို အထပ်ထပ်ကြားယောင်ရင်း သူ့ကိုယ်သူဆန်းစစ်ကြည့်သည်။ မွေးကတည်းက ပွတ်သပ်ထိန်းကျောင်းခဲ့ရသော ဆင်မလေးကို သူချစ်ခဲ့မိမှန်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။ ယနေ့အသက်အရွယ်တိုင် အိမ်ထောင်လည်းမပြု၊ ရည်းစားပင်မထားခဲ့သော သူ့စိတ်သည် လက်တွေ့ထိုးခြင်း၊ ကော်နီနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်နေခြင်းတို့၌သာ နှစ်မြုပ်နေမိခဲ့သည်။ ကော်နီပင်ပန်းလျှင် သူပြုစုပေးသလို သူပင်ပန်း နာကျင်သည့်အခါ နှာမောင်းလေးဖြင့်ပွတ်သပ်ပေးသော အထိအတွေ့ကို သူနှစ်သက်ခဲ့သည်။ ယခု သူ မသိသော

ဆင်တစ်ကောင်နှင့် ကော်နီ ချစ်ရည်လူးခဲ့ခြင်းသည် စောထူးစိတ်ကို စလုံးစုစုဖြစ်စေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပြေပျောက်စေဖို့ သူ့အရက်သောက်သည်။ မူးလာလျှင် ငယ်စဉ်ကတည်းကဆိုနေကျဖြစ်သော ကိုကိုချစ် သီချင်းကို ရိုးမတစ်ခွင်ဟိန်းသွားအောင် အော်ဟစ် ဤဆိုသည်။ မူးသံကြီးဖြင့် စောထူးသီချင်းဆိုလျှင် နေစရာမရှိအောင် ခန္ဓာကိုယ်ကိုလှုပ်ယမ်းရင်း ကော်နီ စံစားနေရသည်ကိုတော့ မည်သူမျှမသိပေ။

ထိုကာလများတွင် အထူးခြားဆုံးအချက်မှာ ကော်နီနှင့် စောထူးတို့ သစ်ဆွဲ၊ သစ်တိုက်လုပ်လျှင် မည်သည့်အသံမျှမကြားရခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင်ကဆို လျှင် သစ်လုံးတစ်လုံးကို ကော်နီတွန်းသည်နှင့် -

- “ကော်နီကွ ... တွန်းထား”
- “လုပ်ပါဟ...သည်းလေးရ”
- “သစ်တုံးကြီးကျတော့မယ်ဟေ့”
- “ဟေး...ဒါမှ ငါ့အချစ်ကလေးကွ”

အစရှိသော အားပေးသံများ စောထူးနှုတ်ကပေါ်ထွက်လာတတ်သလို လုပ်ငန်းပြီးဆုံးတိုင်း ‘ကျည်’ ဟူ၍ အားရပါးရအော်သော ကော်နီ၏အသံကိုပါကြားရတတ်သည်။ ယခုမူ သစ်လုံးလိမ့်ကျသံ တုန်တုန်မှ အပ သူတို့သစ်ကွက်တွင်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ စောထူးသည် အလုပ်ခွင်ထဲ၌လည်း စကားနည်းလာသလို ဆင်များနှင့်အတူရေချိုးလျှင်လည်း သာမန်ပွတ်သပ်ပေးရုံမှ အပ ကော်နီအပေါ်အလေးထားမှုမရှိတော့ပေ။ ထိုအချက်သည် ကော်နီအတွက် အနေစက်စေမည်မှန်း သိပါလျက် စောထူးခေါင်းမာခဲ့သည်။ အလုပ်ခွင်၌ သာမက အိမ်ရောက်လျှင်လည်း စောထူး အပိုစကား မဆိုတော့ပါ။

ကော်နီသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီး တစ်နှစ်ခွဲခန့် အကြာတွင်မူ ဝမ်းဗိုက်ကမချိမဆုံပူလာသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေသဖြင့် အလုပ်ခွင်၌မခိုင်းစေသော်လည်း အညောင်းပြေလမ်းလျှောက်သည့်သဘောဖြင့် စောထူးသွားရာနောက် တကောက်ကောက်လိုက်သည်။

စောထူးကလည်း အားလပ်ချိန်တွင် လက်ဝှေ့ကျင့်မြဲ ကျင့်ပြီး ရေချိုးချိန်တွင် ကော်နီနှင့်အတူချိုးလေ့ရှိသည်။

ကစ်ရက်တွင်မူ ငါးပြေမဆို၌ သူတို့ရေချိုးကြစဉ် အိုင်၏တစ်ဖက်ကမ်းပါးယံတွင် ဆင်တစ်ကောင်က သစ်လုံးကြီးတစ်လုံးကိုတွန်း၍တင်နေသည်။ ကမ်းပါးအမြင့်မှ တစ်ဖက်ရှိလျှင်ထဲသို့တွန်းချနိုင်ရန် တင်နေသော်လည်း ဆင်နှင့်သစ်လုံး အင်အားမမျှဖြစ်ပြီး သစ်လုံးမှာ နောက်ပြန်လျှော့၍ကျနေသည်။

- “ဟိုင်း”
- “ရုန်းထားပါသားကြီးရ”

ဆင်လုပ်သားသုံးဦးနှင့် ဆင်တစ်ကောင်တို့ ငြာသံပေး၍ကြီးစားနေငြား သစ်လုံးကြီးသည် အထက်သို့မရွေ့ဘဲ အောက်သို့လိမ့်ကျလှလှဖြစ်နေသည်။ ယင်းအခြေအနေကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသော စောထူးသည် ကော်နီအားထားရစ်၍ ဆင်ခြေလျှောကမ်းပါးယံအတိုင်း အကူအညီပေးရန်ပြေးတက်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ သူပြေးထွက်ခဲ့စဉ် သူ့နောက်၌ ကော်နီကပ်ပါလာသည်ကိုတော့ စောထူးမသိပါ။

“သစ်လုံးပြန်လိမ့်လာမယ်ဟေ့နော်”

စောထူးသည် သူတို့အဖွဲ့သားများကို ဟစ်အော်သတိပေးရင်း အကူအညီပေးနိုင်ဖို့ ကမ်းပါးယံထက်ပြေးတက်သည်။ ထိုသို့ပြေးတက်စဉ်၌ပင် သစ်လုံးကြီးက ပတ်ချာလည်၍ စောထူးရှိရာဘက်လိမ့်စောင်းလာတော့သည်။ သစ်ဆွဲဆင်က ထိုသစ်လုံးကိုထိန်းဖို့ကြိုးစားသော်လည်း မစီတော့ပါ။

“စောထူးရေ...ရှောင်ဟေ့နော်...မရတော့ဘူး”

သစ်လုံးကြီးသည် ဆင်ခြေလျှောကမ်းပါးယံအတိုင်း ပထမတွင် တအိအိလိမ့်သည်။ ထို့နောက် မြန်၍လာသည်။ စောထူးသည် သစ်လုံးလိမ့်လာရာလမ်းကြောင်းနှင့် လွတ်မြောက်နိုင်မည့်နေရာကိုကြည့်သည်။ ခိုကပ်ရှောင်တိမ်းပေးစရာလမ်းကို သူမမြင်ပေ။ ထိုလာလမ်းအတိုင်း ငါးပြေမဆိုဘက်သို့လှည့်၍

ပြေးရတော့သည်။ ဤအချက်သည် စောထူးအတွက် မဟာအမှားဟုဆိုရမည်။ မကြာသေးမီကာလက ရုက္ခားသော ဒူးဒဏ်ရာသည် ဆတ်ခနဲ သူ့လှည့်တော့ ဗျစ်ခနဲမြည်ပြီး နှင့်နှင့်သီးသီးနာကျင်သွားသည်။ သို့သော် ပြေးအားကိုလျော့လျှင် အန္တရာယ်ဖြစ်တော့ မည်ကို သူသိသည်။ သိသဖြင့် ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ထောက်၍ခုန်ရင်း နာကျင်နေသောဒူးကိုညှာသည်။ သစ်တုံး၏ အန္တရာယ်မှ လွတ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းအရှိန်ပြင်း၍လာသော သစ်လုံးကြီးသည် စောထူးနောက်သို့အမီလိုက်လာ

သလိုသာဖြစ်နေသည်။ အစိုးရွားဆုံးအနေအထားကမူ ကမ်းပါးအခြေသို့ရောက်လုနီးနီးတွင် ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးပြေးလာသော စောထူးသည် မှောက်လျက် လဲကျသွားပြီး ကမ်းပါးယံထက်မှ သစ်လုပ်သားများ ၏အော်ဟစ်သံများ ရိုးမထဲ၌ညံ့သွားခြင်းသည်။

မှောက်လျက်လဲကျသွားသောစောထူးသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ရာကပ်နေသည်ကို သိ သည်။ သို့သော် နူးညံ့သောအရာသာလျှင်ဖြစ်မှန်းသိ သဖြင့် ထိတွေ့ကိုင်တွယ်ရင်း ကြိုးစား၍ထလိုက်သည်။ ထိုအခါမှပင် နူးညံ့သောအရာသည် ကော်နီ၏

နှာမောင်းဖြစ်မှန်း စောထူးသိလိုက်သည်။

“မင်းနောက်ကကပ်ပါလာတာကွ”

“သစ်လုံးကြီးကိုဦးကင်းနဲ့ဝင်အောင်ပြီး စောထူး ကို နှာမောင်းအောက်ဆွဲယူလိုက်တာ”

“ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ကွ၊ ဘာများဖြစ်သွားလဲမသိ တူး”

ကော်နီသည် အရှိန်ပြင်းစွာလိမ့်ဆင်းလာသည့် သစ်လုံးကြီးကို ဦးကင်းနှင့်ထိုးခံဟန်တားပြီး ရှေ့လက် အစုံနှင့် နှာမောင်းကြား၌ စောထူးကိုသွင်းထည့်ထား ရင်း ငြိမ်သက်နေသည်။ နှာမောင်းအောက်မှတိုးဝှေ့၍

စောထူးထွက်လာသောအခါ တွင်မူ ရှူးခနဲ နှာတစ်ချက်မူတ် ရင်း ငုတ်တုတ်အနေအထား ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားပြီး နှာမူတ် သံအဆုံး၌ ကော်နီ၏ သမီး ရတနာလေး အောင်မြင်စွာ ထွက်ကျလာသည်။

ရေအိတ်နှင့်အတူ ပြုတ်ကျလာသော ဆင်ပေါက် ကလေးသည် မြေပြင်ပေါ်၌ ကုန်းရုန်း၍ရပ်နိုင်အောင် ကြိုး စားသည်။ သို့သော် တဗုန်း ဗုန်းလဲကျနေသည်။

“ကော်နီရေ”

“ဟာ ... မလှုပ်တော့ပါလား”

“ဦးကင်းကွဲသွားတယ်ကွ”

စုရုံးရောက်ရှိလာသောဆင်လုပ်သားများသည် သစ်လုံးကိုကြိုးစားတွန်းဖယ်ရင်း ကော်နီထလာနိုင်ဖို့ လှုပ်နှိုးကြသည်။ သို့သော် သခင်အတွက် အသက် ပေးရင်း ကော်နီခမျာ တမလာတော့ပေ။ နှာမောင်း ဖျားလေးဖြင့် စောထူးကိုပွတ်သပ်ပေးရင်း ငြိမ်သက် သွားတော့သည်။

“ဆင်ပေါက်လေးကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“နို့ဘူးတိုက်မွေးမှာပေါ့”

“ကော်နီရဲ့သွေးစသွေးနုတွေကို သုတ်ပေးလိုက်ပါအုံးကွာ”

ငြိမ်သက်သွားပြီဖြစ်သော ကော်နီအနီး၌ ဆင်လုပ်သားများအလုပ်ရှုပ်နေစဉ်တွင် ငါးပြေမအိုင်အနီး၌ ဆင်ပေါက်ကလေးနှင့် စောထူးတို့ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ စောထူးသည် အမိမဲ့ဆင်မလေး၏ ခန္ဓာ

ကိုယ်မှ အညစ်အကြေးများကို ရေဖြင့်ဆေးကြောပေးရင်း အဆိုတော်ကော်နီ၏ ကိုကိုချစ်သီချင်းကို တိုးတိုးလေးသီဆိုနေသည်။ ဆင်ပေါက်ကလေးကလည်း စောထူးကို နှုတ်မောင်းဖြင့်ပွတ်သပ်ကျီစယ်ရင်း စောထူးရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ဖို့ကြိုးစားနေသည်။ ယင်းအခိုက်မှာပင် စောထူးမျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်တချို့ ရစ်ဝိုင်းလာပါတော့သည်။ ။

မောင်အင်း(ဥက္ကံ)

ပန်းရတုသိင်္ဂါ

ကျော်စိုးရှိန်

နှင်းစက်လေပြည်၊ မှတ်မိသည်ထင့်
ရွယ်ရည်စကား၊ နှစ်ကိုယ်ကြားရင်း
နယ်ခြားတစ်မြေ၊ ပန်းနဲ့ဝေကာ
ဝါရွှေပြန်သွေး၊ နွေပန်းမွှေးလျှင်
မိုးတေးသံမျို၊ မလွမ်းလို၍
နွေကိုတမ်းတ၊ ဆောင်းနှောင်းလဝယ်
ဝန်းလှသင်းလျှံ၊ ကျေးစေပြန်က
ချစ်ကံရင်နွေး၊ မြဝယ်သွေးနှင့်
နွေတေးခွန်းဖွဲ့၊ ကြင်သည်နွဲ့လေး
ယွန်းလှပူပင်၊ ဆူပန်ဆင်ခွဲ
ဝေလှင်ပွေ့ယု၊ ချစ်လျာနုသား
ပန်းရတုသိင်္ဂါ တဖြည့်ဖြည့်။

လင်းလက်နေခြည်၊ မေတ္တာမည်ထင့်
ငွေချည်တေးကျူ၊ ရှေးကတူသို့
သည်းအူညွတ်ပျောင်း၊ ချစ်စေကြောင်းမို့
သွန်းလောင်းညွှန်စေ၊ ဖော်ကွာလေလော
ညွတ်ရွေလုပ်နှိုး၊ ချစ်စပျိုးကာ
နွေမိုးဆောင်းကူး၊ ပန်းသစ်ဖူးစဉ်
ပြန်ဖြူးသွယ်သွယ်၊ ချစ်ရေးလွယ်ဟု
ပျိုရွယ်နှောင်ခက်၊ သစ္စာဆက်၍
ချစ်သက်မြဝေ၊ ပြစ်ကင်းစေနှင့်
ဆယ်ထွေသံသာ၊ ဝန်းရံပါလျှင်း
လင်္ကာရတု၊ ရေးဖွဲ့နုသား
လွမ်းဆုတိမ်လွှာ တရွေ့ရွေ့။

ဆင်းသက်သွေဖည်၊ ချစ်တိမ်းသည်ကို
မျက်ရည်သော်တာ၊ ပန်းတစ်ရာနှင့်
ဖွေရာစိမ့်ကျင်၊ သူရပ်သွင်မှ
ကြင်စသည်းဦး၊ လှခေါင်မျှလေ
ရည်စူးတမင်၊ ချစ်ခွန်းထင်လျက်
သခင်ခိုင်ညွတ်၊ ပန်းလှထွတ်ဟု
ပန်းမွတ်ပန်းမုံ၊ ပန်းရင်နဲ့
ထုံနဲ့ဆင်းသက်၊ လှအိပ်မက်တိုင်
ရွက်ဝါအိမ်စွန်၊ ချစ်နယ်လွန်ထိ
မျှန်းအိမ်နစ်၊ ကြင်ပျိုမျစ်ဖာ
ချစ်တုံတင်လှ၊ သည်းစိမ့်နုသား
တမ်းသူချိန်ခါ တစ်နေ့နေ။ ။

ခိုလှုံ့ရာ သားကွဲပျက်စွဲ စောက်ပဲခဲသိ

လို့ရသမျှ ရေသန့်ဘူးခွံ
တွေနှင့် သံတိုသံစတွေ
အားလုံးလိုလို ဦးယူနှုတ်
ဆီမှာရောင်းခဲ့ကြသည်။
သို့ပေမဲ့ သူတို့မိသားစုမှာ
ဟော့ ဖုံးရင်းကပုံရင်း။ ဟံ
ကလေးသာ ကြယ်မြင်
လမြင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။
ဝါးကြမ်းကလေးတွေသာ
ပိုကျလာခဲ့သည်။ တိုင်
ကလေးတွေသာ ပိုယိုင်နဲ့
လာခဲ့သည်။

(၁)

“ဟာ ... ဦးယူနှုတ်၊ စင်ပျား၊ ဈေးနှိမ်ပြီးလဲဝယ်သေးတယ်၊ စောက်ထိုး
ကြီးတော့မလုပ်နဲ့လေဗျာ၊ နောက်ထပ်အလေးထည့်လို့ရသေးတဲ့ဟာကို”

“ကောင်းကလေး...နာဟာက တမာမိချိန်ကပဲ၊ နှင်စိတ်ချပါ၊ ရေတန့်ဘူး
နော်၊ တံတိုတံစနော်၊ အာရင်လိုဈေးပကောင်းဘူး၊ ဒိုင်ကြီးဒေကနော်၊ နာတို့
ကတ်လားပစ္စည်းဆိုတိတ်မဝယ်ချင်ကြဘူး၊ အေး... နင်နော် ဈေးကောင်းကောင်း
ရရှင်ရင် ဒန်တို့၊ တတ္ထုတို့ရအောင်ရှာပဲ၊ ရော့... အဂတော့ နာ ပဲဂျီးလော်ဘဲ
လက်စောင်ပေးလိုက်မယ်၊ နင့်ညီလေးကိုလဲကျွေးပေါ့”

ပစ္စည်းသွားရောင်းတိုင်း ဦးယူနှုတ်က ခိုညည်းသလိုညည်းပြလေ့ရှိသည်။
ထိုသို့ခိုညည်းညည်းရင်းကပင် ဦးယူနှုတ်လည်ပင်းကရွှေဆွဲကြိုးကြီးက တစ်နေ့
တခြားတုတ်တုတ်လာခဲ့သည်။ မန္တလေးမြို့၏ လမ်းကြိုလမ်းကြား၊ အိမ်ကြို
အိမ်ကြား၊ မြောင်းကြိုမြောင်းကြားမှာ ရဲရင့်တိုညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကောက်

အမေ့အသုပုံနဲ့
တောင်းလေး ခေါင်းပေါ်
ပြန်တင်စဉ်တုန်းကတော့
ရဲရင့်တို့မိသားစု အနည်း
ငယ် အသက်ရှူချောင်ခဲ့ကြ
ပါ၏။ ညီမလေးစားချင်
တာကို ဝယ်ကျွေးနိုင်ခဲ့
သလို မန္တလေးဆောင်းကို
အန်တုရန်အတွက် တစ်
ယောက်ကို အနွေးထည်
တစ်ထည်စီဝယ်နိုင်ခဲ့သေး

ရွှေဦးပေါက်ပြီဆိုကတည်းက အပေးကျန်းမာရေးက ဆေးပေးကာ
အသုခခံစားတောင်းကိုတွန်းချခဲ့သည်။ အာမေ အိမ်ရာထိရောက်ခဲ့သည်နှင့်
ကုတ်ခြစ်စုထားကြသည့် ငွေလေးတွေမှာ ထန်းလျက်လုံး
ခွေးလျက်ခဲရသလို လုံးပေးပေးတော့၏။ ပူပြင်းလှသည့်
နေပူထက်ထက်မှာ သိသာထင်ရှားလုံး
လူးလိုမှန်နေအောင်ခံကြရသည်။

သည်။ ရဲရင့်မျက်စိထဲ အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည့်အမေက အသုပ်စုံသည်နှင့်မတူဘဲ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းနှင့်ပင်တူနေသေးတော့သည်။ ဘာပဲ ပြောပြော တေထုပ်တည်တွေက သူတို့မိသားစုနှင့် အကူ မန္တလေးဆောင်း၏အအေးဒဏ်ကို ကြံကြံခံ တော်လှန်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော်လည်း အယ်လ်နီညိုဆိုတာကြီးကို တော့ သူတို့တွေ မတွန်းလှန်နိုင်ခဲ့ကြ။ နွေဦးပေါက် ပြီဆိုကတည်းက အမေကျန်းမာရေးက ခေါင်းပေါ်က အသုပ်စုံတောင်းကိုတွန်းချသည်။ အမေ အိပ်ရာထဲ လဲသည်နှင့် ကုတ်ခြစ်စုထားကြသည့်ငွေလေးတွေမှာ ထန်းလျက်လုံး ခွေးလျက်ခဲရသလို လုံးပါးပါးတော့ ၏။ ပူပြင်းလှသည့်နေပူဒဏ်အောက်မှာ မိသား တစ်စုလုံး လူးလို့မိနေအောင်ခံကြရသည်။ ရဲရင့်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပင် နေ့ခင်းဘက်၌ ရေသန့်ဘူး ကောက် မထွက်နိုင်ခဲ့ကြ။

“ပူလိုက်ဆိုက်လိုက်တာ သားရယ်၊ ထောင် ထဲက မင်းတို့အဖေဆို ဘယ်လောက်များပူရာလိုက် မလဲ”

အမေပြောတော့ ရဲရင့် အဖေကိုသနားမိသွား သည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ ဘာလိုလိုနှင့် အဖေထောင်ကျ တာ နှစ်နှစ်ပြည့်တော့မည်။ အကျဉ်းသားတွေလွတ် တာကြားပေမဲ့ အဖေကတော့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ခွင့်မှာ ပါမလာခဲ့။ ဘယ်နေ့များလွတ်လာလိမ့်မလဲ။ မျှော်လင့်ချက်နှင့် ဦးယူနွတ်ဆိုင်ရောက်တိုင်း ငှားဖတ် သည့်သတင်းစာကိုပင် ရဲရင့်ပဖတ်ဖြစ်တော့။ လက်ရှိ အချိန်မှာ အမေကျန်းမာရေးနှင့် မိသားစုအရေးသာ ရဲရင့်အတွက် အရေးကြီးဆုံးမဟုတ်ပါလား။

(၂)

မှောင်ရီပျိုးစမှာပင် ရဲရင့်တို့တဲကလေးထဲ ခြင်တွေကတင်ပီပီ။ အိုက်စပ်စပ်ကြီးမို့ အင်္ကျီချွတ် ထားသည့်အခိုက် ကျောကို ခြင်ကတွယ်လိုက်တော့ ရဲရင့် သူ့ကျောသုတ်ဖြန်းဖြန်းရိုက်လိုက်ရသည်။

“ပေါလိုက်တဲ့ခြင်တွေ၊ ခြင်မီးအူအုံးမှပါ”

အုန်းသီးအခွံခြောက်ကိုမီးရှို့ပြီး နုနွင်းမှုန့် ဖြူးလိုက်၏။ မီးခိုးတွေအူလာတော့ ခြင်တွေပြေး ကုန်ကြသည်။ အမေက ဆေးအရှိန်နှင့် အိပ်ရာထဲမှာ မှိန်းနေသည်။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ် လာပေမဲ့လည်း ဆေးတိုက်နေရဆဲ။ ကုန်စုံဆိုင်က စပ်ဆေးတွေက ဈေးမကြီး၍တော်သေးသည်။

“ဟေး ... မိုးရွာလာပြီကွ”

“ဟေး ... မိုးတေရာပီ၊ မိုးတေရာပီ”

တံပြင်မှာဆော့နေကြသည့် ညီလေးနှင့် ညီမလေး၏ ခုန်ပေါက်ပျော်မြူးသံကြားတော့ ရဲရင့် တံအပြင်ဘက်ကိုထွက်လာခဲ့သည်။ ဟုတ်သားပဲ။ မိုးဖွားတွေကျလာပြီ။ မိုးမရွာတာ ဘယ်လောက် တောင်ကြာပြီလဲ။

“ရွာလိုက်စမ်း၊ ရွာလိုက်စမ်းဟေ့... ဒီလောက် တောင် ပူနေတာ ရွာလိုက်စမ်းကွ၊ ဟား... ဟား”

ရဲရင့် ဆုတောင်းပြည့်ပါသည်။ ရွာလိုက်သည့် မိုးက အိပ်ရာထဲမှာလှဲနေသည့်အမေပင် မိုးရေစိုလာ ၍ ထထိုင်ယူရသည်။ တစ်နေ့လုံးမျှော်ခဲ့သည့်မိုးက ရွာမဲ့ရွာတော့လည်း တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် အငြိုး တကြီးရွာတော့သည်။ ပြဿနာတစ်ခုကို မဖြစ်မနေ ဖြေရှင်းရတော့မည်မှန်း ရဲရင့်သိလိုက်ပြီ။ မိုးရာသီ စလေပြီ။

(၃)

စားဝတ်နေရေးမှာ ဘယ်အရေးက အရေးကြီး ဆုံးလဲဟုမေးလာလျှင် ဆယ့်သုံးနှစ်သားတစ်ယောက် ၏အတွေ့အကြုံအရ နေရေးကပိုအရေးကြီးသည်ဟု ရဲရင့်ဖြေရလိမ့်မည်။ ဒီတစ်နှစ်အတွင်း သူတို့သား အမိလေးယောက် ဆန်ပြုတ်သောက်ပြီးနေခဲ့ရသည့် ရက်ပေါင်းလည်းများပြီ။ ဘောထုပ်တည်များကိုလည်း ဝတ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ထိုမတိုင်ခင်ကလည်း အဖာဖရပျစ်နှင့် အဝတ်အစားအဟောင်းအနှမ်းများကိုလည်း ဝတ်ခဲ့ ဖူးပြီ။ မိုးမလုံသောယိုင်နဲ့နဲ့တဲကလေးကိုဖာထေး

၍လည်း နေခဲ့ဖူးပြီ။ ယခုလည်း နေနေရဆဲ။

ထိုအရေးသုံးခုစလုံးသည် သူ့နေရာနှင့်သူ အရေးကြီးကြပါ၏။ သို့သော် ဒီနေ့အတွက် ဒေါ်တုမ အကြော်ဆိုင်မှ အကြော်နှစ်ရာဖိုး အမေ့ကိုဝယ်ပေးခဲ့ ပြီ။ မနက်စာကို အမေနှင့်ညီမလေးက အကြော် တစ်ယောက်တစ်ခုစီနှင့် ထမင်းကိုဆားဖြူးပြီးစားကြ လိမ့်မည်။ ကျန်သည့်အကြော်နှစ်ခုနှင့် ညနေစာစား ကြလိမ့်မည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုအတွက် ထမင်းခဲကို အိတ်နှင့်ထုပ်လာခဲ့၏။ မြို့ထဲရောက်မှ ကြိုသလိုစား ကြမည်။ ဆန်နှစ်ပြည်လောက်ရှိသေးတာမို့ ဒီ တစ်ပတ်စာလုံး ထမင်းအတွက်တော့မပူရ။ ထို့အတူ ဝတ်စရာအတွက်လည်း ဆောင်းတွင်းကဘောထုပ် ထည်များက မိုးတွင်းမှာပြန်လည်အသုံးတည့်လာပြန် သည်။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့ မိုးယိုနေသည့်တံကလေးကို ဖာဖို့က အရေးကြီးလာ၏။ နေရေးက သူတို့အတွက် လောလောဆယ်အရေးအကြီးဆုံးပင်။

“ညီညီရေ လာဟေ့ ... သူများဦးသွားလိမ့် မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ကိုကို”
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရပ်ကွက်တစ်ခု၏ လမ်းမကြီးရှိရာဆီသို့ ခြေလှမ်းများကိုဦးတည်လိုက် ကြသည်။ ဆိုင်မထွက်တော့သည့် လမ်းဘေးကွမ်းယာ ဆိုင်အဟောင်းလေးတွင် အမ်ပီတီ၊ တယ်လီနော၊ ဒေဆီရီဒူးတို့၏ ကြော်ငြာဗီနိုင်းကြီးတွေ ကပ်ထားတာ ကို အရင်နေ့တွေက ရဲရင့်ပြင်ခဲ့သည်။ ထိုဗီနိုင်းကြီး တွေနှင့်ဆိုလျှင် သူတို့တံကလေး မိုးလုံမှာသေချာသည်။ အတွေးတွေနှင့် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာကြစဉ်မှာပဲ မိုးဖွားတွေကျလာခဲ့သည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရေသန့်ဘူးခွံထည့်ရန်ယူလာသည့် မြွေရေခွံအိတ်တွေ ကို ခေါင်းမှာစွပ်ပြီး ဆောင်းလိုက်ကြသည်။ နာရီ ဝက်နှံကြောတော့ ကွမ်းယာဆိုင်ကလေးကိုလှမ်းမြင် ရပြီ။ မိုးကလည်း ပိုသည်လား။ ဒီနေ့မိုးက ဟိုအရင်နေ့လိုမဟုတ်။ မိုးပေါက်ကြီးသလို လေပြင်း

တွေလည်းတိုက်သည်။

“ကိုကိုရေ... လေကလဲတိုက်လိုက်တာ၊ ညီညီ ချမ်းတယ်”

“အေးပါ ညီညီရာ၊ ဒီနေ့ ညနေထိမနေဘူး လေ၊ ဟိုဆိုင်ကကြော်ငြာအရွက်ကြီးတွေဖြုတ်ပြီးရင် အိမ်ပြန်ကြတာပေါ့”

ညီလေးကိုချော့ပြောနေရပေမဲ့ ရဲရင့်ကိုယ်တိုင် လည်း ချမ်းလှပြီ။ မိုးက သည်းသည်ထက်သည်လား ပြီမို့ ကွမ်းယာဆိုင်အဟောင်းလေးထဲကိုပြေးဝင် လိုက်ကြသည်။ မိုးခိုနေသောခွေးနှစ်ကောင်က ခေါင်းထောင်ကြည့်ကြ၏။ ရောင်စုံဗီနိုင်းကြီးတွေ က တဖျပ်ဖျပ်နှင့် လေထဲမှာလွင့်နေကြသည်။

“ဝေါ”

လေတစ်ချက်ဆောင့်အကိုက်မှာ ကွမ်းယာဆိုင် လေးက ယိမ်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရဲရင့်သတိရလိုက် တာက သူတို့တံကလေးဖြစ်သည်။

“ဘုရား ... ဘုရား၊ တို့တံကလေးမပြိုပါစေနဲ့၊ အမေနဲ့ညီမလေးလဲ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”

“ညီညီရေ ... တို့ ဇီနိုင်းတွေမြန်မြန်ဖြုတ်မှ ဖြစ်မယ်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခဲရာခဲဆစ်လိုက်ဖြုတ် ပြီးချိန်မှာကော့ ဇီနိုင်းရုတ်ခုကောင်ရသည်။ လေ အနည်းငယ်ငြိမ်သွားပေမဲ့ မိုးကရွာလို့ကောင်းနေ ဆဲပင်။

(၄)

မိုးရေနှင့်ဆိုတော့ ဇီနိုင်းရုတ်ခုထည့်ထားသည့် မြွေရေခွံအိတ်က အလေးချိန်မနည်းလှ။ သူ မြန်မြန် အရွယ်ရောက်ရင်ကောင်းမှာပဲဟု ရဲရင့်တွေးမိသည်။ ဟုတ်သည်။ မနိုင်းဝန်တွေထမ်းရတိုင်း ထိုအတွေးဝင် ခဲ့မိသည်။ သို့ပေမဲ့ ဗိုက်ဆာချိန်မှာ ထမင်းအိုး အကျက်နှေးသလို သူ့အရပ်က အထွက်နှေးလှသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးက အတွေးနှေးလှသည်။ ရွာကိုစွန့်ပြီး မန္တလေးကိုရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ သူ့လျှောက်ခဲရ သည့် မြေလှမ်းတွေကတော့ ဘယ်တုန်းကမှမနေခဲ့။ ရေသန့်ဘူးလည်ကောက်ရင်း သူ့စိုးဆိုပြီးအလိုက်ခံ ရ၍ ပြေးရသည်မှာလည်းအခါခါ။ ရုပ်ကွက်ကြို ရုပ်ကွက်ကြား ခွေးလိုက်ခွဲ၍ပြေးခဲ့ရသည်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ ဆင်းကတ်မှောင်ခိုရောင်းချိန်ကလည်း အထင်သေးသည့် သံသယမျက်လုံးများအောက်မှ ခဏခဏရှောင်ပြေးခဲ့ရဖူး၏။ သူ့အသက်အရွယ် နှင့် အတွေ့အကြုံတို့က တိုက်ရိုက်အချိုးမကျဟုထင် သည်။

သူ့မှမဟုတ်၊ ညီလေးသည်လည်း အတူတူ ပင်။ ကျောင်းနေရမည့်အရွယ် လမ်းပေါ်မှာပဲနေနေ ရသည်။ ကျောင်းလွယ်အိတ်လွယ်ချင်သော်လည်း မြွေရေခွံအိတ်ကိုပဲလွယ်နေရသည်။ ညီလေးငယ်ငယ် က ဖြူဖြူတုတ်တုတ်လေးပေမဲ့ အခု မည်းမည်း၊ ဝိန်ဝိန်လေးဖြစ်နေပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ သူတို့လိုကလေး တွေ ဘယ်လောက်တောင်များနေပြီလဲ။ သူကတော့ မများစေချင်။ သူတို့လိုကလေးတွေများလာလျှင် အရင်ကလောက် ရေသန့်ဘူးခွံတွေ၊ သံတိုသံစတွေ

မရတော့မှာ စိုးရိမ်ရသည်။

“ကိုကို...ကိုကို...ဟိုမှာ ချောင်းထဲမှာ ...”

“ဟင်...ဘာပြောတာလဲ”

ရွာနေသောမိုးသံနှင့် အကွေးများကြောင့် ညီလေးဘာပြောသည်ကို ရဲရင့်သေချာမကြားလိုက်ရ။ ညီလေးက ချောင်းထဲကိုလက်ညှိုးထိုးပြနေတာမို့ ခေါင်းပေါ်က ဗီနိုင်းအိတ်ကြီးကိုပစ်ချလိုက်ရသည်။ မိုးရေနှင့်မျောလာသည့်ရေသန့်ဘူးခွံတွေက ဒံပေါက် ဖော့ဘူးခွံတွေနှင့်အတူ ချောင်းကွေ့မှာထစ်နေကြ သည်။ ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ တဝေါဝေါစီးဆင်းနေ သော ချောင်းထဲကို ရဲရင့် အသာလေးဆင်းလိုက် သည်။ လက်တစ်ဖက်က ကမ်းပါးတွင်ပေါက်နေ သော ခွေးသေးပန်းပင်လေးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ကျန် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရေသန့်ဘူးခွံတွေကို ကမ်းပေါ်ပစ် တင်လိုက်သည်။

“ညီညီ ... အိတ်ထဲကိုသေချာထည့်နော်၊ ကမ်းဘေးကိုသိပ်မလာနဲ့၊ လိမ့်ကျမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ကိုကို၊ ဒီနေ့တော့ပွတာပဲ၊ ဟား... ဟား”

မိုးရေထဲမှာ ညီလေးကပျော်နေရသည်။ ရဲရင့်မျက်နှာလည်း ပြုံးနေမည်ထင်၏။ တစ်နေ့ကုန် လည်ကောက်လျှင်တောင် ယခုလောက်ရမှာမဟုတ် သည့် တံဆိပ်မျိုးစုံနှင့် ရေသန့်ဘူးခွံတွေ၊ အချိုရည် ဘူးခွံတွေ တစ်နေရာတည်းမှာစုပြုံနေသည်။ မိုးက လည်း သည်းသည်ထက်ပိုသည်လားလော့ပြီ။ ချောင်းရေ ကလည်း ပိုတိုးလာသည်။ မြန်မြန်မယူနိုင်လျှင် ကျန် သည့်ဘူးခွံတွေ ချောင်းရေထဲမှာမျောပါသွားတော့မည်။

“ညီညီရေ ... ကိုကိုကို တုတ်တစ်ချောင်း လောက်ရှာပေး၊ ဟိုကွေ့က မမီတဲ့ဘူးတွေ လှမ်းပြီး ယက်ယူရအောင်၊ မြန်မြန်ရှာခွဲနော်”

“ဟုတ်...ကိုကို”

ညီလေး တုတ်ချောင်းရှာသွားခိုက် သူ လက် လှမ်းမီသလောက် အချိုရည်ဘူးနှင့် ရေသန့်ဘူးခွံ

တွေကို ခံပေါက်ဘူးခွဲတွေကြားကနေရွေးပြီး ကမ်းပေါ်ပစ်တင်နေလိုက်သည်။

“တစ်ဘူး... နှစ်ဘူး... သုံးဘူး... လေးဘူး... ငါးဘူး... နှစ်ဆယ့်ရှစ်ဘူး... နှစ်ဆယ့်ကိုးဘူး၊ ကာ... ညီညီ တုတ်ချောင်းသွားရှာတာကြာလိုက်တာ”

ရဲရင့် ကမ်းပေါ်ကိုတက်လာခဲ့သည်။ ညီလေးကို မတွေ့ရ။ ချောင်းရိုးလမ်းတစ်လျှောက် တဖြည်းဖြည်း မောင်းလာသည့်ကားတစ်စီးကိုသာ တွေ့ရသည်။

“ညီညီရေ ... ညီညီ”

ဘာသံမှပြန်မကြားရ။ မိုးသံတဝေါဝေါသာ ပိုပြီးကျယ်လာသည်။ မိုးသည်းလာသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က တဖြည်းဖြည်းမူနိမ်းလာသည်။ ထိုစဉ် ဟိုးအောက်ဘက်ချောင်းရေထဲတွင် မည်းမည်းအရာ တစ်ခု မြုပ်လို့ပေါ်လို့ပေါ် မြစ်နေသည်ကို ရဲရင့် မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟာ ... ညီညီ”

သူ ဘာမှစဉ်းစားမနေအားဘဲ အတင်း ပြေးပြီး ခုန်ချလိုက်သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ အင်္ကျီကိုအမိအရဆွဲလိုက်မိ၏။ ဆွဲခေါ်ဖို့ ကြိုးစားစဉ်မှာပင် ညီလေးက သူ့ကို အကျောက်အကန် ပြန်ဆွဲသည်။ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေကြဆဲ အားပြင်း လှသော ချောင်းရေစီးက သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စလုံးကို ဆွဲနှစ်လိုက်သည်။ ဝရုန်းသုန်းကားနှင့် ရေအောက်သို့နိမ့်ဆင်းသွားချိန် မြင်ကွင်းအားလုံး အမှောင်ကျသွားသည်။ ရေအောက်မှာ တလိမ့်ခေါက်ကွေး မျောပါသွားရင်းက ညီလေးကို မလွတ်တမ်းဆွဲထားရ၏။ အမျိုးအမည်မသိသော ဆူးတို့ကလည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနံ့အပြားကို စူးဝင်ကုတ်ခြစ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံး ရှိသမျှအားကိုသုံးကာ ကြမ်းပြင်ကိုကန်ကျောက်၍ တွန်းတိုးလှုပ်ရှားကူးစပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ညီလေး၏ကိုယ်လုံးကို သူမနိုင်။ မြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီမို့ ရေအောက်ကိုပြန်နှစ်သွားခဲ့ပြန်သည်။ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာနှင့်အတူ တဖြည်းဖြည်း

အသက်ရှူကျပ်လာသည်။ ထိုခဏမှာပင် သူ၏ အင်္ကျီသည်ကုပ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကဆွဲယူလိုက်လေသည်။

(၅)

အသားဖြူဖြူ ဝဝနှင့် ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်က ညီလေးကို ပခုံးပေါ်မှာမှောက်ခုံထမ်းပြီး ဟိုဘက်ပြေးလိုက် သည်ဘက်ပြေးလိုက်လုပ်နေသည်။ ထို့နောက် ညီလေးကိုမြေပြင်ပေါ်လှဲသိပ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ချင်းတေ့ကာမူတ်သည်။ အခြေအနေက ထူးခြားမလာ။ ညီလေးနှုတ်ခမ်းတွေက ပြာနှမ်းနေ၏။ ဦးလေးကြီးမျက်နှာ သိသိသာသာပျက်ယွင်းသွားတော့ သူလည်းစိတ်ပူစပြုလာပြီ။ “ဘုရား... ဘုရား ... ညီလေး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ဘုရား” သူ

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်စိတ်ထိန်းပို့ရမှာလဲ ဦးလေးရာ၊ ဒါ ကျွန်တော့်ညီလေးဗျ သူ ကျောင်းတောင်မနေရသေးဘူးဗျ”

မျက်ရည်တွေဝိုင်းလာပြီး စိတ်ထဲမှလည်းဆုတောင်းနေမိသည်။

“ဟေ့...ကလေးလေး သတိရပါတော့ကွာ”

ဦးလေးကြီးက ပါးစပ်မှတုတ်တုတ်တုတ်ခေါ်ရင်း ညီလေးကိုကိုင်လှုပ်သည်။ ထို့နောက် ညီလေးရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိလိုက်၊ လွှတ်လိုက်လုပ်ပြန်၏။ ညီလေးက တုတ်တုတ်မျှလှုပ်မလာ။ ဦးလေးကြီးက ခေါင်းကိုခပ်တွဲ တွဲ ယမ်းသည်။

“သွားပြီထင်ပါရဲ့ကွာ”

“ဗျာ...”

ရဲရင့်တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်စက်နှင့်အတိုခံလိုက်ရသည့်နှယ်။ အလိုလိုကျလာသောမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပြီး ညီလေးကိုပြေးဖမ်းလိုက်မိတော့ အေးစက်စက်အထိအတွေ့က သူ့ကိုတုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား

စေသည်။ ညီလေး၏ ရင်ဘတ်နားကိုကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်သော်လည်း ဘာသံမျှမကြားရ။ ဒုက္ခမျိုးစုံကြားမှာ သူ့အနားအမြဲရှိခဲ့သော ညီလေး။ အသက်အရွယ်နှင့် မမျှအောင် အလိုက်သိကတ်လွန်းသော ညီလေး။ အခုတော့ ညီလေးသေသွားပြီတဲ့။

“ဟာ...မဖြစ်နိုင်ဘူး...မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ညီလေးသေတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ညီလေး မင်းမသေရဘူးကွာ၊ မသေရဘူး၊ ညီညီသေရတာ ကိုကိုအပြစ်ပါကွာ၊ ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“စိတ်ထိန်းပါငါ့တူရာ”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်စိတ်ထိန်းလို့ရမှာလဲ ဦးလေးရာ၊ ဒါ ကျွန်တော့်ညီလေးဗျ၊ သူ ကျောင်းတောင်မနေရသေးဘူးဗျ”

ဆုံးရှုံးရတော့မည်ဆိုသောအသိကြောင့် သူ ညီလေးကို ပိုပြီးတင်းတင်းဖက်ထားလိုက်မိသည်။ ပါးကလေးတွေကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်နမ်းရှုပ်ရင်း အရင်နေ့တွေက ညီလေးပြောခဲ့သည့်စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်။ “ကိုကို...ညီညီ ကျောင်းလိုက်ချင်တယ်၊ ကကြီး ခခွေး ရေးချင်တယ်”တဲ့။ ညီလေးရယ် ...။

“အွန်နဲ့”

ရင်ခွင်ထဲက လှုပ်ရှားမှုတစ်စုံတစ်ရာကိုခံစားလိုက်ရတော့ သူ လှိုက်ခနဲဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟာ...ဦးလေး ဒီမှာကြည့်ပါအုံး”

“အဟွတ်...အဟွတ်...ဝေါ့”

ညီလေးပါးစပ်ထဲက ရေတွေထွက်ကျလာသည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နှင့် သတိရလာ၏။ ဒီတော့မှ သူ့ရင်ထဲကအလုံးကြီးလည်း ကျသွားတော့သည်။

“အမယ်လေး...ကံကောင်းလို့ပေါ့ ညီညီရာ၊ မင်းအသေပြီမှတ်လို့ ငါ့မှာငိုလိုက်ရတာ၊ ဒီဦးလေးကြီးက မင်းကိုကယ်လိုက်လို့ပေါ့ကွာ”

ညီလေးကအားယူပြီး ဦးလေးကြီးကိုပြုံးပြတော့ ဦးလေးကြီးကလည်း ပြန်ပြုံးပြသည်။

“ကံသီလို့ပေါ့ကွာ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း၊ ဒါနဲ့ ငါ့တူတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီချောင်းထဲကိုရောက်နေကြတာလဲ”

“ဒီလို ဦးလေးရ”

ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကိုပြောပြတော့ ဦးလေးကြီးက စုတ်တသပ်သပ်နှင့်။ သူတို့မိသားစုအကြောင်းတွေပါထပ်ပြီးရင်ဖွင့်မိပြန်တော့ ဦးလေးကြီးက သူတို့တံကလေးရှိရာ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်ကလေးအထိ ကားနှင့်လိုက်ပို့ပေးလေသည်။

(၆)

ထူးထူးခြားခြား ရာသီဥတုသာယာနေ၏။ သည်မနက်တော့ ရဲရင့်တိုညီအစ်ကို ရေသန့်ဘူးကောက်မထွက်ကြ။ မနေ့ကဖြုတ်ယူခဲ့သောဗီနိုင်းကြီးတွေနှင့် မိုးမလုံသောတံကလေးကိုမိုးဖို့ပြင်ကြသည်။ အနည်းငယ်ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာသော အမေက ညီမလေးကို သနပ်ခါးလူးပေးနေသည်။

“ဆွမ်းတော်ဗျို့”

တဲရှေ့ကတလင်းပြင်ကလေးက ခုတော့ ဗွက်ထနေပြီ။ ထိုရွံ့ဗွက်ထဲမှာ သပိတ်ပိုက်ပြီးရပ်နေသော ကတုံးစိမ်းစိမ်းနှင့်ကိုရင်လေးကိုမြင်တော့ ရဲရင့်ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးခံစားရသည်။ အခါတိုင်း ဒီအချိန်ရေသန့်ဘူးကောက်ထွက်ပြီမို့ ကိုရင်လေးနှင့်သူ မဆုံဖူးပေ။

“ကိုရင်ဆိုတာ ညနေစာမစားရဘူး”ဟု ရွာကသူငယ်ချင်းအောင်မောင်းပြောခဲ့သည်ကို အမှတ်ရမိတော့ ကိုရင်လေးကိုသနားသလို လေးလည်းလေးစားမိသည်။ တို့ကြောင့် ဆွမ်းတစ်ပန်းကန်နှင့် သူးသီးကြော်တစ်ခုကို ကိုရင်လေး၏ သပိတ်ထဲလောင်းထည့်လိုက်ကာ လက်အုပ်ချီကန်တော့မိသည်။ အရင်ရက်များက ဆွမ်းချည်းသာလောင်းဖြစ်သည်ဟု အမေ

ပြောတော့ ရဲရင့်စိတ်ထဲမကောင်း။ အမေ့မမျှာလည်း
ဆွမ်းဟင်းနှင့်လောင်းချင်ရှာပါလိမ့်မည်။ သို့သော်
ကန်ခါတစ်ရံ၌ သူတို့မိသားစုသည်ပင် အန်ပြုတ်
နှင့် နှစ်ပါးသွားကြရသည်မဟုတ်လား။ ယခု ကိုရင်
လေးကို ဆွမ်းလောင်းခွင့်ရတော့ ရဲရင့် ပီတိဖြစ်လှ
သည်။ သူ့အတွက်က ဟင်းမပါလည်း ထူးဆန်း
သည်မှမဟုတ်ဘဲ။ ညနေစာမစားရသော ကိုရင်လေး
က မနက်စာကိုတော့ ကောင်းကောင်းစားသင့်သည်
မဟုတ်လားလေ။

“ဒါ...ရဲရင့်တို့အိမ်လား”

ကိုရင်လေးပြန်ကြွသွားသည်ကိုကြည့်ပြီး ပီတိ
လေးနှင့်ပျော်နေဆဲ လက်ထဲမှာ စားတွေ၊ တူတွေနှင့်
လူကြီးလေးယောက်က နာမည်တပ်ပြီး အိမ်တိုင်ရာ
ရောက်လာမေးတော့ ရဲရင့်ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စလဲမသိဘူး”

သူ့ဆွဲအနေဆဲမှာ အမေက ဝင်ဖြေသည်။
အမေ့အသံက အနည်းငယ်မာနေ၏။ တစ်ခုခုဆိုလျှင်
သားသမီးတွေရှေ့မှ ရင်ဆိုင်ရန်အသင့်ဖြစ်နေသည့်
သဘောပင်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါ ရဲရင့်တို့အိမ်လားဗျ၊ ဆရာက
လွှတ်လိုက်လို့ပါ”

“ရှင်...ဘယ်ကဆရာက လွှတ်တာလဲ”

“မနေ့က ကားနဲ့လိုက်ပို့တဲ့ ဦးလေးကြီးဆိုရင်
ရဲရင့်တို့ညီအစ်ကိုသိပါတယ်တဲ့၊ အဲဒါ အစ်မတို့
လက်ခံမယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်ကိုပြင်ဆောက်ပြီး သွပ်မိုး
ပေးဖို့ပါ”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် အမေက
အံ့အားသင့်နေ၏။ ရဲရင့်မှာတော့ ပျော်လွန်း၍ထုခွန်
မိတော့သည်။

“ဟာ... တကယ်ပြောတာလားဦးလေး၊ ပျော်
လိုက်တာဗျာ၊ ဟား...ဟား၊ ဦးလေးကြီးကို ကျေးဇူး
တင်လိုက်တာ”

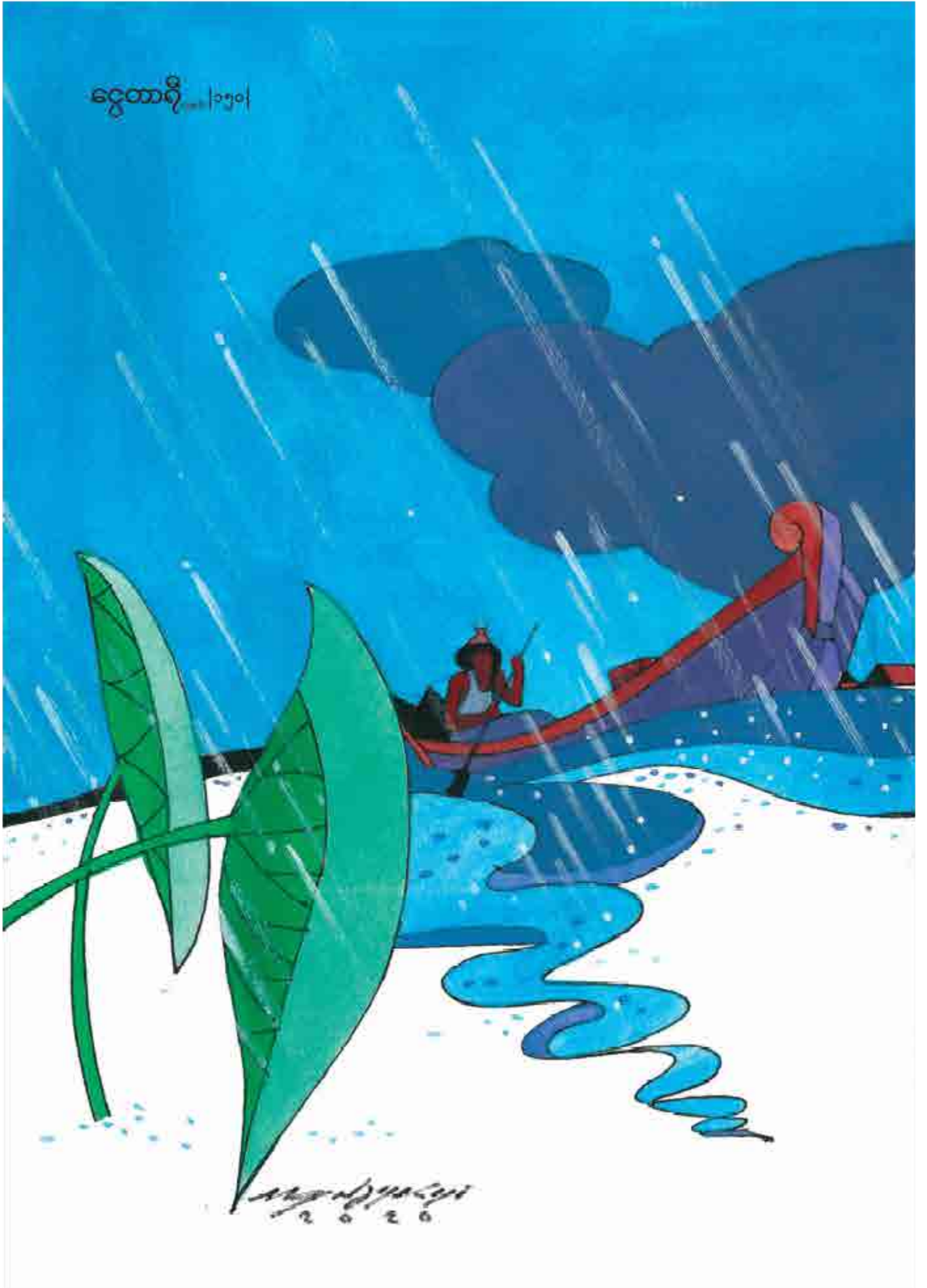

“တကယ်ပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ ဆရာက မှာလိုက်
သေးတယ်၊ ရဲရင့်ရဲ့ညီလေးကို ကျောင်းထားပေးချင်
တယ်တဲ့၊ မင်းတို့အမေကိုလဲ ဆေးကုပေးမယ်တဲ့၊
မနက်ဖြန်မှ သူလာလိမ့်မယ်၊ ဒီနေ့ သူ မအားလို့
မလိုက်လာတာ”

ဖေဖာနာက ချက်ချင်းပင်အကျိုးပေးပြီထင်
၏။ ယိုင်နဲ့နဲ့ဟံကလေးသည် မိုင်မိုင်မဲ့မဲ့သွပ်မိုးအိမ်
ကလေးဖြစ်တော့မည်။ ညီလေးသည်လည်း ကျောင်း
လွယ်အိတ်ကိုလွယ်ခွင့်ရတော့မည်။ အမေလည်း
ကျန်းမာတော့မည်။ ထိုအခြေအနေနှင့်သာ ထောင်က
ထွက်လာမည့်အဖေ့ကို စောင့်ရမည်ဆိုလျှင် မန္တလေး
မြို့ကြီးမှာ ရဲရင့် ပျော်ပျော်ကြီးပင် ရေသန့်ဘူးခွံ
လည်ကောက်နေပါဦးမည်။ ။

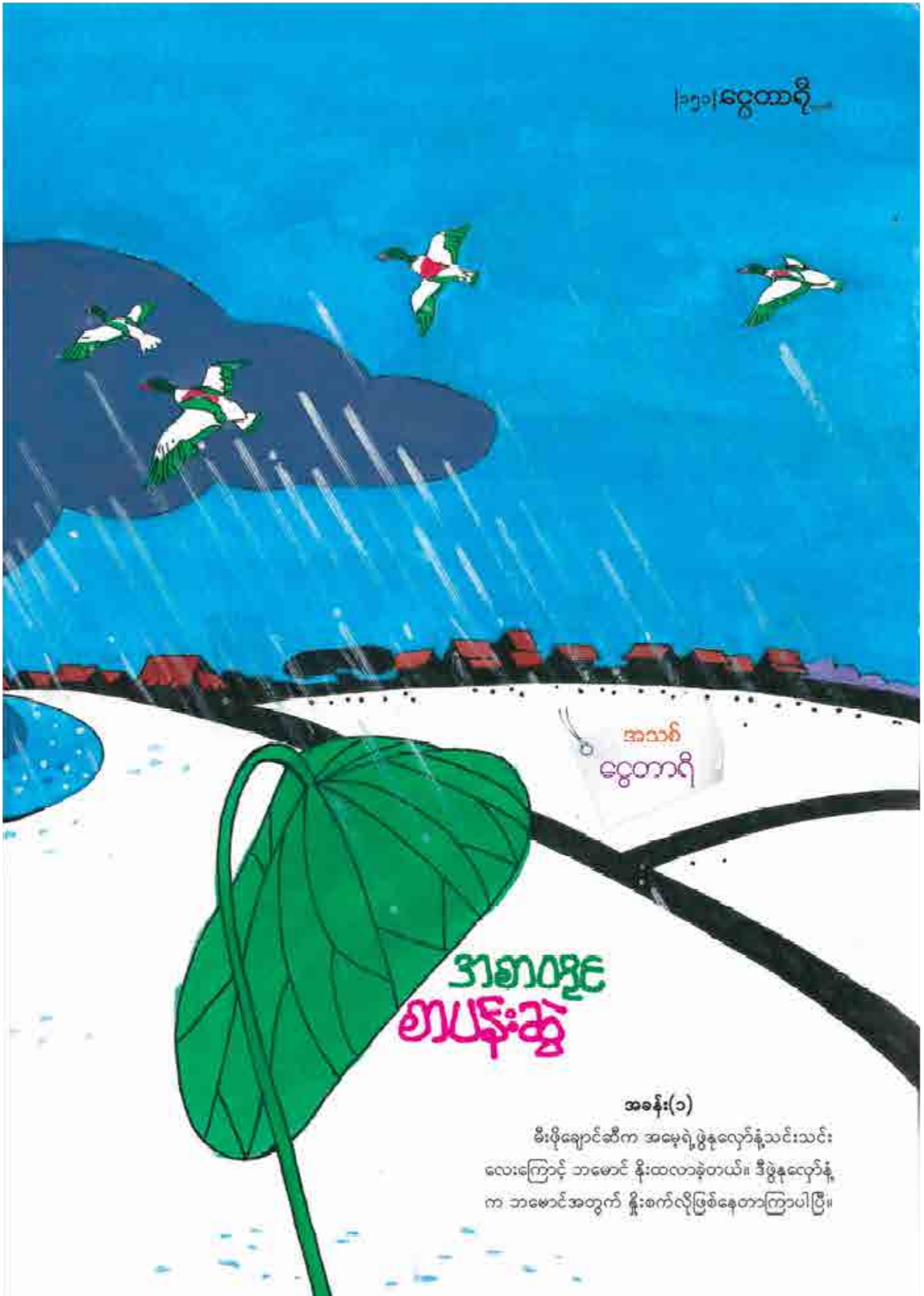
မိုးသက်ငွေ

മുത്തുപുഴ

മുത്തുപുഴ
2020

အသစ်
ငွေတာရီ

ဒါစာပေ
စာပန်းဆွဲ

အခန်း(၁)

မီးပိုချောင်ဆီက အမှေ့ပဲ့ပွဲနုလှော်နဲ့သင်းသင်း
လေးကြောင့် ဘမောင် နိုးထလာခဲ့တယ်။ ဒီပွဲနုလှော်နဲ့
က ဘမောင်အတွက် နှိုးစက်လိုဖြစ်နေတာကြာပါပြီ။

တမောင်က ညဘက်မှာ ပုစွန်အစာတိုင်ပစ်
တယ်။ နေ့ဘက်ပိုင်းတွေမှာ ဘမောင်အိပ်တာပေါ့။
မနက်ဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှာ ဘမောင် မနက်စာ
ကမင်းထစားပြီး ဆေးလိပ်သေဝက်၊ ကွမ်းစားနဲ့ ခဏ
နားတယ်။ ပြီးမှ တစ်ရေးပြန်အိပ်ပြန်ရော။ ဒါက
ဘမောင်ရဲ့ ပုံမှန်အလုပ်ပဲ။

ညနေသုံးနာရီလောက်မှာ အမေ့ရဲ့ဖွဲ့နုလှော်နဲ့
သင်းသင်းလေးရရင် ဘမောင်က နိုးထနေကျ။
ဒါက ဘမောင်ရဲ့ မိုးတွင်းပိုင်းလုပ်ငန်းစဉ်ထဲမှာ
အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံးအလုပ်တစ်ခုပဲ။

အမေ့ရဲ့ဖွဲ့နုလှော်တဲ့အစွမ်းကလည်း ပညာသား
ပါလှတယ်။ ဒီဖွဲ့နုလှော်က ဘမောင်ရဲ့အလုပ်မှာ အဓိက
လိုအပ်ချက်တစ်ခု။ ဖွဲ့နုလှော်တာလည်း ပညာပဲ။ ပထမ
စလှော်တာနဲ့ မီးပြင်းတိုက်လို့မရဘူး။ အိုးကင်းပူမီးနဲ့
ဖွဲ့နုကို မကြာမကြာလှော်ပေးနေရတယ်။ ဖွဲ့နု အပူငွေ့
ရိုက်ပြီးဆိုရင် မီးနည်းနည်းထပ်တိုး၊ အဝါရောင်ပေါက်
လာရင် မီးပြန်လျှော့ပြီး ဖွဲ့နုနီကြင်ကြင်ဖြစ်လာတဲ့အထိ
အဆက်မပြတ်လှော်ရင်း အိုးကို မီးဖိုပေါ်ကချပြီး
အအေးခံရတယ်။

ဖွဲ့နုကိုတူးအောင်လှော်လိုက်ရင် ပုစွန်မကပ်တော့
ဘူး။ ဖွဲ့နုကို အနံ့သင်းသင်းလေးဖြစ်ရုံပဲလှော်ရတယ်။
ဖော့ချိတ်ပုစွန်ကောင်လေးတွေ ဝိုင်းတွယ်လာဖို့ ဒီဖွဲ့နု
လှော်အစာလုံးက မြူဆွယ်ပေးမယ်လေ။

အစန်း(၂)

ဘမောင် လှေဆိပ်ဆီ ပစ္စည်းတောင်းတွေသယ်ချ
လာတော့ ညနေ နေချိချိန်ရောက်ပြီ။ တောင်းထဲမှာ
အရှည်ငါးတောင်ရှိတဲ့ ပုစွန်ကွန်ပိုင်းရယ်၊ လှော်တက်၊
ထိုးဝါး၊ ရေပက်ခွက်၊ ညရေးညတာအဖော် ငါးရှဉ့်ဦးပုံ
ခေးရှည်ကတစ်ချောင်း၊ ဒီဇယ်ဆီထည့်ထွန်းရတဲ့
မီးအုပ်ဆောင်းကတစ်လုံး၊ မီးခြစ်တို့ အစုံပါပြီ။

နောက်တောင်းတစ်လုံးမှာက အမေ့ထည့်ပေး
လိုက်တဲ့ ညဇာကမင်းအိုး။ အိုးအဖုံးကိုအသားလုပ်ကြည့်
လိုက်တော့ ပဲငါးပိကြော်ရယ်၊ ရုံးပတ်သီးပြုတ်တို့စရာ

ရယ်။ ဘမောင်ကျေနပ်သွားတယ်။ ဘမောင်အကြိုက်
ကိုသိတဲ့အမေ့ ထည့်ပေးလိုက်တာ တယ်မှားလိမ့်မလဲ။

ဘမောင်က ငါးရှဉ့်၊ ပုစွန်ရှဉ့်သားလုပ်တယ်။
စားတာက အသားငါးထက် အသီးအရွက်ကိုပိုကြိုက်
တယ်။ သက်သတ်လွတ်မဟုတ်ပေမဲ့ အသားငါးစား
ရတာ အသီးအရွက်စားရသလောက် ခံတွင်းမတွေ့ဘူး
လို့ ခံစားရသလိုလို။

ပစ္စည်းတွေစစ်လိုစုံပြီဆိုတော့ ဘမောင် လှေဦး
တုံးကို ရေလောင်းပြီး ပွတ်ဆေးလိုက်တယ်။ ရိုးရာလှေ
ထုံးစံ။ လှေစီးပြီးပွားရှာကြတဲ့ ရေလုပ်သားတွေဆိုတာ
လှေကို အိမ်လုပ်ပြီးနေကြရတာ။ ဆောက်ထားတဲ့အိမ်
ပေါ်မှာ နေရတဲ့အချိန်ထက် လှေပေါ်မှာနေတဲ့အချိန်
က ပိုများနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် လှေဦးတုံးကို
သန့်စင်ဆေးကြောပြီးမှ ခရီးစလှေရှိကြတယ်။

ဘမောင် လှေကိုလှော်တက်ဦးထောက်ပြီးဆုတ်
လိုက်တယ်။ တစ်ခါရှေ့ပြန်တိုးပြီး လှေဆိပ်ကိုဦးတိုက်
ပြန်တယ်။ ပြီးမှ လှေကိုဆုတ်ပြီး လယ်ကွင်းတွေဘက်
ဆီကို လှေဦးလှည့်လိုက်ပါတော့တယ်။ ပုစွန်အစာတိုင်
ပစ်မဲ့ လယ်ရိုးဆီရောက်ဖို့ လှေကို နှစ်မိုင်လောက်
လှော်ရဦးမယ်။

လမ်းတစ်ပိုင်းက ကန်ကောကြီးတစ်ကန်မှာ
လှေဦးထိုးဆိုက်လိုက်တယ်။ ကန်ပေါင်က ရွှံ့စေး
တစ်တုံးနှိုက်ယူပြီး လှေဝမ်းထဲထည့်လာတယ်။ ဒီ
ရွှံ့စေးက ဘမောင်ရဲ့ပုစွန်အစာတိုင်ပစ်တဲ့အလုပ်မှာ
ဒုတိယလိုအပ်ချက်ပဲ။

လယ်ရိုးထိပ်ကိုရောက်တော့ နေဝင်လှပြီ။
ဘမောင် ဖွဲ့နုလှော်နဲ့ ရွှံ့စေးကို သမအောင်ရောနယ်
လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ကီလိုမာလကာသီးအရွယ်
လောက် အစာလုံးကို ကျစ်ကျစ်လေးဖြစ်နေအောင်လုံး
တယ်။ ပုစွန်အစာတိုင်လေးဆယ်လုပ်ထားတဲ့အတွက်
တစ်ပြန်ပစ်ဖို့ အစာလုံးလေးဆယ်လို့တယ်။

အစာလုံး လုံးပြီးတာနဲ့ မင်းပေါလက်နဲ့ အစာ
တိုင်လုပ်ထားတဲ့ ပစ်မှတ်ခွင်ထဲကို အစာလုံးတစ်လုံးစီ

လိုက်ချပြီး လှေကိုကန်သင်းဘောင်ပေါ်ထိုးတင်လိုက်
တယ်။ တမင်းအိုးအဖုံးကိုလှုပ်ပြီး ညစာတမင်းစားဖွဲ့ပြင်
တယ်။

“အကိုး ... အကိုး ... အကိုး ... စားဦးသောက်ဦး
များ တင်ပါသည်။ မြောက်ပါသည် ကြွရောက်သုံးဆောင်
ပါ အဘိုး၊ စီးပွားများတိုးအောင်လဲ စောင့်ရှောက်ပါ
အဘိုး၊ အိပ်ပျော်နေပျော်အချိန်သင့်ရင် အခေါ်ဆင့်ပေး
ပါအဘိုး၊ ခြေခင်းလက်ခင်းအန္တရာယ်ကင်းအောင်
လဲ ရှောင်ကွင်းပေးပါအဘိုး”

ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်သလားတော့ မသိ။
မိဘဘိုးဘွားတွေလုပ်တာမြင်လို့ လိုက်လုပ်တာပါပဲ။
မဟုတ်လည်း ဘာမှအပန်းကြီးတာမဟုတ်။ ကိုယ့်စား
ဦးထဲက တစ်လှတ်တစ်ဆုပ်လုံးပြီး လှေဦးတုံးပေါ်
သွားတင်လိုက်ရုံပဲဟာ။

ထမင်းစားပြီး ကွမ်းတစ်ယာဝါးရင်း ပုစွန်
အစာလုံးကပ်ချိန်ရအောင် စောင့်နေလိုက်တယ်။ ညနေ
ခင်း လယ်ရိုးထဲဝင်လာစခါစကကြားနေကျ ‘ဘုတ် ...
ဘုတ် ... ဘုတ် ... အုပ် ... အုပ် ... အုပ် ...’ လို့ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းတုံးမောင်းခေါက်သံ နုရီစည်းအလိုက်နဲ့
ခပ်ဆင်ဆင်အော်သံမြည်တတ်တဲ့ ပုံတလှတ်ငှက်သံ
လည်း တိတ်သွားပြီ။ အိပ်တန်းတက်သွားပြီထင်ပါရဲ့။
နေလုံးမပျောက်ခင်တုန်းက လယ်ကန်သင်းရိုးမှာ
စူလိုညံ့လို့။

‘ကွပ် ... ကွပ် ... ကွပ် ...’ လို့ မြည်တဲ့
ဖားပေါင်စင်းအော်သံနဲ့ ခရုစုတ်သံက ခပ်ဆင်ဆင်။
ဟိုတစ်ချက်ဒီတစ်ချက် အဆက်မပြတ်အော်သံကြား
နေရတယ်။ ခရုစုတ်က အသံပြတ်တယ်။ ဖားပေါင်စင်း
က အသံဆက်တယ်။

တစ်ခါတလေတွက်လာတတ်တဲ့ ကင်းလိပ်ချော
အော်သံ ‘ခါ ... ခါ ... ခါ ...’ က မသိရင် မြွေကွန်သံ
လိုလို။ ဒါပေမဲ့ သိတဲ့လူတွေကခွဲခြားကတ်တယ်။ မြွေ
ကွန်သံက အယ်မ်းအနွဲ့ပါတယ်။ ဂီတသံစဉ်တစ်ခုနဲ့တူ
တယ်။

ကင်းလိပ်ချောက အသံတိုတယ်။ အသံပြတ်
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ -

“ဂီး...ဂဲ...ဂူး...ဂေါင်း...ဂေါင်း...ဂုတ်...ဂုတ်
...ဂုတ်...ဂီး... ဂဲ”

ရိုးထိပ်သင်္ချိုင်းထဲက ခွေးတစ်အုပ်မာန်ဖီသံကြား
လိုက်ရတယ်။ ဘမောင် ပုစွန်အစာတိုင်ပစ်နေတဲ့
လယ်ရိုးထိပ်မှာ သင်္ချိုင်းတစ်ခုရှိနေတယ်။ ဒီသင်္ချိုင်း
ကြောင့်လည်း ဒီလယ်ရိုးမှာ ဘမောင် ပုစွန်အစာတိုင်
ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပစ်ခွင့်ရနေတာ။ ဒီလယ်ရိုး
က ပုစွန်ခိုကွင်းကောင်းတယ်။ ပုစွန်ဆင်းလမ်းလည်း
ဖြစ်တယ်။ ဒီအစာတိုင်ကွက်ကို လူတိုင်းလိုချင်ကြ
ပေမဲ့ ဒီသင်္ချိုင်းကြောင့် ဘယ်သူမှ ညဘက်တစ်ယောက်
တည်းမလာချင်ကြ။ ဘမောင်ကတော့ မကြောက်တတ်။
ဆယ့်သုံးနှစ်သားကတည်းက ဒီလယ်ရိုးမှာ အဖေနဲ့အတူ
ပုစွန်အစာတိုင်ပစ်လာတာ အခု ဘမောင်အသက်
ဆယ်ကိုးနှစ်ကျော်လို့ နှစ်ဆယ်ထဲဝင်တော့မယ်။

ခွေးအုပ်တွေမာန်ဖီနေကြတဲ့အကြောင်းအရင်းကို
လည်း ဘမောင်သိထားတယ်။ တွင်းသစ်တူးတဲ့အခါ
ပေါ်လာတဲ့အရိုးတွေကို သုဘရာဇာတွေက ဒီအတိုင်း
ပစ်ထားကြလို့ ညဘက် ခွေးတွေလာလုစားနေကြတဲ့
အသံမှန်း ဘမောင် ဟိုးအရင်ကတည်းကမြင်ဖူးထားလို့
သိပြီးသား။

အင်းလေ ... ခွေးတွေလည်း သူတို့အစာတိုင်ရှိရာ
သူတို့လာကြတာ ဘာဆန်းသလဲလေနော်။ အဲဒီညက
မိုးလေကလည်းငြိမ်ပြီး တစ်ဖုံစိပုံရွာတဲ့အနေအထား။
ဒီလိုညတုအခြေအနေက ပုစွန်ပိုလိုက်တယ်။ ပုစွန်
အစာတိုင်လေးဆယ်ကို တစ်ပြန်ဆုံးအောင်ပစ်ပြီး
ချိန်မှာ ဖော့ချိတ်ပုစွန်ပျော့တစ်ပိသောကျော်ကျော်
လောက်ရလိုက်တယ်။ တစ်ညလုံး အစာချ၊ တစ်နာရီ
စောင့်၊ တစ်ပြန်ပစ်နှုန်းနဲ့ မနက်လေးနာရီ အုန်းမောင်း
ခေါက်တော့ နေလုံးပြန်ပစ်လိုပြီးပြီ။

ပုစွန်လည်း လေးပိသောကျော် ငါးပိသောနီးပါး
လောက်ရလိုက်တယ်။

ပစ္စည်းသိမ်း၊ လှေပေါ်တက်၊ လှော်တက်ခတ် လိုက်တဲ့ ဘမောင်ရဲ့အားမာန်က ရောင်နီဦးနဲ့အတူ ခွန်အားအပြည့်။

အခန်း(၃)

ဒီနေ့ညတော့ ရာသီဥတုကသိပ်ဟန်ပုံမမြင်။ မိုးဦးကျ ထယ်ထိုး၊ စက်ရိုက်ချိန်ဆိုတဲ့အတိုင်း မိုးက အစီအစဉ်တကျရွာနေမဲ့မိုးမျိုးတော့မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါ တစ်ခါ လေအားနဲ့ပေါင်းပြီး သံသံမဲမဲရွာတတ်သလို တစ်ခါတလေကျတော့လည်း လေမပါဘဲ မိုးသားသက် သက်သွန်ချသလိုရွာနေတာလည်းရှိတယ်။ တစ်ခါ တလေကျပြန်တော့ လေညှင်းပျော့ပျော့လေးနဲ့ တစ်ဖုံ စိမ့်ရွာချနေတာမျိုးလည်းရှိရဲ့။ အင်းလေ... ဒါကြောင့် လည်း လူကြီးသူမများက 'မိုးနှင့်ခွားသိုး အစိုးမရဲ့လို့ ဆိုကြတာကိုး။

ဘမောင် ညနေပိုင်း လှေဆိပ်ကထွက်ကတည်းက လေရောမိုးပါ အားကောင်းကောင်းရွာချနေလေရဲ့။ အမေကတော့ တားရှာပါတယ်။

“ဟဲ့ ... ဘမောင်၊ လေနဲ့မိုးနဲ့အားကောင်းလွန်း လှတယ်ကွယ်။ ဒီတစ်ညနားလိုက်ပါလားလှလေး”

“ရပါတယ်အမေရဲ့၊ မိုးက ခုကောင်းနေရင် အစာတိုင်ပစ်ချိန်ရောက်ရင် စဲသွားမှာပါ။ မပူပါနဲ့အမေ ရ”

“အေး...အေး...ဂရုတော့စိုက်နော် ဘမောင်၊ အခြေအနေမဟန်ရင် ပြန်လာစဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမေ၊ ကျွန်တော်သွားပြီ”

ဒါပေမဲ့ ဘမောင်ထင်ထားသလိုဖြစ်မလာစဲ့။ မိုးရောလေရောမစဲတဲ့အပြင် ပိုပြီးတောင်သည်းလာ နေသေးတယ်။ အစာတိုင်ပစ်ချိန်မှာလည်း အုပ်ဆောင်း မီးက ထွန်းမရ၊ လေက ပတ်လည်လှည့်တိုက်နေလေရဲ့။ ပထမတစ်ပြန်ကို ကျင့်သားရနေတဲ့လက်ဆားအားကိုးနဲ့ အဆုတ်ထဲမှာပဲကွန်ပစ်လိုက်တယ်။ ငလဲငရဲ မိုးရော တအားထန်နေတော့ ပုစွန်တွေလည်း အစာထွက်မစား ဘူး ထင်ရဲ့။ ခါတိုင်းတစ်ပြန်ပစ်ရင် ဖော့ချိတ်ပုစွန်ပျော့

တစ်ပိသောကျော်ရနေကျကို အခုတစ်ပြန်ပစ်ပြီးချိန်မှာ ပုစွန်ငါးဆယ်သားတောင်မပြည့်ချင်။ ဘမောင် စိတ် ပျက်သွားပြီ။ ဒီညတော့ ဗလာဖြစ်ပြီ။

ဘမောင် ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်လိုက် တော့လည်း အရောင်ပြောင်းမဲ့ပုံမမြင်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် မိုးလင်းပေါက်ရွာမဲ့ပါပဲ။ ကံ ... မထူးပါဘူး၊ ပြန်တာပဲ ကောင်းမယ်လို့ဆုံးဖြတ်ပြီး လှေပေါ်တက်ရင် လှော် ထွက်လိုက်ပါတော့တယ်။ ရွာနားနီးလာတော့ ဘမောင် စိတ်ထဲ လင်းခနဲတစ်ချက်ဖြစ်သွားတယ်။ လေတွေက တဝေါဝေါ၊ မိုးတွေကတည်းသည်းသည်းကြားမှာ ဘမောင် လှေဦးက မြနင်းရည်တို့အိမ်ဘက်ရှိရာ အောက်လှေဆိပ် ဆီသို့ ဦးလှည့်လိုက်ပါတော့တယ်။

လှေဆိပ်မှာ လှေကိုသေသေချာချာနေရာချပြီး ကြိုးချည်လိုက်တယ်။ မိုးတွေတအားရွာနေလို့ ခွေး တစ်ကောင်တောင် ထမဟောင်တဲ့ ရွာလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့တယ်။ မြနင်းရည်တို့အိမ်ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အိမ်အောက်ကိုတိုးဝင်သွားတယ်။ မြနင်းရည်မွေးထားတဲ့ ရန်လုံက ဘမောင်ခြေသလုံးကို လာလျက်နေသေးတယ်။

မြနင်းရည်တို့အိမ်က အိမ်အောက်မှာလှည်းဝင် လို့ရတဲ့ အိမ်ခြေမြင့်။ အလွတ်ရနေတဲ့ မြနင်းရည် အိပ်ခန်းအောက်တည့်တည့်ကကြမ်းခင်းကို လက်နဲ့ ခေါက်လိုက်တယ်။ ပထမနှစ်ချက်၊ နောက်သုံးချက် ဆက်တိုက်။ မနိုးဘူးထင်ရဲ့။ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ် ခေါက်လိုက်တော့ အံ့ဖုံးပျဉ်ချုပ်လှန်ပြီး မြနင်းရည် မျက်နှာပေါ်လာတယ်။

“ဟင် ... အစ်ကိုဘမောင်”

အခန်း(၄)

“ဟဲ့ ... မြရင် နင့်သားကို သင်္ကန်းဆီးပေးလိုက် တော့ဟာ”

ဘမောင်အဖေဦးအောင်ကက ပလိင်းရက်ဖို့ နှီးသပ်နေရာက ဇနီးသည် ဒေါ်မြရင်ကို လှမ်းပြောလိုက် တယ်။ ဦးအောင်ဘက အရင်ကျန်းမာနေတုန်းက

အခု ဘာမောင်လုပ်နေတဲ့ ပုစွန်အစာတိုင်ပစ်တဲ့အလုပ် အပါအဝင် ပျိုးနတ်၊ စပါးရိတ်၊ သစ်ခွဲ၊ ပင်လယ်ထွက် ကြေးရာကျပန်းအကုန်လုပ်ပြီး မိသားစုကိုရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့တယ်။

ကမောင်အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်သားမှာ အဖေ ဦးအောင်ဘက ကျန်းမာရေးဖောက်ပြန်လာတော့ သိပ်ပင်ပန်းပန်းမလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ဘာမောင် လည်း အဖေအဖွေဆက်ခံလိုက်တယ်ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ဦးအောင်ဘက အလကားမနေပါဘူး။ သူ တတ်ကျွမ်းတဲ့ ခံတောင်း၊ ပလိုင်း၊ ဆန်ကော၊ ဆန်ခါ ခုံး၊ ဆန်ခါစိပ်၊ ပျိုးကြဲတောင်းကအစ ရက်ရောင်း နေရင်း အိမ်အတွက် ဝင်ငွေရအောင် ရှာနေဆဲပါ။

ဒေါ်မြရင်က ထမင်းချက်ဖို့ ဆန်ပြာနေတုန်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ စကား သံကြောင့် ဆန်ကောပြာခတ်နေရာက ရုပ်သွားပြီး-

“ဘာတုံးတော့ တော့စကားကလဲ အရင်းမရှိအဖျားမရှိနဲ့၊ ဘာယ့်နယ် ကောက်ကာငင်ကာ သားကို သင်္ကန်းဆီး ခိုင်းနေရတာလဲ”

ဦးအောင်ဘက အချောသပ်နေတဲ့ နှီးပင်ကိုချလိုက်ပြီး ရေခွေးပန်းတန်လုံးကိုကောက်ကိုင် လိုက်ရင်း-

“နင့်သား အစာတိုင်ဆီရစ်ဝဲနေပြီဟ၊ နင် နောက်ကျသွားမှာစိုးလို့”

ဘာမောင်တို့တောခလေ့က သားယောက်ျားလေး အရွယ်ရောက်လာရင် သင်္ကန်းဝတ်ပစ္စည်းတက်ကို အရင် ဦးအောင်လုပ်ကြတယ်။ မို့မို့ဆို မတော်လို့ အိမ်ထောင် အရင်ကျပြီးမှ သင်္ကန်းဝတ်ရင် မိဘတွေက ကုသိုလ် မမြတ်တော့ဘူးလို့ အယူရှိကြတယ်။

“ဟင် ... သားက အဲဒီလိုတောင်ဖြစ်နေပြီလား၊ ကျွန်မက ကလေးလို့ထင်တုန်း”

“အစာတိုင်ပေါ့ဟာ၊ အစာတိုင်ရှိမှတော့ ပုစွန်ဝင်ကပ်တာပေါ့ကွယ်”

“ကဲ ... ဒါဆိုလဲ သင်္ကန်းပရိက္ခရာရပြီး ဆရာ တော်ကိုလျှောက်လိုက်ပေါ့၊ ဂါဝင်ခါနီးကျရင် သင်္ကန်း ဆီးပေးလိုက်တာပေါ့တော်”

“တစ်နှစ်တစ်ဝါဆိုသလို ပါရမီပြည့်ခွင့်လေး တော့ ရတာပေါ့ကွယ်၊ ဝါကျွတ်တော့လဲ သူ့ဆန္ဒကို မေးမြန်းတီးခေါက်ကြည့်လိုက်၊ အစီအစဉ်ရှိတယ် ဆိုရင်လဲ တစ်ဖက်မိန်းကလေးကိုနားဖောက်လိုက် ပေါ့ကွယ်”

“အင်းပါ ... တော်ကလဲ ကျုပ်က မအေပါတော့၊

နားလည်ပါတယ်”

“နားလည်ပါတယ်ဆိုပြီး အလွယ်မလုပ်ပါနဲ့၊ သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာတတ်မှ လူပီသတော့မပေါ့ ကွဲ့”

“အင်းပါ...အင်းပါ...ကျုပ်ရရှိခိုက်လိုက်ပါ့မယ်”

ဒေါ်မြရင်တစ်ယောက် ဆန်ကောပြာခတ်တာ ရုပ်ပြီး ဘေးချထားတဲ့ဆေးပေါလိပ်တို့ကို အယောင် ယောင်အမှားမှားမီးညှိလိုက်ပါတော့တယ်။

အခန်း(၅)

ဒီညလည်း မိုးက မျက်နှာမသာမယာရှိလိုက် တာ ကောက်စိုက်အမိ ပျိုးပင်တွေကို ခါးကြောဆန့်ဖို့

ထင်ပါ။ ရွာလိုက်တာမှ လယ်ကွင်းကန်သင်းရိုးပျောက် ကုန်ပြီလေ။ လယ်ကွင်းပြင်ကြီးက ဝင်လယ်ပြင်ကြီးလို ဖြစ်သွားပြီ။ တယ်လိုအခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ် ဘမောင်က သူ့အလုပ်ဝတ္တရားကို အရှိန်မကျက်ဆက်လုပ်ဖို့ပြင်ဆင် နေပြီ။

အမေကနားခိုင်းပေမဲ့ ဘမောင်မနားချင်တော့။ သူ့စိတ်ကူးနဲ့ သူ့အစီအစဉ်တွေထဲမှာ သူ့ပျော်နေပြီ။ တစ်ဝါလောက်တော့ မိဘကျေးဇူးဆပ် သင်္ကန်းဝတ် မယ်။ ဝါကျွတ်ရင် ပျိုလေးတို့အိမ်ဦးက ဆပ်သွားဖူး ကိုစူးတော့မယ်လို့ စိတ်အကြံနဲ့ မျက်နှာကပြုံးယောင် တောင် သန်းနေသေးတယ်။

ဒီနေ့ညနေခင်းမှာလည်း မိုးသည်းလေထန်ကြား ထဲကပဲ ဘမောင်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုက ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိလှတယ်။ လှေကို ပုစွန်အစာတိုင်ပစ်တဲ့လယ်ရိုးဘက် အားသွန်လှော်ခဲ့တယ်။ ခါတိုင်းလိုပဲ အစာလုံးချ ခဏ စောင့်နေတုန်း မိုးက အရှိန်နည်းနည်းလျော့သွားတယ်။ အစာတိုင်လေးဆယ် တစ်ပြန်ကွန်ပစ်လို့ဆုံးတော့ ပုစွန် တစ်ပိဿာကျော်လောက်ရပြီ။ ဘမောင်ပျော်သွား တယ်။ သူ့အလှူအတွက် ပိုရတာပဲလို့ ကျေနပ်နေတယ်။

နောက်တစ်ပြန်ထပ်ပစ်လို့ဆုံးခါနီးမှာ မိုးက တစ်ခါပြန်သည်းလာပြီ။ လေကလည်း ပတ်ချာလည်စေ တိုက်နေလို့ မီးအုပ်ဆောင်းလည်းမီးငြိမ်းသွားတော့ တယ်။ မိုးထဲလေထဲမှာ မီးခြစ်ခြစ်လို့မရတော့ အမှောင် ထဲမှာပဲ ကွန်ထဲကပုစွန်ကိုခါအချ -

“အား ...”

ဘမောင်လက်ခုံကို မီးစနဲ့ထိုးလိုက်သလို ဖျဉ်း ခနဲဖြစ်သွားပြီ။ အမှောင်ထဲမှာဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ မည်းမည်းရှည်ရှည်ကြီးတစ်ကောင် လှေပေါ်ကလျှော စောင်းသွားတာ ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်တယ်။ ဘမောင် ပိုးထိ ပြီ။ အဖေစကားတစ်ခွန်းကို ဖျတ်ခနဲကြားယောင်မိ တယ်။

“ဒီလယ်ကန်သင်းရိုးတွေအကုန်မြုပ်သွားရင် သတိထား၊ မြေထွက်လာတတ်တယ်”

ဘမောင် နောက်ကျသွားပြီ။ သင်္ကန်းဆီးမဲ့အလှူ၊ လူထွက်ပြီးရင် မြောင်းရည်နဲ့လက်တွဲရတော့မဲ့ အခြေ အနေကို ဘမောင်အာရုံရောက်နေတာဟာ အစာလုံး ကိုသာမြင်ပြီး ကွန်ကိုမမြင်မိသလို အန္တရာယ်က လက်ဦးသွားပြီ။

ချက်ချင်းလှေပေါ်တက်ပြီး အားသွန်လှော်တော့ တာပဲ။ လှော်နေရင်း ဘမောင်လက်က လေးလာပြီ။ ဘမောင်အာရုံထဲမှာ မြင်ကွင်းတွေက ပတ်ချာလည်နေ တယ်။ ပုစွန်အစာတိုင်လေးဆယ်က တန်းစီမနေဘဲ ဘမောင်ပတ်ပတ်လည်မှာပိုင်းနေတယ်။

“ဝူး ... ဂံ ... ဂီး ... ဝေါင်း ... ဝေါင်း ... ဝုတ် ... ဂီး ... ဂံ ...”

ခွေးတွေ အရိုးလှေနေကြတယ်။ တစ်ကောင်က ဘမောင်ခြေသလုံးကိုလာပြေးလျက်လို့ ကြည့်လိုက် တော့ မြောင်းရည်တို့အိမ်က ရန်လုံဖြစ်နေတယ်။

ဟော ... လှေဆိပ်ကိုမြင်နေရပြီ။ အလို ... အမေ သင်္ကန်းတောင်းလေးခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ဘမောင်ကို လက်ပြခေါ်နေတယ်။ ဟင် ... ဟိုတစ်ဖက်မှာလည်း မြောင်းရည်ရယ် ခြုံပဝါဘယ်ညာချပြီး မခိုတရို့အပြုံး လေးနဲ့ ကြုံနေပါလား။ ဘမောင် လှေဦး ဘယ်ကိုလှည့် ရပျဲမလဲ။

“အမေ ... အမေ ... မြောင်းရည် ... မြောင်းရည်”

ဘမောင်လှေဦးက အမှေ့ဘက်ယိမ်းသွားလိုက်၊ မြောင်းရည်ဘက်ယိမ်းသွားလိုက်နဲ့ လွန်ဆွဲကြိုးက အမှတ်ထုံးကလေးလို လူးလာခေါက်တုံ့ယမ်းခါနေ တုန်းမှာပဲ ထူထဲသိပ်သည်းလွန်းလှတဲ့အဖြူငွေ့ထူကြီး က “ဘမောင် ... မင်း ရွာထဲမဝင်နဲ့” ဆိုတဲ့ အသံနက်ကြီးနဲ့ ဆောင့်တွန်းလိုက်တဲ့အားကြောင့် ဘမောင်လှေဝမ်းထဲ မှောက်လျက်လဲကျသွားပါတော့တယ်။ ။

စာပန်းဆွဲ

ပန်းပွင့်နိယာမ

သွန်းမိုးစက်(ပခုက္ကူ)

ဘယ်လောက်ကြီး ဝေရဝေရ
ခြောက်ပြီး ကြွေကျမှာပဲလေ။

စံပယ်လိုပဲ ယဉ်ယဉ်
သစင်လိုပဲ သင်းသင်း
နှင်းဆီလိုပဲ ဝေဝေ
ခရေလိုပဲ ခြောက်ခြောက်
ပိတောက်လိုပဲ မွှေးမွှေး
ပန်းကလေးတွေ အဆုံးဘဝ
ရှုံးရမဲ့ အခြေ။

ပတ်ရည်ဖြာ ကမ်းပေးတဲ့
ပန်းကလေးရဲ့ အတိတ်မှာတော့
လိပ်ပြာတို့ နားမိုနေ
စကားချိုချိုတွေ ပြောနေကြ။

ရိုးတံကို လှုပ်နှိုးလို့
မုဆိုးတို့ မခူးခြေခြေ
ဆူးတွေကို ခြေနင်းလို့
လေပြင်းတို့ မလွင့်ခြေခြေ
အပွင့်ဟော့ကို နမ်းမျှင်လို့
ပန်းသစင်တို့ မဖဲ့ခြေခြေ
ဝေသမျှ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်က
အချိန်တန် နှမ်းရင့်ကြွေရတဲ့
ဪ...
ပန်းပွင့်တွေဘဝ။ ။

ငွေတာရီ

မဂ္ဂဇင်း

ရွေးချယ်သောကဗျာများ

၁-၇-၂၀၂၀ ရက်မှ ၃၁-၇-၂၀၂၀ ရက်အထိ ရောက်ရှိလာသောကဗျာများအနက်
အောက်ဖော်ပြပါကဗျာများကို ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွင်အသုံးပြုရန် ရွေးချယ်ထားပါသည်။

- ၁။ တိုတစ်နေ့(မောင်လွန်းမြိုင်-ပင်လယ်ဘူး)၊
- ၂။ ဘဝတစ်ချမ်း အလှပန်း(မောင်လွန်းမြိုင်-ပင်လယ်ဘူး)၊
- ၃။ ချစ်ရပါသော မိကဗျာ(သွန်းမိုးစက်-ပခုက္ကူ)၊
- ၄။ အဆန်လှေ(မိုးထက်လူ)၊
- ၅။ ဆောင်းအဖွင့်တေး(မိုးထက်လူ)၊
- ၆။ စလင်းချောင်း(ကျော်ဟန်-မြန်မာစာ)၊
- ၇။ အချစ်မြို့ကလေး(ဦးမြင့်-ကျွန်းလှ)၊
- ၈။ နိုင်ငံတော်ကဗျာ(ကောလင်းမင်းဝံ-ရွှေညာမြေ)၊
- ၉။ ကာရန်တွေစီ ကြိုးနှင့်သီ(မောင်နေညို-ပုလဲ)၊
- ၁၀။ မြစ်မီးလယ်ခွင်ရွှေရောင်ဆင်(မောင်သျှင်ပြေ-ပုသိမ်)၊
- ၁၁။ စခန်းသာယာ ပြည်မြန်မာ(မိုးပြီ-မင်းပြား)၊
- ၁၂။ လိုက်ခဲ့ပါလား ရွှေဆိုသွားစို့(အောင်မြိန်မိုး)၊
- ၁၃။ ကဗျာသက်(သက်နိုင်-ကြို့ပင်ကောက်)၊
- ၁၄။ မြစ်မဒါလာမခေါ်နန်း(မိုးနေ)၊
- ၁၅။ ဖိနပ်နှစ်ရန်(တိုးဝေ)၊
- ၁၆။ ပုဂံသက်သေ(မောင်ရိုးညာ-ပင်လယ်ဘူး)၊
- ၁၇။ ရေခပ်လမ်း(ကိုကိုမောင်-အင်းလေး)၊
- ၁၈။ လာခြင်းကောင်းသောကဗျာ(မောင်ဟန်တင့်-ပင်လယ်ဘူး)၊
- ၁၉။ မိုးည(ခက်လှိုင်းကျော်)၊
- ၂၀။ အိမ်ရှေ့တံခါး(ခက်လှိုင်းကျော်)၊
- ၂၁။ အမေဆိုတာ(အောင်ကို-မကွေး)၊
- ၂၂။ လက်ခတ်သံ(ဆန်းလွင်-မြန်မာစာ)၊
- ၂၃။ ထာဝရအမေ ... ခွေ(ဆန်းလွင်-မြန်မာစာ)။

အသစ်
ငွေတာရီ

သခင် (လွန်မြေ)

အိမ်မက်ပါ

တဖို့တွဲလ ခြောက်ပြန်လေကြမ်းကြမ်းတို့သည် နှလုံးဖျားတွင် လွှားဝေတတ် တစ်ဖိုပိုပိုတိုးနေ လာသည်။
ဘိခိဂျူရှိ သရက်ပင်အကိုင်းများတွင် တွဲခိုနေသော နှင်းရေစက်တို့ကား မြေပြင်ပေါ်ရှိအရွက်ခြောက်များသီသို့
စည်မျက်နှာဖန်ဖန်ရုန့်ရုန့်ကျက်ရို၏။ ဖိုးတုတ်သည် နှစ်ဖမ်းကံကြော လက်ကိုထိုးကာကွေးနေ သည်။ သန့်ခေါင်ယ်
အချိန် အဆားစာတံသည် ပို၍စိန်လာ၏။ ကွေးနေသည့်ကိုင် ကြက်သီးများတဖြန်ခြမ်းဆွဲလာသည်။

ထေးစက်နေသောနားရွက်များကိုဖုံးရန် ထရံတွင်ညှပ်ထားသောရွက်ကျယ်ချိုင်းခြောက်စလေးကို လှမ်းထွဲ
လိုက်သည်။ ထရံထေးတွင် အမေက ညီမလေးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်လျက် ထာဝီကိုကိုယ်ထစ်နိုးခြင်းကြော ကွေးနေသည်။
မြေရှင်းသက်တွင် အဝယ်ကောင်ကလေးသည် နှစ်ဖမ်းကံကြား လက်ထိုးကွေးနေ၏။ အဆားပင်ကြောင့် အမေ့
လည်း ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်မည်ဟုမထင်။

ဖိုးတုတ် အမေ့နှင့်ညီမလေးကိုကြည့်ရင်၊ ရင်ထဲဆွဲခင်၊ နှိပ်ဖြစ်သွားသည်။
ဖိုးတုတ်တို့အိမ်တွင် စောင်မရှိသည့်မှာကြားပြီဖြစ်သည်။ အမေ့ရိုခင်က နေကြာအောင်
ကကေးနှုတ်ကည်၊ အမေ့အားစွာနှင့် မကောင်းနှုတ်နေသော ဝိတ်ခြံကောင်လေးကောင်လုံး
ရှိသည်။ ထို့ပြင် အမေက မြေပြင်ကြောက်၊ ကင်းမကြောက်နှင့် ထောင့်တိုးပြီး
ခုတ်ထားသောကျူပင်များကို မသေမသပ် ဖျာကြမ်းလေးတစ်ချပ်ယက်ထား
သည်။ ယခုမှ ထိုခြင်ထောင့်ကလေးမှာဆွေးပြီး ပြသွားသလို မျက်ကလေးသည်
လည်း အပိုင်းပိုင်းပြတ်ချေပြီ။ အနည်းငယ်ထောက်တောက်
ပြောင်ပြောင်ကျန်ရှိနေသော နေကြာထောင်ကလေး
နှစ်ထည်မှာ အမေ့ဆုံးပြီး လာပိုင်းအကြာတွင်
မင်းမရမရှိ၍ ပေါင်ပိုက်များ မမေ့

၂၅၉

နိုင်တော့ပေ။ ယခုပင် အမေဆုံးသည်မှာ ၂ နှစ်ပြည့် လုနီးပြီ။ ပြန်၍မဝယ်နိုင်သေး။

ဖိုးတုတ်က သူ့အတွက်တော့မပူ။ အမေတို့ အတွက်ကိုသာ လိုချင်မိ၏။ အပေါင်ဆိုင်မှ ဒေါ်အေးစိန်က အပေါင်ဆုံးစောင်ကို ဈေးလျှော့ရောင်းမည်ဆိုသဖြင့် ဖိုးတုတ် ပိုက်ဆံဖုနေသည်။ ငွေမကျေသေး၍ စောင်ကလည်းမရသေး။ ဒီနှစ်ဆောင်းမကုန်စင်တော့ ကျေနိုင်မည်ဟု ဖိုးတုတ်ယုံသည်။ ထို့ကြောင့် မနက်စောစော လည်ညှပ်သိမ်းပြီးလျှင် အမေနှင့်အတူ ပဲကောက်သင်းကောက်လိုက်ချင်သည်။ အသက် ၁၀ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ဖိုးတုတ်ကို အမေက ယုံကြည်အားကိုးသည်။ အငယ်နှစ်ယောက်အတွက် ဖိုးတုတ် အိမ်မှာကျန်ခဲ့မှဖြစ်မည်ဟုပြောကာ ချန်ထားလေ့ရှိသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ညီမလေးက ၃ နှစ်ပင်မပြည့်တတ်သေး။

ဖိုးတုတ် အတွေးတို့နှင့်အိပ်မရတော့ပေ။ အချိန်ကား မိုးလင်းပိုင်းရောက်ပြီမို့ မနေညနေက ထောင်ထားသော လည်ညှပ်များသိမ်းရန် ဝါးထမ်းပိုးကိုယူကာ လယ်ကွင်းများဆီသို့ထွက်လာလိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနေမြင့်လာသည်နှင့် နှင်းများကွဲလာကာ လမ်းများကို မြင်ရလာသည်။

ဖိုးတုတ်သည် ဝါးထမ်းပိုးကိုထမ်းရင်း လက်တစ်ဖက်ကို ချိုင်းအောက်သို့ညှပ်ကာ အအေးဒဏ်ကိုအန်တုနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သံစဉ်မတည့်သောသီချင်းများကိုလည်း အော်ဆိုလိုက်သေးသည်။ ကိုင်းတော့ယဲအရောက်တွင် ဖိုးတုတ်မျက်လုံးများ အရောင်လက်သွားသည်။ မှီရသည့်မျက်နှာဖြင့် -

“ဘယ်ရမလဲ၊ ဒီကျင်းမှာရှိကိုရှိရမယ်ဆိုတာ ဖိုးတုတ်သိတာပေါ့၊ ဟင်း ... ဟင်း”

ဖိုးတုတ်မှာ သုံးဆယ်သားခန့်ရှိ ကြွက်ကြီးတစ်ကောင်မိနေသော လည်ညှပ်ကိုမြှောက်ကိုင်ရင်း ပျော်နေသည်။ ဒီနေ့ ကြွက် ၅ ကောင်ရသဖြင့် ဖိုးတုတ်၏ မျက်နှာတွင် စစ်ပွဲနိုင်ပြီးပြန်လာသော စစ်သူကြီးတစ်ယောက်လို အပြုံးတို့ဖြင့် ဝေနေတော့သည်။

အိမ်ကိုရောက်သော်လည်း မနားနိုင်သေး။

အချိန်လေးရှိတုန်း ကြွက်လေးကောင်ကို ရွာကလှည့်ရောင်းလိုက်ရာ သိပ်ကြာကြာမရောင်းလိုက်ရဘဲ ကုန်သွားတော့သည်။ ထို့နောက် ဒေါ်မြရင်ဆိုင်မှ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားအချို့ကိုဝယ်လာသည်။ ဆန်အချို့ကို ရေဆေးကာ ထမင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်လိုက်၏။ ညီမလေးက ယောင်ပေပေနှင့် အနားလာထိုင်ပြီး ထမင်းအိုးကိုကြည့်နေသည်။ ဖိုးတုတ်စိတ်မကောင်း။ အငယ်လေးတွေ စိုက်ဆာနေတာကိုသိသည်။

“ညီမလေး၊ ခဏလေးစောင့်နော်၊ ကိုကြီးချက်နေပြီ၊ တော်ကြာစားရတော့မယ်နော်”

ညီမလေးက မျက်လုံးလေးပေကလတ်ပေကလတ်နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ကျပ်စိုးမှိုင်းများဖြင့် ညစ်ပေနေသော အိုးဖုံးကို ဆန်ဆေးရည်ဖြင့်ဆေးပြီး ဖုံးလိုက်သည်။ မြန်မြန်ဆူရန်အတွက် ရေလဝါပင်သား အခြောက်များကို များများထည့်လိုက်၏။ နောက်ရက်များအတွက် ထင်းရဖို့ ဝါးတောသွားတိုးရပေမည်။ ညနေစာအတွက်ချန်ထားသောဆန်ကို ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့်ပြန်ထုပ်သည်။ မီးဖိုနားတွင် ဖင်ချထိုင်ပြီး ဟင်းချက်ရန်ချန်ထားသော ကြွက်တစ်ကောင်ကို ပြာဖြင့်လူးကာ အမွှေးနုတ်သည်။

ကြွက်ကိုငြိမ်းသည်နှင့် ရေစိမ်ထားသော ငရုတ်သီးတောင့်များကို ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီအချို့နှင့် ရောထောင်း၏။

“ကြွက်သားချက်မယ်ဆိုရင် ငရုတ်သီးက ညက်လွန်းရင်မကောင်းဘူး၊ လုံးကွဲလုံးကြေလေးမှကောင်းဟာ၊ ဟုလားနံနံလေးအုပ်လိုက်ရင် မွှေးမွှေးလေးနဲ့ စားလို့ကောင်းမှကောင်း” ဆိုသော အပေ့စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်။

အိမ်ဘေးတွင် ယခင်ကစိုက်ထားသော ကုလားနံနံအပင်လေးဆီ အပြေးအလွှားသွားကြည့်မိသည်။ တစ်ခါမှရေမလောင်းမိသောအပင်လေးမှာ နှင်းရေကိုသောက်ရင်း ရှင်သန်လန်းဆန်းနေ၏။

အရင်းပိုင်းမှ အရွက်သုံးရွက်ကိုမူးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြွက်သားချက်ဖြင်းကိုစတင်လိုက်၏။

ကြွက်သားဟင်းခိုးမှာ ဆီပြန်ရေကျန်အနံ့ကလေး တသင်းသင်းနှင့် စားချင်စရာပင်။

ပဲကောက်သင်းသွားကောက်နေသောအမေက ပြန်ရောက်မလာသေး။ အငယ်တွေစိုက်ဆာနေပြီမို့ အမေပြန်လာသည်အထိ စောင့်၍မဖြစ်။ အရင်ကျွေးထားမှဖြစ်မည်။

“ဆွမ်းတော်မျိုး ...”

ဖိုးတုတ် ထမင်းခူးမည်အလုပ် အိမ်ရှေ့လမ်း ဆီမှ ဆွမ်းတော်ဟစ်သံကြားရသည်။ လက်ထဲက ဝါးယောက်မကို ကပျာကယာချပြီး -

“ရုပ်တော်မူပါအုံး”

အိမ်ပေါ်မှအပြေးဆင်းကာ မရဲတရဲအော်လိုက်သည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှဆွမ်းမလောင်းဖူးသော ဖိုးတုတ်ရင်ထဲ အပျော်နှင့်ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ ရောယှက်လို့ သွားသည်။ မျက်ရည်လေးလည်လည်နှင့် ဝန်းကန်လုံးလေးထဲ ဆွမ်းထမင်းကိုခူးလိုက်ပြီး ကိုရင်လေး သပိတ်ထဲလောင်းလှူလိုက်သည်။ ကိုရင်လေးက ဆုပေးတော့ ခေါင်းလေးကုတ်ကာ အနေရစက်နေသော ဖိုးတုတ်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ကိုကြီး ငညိုကကြည့်ရင်း ရယ်လိုက်သည်။

“ကိုရင် ... ကြွက်သားဟင်းကော ဆွမ်းလောင်းလို့ ရလားဟင်”

“ဖိုးတုတ် ... ကိုရင်ကို ဆွမ်းလောင်းလို့ရလားလို့ မမေးရဘူး၊ လောင်းလို့ရလားဘုရားလို့ မေးရတယ်၊ ကံ ... အခု ဆွမ်းလောင်းချင်တယ်မဟုတ်လား၊ သွားယူချေ ငါ့ညီ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီးငညို”

ဆွမ်းလောင်းပြီးသည့်တိုင် ဖိုးတုတ်ရင်ထဲ ခံစားမှုတစ်ခုကျန်နေသည်။ ပြန်တွေးတိုင်း ပြုံးမိသော်လည်း ထိုခံစားမှုအပေါ် ဖိုးတုတ် အဓိပ္ပာယ်မဖွင့်ဆိုတတ်။

ဗိုက်ကလည်းဆာ၊ ဟင်းကလည်းကောင်းသည်ကြောင့်ထင်၏။ အငယ်နှစ်ယောက် မြိန်ရှက်စွာစားနေသည်ကိုကြည့်ရင်း ဖိုးတုတ်ကျေနပ်နေမိသည်။ စားပြီး

သည်နှင့် အငယ်နှစ်ယောက် သရက်မင်းခြေရင်းတွင် ကစားနေကြ၏။

ပန်းကန်များဆေးပြီးသည်နှင့် ကြွက်ရောင်း၍ ရသော ပိုက်ဆံအချို့ကိုဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ငွေသားတစ်ထောင့်ရှစ်ရာကျော်ရှိသည်။ နောက်နေ့အတွက် ဆန်ဝယ်၊ ဈေးဝယ်လိုက်လျှင် ငွေတစ်ထောင်ကျော်ကုန်ဦးမည်။ မတတ်နိုင်ချေ။ စားဖို့ကလည်း အရေးကြီး၏။ ဒေါ်အေးစိန်ကို သုံးရာလောက် ထပ်ပေးထားရမည်။

“ကောက်သင်းကမကျ၊ ကောက်တဲ့လူတွေက ကွင်းထဲမှာဖွေးဖွေးလှုပ်နေတာ၊ နေပူခံရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်ဟေ့”

အမေက ခေါင်းပေါ်မှပဲထုပ်ခပ်သေးသေးကို ပစ်ချရင်း ညည်းလိုက်သည်။ ဖိုးတုတ်က ထမင်းခူးရင်း အမေ့နဖူးစပ်ကရွေးစက်များကိုကြည့်လိုက်၏။

“စိတ်မပူပါနဲ့အမေရယ်၊ သား ကြွက်ထောင်မယ်၊ ပြန်လာရင် ကန်စွန်းရွက်ခူးမယ်၊ ပြီးရင် ချောင်းထဲမှာ ငါးမျှားမှာပေါ့”

အမေက ဖိုးတုတ်ကိုကြည့်ရင်း ပြုံး၏။

“အမေ ... ဒီနေ့တော့ ကြွက်ကမရဘူး၊ လည်ညှပ်မှာ သွေးစတွေ့ပြီး ကြွက်မရှိဘူးဆိုတော့ သား လည်ညှပ်ကကြွက်ကို တစ်ယောက်ယောက်ကစိုးဖြုတ် သွားတာဖြစ်ရမယ် ... တောက်”

“ကံပါသားရယ်...ဘာတတ်နိုင်မလဲ...လာ... ရှိတဲ့ထမင်းကြမ်းခဲလေး မျှစားကြ”

“သား မစားတော့ဘူးအမေ၊ အငယ်လေးတွေ စားပါစေ၊ နေပွင့်ပြီဆိုတော့ ဆင်သေအိုင်ဘက်မှာ ကန်စွန်းရွက်သွားခူးလိုက်အုံးမယ်”

ဖိုးတုတ်ကပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အုန်းဆုံကြီး တစ်ချောင်းကိုယူကာ ဆင်သေအိုင်ဘက်သို့ထွက်လာလိုက်သည်။ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ဖိုးတုတ်မှာ လက်ခုပ်တီးကာ ပျော်သွားသည်။ အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ဖောင်းဘီတို့နှင့် မရေသံပို့နုနုဆင်းလိုက်သည်။ စိတ်ဖောနေသဖြင့် ကြောက်ရကောင်းဖုန်းမသိဘဲ ဖြာနေသော

အမျှင်ပို(၂)

ကန်စွန်းညွန့်များကိုစူးလေ၏။ ဖိုးတုတ်၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်လာသည်။ ကန်စွန်းညွန့်တစ်စည်းကို ၁၅၀ အသာလေးရသည်။ စူးထားသောကန်စွန်းညွန့်များမှာ တစ်ပွေကြီး။ ဖိုးတုတ် ပျော်နေသည်။ ကန်စွန်းညွန့်များကိုပွေပြီး ကုန်းပေါ်သို့တက်ကာ ပုံထားလိုက်သည်။ အေးစိမ့်စွာတိုက်ခတ်လာသောလေ၏အထိ အတွေ့ကြောင့် ဖိုးတုတ်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဖျတ်ခနဲတုန်သွားပြီး ကြက်သီးများထလာ၏။ ဖိုးတုတ် ရေထဲသို့ ခပ်မြန်မြန်ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ နွေးသွားတော့သည်။ ဖိုးတုတ်က ရေထဲမှတိုက်ခတ်မှုများကို ခြေထောက်ဖြင့်တိုးတွေ့ပြီး ကန်စွန်းများကိုအဆက်မပြတ်စူးနေသည်။ ဒီနေ့ ဖိုးတုတ် စောင့်ဖိုးကျေပြီ။ ထိုအတွေးဖြင့် ဖိုးတုတ်ပျော်သည်။ သီချင်းကိုပင်ဟစ်လိုက်သေး၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရေနက်ထဲရောက်လာသည်။ စူးထားသည့်မှာလည်း များနေပြီမို့ ဖိုးတုတ်နောက်ပြန်လှည့်လိုက်၏။ ခြေထောက်တွင်ပတ်နေသော နိုက်ပင်များကို တအားတောင့်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။ မရ။

လက်ထဲကကန်စွန်းညွန့်များကိုချပြီး လက်ဖြင့် ဖယ်ရှင်း ရုန်းလိုက်သည်။ ချောနေသောမြေပြင်ကြောင့် ဖိုးတုတ်ခြေချော်သွား၏။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရေနက်ထဲသို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ဖိုးတုတ်ကူးခပ်ရင်း ပါးစပ်မှ “အမေ” လို့အော်လိုက်သည်။ ရေများက ပါးစပ်မှ တစ်ဆင့် ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့တိုးဝင်သွား၏။

အချိန်ကြာကြာရုန်းလိုက်ကူးလိုက်နှင့် ဖိုးတုတ် ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာပြီ။ လှုပ်ဖို့ရန် အင်အားမရှိတော့။ ပို၍ဆိုးသည်က စိတ်ဓာတ်ကျလာခြင်းပင်။ အမေမကြားနိုင်ပေမဲ့ စိတ်ယုံမှ အမေကိုသာ အဆက်မပြတ် တခနဲမိသည်။ ရေများသည် နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်မှတစ်ဆင့် ဝင်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင်ပိုမိုများလာသည်။ မည်သူမှ မကြားလိုက်။ မသိလိုက်ရပါဘဲ ဖိုးတုတ်၏ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာလည်း ရေအောက်သို့တဖြည်းဖြည်းချင်းနစ်မြုပ်သွားလေသည်။

မျက်လုံးတစ်ချက်အဖွင့်တွင် အမေ့ကို မျက်ပါးထင်ထင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖိုးတုတ် ကြောက်စိတ်တို့

ဝင်လာကာ အမေ့ကိုအားကုန်ဖက်လိုက်သည်။ အမေကလည်း ဖိုးတုတ်ကိုပွေဖက်လျက်။

“သားလေးရယ်... မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း ကံကြီးပေလို့သာ၊ ငါ့သားလေးကို ကိုကြီးအောင်ပု တွေ့လို့သာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် အမေလေရင်ကျိုးရပြီ”

အမေက မချီတင်ကံပြောရင်း ရွှက်ကြီးတင်ငိုတော့သည်။ ဖိုးတုတ်လည်း အမေ့ကို မျက်ရည်သုတ်ပေးပြီး ဦးလေးအောင်ပုကို လက်အုပ်ချီကန်တော့ကာ ကျေးဇူးတင်၍မဆုံး။

“ကဲ...ဖိုးတုတ်၊ သား စိတ်မပူနဲ့၊ သားရဲ့ကန်စွန်းရွက်တွေ ဦးလေးအကုန်ဝယ်လိုက်တယ်၊ ဦးလေးလဲ ကန်စွန်းရွက်စူးထွက်ရင်း သားရေနစ်သွားတာမြင်လို့ အခုလိုက်ကောင်းတာ၊ မဟုတ်ရင်တော့ မင်းအမေပြောသလို မတွေးရဲစရာ”

ထို့နောက် ဦးလေးအောင်ပုက ကန်စွန်းရွက်ဖိုး ဟုဆိုကာ ပိုက်ဆံအချို့ကိုကမ်းပေးသည်။ ဖိုးတုတ် ငြင်းလိုက်သည်။ ဦးလေးအောင်ပုကယ်လို့သာ ဖိုးတုတ် အသက်ဘေးကလွတ်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။ သို့သော် ငြင်းလို့မရ။

“သား...ဖိုးတုတ်၊ မင်းအမေ့ကို စောင့်လေးဝယ်ပေးမယ်မဟုတ်လား၊ သွားဝယ်ချေး ဒါက သားအသက်နဲ့ရင်းပြီးစူးထားရတဲ့ ကန်စွန်းရွက်ဖိုးတွေလေ”

ဖိုးတုတ် သက်သာသည်နှင့် ဦးလေးအောင်ပု ပေးခဲ့သောပိုက်ဆံကို လက်ထဲတွင်ဆုပ်ကာ ဒေါ်အေးစိန်အပေါင်ဆိုင်သို့သွားလိုက်သည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ဟော့ အပြုံးဟော့ပေလျက်။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ ဖိုးတုတ် စောင့်လေးတစ်ထည် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီ။ ဒီနှစ်ဆောင်းမကုန်ခင် အမေ့ကို စောင့်လေးပေးနိုင်ပြီမို့ ဖိုးတုတ်မှာ အပျော်ကြီးပျော်ကာ တပြုံးပြုံးနှင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ ။

သခင်(ဇလွန်မြေ)

တစ်လအတွင်း

စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုသတင်း

သော်ဇင်သစ်

အသိပညာပေးဇာတ်လမ်းတိုပြိုင်ပွဲ ဆုချီးမြှင့်ပွဲကျင်းပ

မြို့ပြစိန်ခေါ်မှုများဆိုင်ရာ အသိပညာပေးဇာတ်လမ်းတိုပြိုင်ပွဲ ဆုချီးမြှင့်ပွဲကို ဇွန်လ ၁၉ ရက်၊ ဖွန်းလွဲ ၂ နာရီက ရန်ကုန်မြို့ မြို့တော်ခန်းမ၌ကျင်းပရာ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီဝင် ဒေါ်သန်းမြင့်အောင်၊ လူမှုဝန်ထမ်း ကယ်ဆယ်ရေးနှင့် ပြန်လည်နေရာချထားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုင်ရာ စီမံခန့်ခွဲမှုဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဝင်းရွှေ၊ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီမှတာဝန်ရှိသူများ၊ ပြိုင်ပွဲဝင် ဆုရရှိသူများ တက်ရောက်ကြသည်။

ရှေးဦးစွာ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီဝင် ဒေါ်သန်းမြင့်အောင်၊ လူမှုဝန်ထမ်း ကယ်ဆယ်ရေးနှင့် ပြန်လည်နေရာချထားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုင်ရာစီမံခန့်ခွဲမှုဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဝင်းရွှေတို့က အဖွဲ့အမှတ်စကားပြောကြားပြီး ဆုရရှိသူများအား ဆုများအသီးသီးပေးအပ်ခဲ့ကြသည်။

ဆုပေးပွဲတွင် 'ပိုမိုဆန်းသစ်ပို့ဆောင်ရေးစနစ် အားလုံးကျော်လွှားစိန်ခေါ်မှုများ'ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ကိုစောကျော်သူထွန်းက ပထမ၊ 'ပတ်ဝန်းကျင်ကိုချစ်မြတ်နိုးပါ'ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ကိုဖိုးဇော်က အထူးဆု၊ 'ယာဉ်နှင့်လမ်းအန္တရာယ်ကင်းရှင်းရေး စည်းကမ်းတကျလိုက်နာပေး'ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ကိုထွန်းအောင်ကျော်က နှစ်သိမ့်ဆုအသီးသီး ရရှိခဲ့ကြသည်။ မြို့ပြစိန်ခေါ်မှုဆိုင်ရာ အသိပညာပေးဇာတ်လမ်းတိုပြိုင်ပွဲကို ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၊ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုင်ရာစီမံခန့်ခွဲမှုဦးစီးဌာနနှင့် ပလန်အင်တာနေရှင်နယ်မြန်မာတို့က ကြီးမှူးကျင်းပခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းတောင်းမြို့နယ်စာရေးဆရာအသင်း အမှုဆောင်ကော်မတီနှင့် ညီလာခံကိုယ်စားလှယ် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပွဲကျင်းပ

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပြည်ခရိုင်၊ ပန်းတောင်းမြို့နယ်စာရေးဆရာအသင်း၏ တတိယအကြိမ်သက်တမ်းအတွက် အမှုဆောင်ကော်မတီနှင့် ညီလာခံကိုယ်စားလှယ်ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပွဲကို ဇူလိုင်လ ၅ ရက်၊ နံနက် ၉ နာရီက မြို့နယ်စာရေးဆရာအသင်းရုံး၊ အလင်္ကာခန်းမ၌ကျင်းပသည်။

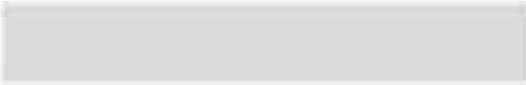
ထို့နောက် တတိယအကြိမ်သက်တမ်းအတွက် အမှုဆောင်ကော်မတီနှင့် ညီလာခံကိုယ်စားလှယ်များကို လျှို့ဝှက်မဲပေးစနစ်ဖြင့်ရွေးချယ်ခဲ့ရာ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှ

ကျော်(လှကျော်-ပန်းတောင်း)၊ အတွင်းရေးမှူး ဦးနေခူး(ခွန်နေခူး-သနီမြေ)၊ ဘဏ္ဍာရေးမှူး ဦးအောင်မြင့်(အောင်မြင့်ကျော်-ပန်းတောင်း)၊ အဖွဲ့ဝင် ဦးဝင်းတင်(မောင်မောင်ဝင်းတင်-ရွှေပင်မြေ)၊ ဦးအောင်မျိုးဦး(ကိုအောင်နေဦး-ဆင်တံ)၊ ဦးထွန်းမြင့်(ထွန်းမြင့် - ရွှေပင်မြေ)တို့နှင့် ညီလာခံကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှကျော်နှင့် အတွင်းရေးမှူး ဦးနေခူး(ခွန်နေခူး - သနီမြေ)တို့ကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြသည်။

လှိုင်မြို့နယ်စာရေးဆရာအသင်း အမှုဆောင်သစ်ရွေးချယ်တင်မြှောက်

လှိုင်မြို့နယ်စာရေးဆရာအသင်း နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးနှင့် အမှုဆောင်သစ်ရွေးချယ်တင်မြှောက်ပွဲကို ဇူလိုင်လ ၄ ရက်၊ နံနက် ၉ နာရီတွင် ပြန်ကြားရေးနှင့်ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဦးစီးဌာန အစည်းအဝေးခန်းမ၌ကျင်းပရာ မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင်ကော်မတီဝင် ဦးမြတ်စိုး(မြတ်စိုး-လှိုင်)၊ လှိုင်မြို့နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးကျော်သက်ဝင်း၊ မြို့နယ်ပြန်ကြားရေးနှင့်ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဦးစီးဌာန ဦးစီးမှူး ဒေါ်မေသန္တာ၊ မြို့နယ်စာရေးဆရာအသင်းနာယကများ၊ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အဖွဲ့ဝင်များတက်ရောက်ကြပြီး အသင်း၏နှစ်ပတ်လည် အစီရင်ခံစာနှင့် မငွစာရင်းရှင်းဟမ်းတို့ကို ဟင်ပြအဟည်ပြုသည်။

ယိုနောက် အမှုဆောင်အဖွဲ့သစ် ရွေးချယ် တင်မြှောက်ကြရာ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးဝင်းနိုင်(မင်းဆက်ပိုင်)၊ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အောင်မြင့် (ကြယ်နီလေး)၊ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဦးခင်ဇော်(အံ့ဘွယ်)နှင့် ဘဏ္ဍာရေးမှူး ဒေါ်အေးအေးသန်း(မြကုကော်)တို့ပါဝင်သော အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်ခုနစ်ဦးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ညီလာခံကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဦးဝင်းနိုင်(မင်းဆက်ပိုင်)နှင့် ဦးသိန်းမြင့်(မောင်နွဲ့နောင်)တို့ကိုလည်းကောင်း ရွေးချယ်တင်မြှောက်ကြသည်။

ဒလမြို့နယ်၌ စာရေးဆရာအသင်းဝင်များအား ဆန်၊ ဆီနှင့်အလှူငွေများ ထောက်ပံ့ပေးအပ်

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဒလမြို့နယ်၌ ကိုဗစ် ၁၉ ရောဂါကာကွယ်ထိန်းချုပ်ရေးကာလအတွင်း မြို့နယ်စာရေးဆရာအသင်းဝင်များ၏ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေစေရေးအတွက်ရည်ရွယ်၍ ဆန်၊ ဆီနှင့် အလှူငွေများ ထောက်ပံ့ပေးအပ်ပွဲကို ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်၊ နံနက် ၁၀ နာရီက မြို့နယ်ပြန်ကြားရေးနှင့် ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဦးစီးဌာန၊ လူထုအခြေပြုဗဟို ဌာနခန်းမ၌ ကျင်းပသည်။

ထောက်ပံ့လှူဒါန်းပွဲတွင် မြို့နယ်စာရေးဆရာ အသင်းဝင် ၂၅ ဦးတို့အား တစ်ဦးလျှင် ဆန် ၆ ပြည်၊ ဆီ ၅၀ ကျပ်သားနှင့် ငွေကျပ် ၁၅၀၀၀ တို့ကို ထောက်ပံ့ပေးခဲ့သည်။

ရွာဦးပိဋကတ်စာကြည့်တိုက်

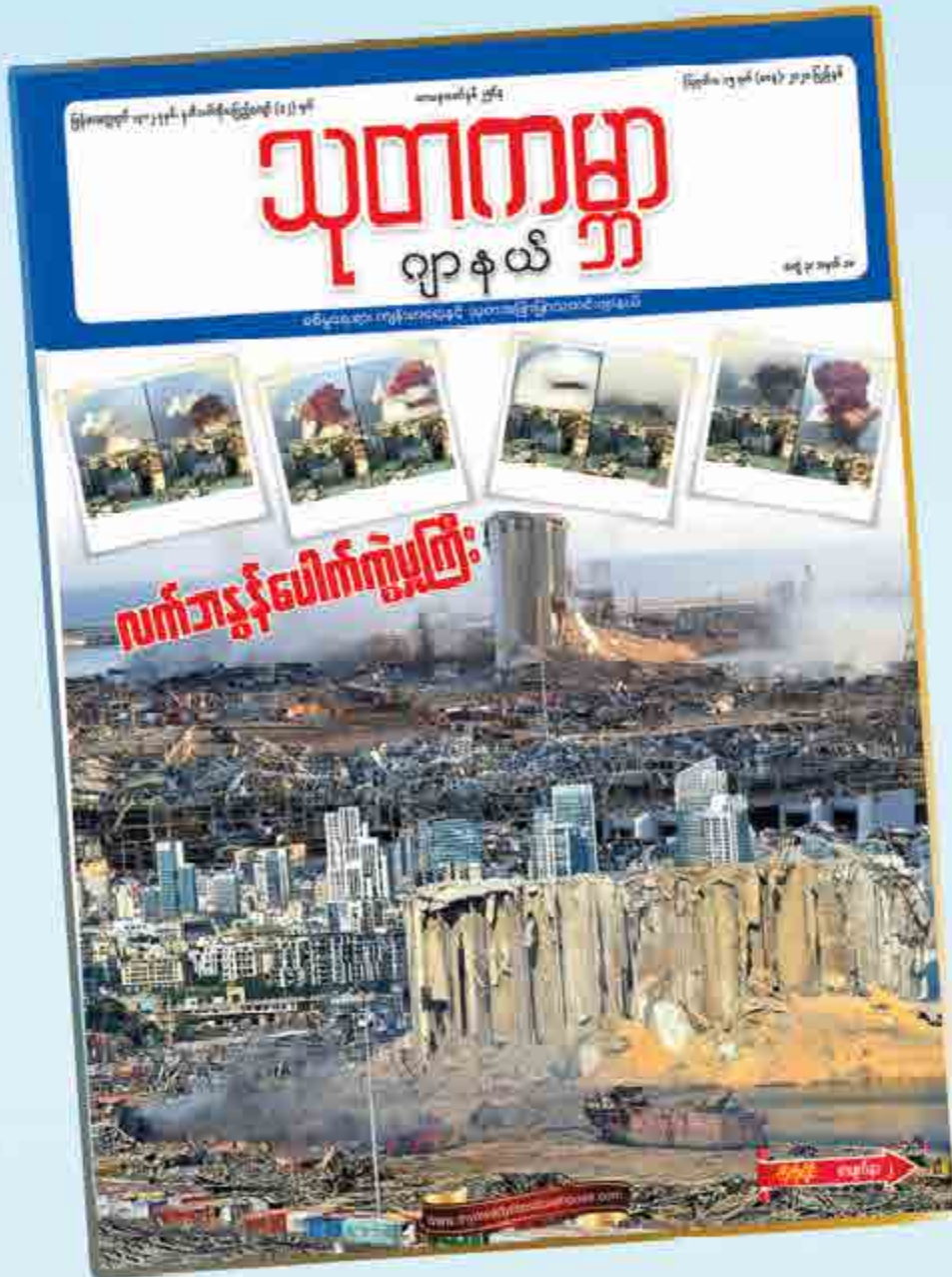
အဆောက်အအုံတည်ဆောက်ရေးနှင့် သုတ၊ ရသ စာအုပ်စာစောင်များ လှူဒါန်း

ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ပုသိမ်မြို့နယ်၊ ရွာ သစ်ကုန်းကျေးရွာ၌ ဆရာတော်အရှင်သုဝဏ္ဏ၏ ဩဝါဒကိုခံယူလျက် ရွာဦးပိဋကတ်စာကြည့်တိုက် အတွက် သုတ၊ ရသ စာအုပ်စာစောင်များလှူဒါန်း ပွဲနှင့် ပွင့်လင်းရာသီတွင် စာကြည့်တိုက်အဆောက် အအုံတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများ ဆွေးနွေးပွဲကို ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်တွင် ရွာဦးပိဋကတ်စာကြည့်တိုက် ဥက္ကဋ္ဌဦးစိန်အောင်နေအိမ်၌ကျင်းပသည်။ ထို့နောက် အဖွဲ့ဝင်များပေးအပ်လှူဒါန်းသော စာအုပ်စာစောင် များကို ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး စာကြည့်တိုက် ဖောင်ဒေးရှင်းဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင်မောင်(ကိုယ်စား) ပုသိမ်မြို့နယ်စာရေးဆရာအသင်းဥက္ကဋ္ဌဟောင်း ဦးစန်းလွင်(ပျဉ်းမနားစန်းလွင်)က လက်ခံရယူခဲ့ သည်။

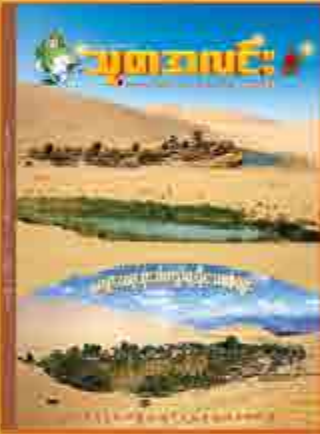
အဆိုပါ စာကြည့်တိုက်အဆောက်အအုံကို ပွင့်လင်းရာသီအမိပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်မည်ဖြစ် သည်။ ။

သော်ဇင်သစ်

'သုတကမ္ဘာ'စစ်မှုရေးရာ၊ ကျန်းမာရေးနှင့် သုတအဖြာဖြာသတင်းဂျာနယ်ကို စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် ၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၇ ရက်(တပ်မတော်နေ့)တွင် စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး အပတ်စဉ်စနေနေ့တိုင်း ဖြန့်ချိလျက်ရှိပါသည်။

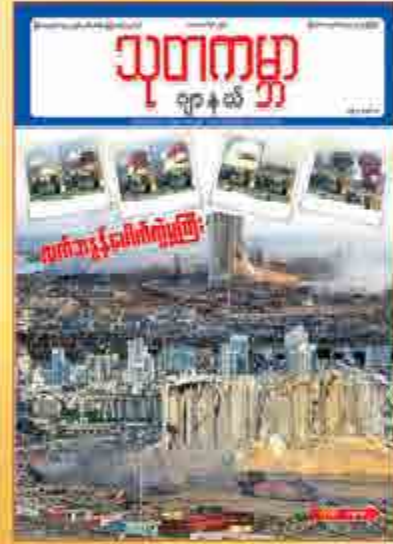
ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာ - အမှတ်(၁၅)၊ မိုးကောင်းလမ်း၊ (၁၅)ရပ်ကွက်၊ ဘောက်ထော်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဖုန်း - ၀၉၃၂၄၉၈၇၂၄။

စာပေတိုက်ထုတ်

မဂ္ဂဇင်း၊ စာစောင်များ လပေးမှာကြားပတ်ဂ္ဂုဋ်ပြု

ပိပိတို့မှာကြားလိုသည့်စာအုပ်ပျားကို
အောက်ပါလိပ်စာနှင့်ဖုန်းနံပါတ်များအတိုင်း
ဆက်သွယ်မှာကြားနိုင်ပါသည်။
ဖြန့်ချိရေး - မြဝတီစာပေပိုက်
အမှတ် ၁၅၊ မိုးကောင်းလမ်း၊ ၁၅ ရပ်ကွက်၊
ဘောက်ထော်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
ဖုန်း - ၀၉၀၃၅၀၀၇၀၉၂ (မြဝတီစာတည်း)၊
၀၉၄၈၃၅၅၈၄၅၁ (ဧည့်သည်စာတည်း)၊
၀၉၆၉၇၀၈၉၇၂၁ (သုတအလင်းစာတည်း)၊
၀၉၃၂၄၉၈၇၂၄ (ဖြန့်ချိရေး)။

မဂ္ဂဇင်းစာ
၂၀၂၅